

Thời Gian Trở Lại

Contents

Thời Gian Trở Lại	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7-1	38
8. Chương 7-2	42
9. Chương 8-1	47
10. Chương 8-2	49
11. Chương 9-1	51
12. Chương 9-2	53
13. Chương 9-3	56
14. Chương 9-4	61
15. Chương 10	64
16. Chương 11-1	69
17. Chương 11-2	73
18. Chương 12-1	77
19. Chương 12-2	82
20. Chương 13	86
21. Chương 14	93
22. Chương 15-1	103
23. Chương 15-2	106
24. Chương 16	115
25. Chương 17	126
26. Chương 18	138
27. Chương 19	147
28. Chương 20	161
29. Chương 21	183
30. Chương 22	193
31. Chương 23	203
32. Chương 24	216
33. Chương 25	232
34. Chương 26	241
35. Chương 27: Pn: Mười Năm	254
36. Chương 28: Pn: Hội Chùa Tết Âm Lịch	259
37. Chương 29: Pn: Bí Thì Tương Vong	263

Thời Gian Trở Lại

Giới thiệu

Tên gốc: Editor: Sa NguyenBeta: Tiểu Diệp Tử, RìnThẻ loại: Hắc động văn (trọng sinh?!?), ầm áp, 1×1, HETr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-tro-lai>

1. Chương 1

Lúc hần mở mắt ra, hần thấy mình đang hoá băng, đứng trên bia đá của Dương Thường Phong, Phó Hồng Tuyết cảm thấy rất mơ hồ.

Hần chỉ nhớ rõ ——

Đêm giao thừa đầu tiên, tuyết rơi rất dày, hần mang theo mấy vò rượu cùng mấy thứ đồ Diệp Khai thích ăn đến gặp y, sau đó cứ uống, uống liên say.

Vì thế hần cứ say sưa dờ dẫm đưa tay dò theo từng nét bút như hoạ trên tấm bia đá, chậm chậm lần theo một hồi lâu, cuối cùng mỉm cười nhẹ nhàng áp mặt vào, thân thể từng chút từng chút một gục trên mặt đất.

Hần nhắm mắt lại, lẳng lặng mà nhớ, trước kia Diệp Khai luôn chê hần không thích cười. Cho nên, hiện tại hần đã cười rất nhiều.

Đầu dựa lên tấm bia đá, tuyết rơi xuống đầy người, hần biết, nhưng hần lại lười rũ xuống đi.

Trong đầu hần không có suy nghĩ gì cả, chỉ là đơn giản chờ đợi ở đây.

Diệp Khai...

Vò rượu nhỏ trong tay rầu rĩ rơi xuống nền tuyết, lõm thành hố sâu, Lê Hoa Bạch chảy thành dòng lấp lánh ánh trăng, lênh láng trên mặt đất.

... Cho dù trời đất rộng lớn thế nào, cũng chỉ có nắm mồ nhỏ của người mới có thể cho ta một chút ầm áp.

... Người nói, ta nên làm gì bây giờ?

—— Cho đến khi âm thanh ồn ào bên ngoài dần lớn lên, đầu óc của Phó Hồng Tuyết vẫn là một mảnh hỗn độn, hần không rõ rốt cục xảy ra chuyện gì, nhưng lại có thể chắc chắn rằng, ở nơi này vừa mới xảy ra một chuyện gì đó khác lạ.

Những âm thanh bên ngoài đó, mông lung nhưng lại quen thuộc đến lạ kì, vừa mơ hồ vừa sống động, càng lúc càng làm hần cảm thấy bối rối.

Cho đến khi, một giọng nói đùa cợt nhẹ nhàng len vào trong băng, như một tiếng sấm ngang tai hần...

—— Trong nháy mắt, toàn thân hần chết lặng, thế nhưng hần không cách nào xác định được chính mình còn sống hay đã chết.

Nhưng ngay sau đó, giọng nói không biết truyền từ hướng nào đến lại làm hần nhận ra: cho dù xảy ra chuyện gì, kì thực cũng không hề quan trọng.

Quan trọng là...

Ngay lúc xuất hiện đoạn đối thoại mà trong trí nhớ của hần, hần đã nghe qua một lần, từng từ từng chữ là do ai đó nói ra, Phó Hồng Tuyết bèn dứt khoát phá băng, dụng khinh công phi ra không trung.

Hần thấy mình đứng trong một khoảng thời gian khác, trong một thời điểm bắt đầu khác, cách một quãng đời thật dài. Hần bèn chậm rãi xoay người nhìn lại ——

Dưới ánh đuốc lập lòe trong đêm, có người dùng cánh tay che ngang mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng rõ và vui tươi, đang âm thầm lặng lẽ quan sát hần.

Một ngụm chua chát vọt lên cổ họng hần, đau đến thấu tim, rồi lại ngọt đến kinh người.

—vừa mới ngủ một giấc, hần đã quay lại cả một quãng đời.

“Thiếu hiệp kia, người...” Hường Ứng Thiên hỏi như vậy.

Khắp nơi một mảnh an tĩnh, tiếng tranh luận ồn ào ngưng lại trong khoảnh khắc.

Sau đó thật lâu, hần mới mở miệng, thản nhiên mà ném ra một câu:

“— Nhi tử của Dương Thường Phong, Phó Hồng Tuyết.”

Sau khi nói xong, hần còn không để ý xem Hường Ứng Thiên lại hỏi những gì, chỉ lạnh lùng quay đi, lẳng lặng tìm kiếm đôi mắt quen thuộc trong đám người đông đúc kia.

Sau đó hần khinh thân bỏ đi.

Kỳ thật không phải là hần muốn tỏ ra thần bí, chỉ là chuyện này đã từng xảy ra cách đây nhiều năm, hần thật sự đã không còn nhớ rõ chính mình lúc ấy rốt cục đã nói những gì.

Ấn ấn oán oán đã qua, hiện giờ lại như chuyện xưa mù mờ.

— Nhưng hần biết, người kia nhất định sẽ đuổi theo đến đây.

Vận khởi khinh công liễu lĩnh mà xé gió trong đêm, người phía sau vẫn vừa dụng lực đuổi theo vừa hét to.

Bên tai cùng trong lòng đều là tiếng gió lồng lộng, hần kỳ thật nghe không rõ lắm ý đang hét những gì, trong đầu lại tự động lực lại kí ức xa xôi, rồi lại nghe thấy giọng nói đó bên tai:

“— Đây, Phó Hồng Tuyết, người đang đi đâu vậy? —Nô tài chết bầm, lại dám không nghe chủ tử nói!”

Hốc mắt nóng đến mức không thể chịu nổi nữa, hần phi thân qua mặt hồ bên kia rồi mới hạ xuống, bước chân vẫn nhanh như trước.

Trong lòng hần, hần sợ người kia sẽ đuổi kịp mình, sẽ nhìn thấy được khuôn mặt của hần.

Người phía sau cũng hạ xuống theo, vừa liên tục lải nhải vừa cố đuổi kịp hần, nhất định không chịu buông tha:

“Đây, Phó Hồng Tuyết... Đây, vừa rồi Hường minh chủ đã giao người cho ta, cho nên ta chính là chủ tử của người, về sau ta muốn người đi hướng đông, người không được đi hướng tây! Có nghe thấy không?!”

Lệ nóng trong hốc mắt rốt cuộc cũng thả theo làn mi, tan ngay trong gió, nhanh đến mức không để lại chút dấu vết nào.

Hần mở miệng, lại không thể phát ra âm thanh, đành theo bản năng tiếp tục tiến bước về phía trước.

Người phía sau dường như cực kì lo sợ hần sẽ bỏ đi, ngay lập tức thay đổi giọng điệu ngang ngược, một cước tiến lên giang hai tay ngăn hần lại:

“... Được rồi được rồi, người không muốn ta làm chủ tử, vậy chúng ta làm bằng hữu đi, cũng có thể chứ.”

Y đứng ngay trước mặt hần, hần cũng muốn nhìn thẳng vào y, nhưng hần lại không muốn y nhìn thấy khuôn mặt hần lúc này.

“Người... Tên là gì?”

Hần cố gắng một lúc lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể hỏi một câu với thanh âm khàn đặc.

Người đối diện cười rộ lên, đôi mắt sáng trong rực rỡ như thuở trước lại làm lòng hần đau đớn. Sau đó hần híp lại hai mắt chưa xót, nhìn người kia giơ ngón tay cái lên với mình, cười khoe hai hàm răng trắng đều mà nói:

“— Ta tên Diệp Khai! Người hỏi tên ta, ta làm bằng hữu của người, như vậy được chứ!”

Cổ họng như nghẹn lại, bỗng nhiên hần nhớ lại lúc đó hần đã cự tuyệt y như thế nào.

Nhưng mà đã không còn quan trọng, hần vẫn có thể nói lại một lần nữa.

“... Được.”

Không biết đã qua bao lâu, hắn chậm rãi mở miệng, cố gắng dùng lực toàn thân để nói ra một chữ này.

Người kia liền ngậy ra, đôi mắt mở thật to, nhìn hắn khó tin. Sau đó, y bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến mức nắng mai dường như đều đã tập trung vào đôi mắt đó.

Nếu như nắng sớm chưa thể soi rõ vạn vật trong bóng tối kia, thì đôi mắt đó của y, nhất định là có thể.

Phó Hồng Tuyết xoay người bước đi, hắn sợ còn dây dưa thêm một khắc, những gì hắn ém nhem trong hốc mắt nóng sốt sẽ thoát khỏi sự kìm hãm của hắn mà lộ ra.

Nhưng mới đi một vài bước, hắn lại ngừng.

Ý cười rạng rỡ trong mắt Diệp Khai một lần nữa nhường chỗ cho vẻ kinh ngạc, y vẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn.

Phó Hồng Tuyết chậm rãi xoay người, bóng cây vừa khéo che khuất biểu tình của hắn, cách xa người kia một khoảng thật dài, lại như chỉ có vài bước chân, cuối cùng cũng đè nặng thanh âm, nói rõ từng câu từng chữ với y:

“... Diệp thiếu hiệp, người nên tự chú ý đến bản thân. Không cần lo lắng mọi việc trong lòng, cho dù người có ba đầu sáu tay, một mình người cũng không thể giải quyết mọi việc trên đời. Không được để bị thương, không được bỏ mặc bản thân mình... Nếu không, về sau, khi nuôi người kia của người, sẽ thực phiền toái...”

Hắn kỳ thật còn có nhiều lời muốn nói, rồi lại sợ chính mình càng nói sẽ càng thừa.

Vì thế nói tới đây, hắn dứt khoát xoay người lần thứ hai, một cước phi thân đi.

—— Diệp Khai, ta không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng... nguyện vọng của ta đã được thực hiện.

Lần này, đến lượt ta đuổi theo người.

Diệp Khai đứng sững như trời trồng, trên mặt y còn mang vẻ kinh ngạc như mới nhìn thấy gà trống ấp trứng.

Vừa vặn có một ngư dân đang gánh sọt cá đi ngang, Diệp Khai bèn kéo lấy vạt áo của người ấy, ngư phủ bị kéo mất thăng bằng định quay sang mắng mỏ, liền nhìn thấy Diệp Khai phất nhẹ tay, một khối bạc vụn hiện ra trong lòng bàn tay y ngay trước mắt gã.

Vì thế gã lập tức câm miệng, lẳng lặng nhìn chăm chú vào khối bạc kia.

“... Mau giúp ta một chút.” Diệp Khai trơ mặt nói như vậy.

Ngư phủ vội vàng gật đầu. Người trong rừng núi, chỉ thấy vài đồng tiền xu là nhiều, khối bạc vụn của y quả thật rất là mê người.

Diệp Khai quay đầu nhìn về hướng Phó Hồng Tuyết biến mất, bỗng nhiên dùng chân đạp thật mạnh vào bàn chân của ngư phủ kia. Ngư phủ “Grào” hét một tiếng thảm, nháy mắt văng trong không trung, núi non trùng điệp liền xuất hiện tiếng vọng mãi không dứt.

Diệp Khai vừa lòng, dùng một tay vỗ vỗ vai gã trấn an, tay kia búng khối bạc, chuẩn xác lọt vào trong ngực áo ngư phủ vẫn còn ôm chân nhảy tư thế Kim Kê Một Giò.

Sau đó y mới lại lướt nước phóng đi, cực kỳ bối rối mà nhủ thầm một câu: “Hoá ra đúng là không phải mơ ha...”

Thật sự y đã chuẩn bị tốt để chịu đựng những phản ứng gay gắt, coi thường hoặc là cự tuyệt của Phó Hồng Tuyết, nhưng lại không hề chuẩn bị ... Phó Hồng Tuyết thế mà lại có thể ôn hoà chấp nhận y.

Người vừa nãy và Phó Hồng Tuyết y biết trước kia thật sự là không hề giống nhau chút nào. —— thật sự không ai có thể lý giải được cảm giác của y lúc này.

Cái loại cảm giác này thật giống như là...

Cũng giống như lúc y khó khăn gom hết dũng khí của mình, hít một hơi thật sâu mà dâng lên cho Lý Thám Hoa sư phụ của y một chén canh tẩy trần*, “Phong tiêu hề hề, dịch thủy hàn.”

Sư phụ y mạnh mẽ một hơi uống hết, mọi bi thương khi phát hiện hoá ra mọi chuyện là do Phi thúc thúc tính kế liên tan đi. Chuyện cũ của Lý Tầm Hoan, yêu một người, trung thành với một người, người yêu biến thành đại tẩu, đại huynh chết dưới tay mình, hắn đều có thể chịu đựng được, hắn chỉ chấp niệm một A Phi tiểu sư đệ ngây thơ lại có ngày tính kế hắn, gián tiếp ép hắn vung đao giết Thượng Quan Kim Hồng, kết thúc một đoạn tình thù, ... lúc hắn phát hiện ra, nội tâm run rẩy cuộn trào như sóng lớn, chỉ ngửi đi vì bát canh tẩy trần, ý bảo mọi chuyện đều đã qua, của Diệp Khai.

Cũng phải kể lại, mấy năm trước, Phi thúc thúc nhà y không biết lôi từ đâu về một con mèo nhỏ. Kết quả là lúc nuôi nó đến vừa tuổi, vị sư phụ của y bỗng nhiên nảy ra một ý, quyết định phải dạy cho mèo nhỏ vốn chỉ biết nằm dài phơi nắng giữa sân, đi bắt chuột.

Kết quả là hai thầy trò rảo từ trong phòng ra ngoài sân tới lui trái phải đều không thấy dù chỉ là một con chuột.

Vì thế, sư phụ của y lại nảy ra một ý khác, quyết định đích thân xuống bếp nấu một bàn để dụ dỗ con chuột kia.

Lý Thám Hoa văn võ song toàn, vốn dĩ phong nhã, làm việc tự nhiên cũng sẽ mang theo hương vị phong nhã không lẫn vào đâu được.

Cho nên sư phụ y tiến phòng bếp, trước đó chọn một đồng đậu phộng, hạt dưa, hạch đào,...Hoa đào, hoa cúc, hoa lan, xạ hương, đàn hương... Tựa hồ còn cẩn thận sai hắn cùng Phi thúc thúc lấy ra thứ bình thường rất ít dùng ... hợp hoan hương...

Sau đó, Diệp Khai liền nhìn theo sư phụ phong thái như ngọc, tao nhã đi vào phòng bếp... bỏ hơn nửa canh giờ nấu ra một thứ kinh hãi thể tục.

Tóm lại, sau khi sư phụ mở cửa bếp, nháy mắt y ngửi được thứ mùi vị kia, y liền lập tức triển khai khinh công bỏ chạy như muốn trốn luôn khỏi chỗ đó.

Nửa tháng sau, trong vòng phạm vi một dặm từ chỗ bọn họ ở, chim rừng bay mất, không còn bóng dáng con người.

Cho đến lúc sau này, khi Phi thúc thúc của y đã đào một cái lỗ chôn cả cái nồi cùng những thứ trong đó xuống rồi, vẫn còn có một nhóm thợ săn dùng vải dày bịt mũi gỗ cửa nhà y, lo lắng mà hỏi xem nhà y có người nào nhiễm bệnh hiểm nghèo qua đời hay không, thì thể mới có thể phát ra loại mùi lạ đáng sợ này, yêu cầu chôn sâu, còn sợ sẽ lây lan dịch bệnh ...

Dùng khinh công lướt trên mặt hồ, Diệp Khai phát hiện suy nghĩ của y đã chạy đến một chỗ quá xa xôi rồi.

Sau đó y mới thuận tiện mà nhớ đến một việc quan trọng hơn —— bởi vì kinh sợ quá độ, mà y đã hoàn toàn quên bống mất Phó Hồng Tuyết.

Đáp xuống mặt đất, y ảo não gãi đầu, rồi nhìn một vòng xung quanh, đơn giản dùng hai tay làm loa trước miệng, tự mình phát tiết hô to vào không trung:

“—— Phó Hồng Tuyết, người không trốn thoát ta được đâu! Ta sẽ tìm được người!”

—— Phó Hồng Tuyết đương nhiên sẽ không trốn, hắn nhẹ nhàng ẩn vào một bóng cây cách đó không xa, khoanh tay dán mắt vào bóng lưng y.

Hắn không phải muốn trốn tránh y, lại càng không phải không muốn gặp y, chỉ là hắn sợ rằng mình sẽ dọa y.

Hắn cần trấn tĩnh một chút mới có thể đối diện với Diệp Khai được.

Phó Hồng Tuyết lặng lẽ theo sau Diệp Khai, vừa cố gắng hồi tưởng xem lúc trước bọn họ sẽ gặp chuyện gì khác nữa.

Hình như là... Hắn gặp Chu Đình? Nhưng mà, hình như lúc này Chu Đình chưa gặp nguy hiểm gì.

Vừa nghĩ thế, hắn liền an tâm đi theo Diệp Khai.

Diệp Khai bước vào khách điểm mà vô lâm nhân sĩ đều trợ. Phó Hồng Tuyết đi theo, lúc này hắn mới cảm thấy đói bụng, bèn tìm chỗ để ăn cái gì đó.

Chờ hắn ăn xong rồi trở về, không phụ sự kì vọng của hắn, khách điểm quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Lạc phu nhân đã chết.

Nghe nói là bị một người rất giống hắn giết, trên cổ còn có dấu vết Diệt tuyệt thập tự đao đặc trưng của hắn.

Phó Hồng Tuyết cảm thấy chấn động, hắn cởi áo khoác xuống cầm trên tay, tùy tiện lấy một cọng cỏ tranh bên đường buộc lại tóc, cải trang đơn giản xong, đoán chừng không có người nhận ra hắn, liền mặt không đổi sắc mà đi vào khách điểm mượn một gian phòng để nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, một đám người ầm ĩ đem thi thể trở về Hiệp Khách sơn trang.

Phó Hồng Tuyết đứng trên một tảng đá ở xa xa, nhìn bọn họ hùng hổ bước vào đại sảnh, dùng vẻ mặt bi thương chất vấn Hưởng Ứng Thiên, cũng nhìn Hưởng Ứng Thiên đầy mặt nhân nghĩa vừa thanh minh cho hắn, vừa hứa hẹn sẽ đòi lại công đạo cho Lạc gia.

Vở diễn dài như sương mù đã từng che mắt hắn, hắn đã được xem trước kịch bản, thản nhiên nhìn thấu mọi điều không hay. Vì thế lúc đứng ở ngoài, vô sự mà xem thế này liền trở nên có ý tứ hết sức.

Sau đó Diệp Khai từ một chỗ khuất nhảy ra, liều mạng thanh minh cho hắn trước con mắt phần nộ của quần chúng.

Phó Hồng Tuyết giật mình, ngón tay theo bản năng gõ nhẹ lên vách tường... Hoá ra trong vở diễn này, vẫn còn vài phân đoạn hắn chưa xem.

Diệp Khai cố gắng phân tích từng điểm đáng ngờ, y muốn xem xét thi thể thì lại bị ngăn cản, muốn tiếp tục giải thích lại bị khiển trách.

Về phần hắn, hắn biết rõ hơn ai hết, Diệp Khai tâm cao khí ngạo. Diệp Khai đồng ý nhún mình thỉnh cầu mọi người có thể nghe y thanh minh, lại chỉ là vì thanh minh cho hắn.

“—— người có quan hệ thế nào với hắn?” Lạc Thiếu Tân lớn tiếng chất vấn Diệp Khai.

“Hai người chúng ta...” Diệp Khai dừng một chút, có vài phần bất đắc dĩ, lại vẫn cứ thành thực mà trả lời, “Không hề có quan hệ gì.”

... Đúng vậy, thời điểm này trong mắt của ta khi ấy, người đúng là một kẻ hay làm phiền người khác, lại còn cứ muốn bám theo người xa lạ như ta.

Chúng ta không hề có quan hệ.

Nhưng mà...

Khi hắn xem kịch, nhìn thấu vẻ mặt mà mọi người giấu sau lớp mặt nạ đó, lại phát hiện chỉ có một mình người không hề giả dối

Hắn đã từng thấy qua, từng tên giả dối đến bên ta, cam đoan sẽ làm bằng hữu với ta, không tiếc mạng vì hắn... như Hưởng Ứng Thiên, như Yến Nam Phi... thậm chí ngay cả Minh Nguyệt Tâm. Hắn đều tin tưởng.

Nhưng hắn lại không biết, chỉ có một người, cho dù ở sau lưng lạnh lẽo làm điều gì vì hắn, cũng vĩnh viễn không nói, cũng chỉ là mỉm cười trước mặt hắn.

Phó Hồng Tuyết nâng một bàn tay lên, theo bản năng mà vuốt vuốt cánh tay rũ xuống bên kia người, nói không rõ trong lòng là tư vị gì, rồi lại cảm thấy, tất cả hoàn toàn không còn quan trọng nữa.

Nếu trước kia hắn đã từng bỏ lỡ, vậy cũng không sao, trời cao cho hắn thêm một cơ hội nữa, hắn hiện tại có thể toàn tâm toàn ý mà bù đắp;

Nếu trước kia hắn đã từng bởi vì chấp niệm bản thân, mà làm cho mình cùng Diệp Khai đều hãm trong bùn lầy không thể thoát được, như vậy cũng không có vấn đề gì, hắn hiện tại, đã có thể buông xuống hết thảy mọi vướng bận kia;

Hắn chưa bao giờ chắc chắn như lúc này, việc hắn được quay lại thời điểm này —— không vì bất kì một nguyên do nào khác, chỉ là vì Diệp Khai.

Lúc suy nghĩ như thế, Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên cảm thấy, tâm của hắn triệt để bình tĩnh trở lại, hắn thậm chí “Người xem... Có lẽ là chính người cũng không biết, ta kỳ thật biết rất nhiều chuyện của người...”

Nhìn thân ảnh trong đại sảnh xa xa đang nói chuyện với Hướng Ứng Thiên, khóe miệng Phó Hồng Tuyết chậm rãi nhếch thành một nụ cười âm ập.

Phó Hồng Tuyết, đã không còn là Phó Hồng Tuyết lạnh như băng trước kia, bởi vì có người sớm đã ủ ấm tâm can hắn.

“... Ta biết người thích ăn bánh bao nắm của Xuân Hương trai, rồi lại ngại da bánh quá dày, vì thế rất vô lại mà móc hết nhân bánh ăn, xong sẽ dùng vỏ bánh cột nhả mà nhét vào miệng ta;

... Ta cũng biết người mùa hè không sợ nóng, nhưng mùa đông lại sợ lạnh, cho nên lúc nào cũng phải ôm một cái lò sưởi nhỏ trong tay, nhất định phải đặt trong phòng một chậu nước gừng tiết trời hanh khô, còn phải thường thường nấu canh củ cải để gừng người bị phát nhiệt;

... Ta còn biết người uống say rồi ngủ không ngoan chút nào, nếu không phải bắt chức bạch tuộc bám lấy ta lải nhải thì cũng là hoa chân múa tay vui vẻ ca hát chẳng cho ai nghỉ ngơi, thật đúng là một tên hồ ly say xin ngọc ghéech phiền phức;

Đương nhiên...

So với bất kì kẻ nào ta đều chắc chắn hơn, trên đời này chỉ có một Diệp Khai, và ông trời đã cho ta cơ hội đến với y một lần nữa, này đúng là một cơ hội đáng giá đến mức có thể dốc cả sinh mệnh ra mà đoạt lấy.”

Phó Hồng Tuyết trước đây, đúng là ít khi cười. Đó là đã từng là oán niệm của Diệp Khai.

Phó Hồng Tuyết vỗ nhẹ hai gò má mình, cố gắng nhếch môi cười tươi một chút, kết quả một lát sau đã cảm thấy khóe miệng đau nhức, cơ bắp trên mặt đã nhanh cứng lại.

Xoa mặt nghiêm túc tự vẫn một khắc, lại nhìn xung quanh, rồi hắn dứt khoát xoay người phi thân đến bên bờ hồ phía trước, ngồi xuống, soi mặt mình vào dòng nước rồi nghiêm túc tập cười——

“Ta không định dọa người, Diệp Khai. Chỉ là ta muốn cho người thấy một Phó Hồng Tuyết khác. Một Phó Hồng Tuyết không cần người bảo bọc, nhưng lại có thể sưởi ấm người.”

2. Chương 2

Phó Hồng Tuyết cứ thế thả lỏng toàn thân, bước vào cái bẫy treo được bài trí sơ sài trong rừng rồi mặc nó treo hắn lên ngọn cây. Hắn nhớ ở đây có bẫy, hắn không phải là không có đường trốn, cũng không phải là lười trốn, chỉ là hắn biết sẽ có người nhảy ra cứu hắn.

Cha con Lạc Thiếu Tân dẫn theo một đám người hùng hổ đi tới, hằm hằm hè hè, rút kiếm chỉ chực chờ lấy mạng hắn ——

Ngay sau đó một bóng người hệt như hắn vẫn nhớ nhảy ra, dùng hai chưởng trước sau đánh lui phụ tử Lạc Thiếu Tân.

“—— Lạc Thiếu Tân, đừng giết lầm người tốt!” Y nói một câu, không phải giải thích, mà là khẳng định.

“—— cút ngay! Ta muốn báo thù cho mẫu thân!” Lạc Thiếu Tân hai mắt đỏ bừng quát lên một tiếng, nâng kiếm chuẩn bị liều mạng với hắn.

Diệp Khai căn bản không hề để ý tới Lạc Thiếu Tân, lại xoay người, một lần nữa ngẩng đầu nhìn hắn bị treo giữa thinh không: “—— Phó Hồng Tuyết, người nói mau, người không phải người giết!”

Phó Hồng Tuyết từ trên cao bình tĩnh nhìn y, bỗng nhiên hắt lại cảm thấy mình may mắn, thật may là hắt đang ở nơi cách xa bọn người kia, ở một chỗ thuận lợi vô cùng để nhìn cho rõ mọi biểu cảm của Diệp Khai.

... Kỳ thật, lúc này hắt và y, cũng chưa tính là quen thuộc.

Y tận mắt nhìn thấy bóng dáng người giết Lạc phu nhân giống hệt hắt, cũng biết rõ, những người này đều có khả năng dính dáng đến cái chết của phụ thân.

Vô luận hắt giết ai trong bọn họ, tựa hồ cũng là chuyện nên làm.

— nhưng y lại không cần bất kì lý do gì, cũng không hề do dự mà tin tưởng hắt. Mặc dù tất cả mọi người trên thế gian này chưa bao giờ tin hắt, nhưng điều ấy so với sự tin tưởng y bỏ ra vì hắt — có thể sánh nổi sao?

Cho nên Phó Hồng Tuyết không trả lời y, hai chân lại đột nhiên phát lực giựt đứt dây thừng đang trói, sau đó thuận đà một cước giữa không trung dùng nội lực đá tung thanh đao đang nằm yên dưới đất lên chính xác cắt đứt dây trói bên tay trái, sau đó dùng tay vừa được tự do đó bắt lấy chuôi đao, hạ một nhát chém đứt bên dây trói tay còn lại.

Lạc gia từng người xông vào hắt đều không xuất được vài chiêu đã ngã trái ngã phải nằm đầy đất.

Hắt lười nhiều lời, thủ hạ lại dung tình đến cực độ, mọi người chỉ bị thương chứ không đến nỗi chết, thậm chí thương thế cũng không hề nghiêm trọng.

“... Ta đã nói các ngươi không phải là đối thủ của hắt.” Diệp Khai bàng quan chống nạnh xem trò vui, chờ đến khi hắt dọn dẹp xong đám người đó, mới tỏ ra hảo tâm mà đặc ý vỗ vai Lạc Thiếu Tân thúc giục hắt, “Này, còn không mau chạy đi!”

Đáng tiếc Lạc Thiếu Tân lại không hiểu tình hình, đã thất bại lại còn ăn nói hàm hồ: “— ta không tin, tiếu tạp chủng của lão tạp chủng Dương Thường Phong kia có thể làm gì được ta!”

Diệp Khai lập tức cả kinh, sắc mặt cũng thay đổi, theo bản năng quay đầu nhìn hắt.

Phó Hồng Tuyết lại bình chân như vại, vẻ mặt không hề biến đổi.

... Hắt đã từng, nghe đến câu này liền như sấm nổ kinh hoàng bên tai, toàn thân phát run, thần trí bị đẩy đến bờ vực điên loạn.

Kia là miệng vết thương suốt hai mươi năm sống trên đời này của hắt không ai có thể động vào.

Nhưng hôm nay lại nghe thấy, hắt bất ngờ phát hiện — nội tâm của hắt vô cùng bình thản, đã có thể chỉ đứng đó cười trừ.

“Ngươi...”

Diệp Khai chần chờ một chút, sau đó chậm rãi bước tới, ánh mắt từ đầu đến cuối không dám chuyển khỏi người hắt, thăm dò phản ứng mà hỏi: “... Ngươi không sao chứ?”

Phó Hồng Tuyết nhìn thật sâu vào mắt y một cái, lắc đầu, khước miệng bỗng nhiên nhếch thành một nụ cười khe khẽ, nghiêm túc nói cho y biết:

“Ngươi không cần lo lắng, ta không sao.”

“... Thật...?”

Diệp Khai ngờ vực mà tiếp tục đánh giá hắt, còn chưa có được kết luận, lại vì hắt cười làm y có cảm giác bị trêu chọc:

“Vây... Vây ngươi đang muốn, muốn... Muốn đi đâu?”

Da đầu tê rần, Diệp Khai cố gắng nhiều lần cũng không thể làm cho đầu lưỡi mình có thể linh hoạt như trước, những cảm giác trấn tĩnh mà y cố gắng có được từ trước cũng nháy mắt bốc hơi.

Y không tự chủ được mà lui về phía sau một bước, vô cùng muốn dùng phi đao của mình mà lập một lời thề:

Phó Hồng Tuyết hiện tại trước mặt y, hơn phân nửa khả năng là trúng tà, còn không thì cũng bị quỷ nhập vào người ... Dù sao hấn tuyết đối không thể là Phó Hồng Tuyết mà sư phụ hay dẫn y đi lên nhìn kia!

Phó Hồng Tuyết lại quay về khuôn mặt than lầm lì thường ngày, lòng cảm thấy thoải mái, lại cắt dao vào vỏ trên lưng, sau đó lẳng lặng thưởng thức vẻ biến hoá kì ảo trên gương mặt của y.

Cho đến khi thưởng thức đủ, mới mở miệng trả lời y một câu:

“Ta quay về Vô Gian Địa Ngục.”

“Vậy... Ta thì...”

Diệp Khai do dự. Y rất muốn đi theo Phó Hồng Tuyết, lại không muốn gặp Hoa Bạch Phụng.

“Người đừng đi cùng ta, ta chỉ muốn trở về một mình.”

Hấn chuẩn bị trở về Vô Gian Địa Ngục để giải quyết một việc, trong lúc đó hấn không hề muốn Diệp Khai đi theo.

“A...” Diệp Khai quay mặt đi bĩu môi.

Rõ ràng chính y cũng đoán được, nhưng ngay lúc bị cự tuyệt trắng trợn như thế, lòng y bất giác lại có cảm giác không phục.

—— Phó Hồng Tuyết hấn đúng là một cục băng, bộ cho y đi theo sẽ chết sao? Sẽ chết sao?

... Vừa rồi cái gì nhập hấn đó, vì sao không ám lâu hơn một chút!

Phó đại hiệp bình tĩnh đứng nhìn Diệp thiếu hiệp giận dữ quay đi, y như con nít mà dùng chân đá một cái, sau đó lại do đá phải đá tảng mà ôm chân nhảy một vòng.

Cuối cùng Phó đại hiệp cũng nghiêm mặt xoay người. Nếu mà còn nhìn nữa, thế nào hấn cũng sẽ không chịu nổi mà làm lộ bản thân.

“Lần sau muốn phát tiết... Nhớ chọn cây cỏ hoặc gỗ khô, đừng đối đầu với đá tảng như thế. Giày của người sẽ mau hư, lại còn phải xoa thuốc.”

Tạm dừng một chút, trong đầu hấn đã tự động hình dung một Diệp Khai sưng sờ, hai mắt mở to như muốn cắn người của y.

“... Chờ khi nào ta trở ra từ Vô Gian Địa Ngục, ta sẽ tới tìm người.”

Những lời sau cùng này, ngữ khí của hấn lại biến thành ôn nhu kì dị. Tuy rằng hấn không hề để cho Diệp thiếu hiệp nhìn thấy tiểu ý bên môi mình.

Diệp Khai cứ sưng sờ như phồng mà nhìn bóng lưng của hấn một lúc, bỗng nhiên “hai tay đập vào nhau, thanh âm quỷ dị bị ức chế trong đầu y lại quay về, lại cố sức gào thét với y: —— này chắc chắn không phải ảo giác... Phó Hồng Tuyết tuyết đối có điểm bất thường!”

Kết quả là, Diệp thiếu hiệp vừa chịu đựng da gà nổi rần rần, vừa triển khai khinh công sấm rền gió cuốn mà đuổi theo hướng Phó Hồng Tuyết biến mất.

—— nếu y đã phát hiện có điểm không đúng, vậy đuổi theo điều tra rõ ràng sẽ tốt hơn!

Phó Hồng Tuyết quả nhiên quay về Vô Gian Địa Ngục.

Vô Gian địa ngục, cái tên hung dữ này rõ ràng là do Hoa lão bà bà ngụ ở trong đặt ra. Nó là một cái động nhỏ nằm lưng chừng núi Vô Gian, động sâu ngoằn ngoèo dẫn hấn xuống lòng đất. Núi Vô Gian lại là một triền núi dốc chọc trời, tựa như không phải vật ở trần gian. Cái tên Địa Ngục này, quả thật hợp với danh xưng Ma giáo công chúa của Hoa Bạch Phụng.

Diệp Khai nhìn thạch trận ngay cửa Vô Gian Địa Ngục, không tránh khỏi có chút muốn vào chơi, còn tính toán xem thử mấy thứ trận pháp này có bao nhiêu uy lực.

Trước kia khi còn bé đều là do sư phụ dẫn y tới, y chưa từng tự mình thử qua.

Vì lúc này y hứng khởi vào thử sức ...

Cho đến khi y đắc chí vẩy đuôi kiêu ngạo đáp xuống hai phiến đá chặn ngay cổng trận, y mới chợt nhận ra — y đã chơi đến mức triệt để phá hư trận pháp của người ta mất rồi.

Ách... Cước bộ của Diệp Khai hơi chợt dạ mà dừng nửa nhịp.

Nhưng y lập tức suy tính một chút...

Cơ quan không phải đặt ở đó để cho người phá sao? Nếu không thì tạo trận pháp làm gì?

Nếu y có thể hoàn toàn phá giải, chỉ có thể là do võ công của y quá cao và uy lực của thạch trận này vốn không đủ, yêu cầu cải tiến lại, đó hoàn toàn không phải lỗi của y đi! Y còn giúp bọn họ tìm ra nhược điểm của thạch trận này nữa là!

Vừa nghĩ thế bao nhiêu áy náy của y thoáng chốc tiêu tan, chờ đến kia hai cánh cửa kia nặng nề mở ra, y vọt người một cái, nhẹ nhàng khéo léo nhảy vào bên trong.

Dường như không hề có một chút hồi hộp, Phó Hồng Tuyết tiến vào Vô Gian Địa Ngục, đối mặt với một Hoa Bạch Phụng lạnh như băng, tay còn cầm roi da.

Hắn trở về, kỳ thật vốn là có nhiều thứ muốn nói với bà. Nhưng giờ phút này, nhìn quang cảnh này, hắn lại phát hiện, hắn cái gì cũng không nói ra được.

“— đã giết được bao nhiêu người?”

Lưng hắn mang nặng Diệt tuyệt thập tự đao, lặng yên nhìn Hoa Bạch Phụng, thế nhưng không biết mình nên trả lời bà như thế nào.

“— ta hỏi ngươi, trước mộ phần của cha ngươi, ngươi rốt cuộc giết được bao nhiêu người để tể mộ?”

... Người phụ nữ này, là người đã từng gây cho hắn bao nhiêu vết thương đau đớn. Đường như chỉ muốn huỷ đi một mạng này của hắn.

Cho nên đến nay hắn cũng chưa thể biết, hắn và bà rốt cuộc có tồn tại loại tình cảm như thế nào.

Hắn từng xem bà như một chỗ dựa tinh thần duy nhất, liều mạng đi hoàn thành từng yêu cầu hà khắc của bà, cũng chỉ mong ở bà một ánh mắt dịu dàng để khen thưởng.

Càng cầu không được, lại càng là liều mạng muốn có. Liều lĩnh hết thấy.

Cho nên đến khi biết được chân tướng, hắn mới có thể thống khổ cùng lạc lõng đến như vậy. Nhưng đúng là... Nếu không có bà, có lẽ sẽ không có tính mạng của hắn cùng Diệp Khai.

Mà hắn lại càng cảm thấy may mắn, bởi vì gánh nặng hắn mang đó, mà hắn mới có được một người vĩnh viễn âm áp tựa nắng mai như Diệp Khai.

Nếu hắn từng mất đi rất nhiều, như vậy, sau này Diệp Khai liền đến bù đắp cho đủ, từng chút từng chút cố gắng đền bù cho hắn.

... Cho nên đến khi Hoa Bạch Phụng nhắm mắt trong lòng ngực của hắn, dù hắn ôm bà lệ rơi đầy mặt, dù hắn rốt cuộc cũng mở miệng kêu bà một tiếng mẫu thân, hắn lại vẫn cứ không rõ — hắn đến tột cùng là yêu bà, hay là hận bà.

Bà cho hắn cuộc sống lạnh lẽo, chưa bao giờ biết đến sự dịu dàng, rồi lại hao phí tâm lực đi chế được sau mỗi lần phạt roi hắn đến tàn nhẫn;

Đôi khi bà điên cuồng không màng đến bất kì thứ gì mà bắt hắn đi báo thù, rồi khi hắn trọng thương, lại không chút nề hà hy sinh sinh mệnh của mình mà vì hắn tìm kiếm cách chữa trị.

Người phụ nữ này... Không thể nói là yêu, cũng không thể không yêu.

Tình yêu của bà, đã bị thù hận làm cho lệch lạc đi mất.

... Cho nên lúc này đây, hắn không muốn để bà sa ngã thêm nữa, hắn thật sự định đánh thức bà. Vì Hoa Bạch Phụng, vì bản thân hắn, cũng vì Diệp Khai.

Dưới ánh mắt lạnh như băng của Hoa Bạch Phụng, hắn chậm rãi quỳ xuống.

Này chính là một lần cuối cùng, để cho bà dùng cơ thể hắn, lấy cách thức này phát tiết hận ý trong lòng.

“—— người được sinh ra vì cái gì?!”

Từng roi một quật xuống, máu bắt đầu đổ ra, hắn thế mà chẳng có cảm giác rõ ràng gì.

“—— báo thù.”

Cho nên hai chữ này, e rằng cũng tựa như sóng vỗ khơi xa.

“—— nói lớn lên!”

Mắt Hoa Bạch Phụng tràn đầy nước mắt phẫn nộ, roi như bão tố cứ vụt xuống.

“—— báo thù.”

Hắn tê dại kêu to lên.

“—— nói lớn lên!”

Bà lại càng cuồng loạn mà hét lớn

“—— báo thù!”

Hắn cũng mãnh liệt quát lớn một tiếng, ngay trong nháy mắt khi một roi nữa sắp sửa vung lên, hắn đột nhiên vươn tay gắt gao nắm chặt ngọn.

Hoa Bạch Phụng vẻ mặt khiếp sợ, nước mắt vô tri vô giác mà đổ xuống, cơ hồ không thể tin được động tác này của hắn.

Hắn thở mạnh một hơi, áp xuống mọi đau đớn trên vai cùng lưng, sau đó vẫn nắm chặt ngọn roi mà đứng lên chậm rãi, rồi lẳng lặng nhìn Hoa Bạch Phụng thật lâu, sau đó mới nhẹ nhàng mà nói:

“Lúc đánh ta... Trong lòng người, thật sự không đau sao?”

Tay Hoa Bạch Phụng run lên, roi rơi xuống, bàn tay run rẩy che lấy miệng mình.

“Ta là nhi tử người tự tay nuôi lớn, ta không sợ người đánh ta. Nhưng mà... Ta sợ người cuối cùng sẽ có một ngày phải hối hận.”

Đây chính là những gì hắn định nói với Hoa Bạch Phụng nói. Tuy rằng hắn cũng không rõ ràng, bà sẽ có cảm giác gì khi nghe thế.

—— trong một góc khuất, tiếng hô hấp vẫn luôn được áp chế lại bất ngờ trở nên gấp gáp hơn.

Phó Hồng Tuyết trong lòng cả kinh, nháy mắt xoay người qua, lại chỉ kịp nhìn đến một thân ảnh quen thuộc phóng khinh thân nhanh chóng thoát khỏi cổng động.

Hắn bật người đuổi theo, cơ hồ xài hết mười thành công lực, mới có thể cản được y tại thạch trận lúc này đã trở nên lộn xộn ở bên ngoài.

Diệp Khai cúi đầu, không nhìn hắn, rõ ràng đã chịu đựng cảnh đó đến mức mắt ứa nước, rồi lại quật cường kiềm chế không để lệ tuôn ra.

Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên liền đau lòng đến tột đỉnh. Hắn không cho y theo tới, chính là không muốn để cho y nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Nhưng cuối cùng y vẫn lén theo sau.

Mà lúc này hắn, lại còn vì hắn mà không thể che giấu hành tung.

Bởi vì, Diệp Khai y không thể cùng hắn chịu đựng đến phút cuối cùng.

“Phó Hồng Tuyết...”

Sau một lát, Diệp Khai đặt tay lên lưng hắn, tay còn lại mạnh mẽ lau đi chút ướt át nơi khoé mi, rồi chậm rãi ngẩng đầu, bình tĩnh đối mặt với ánh mắt của hắn, dùng ngữ khí tuyên thệ nói:

“Phó Hồng Tuyết —— nếu bà chưa từng cho người tình cảm yêu thương, mà vẫn luôn đối với người như vậy, như vậy, không có vấn đề gì, ta sẽ cho người; nếu trên đời này thật sự không tìm thấy một người nguyện ý vì người trả giá, như vậy, người nhớ rõ, Diệp Khai có thể. Không cần người hồi báo, không cần điều kiện cùng lý do, chỉ cần người muốn, Diệp Khai cái gì cũng có thể cho người.”

Lòng ngực của Phó Hồng Tuyết ngực, cứ theo từng chữ y nói mà cảm thấy như bị đâm từng nhát dao, cảm thấy chính mình không thể nào thở nổi.

Hắn định nói cho Diệp Khai biết không phải như thế, muốn làm cho y bỏ đi cái suy nghĩ tiêu cực đó, lại nhận ra chính mình thể mà không tìm được cách mở miệng.

... Hắn cho tới bây giờ không nghĩ ra, hắn đã từng được chứng kiến cảnh tượng này.

Chỉ có một khác biệt, lúc trước hắn không hiểu, nhưng mà hắn hiện tại, đã hiểu ra rồi.

Cho nên, chính cảm tượng mà hắn không biết này, đã từng trở thành mầm mống bén rễ vào lòng Diệp Khai cái suy nghĩ ấy.

Nếu cuộc sống của Diệp Khai hai mươi mấy năm trước đây chỉ có luyện công vui vẻ cùng sư phụ, như vậy, những tháng ngày còn lại trước khi nhắm mắt của y, đúng như lời y nói... Chỉ có một mình hắn.

Y đem hết thân của mình, tất cả đều để lại cho hắn.

Đúng là, ngay cả Dương Thường Phong đa tình hại hắn cả đời này lưng đeo nhân quả, Nam Cung Hiệp cừu hận tạo thành bi kịch không thể văn hồi, Hoa Bạch Phụng cố chấp cơ hồ huỷ cả nửa đời thanh xuân của hắn,...

Ngay cả khi tất cả mọi người trên đời này đều có lỗi với hắn...

Cũng sẽ chỉ có một Diệp Khai —— chưa bao giờ thiếu nợ hắn thứ gì.

Y không hề làm điều gì có lỗi, sau hết thân, lại còn đền bù cho hắn đến đủ mới thôi.

Sau đó, y để lại cho hắn một thế giới trống rỗng.

“Diệp Khai...”

Phó Hồng Tuyết biết, lúc này mà Diệp Khai rơi lệ nhất định sẽ doạ hắn, nhưng mà hắn thật sự không có cách nào nhẫn nại, cho nên hắn chỉ có thể tận lực mà nhìn y, không cho những thứ ướt át thoát ra khỏi mắt mình:

“... Diệp Khai, nếu trước kia cái gì ta cũng không có. Như vậy hiện tại, ta có người làm ‘bằng hữu’ thế là đã đủ lắm rồi.”

Hắn hiện tại, không thể nói được gì nhiều với y.

Diệp Khai liều mạng cắn chặt răng, im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên nặng nề mà kéo hắn vào trong ngực, sau đó dụng lực đập vài cái sau lưng của hắn, khàn giọng cam đoan với hắn rằng:

“—— đây chính là người nói, nói được thì làm được!”

Phó Hồng Tuyết vốn dĩ đã phải hết sức kiềm nén, đến đây cũng đã rơi lệ vì y —— bởi vì tên gia hỏa này, không nặng không nhẹ lại động vào vết thương của hắn.

“Người... Đi về trước.” Phó Hồng Tuyết thở vài hơi nặng nề, rồi mới có thể nói tiếp, “Ta đi trấn an mẫu thân trước, thuận tiện xử lý vết thương trên người một chút. Sau đó, ta sẽ tới tìm người.”

“Người biết ta ở đâu sao?”

Cảm xúc của Diệp Khai từ trước đến nay đều là nhanh buồn cũng nhanh vui. Chỉ cần chuyển đề tài, y lại có thể ngay lập tức nhảy nhót. Cho nên y thực không hề giống đại hiệp mà hít hít mũi rồi mới nghĩ đến một vấn đề rất thực tế đó.

“Ta biết.”

Tuy rằng thật sự không muốn bỏ y ra, Phó Hồng Tuyết vẫn rất đúng mực buông tay.

“Được.”

Diệp Khai nghĩ ngợi, đang định bỏ đi, lại bỗng nhiên dừng, đưa tay vào ngực áo lấy một lọ Kim Sang được ra, sau đó nhét vào trong tay của hắn mà bất mãn quở trách:

“Người là đồ ngốc sao? Chỉ vì bà là mẹ người, nên nếu bà muốn người liền để yên cho bà đánh? Đánh trả chắc chắn người không dám, trốn cũng không trốn? Tối thiểu cũng phải mở miệng xin bà bớt cho vài roi chứ! ... Thuốc này dùng được lắm đó, ta trả giá rất cao để mua, lúc nào cũng mang theo bên người, đem về bôi lên vết thương, một ngày bôi một lần, sẽ thấy đỡ hơn.”

“Ừ, ta sẽ.”

Nghe ngữ khí dạy dỗ quen thuộc này, Phó Hồng Tuyết gần như cười rộ lên, lòng tràn đầy chua xót, rồi lại đầy ắp ấm áp, vết thương cũng không còn thấy đau.

Diệp Khai bất mãn mà tròng hắn, không rõ hắn đang cười cái gì, cuối cùng đơn giản trực tiếp xoay người, thật sự bỏ đi.

Phó Hồng Tuyết yên lặng nhìn theo thân ảnh của y cho đến khi tiêu biến hoàn toàn, nhẹ nhàng vuốt ve bình thuốc trơn láng nhỏ nhắn trong tay, rốt cục cũng xoay người trở vào Vô Gian Địa Ngục.

3. Chương 3

Phó Hồng Tuyết thật sự suy nghĩ một chuyện: Có lẽ thứ thích hợp với Diệp Khai kỳ thật không phải là luyện võ, mà là làm tiểu hầu, hoặc là ảo thuật.

Dựa vào tư chất nhanh nhẹn cùng lắm trò của y, danh xưng đệ nhất ám khí cùng đệ nhất khinh công, thật sự rất bồi nhọ y.

— sau đó hắn quay lại Vô gian địa ngục tìm Băng Di để nhờ trị thương, sau đó lại phát hiện Hoa Bạch Phụng tự giam mình trong phòng không chịu ra nữa, liền để bà tự mình thanh tỉnh lại một chút, sau đó mới tìm Diệp Khai.

Kết quả...

Hắn cũng rất may mắn bắt gặp được cái tên Diệp Khai không chịu an phận kia đang dạy dỗ một gã đàn ông mạo phạm Chu Đình, sau đó y cùng Chu Đình lại thoả thuận với nhau: nhờ nàng ta đi cầu dẫn hắn, dạy hắn học cách yêu.

... Là yêu Chu Đình.

Đương nhiên, hai người kia không phát hiện ra hắn.

Từ ngày đầu tiên lại bước ra khỏi mộ phần Dương Thường Phong, hắn đã bắt đầu tu luyện tâm pháp Đại Bi Phú thêm một lần nữa. Cho dù lúc đó cảm thấy công lực không ổn định, nhưng hắn vốn dĩ đã luyện thành thực thứ tâm pháp này, nên việc hồi phục như trước không phải là quá khó khăn.

— Thật sự lúc trước hắn còn không đoán ra, Chu Đình đến đây đưa với hắn, chỉ vì Diệp Khai xui khiến.

Đối với yêu thương nóng bỏng như thiêu thân của Diệp Khai, Phó Hồng Tuyết từng tự tin mà cho rằng trải qua nhiều năm rèn luyện gian khổ, hắn hẳn là đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Nhưng hiện tại xem ra — hắn chuẩn bị không đủ rồi.

Cho nên hắn mặt không đổi sắc mà ngồi trên gốc cây đại thụ đổ bên hồ, dậm dậm bóp nát từng viên đá cuội đủ màu nằm lẫn trong lớp cỏ dưới chân.

Hơi nước từ hồ quện cùng gió thành từng mảng sương trắng nơi đầu ngón tay hắn, thấm ướt cả y phục hắn, lượn lờ từng dải tiên khí, nhẹ nhàng thanh thoát như mây trắng vờn quanh rồi cứ thế xa mờ dần... Nếu

cúi cùng không phải vì một con thỏ hoang bất chợt chạy qua mà tan biến thì có lẽ vẫn còn hư vô mãi như thế.

Vì thế Phó Hồng Tuyết lại bắt đầu tiếp tục suy nghĩ:

Thật ra hắn rất muốn chạy đi nói hết cho Diệp Khai biết ngay bây giờ, hắn kỳ thật đã quen ngủ với y, nếu đổi thành người khác, rất có khả năng nửa đêm hắn mơ màng trực tiếp một chưởng đánh bay người ta đi...

Và rồi Diệp Khai sẽ bị hắn dọa đến ngốc, sau đó bỏ trốn đến nơi chân trời góc biển, vĩnh viễn không chịu gặp hắn nữa.

Kết luận là, cho dù kết cục có như thế nào cũng khiến hắn tức ói máu ra.

... Trong bụi cỏ xa xa kia, hai vị lén lút với nhau, Diệp Khai vẫn cố gắng dùng kế khích tướng để dụ dỗ Chu Đình.

Phó Hồng Tuyết đành hít sâu vài hơi, tiếp tục bình tĩnh mà chờ đợi.

Cho đến khi Diệp Khai vô tâm vô tính kia bỏ đi, không gian mới an tĩnh một chút, Chu Đình liền phóng ra, làm bộ nũng nịu nhăn nhó mà đi về phía hắn.

Phó Hồng Tuyết yên lặng lắng nghe tiếng bước chân, tính toán thời gian thật chuẩn xác mà tránh khỏi mục tiêu té vào cửa nàng.

Chu Đình như tiên nữ hạ phàm, y như lúc trước khi thời gian chuyển dời, té xuống trước mặt hắn.

Nhưng lần này nàng tiếp đất rất chi là gian nan, hầu như mất hẳn thăng bằng, ngay lập tức nàng lật người nhào về phía hắn, còn chìa bàn tay ra về cuốn hút rồi dịu dàng nói:

“Giúp ta một chút đi...”

Phó Hồng Tuyết cố gắng kiềm từng cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân, dứt khoát móc hầu bao đặt lên đầu nàng:

“Tất cả đều cho ngươi —— chỉ cần đi nói với cái người ngươi vừa giao dịch kia là ngươi không làm nữa, chỉ vậy là được.”

“Ừ... Người như ngươi sao lại có thể không thương hoa tiếc ngọc vậy chứ!”

Chu Đình dùng cả tay lẫn chân, cũng không thém giả vờ kiều mỵ nữa, đứng lên mà rống.

Đùa gì chứ, túi tiền này chỉ cỡ mười lượng, so với số tiền Diệp Khai hứa cho nàng cũng không bằng một phần lẻ!

“Ngươi cảm thấy một người không có võ công như ngươi có thể cuốn hút ta sao? Hoặc nhận túi tiền này, hoặc là một xu cũng không có, tự ngươi chọn đi.”

Kỳ thật sau này khi đã trải qua rất nhiều chuyện như thế, hắn thật sự xem Chu Đình như là muối mè. Tuy rằng đã từng trong suốt một khoảng thời gian dài, hắn thấy nàng là kiểu được việc thì không có mà hỏng chuyện đúng là thừa, lại còn cứng đầu dai dẳng ồn ào hơn cả đàn vịt trăm con.

Nhưng nàng là một người ngoài Diệp Khai, đối đãi với hắn bằng cả tấm lòng.

Cho nên lúc này đây, hắn sẽ không để cho chính mình và Chu Đình lại có bất luận cái gì dây dưa. Nàng chắc chắn sẽ tìm được người một lòng chờ nàng trọn kiếp.

“Hơn nữa, nếu ngươi thiếu tiền, đâu thiếu chuyện đứng đắn để làm, cần gì phải khắp nơi dùng nhan sắc câu dẫn nam nhân... Huống chi ngươi lại không biết võ công.”

Rõ ràng cái gì cũng không biết, lại cứ cho mình là trí tuệ hơn người, thiên hạ vô địch, đây không phải là dũng khí, là đầu óc trưởng khí.

Phó Hồng Tuyết lặng lẽ oán thầm trong lòng một câu, trực tiếp buông tay, nhìn Chu Đình theo bản năng vút trả túi tiền rồi đang xoay người muốn bỏ đi.

Nhưng ngấm nghĩ, hắn vẫn gọi với theo một câu:

“... Về sau mặc kệ gặp chuyện gì, đều phải cố gắng tin tưởng vào người người cần tin tưởng. Có đôi khi, chuyện trước mắt người thấy chưa hẳn là thật.”

—— hẳn có người để đuổi theo, Chu Đình cũng có.

Không cần cứ dây dưa với nhau, ngay từ đầu đừng để có bất kì hy vọng nào. Huống chi không ở bên hẳn, Chu Đình cũng sẽ không cần đối mặt với nhiều mối nguy hiểm.

Kết quả là vì vài giây chậm trễ này, đến khi hẳn đi tìm thì lại phát hiện ra —— Diệp Khai mất tích.

Hắn vừa tìm người, vừa không tự chủ được mà đoán: Chẳng lẽ Diệp Khai là muốn để cho hẳn có thời gian cùng Chu Đình... bởi dường tình cảm sao?!

Suy đoán này trực tiếp biến Phó đại hiệp mặt than biến thành mặt đáy nồi, còn bắt đầu toả ra khí tức “người lạ chớ đến gần”, làm cho hai con ngựa cùng chín con lừa có đi qua cũng phải đánh một vòng tránh hẳn thật xa.

Cả người cứ u uẩn như thế mà bước vào quán trà, hẳn vừa vặn nghe thấy tiên sinh kể truyện bên trong lại đang nước miếng tung bay:

Công Tử Vũ cao cao tại thượng lại muốn tại công bố danh tự các cao thủ Vô Lâm...

Phó Hồng Tuyết nháy mắt dừng bước, híp mi mắt. —— hẳn là hẳn đã biết phải đi đâu tìm người.

Bản danh sĩ Vô Lâm sắp được thông cáo đây, với hẳn mà nói không có một chút mới mẻ.

Chỉ là hẳn nhất thời quên còn có chuyện này.

Rốt cuộc hẳn lại lần nữa chậm chân, chờ đến khi hẳn đuổi tới Vân Thiên đỉnh, trò vui đã sớm tàn, Diệp Khai lần thứ hai chẳng biết đi đâu.

Đạo qua vài vòng thị trấn gần đó, Phó Hồng Tuyết rốt cục quyết định chịu thua, trước mắt đành nghỉ tạm khách điểm.

Kết quả, ngay trước khi hẳn bước chân vào khách điểm một giây —— hẳn bỗng nhiên nhìn thoáng qua, chỗ rẽ đầu phố, một bóng dáng váy áo hoa xanh, búi tóc đặc biệt hút mắt người, bước từng bước quái dị khó coi, lại còn lắc lư lưng hùm vai gấu ra vẻ mỹ miều ...

Vừa như rất quen thuộc, lại hoàn toàn xa lạ ...

Phó Hồng Tuyết thực may mắn, giờ khắc này hẳn không có uống nước, chứ không thật sự hẳn sẽ không cách nào đoán được nó sẽ từ mũi hay từ miệng hẳn bắn ra.

Hắn sai, hẳn thật sự sai.

Diệp Khai không phải là tiểu thủ dưng ảo thuật lừa người, y thật sự là đại sư có thể đăng đàn làm ra thật nhiều phép biến hoá.

... Trong thiên hạ này, thật đúng là không có chuyện nào mà y không dám làm nữa.

Diệp đại tỷ gót sen từng bước tung tăng trên đường, vừa dùng tóc che mặt có vẻ rất ngượng ngùng lại vô cùng du dương, còn thỉnh thoảng xốc cặp ngực trong áo lại đúng vị trí mà hẳn biết chắc y đã dùng bánh bao giả dạng kia.

Phàm là y bước qua chỗ nào, người qua đường chỗ đó liền hoảng sợ dạt ra cách xa y năm thước thành một vòng tròn bất khả xâm phạm, không người nào dám đi gần y hừng lói ——

Trên trán Phó Hồng Tuyết chậm rãi nổi lên hai cọng gân xanh, yên lặng quay đầu đi, cố gắng hồi lâu, mới có thể thành công khiến tay chân mình nhu thuận bước vào khách điểm.

... Hẳn vừa rồi kỳ thật cái gì cũng đều không thấy. Tuyệt đối không thấy gì cả.

Lòng mặc niệm vài lần, Phó Hồng Tuyết lại thâm hít thở thật sâu vài cái, lúc này mới tìm được một cái bàn gần đó mà ngồi xuống, rồi gằn giọng khó khăn nhấn từng chữ với tiểu nhị để gọi một ấm trà.

Một lát sau, bên ngoài vang lên tiếng đánh mắng nhau của một đám người

Hắn vẫn an tĩnh rót trà vào chung, nhẹ nhấp một hơi, lỗ tai theo bản năng dựng lên nghe ngóng. Xác nhận trong đám ồn ào đó không có Diệp Khai, mới lặng lẽ thu lại từng dây thần kinh căng thẳng.

Chỉ chốc lát sau, đại tỷ lam trang thư thái xinh đẹp ôm một thiếu niên cũng toàn thân ánh lam, cùng đi vào khách điểm.

Chén trà trong tay Phó Hồng Tuyết kia, rót cục thành công mà... không hề đợi hắn phun ra đã đổ hết vào quần áo của hắn ...

Lại là một chuyện bất ngờ... chẳng biết nên vui hay buồn.

Nam Cung Linh cùng Diệp Khai, hoá ra quen biết nhau tại đây.

Hắn từ xa nhìn thấy hai người kia gọi hai bình hoa quế mật, vừa uống vừa trò chuyện, tươi cười vui vẻ với nhau.

Vì thế, khí đen u uẩn quanh Phó đại hiệp cứ thế lắng lắng tăng lên thêm vài phần.

Sau đó, không biết làm sao... hắn lại nhớ đến lúc trước Diệp Khai đã từng dùng vẻ mặt để phòng không vui mà nhìn hắn cùng Yến Nam Phi tụ họp.

... Rồi có một lần, hắn từng xuống tay, lưu lại trên lòng bàn tay của Diệp Khai một vết đao thập tự.

Sau đó Chu Đình vừa tức vừa vội mà hét lên với hắn rằng “Đuổi theo đi chứ!” Lúc đó, hắn không phải không hối hận. Nhưng hắn vẫn còn sự cứng đầu của tuổi trẻ, hơn nữa hắn nghĩ là Diệp Khai cố tình gây sự trước, liền không muốn hạ mình nhận sai.

Sau đó mọi việc rõ ràng, Diệp Khai đúng, hắn mới là người sai. Nhưng Diệp Khai cũng không hề nhắc về vết sẹo trong lòng bàn tay mình.

Chỉ có lúc hắn ngẫu nhiên đụng tới lòng bàn tay y, mới có thể không kiềm được hối hận mà nhiều lần vuốt ve vết sẹo chữ thập từ đao của mình, tay nắm chặt, lòng lại tỏ như trăng.

Diệp Khai sẽ ngưng ngưng với hắn, sẽ cúi kính với hắn, nhưng y chưa bao giờ nghĩ cho riêng mình, điều ấy luôn làm hắn hổ thẹn cùng bản thân.

Người rạng rỡ linh hoạt như y, lại có tâm tư bao dung sẵn sác.

Mà hắn đã từng bỏ lỡ từng chút, từng lần một ... chẳng biết nhiều ít ra sao?

Chỉ Nhất Đao mang theo một đám thủ hạ hùng hổ đập cửa xông vào, vừa rửa xả vừa hô vang tên hắn, tựa hồ như muốn mắng mỏ toàn bộ những người đang có mặt trong khách điểm. Không thật sự có ý tìm người, chỉ là muốn phát tiết.

Uống hết một vò Hoa Quế Mật ấm nóng, tuy có hơi chậm phát tác nhưng ngay lúc này rõ ràng nó đã làm Diệp Khai say, lắc lư thân người bước đến giữa sảnh:

“Ai, ai... Các người... Tìm Phó Hồng Tuyết làm chi?”

Phó Hồng Tuyết vẫn giữ vẻ đăm đăm như tay áo ướt trà đã khô run lên, vẫn không quay đầu lại, nhẹ nhàng rót thêm nước vào chung trà lúc này.

“— ta muốn giết hắn!”

Chỉ Nhất Đao cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi:

“Trừ bỏ ta được gọi quyền xưng Bá Vương Đao ra, ai cũng không xứng tự xưng là thiên hạ đệ nhất đao!”

“Người...? Ha ha... Ha...”

Say đến mức không giữ được thăng bằng, Diệp Khai nhếch môi xua tay với hắn, vẻ mặt khinh miệt nói:

“... Người xách giày cho Phó Hồng Tuyết còn không xứng!”

Câu này vừa nói ra, Chỉ Nhất Dao giận tím mặt, liền xách đao chém xuống. Diệp Khai giật mình phóng ra vài cây tiểu đao, nhưng y vẫn không thắng nổi hơi men, liền ngay lập tức chọn một tư thế thoải mái nhất mà nằm lãn ra đất ngủ mất.

Chỉ Nhất Dao lần thứ hai giơ đao. Phó Hồng Tuyết đã nắm gọn chung trà trong lòng bàn tay.

Nhưng hắn còn chưa kịp ra tay, Nam Cung Linh đã xoay người khinh thân, phóng ra vài miếng Thiên Vũ Phi Tiêu.

Chỉ Nhất Dao mau chóng vận lực tránh đi, sau khi hoàn hồn sắc mặt liền thay đổi:

“—— Phi Vũ Trục Hồn, người là người của Khổng Tước sơn trang!”

Nam Cung Linh trừng mắt lạnh lùng, không hề giống vẻ ngây thơ trong sáng khi nói chuyện cùng Diệp Khai:

“—— biết còn không mau rút đi!”

Xem ra, không cần hấn phải ra tay.

Phó Hồng Tuyết yên lặng buông chén xuống, chờ đám người Chỉ Nhất Dao kia triệt để rút đi, cho đến khi Nam Cung Linh ngồi xổm xuống cố gắng lay tỉnh người kia, hấn rốt cục cũng bước đến, động tác thuần thục nâng y dậy, vững vàng ôm vào trong ngực.

“Này, người...”

Trực giác của Nam Cung Linh cảm thấy hấn không giống người xấu, rồi lại không biết hấn đến tột cùng là muốn làm gì.

“Ta chính là Phó Hồng Tuyết.”

Không cần giải thích nhiều, mới lúc này Diệp Khai vừa nghe Chỉ Nhất Dao chửi bậy liền đã hành động như thế, rõ ràng đủ minh chứng quan hệ của bọn họ là thế nào.

“Người...”

Nam Cung Linh đứng sững tại chỗ, ánh mắt bỗng nhiên loé sáng lên, giống như vừa ngẫm ra được chuyện gì to tát:

“Người... Người chính là nam nhân của đại tỷ! Cho nên tỷ ấy vừa nghe người khác nói muốn đuổi giết người liền ngay lập tức muốn liều mạng!”

Phó Hồng Tuyết nhú mày, ở trong lòng cân nhắc mình nên gạt đầu hay là lắc đầu đây?

Sau đó hấn nhận ra —— tuy rằng thừa nhận có một “Nương tử” như thế này thật sự là làm khó người ta quá, nhưng nếu nói hấn là “Nam nhân”, nghe vào lỗ tai vẫn rất hưởng thụ.

Cho nên cuối cùng hấn gạt gạt đầu, sau đó ném một ngân phiếu lên quầy rượu, mượn một phòng rồi bế người lên.

—— Diệp Khai sau khi uống rượu, hoàn toàn không phải là một chủ nhân dễ hầu hạ. Hơn nữa nếu có ai định thừa dịp y say mà cỏi y phục của y, tuyệt đối sẽ ăn đòn.

Phó Hồng Tuyết nhờ tiểu nhị mang một thau nước ấm đến, lau sạch mặt cùng tay chân cho Diệp Khai lúc này vẫn say sưa lằm bằm trên giường, rồi lại cẩn thận bưng chậu nước ra xa một chút, chuẩn bị cùng người đã luyện được một thân võ công linh hoạt lại đang say sưa kia so đo quyền cước.

Phó Hồng Tuyết bỏ giày ra rồi bò lên giường, hai chân tách ra đè hấn người y xuống, một tay chống lên giường, một tay chậm rãi nhẹ nhàng tháo bỏ búi tóc giả cùng trâm cài của y.

Trong lúc làm, có lẽ hấn đã vô tình làm đau Diệp Khai, y liền bắt mẫn vùng tay, thiếu chút nữa đánh thẳng vào mặt của Phó Hồng Tuyết.

“... Đứng động!”

Phó Hồng Tuyết nhẹ nhàng khiển trách một tiếng, phát hiện ra hấn quả thật không am hiểu mấy thứ đồ của nữ tử thế này, bèn đầu hàng bỏ cuộc.

Diệp Khai lần thứ hai muốn kháng nghị, hai tay đồng thời chưởng lung tung vài cái, kết quả là đánh thẳng lên đỉnh đầu của Phó Hồng Tuyết một chưởng, kéo rớt dây buộc, làm tóc của hấn xoã thẳng xuống bả vai.

Phó Hồng Tuyết cam chịu, hoàn toàn không thể tự mình chỉnh lý được nữa.

Tốt thôi. Nếu búi tóc gỡ không ra, vậy cởi quần áo đi.

Đối với y phục trên người của Diệp Khai mà nói, Phó Hồng Tuyết cảm thấy nếu thần kinh hấn mà bình thường một chút, chắc chắn sẽ tránh xa cái người mặc được đồng đồ này.

—— hấn cực lực cảnh giác mà dùng tay chặn cứng hai cánh tay của Diệp Khai, hai chân banh rộng dè chừng thân dưới của y, lúc này mới bắt đầu thật cẩn thận mà cởi bỏ đai lưng cho y.

Vừa mới thử một chút, Diệp Khai lập tức phản ứng kịch liệt, tay trái chiếm lại được tự do liền dụng lực chưởng mạnh, thiếu chút đã có thể triển khai chiêu Phi Ưng lật mình phóng khỏi giường!

Phó Hồng Tuyết nháy mắt đưa tay cản lại một chưởng, hai chân đột nhiên phát lực ấn chặt y trên giường, lại lật tay không chế lấy hai tay y đập vào thành giường: “—— đừng làm rộn!”

Nhưng mới vừa tiếp xong một chiêu đó, hấn nháy mắt liền thấy hối hận.

Tay còn lại của Diệp Khai nhân lúc hấn còn bận áp chế thân dưới đã luồn qua vạt áo mà vận chiêu —— làm cho hấn bất buộc phải mạnh tay hơn nữa, dưới loại tình huống này, chắc chắn sẽ để lại một vòng tụ huyết đỏ bầm trên cánh tay của Diệp Khai.

Quả nhiên đỏ lên rồi. Phó Hồng Tuyết không chút nghĩ ngợi, theo bản năng cau mày, xoa nhẹ trên chỗ máu tụ đó.

Bàn tay tụ huyết của Diệp Khai bị nắm giữ, tay còn lại tất nhiên là triệt để tự do, hoàn toàn không cần đầu óc suy nghĩ nữa, chớp mắt đã lấy lại sự nhanh nhẹn, chớp lấy vai áo Phó Hồng Tuyết rồi mạnh mẽ xé nát ra ——

“Xoạt” một tiếng, Phó Hồng Tuyết nháy mắt từ tóc tai bù xù trực tiếp lên cấp thành quần áo hỗn độn đến mức chật vật.

Phó Hồng Tuyết chậm rãi buông tay Diệp Khai ra, cố gắng áp chế gân xanh đang lại xuất hiện trên trán

Nếu hiện tại có người xông tới, rốt cuộc sẽ nghĩ ai trong hai người bọn họ đang phi lễ ai đây chứ?

Sau khi xé nát y phục của hấn, trong khoảnh khắc, Diệp Khai đột nhiên tĩnh lặng, rồi nghiêng đầu, tay chậm rãi thả lỏng, đầu mày nhíu lại gắt gao, bỗng nhiên không còn giãy dụa nữa.

Phó Hồng Tuyết cũng không nhúc nhích, cứ yên lặng quan sát y, rồi sau đó ần nhẩn rời giường vắt một cái khăn ướt đem đến lau đi mồ hôi trên trán y. Hấn lúc này mới ngồi xuống bên giường, tay đặt nhẹ lên huyết Thái Dương của y mà chậm rãi xoa nắn.

Nếu không xoa giúp y, sáng mai tỉnh lại, cái tên này nhất định sẽ đau đầu đến mức choáng váng.

Phó Hồng Tuyết vừa xoa, vừa nhìn bản thân rối bời của mình, lại nhìn cái tên vẫn vẹn nguyên trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy tình cảnh này vừa bất đắc dĩ, vừa buồn cười.

—— đúng vậy, Diệp Khai cho tới bây giờ chưa hề là một tình nhân dễ khuất phục.

Hai người tính cách đều cường đại, võ công lại đều rất cao, cho nên mỗi lần lên giường luôn gian nan tranh nhau hơn thua, bọn họ bình thường đều sẽ vùng tay đánh nhau quấy phá đến mức muốn đập đổ cả nhà, giường cũng vì đánh nhau mà hư đến hai lần liền.

Hấn luyện chiêu thức trầm ổn, Diệp Khai lại học công phu linh hoạt, hai người tương sinh tương khắc, ai cũng không nguyện ý nhượng ai, thậm chí vào tửu điểm phân tửu lượng bọn họ cũng không niệm tình, đổ mặt tía tai phân tranh một lượng ba chung, liên tiếp như thế, kết quả là bị tiểu nhị đá bay ra ngoài.

Vì thế mỗi lần đến cuối cùng, cũng là do hắn không thể nhịn được nữa, dựa vào Đại Bi Phú căn cơ thâm hậu mà vũ lực trấn áp được Diệp Khai.

Vì thế, hắn cũng vẫn cảm thấy đây mới là công dụng lớn nhất của võ công tuyệt học này.

... Cho đến khi, Diệp Khai không còn khí lực để phản kháng.

Y cũng không còn chống đối hắn nữa, từng đêm lẳng lẳng ôm hắn, sau đó mở to mắt nhắm nhìn từng giây từng phút tuyệt vời trôi qua.

Dường như y nghĩ làm như vậy, thời gian thật sự có thể chậm lại vì bọn hắn.

Chỉ có một lần như vậy, lúc Diệp Khai nằm trên giường mặt đối mặt cùng hắn, bỗng nhiên nhẹ nhàng xin lỗi hắn:

“Phó Hồng Tuyết... Ta đã cho hết thấy những thứ ta có thể cho ngươi. Nhưng mà... vẫn thiếu...”

“Không thiếu, đã đủ...”

Một khắc kia, nội tâm của hắn thần kỳ bình tĩnh, hoàn toàn bình tĩnh để cảm thấy bàn tay ôn nhu kia ôm lấy hắn, một bàn tay lại để sau gáy hắn, kéo hai người áp sát khuôn mặt vào nhau:

“Chỉ cần là của ngươi, không kể ít nhiều, dù chỉ một giây phút như thế này, với ta mà nói, đều là đã đủ...”

—— khi cảnh tượng đó xuất hiện trong đầu hắn, Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên cảm thấy, Diệp Khai ăn diện quái dị thế này, không hề chói mắt chút nào cả.

... Chỉ cần ngươi còn ở đây, chỉ cần ngươi còn cùng ta, vô luận ngươi biến thành bộ dáng thế nào, đều sẽ chỉ làm ta cảm thấy vui vẻ cảm kích mà chịu đựng.

Xác nhận y đã ngủ say, Phó Hồng Tuyết cũng cởi bỏ y phục đã bị y xé rách nát, chỉ còn trung y mà nằm xuống cạnh y.

Sau một lát, mới đưa tay, nhẹ nhàng kéo y vào ôm trong ngực.

4. Chương 4

Bị một tiếng hét chói tai đến mức quỷ dị làm cho tỉnh lại, Phó Hồng Tuyết ngay lập tức bắn ra khỏi giường.

“Ngươi... Ngươi cái đồ lưu manh hạ tiện... Ngươi làm gì với ta thế này...”

Tên ma men trên giường đỏ ửng mặt, cũng không biết sáng sớm đã tỉnh lại hay vẫn còn đang say mà lui người vào góc giường, còn cắn tay áo tỏ ra âm ức... Mà phục nhất là, y thế mà vẫn không quên giả giọng nữ nhi để nói chuyện!

Phó Hồng Tuyết đứng ở bên giường, cắn răng yên lặng xoa xoa huyết thái dương.

Hắn thật sự rất muốn hỏi y —— nhìn hiện trạng trong phòng này, rốt cuộc là ai nên chửi ai “hạ lưu” đây hả?!

Con ma men lại kéo tay vặn vẹo một lúc, một thứ vàng óng bắt chợt rơi từ trong ngực áo y ra, lại bị y vợ lấy ném vào người Phó Hồng Tuyết. Phó Hồng Tuyết theo phản xạ chụp lấy, nhìn kỹ một chút: hình như là một cái bánh bao đậm mùi rượu cùng mồ hôi...

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh...

Ném bỏ cái bánh bao, trán Phó Hồng Tuyết lại nổi gân xanh, hắn quay sang, cố gắng ép buộc bản thân đừng nhìn tới cái bên ngực còn lại của y ——

“—— đại tỷ, đại tỷ!”

Ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, cứ như người bên ngoài sẽ ập vào bất cứ lúc nào.

Ngày hôm qua Nam Cung Linh nhìn bọn họ cùng tiến vào phòng, lúc này phỏng chừng là nghe thấy động tĩnh nên đến xem sao.

Hắn ngập ngừng một khắc, rồi lại quay đầu nhìn con ma men đang làm bộ làm tịch trên giường kia——

Ước chừng là sau khi điên rượu xong, tên hủ chìm kia ném đủ rồi lại thu mình, hài lòng ôm cái bánh bao còn lại vừa từ ngực rút ra, tiếp tục phiêu du xuân thu đại mộng rồi.

Được lắm... Gân xanh lần thứ hai hiện lên.

—— vậy thì đừng trách hắn!

Vì thế Phó Hồng Tuyết thẳng thắn đi tới cửa, mặt không đổi sắc, mạnh mẽ mở toang cửa phòng.

“Đại tỷ —— “

Cửa vừa mở, Nam Cung Linh đã vừa la hét vừa nhào vào trong.

Nhưng mới vừa vọt tới, nàng nhìn qua bộ dáng Phó Hồng Tuyết từ đầu đến chân, nháy mắt liền dừng lại, sau đó chậm rãi há to miệng ——

Được một lát, vẻ khiếp sợ dần hiện lên nét mặt:

“Người... Các người...”

Cố gắng nửa ngày, nàng cũng không thể thành công mà điều khiển được đầu lưỡi mình.

Một người nằm trên giường đưa lưng về phía nàng, một người tóc tai bù xù chỉ mặc trung y, trang phục tả tơi vất đầy đất...

Cho dù Nam Cung Linh là thiên kim tiểu thư, quanh năm ko ra khỏi cửa cũng sẽ không vì ngu ngốc mà không nhận ra đây là loại chuyện gì, mặt cũng “phật” rồi đỏ lên.

Phó Hồng Tuyết cực kỳ bình tĩnh bảo trì trầm mặc, cố tình làm cho nàng hiểu lầm trầm trọng hơn.

“Như vậy, Nam Cung cô nương, người có thể đi ra ngoài được chưa?” Câu hỏi tuy lãnh đạm nhưng vẫn ôn hòa hữu lễ.

Miệng nàng liên tục khép mở vài cái rồi mới cuống quýt xoay người, hai tay bịt mặt dùng tốc độ nhanh gấp mấy lần chạy đến mà chạy đi.

Phó Hồng Tuyết vẫn đứng yên nhìn cửa phòng đóng sập một tiếng, cứ thế trong chốc lát, bỗng nhiên đã cảm thấy tâm tình tự dưng chuyển tốt hơn.

Cúi xuống nhặt ngoại bào tả tơi trên đất, lại cố gắng phải sạch trung y cũng thê thảm không kém, hắn vì thế quyết định: phải nhanh chóng ra ngoài mua 2 kiện y phục, thuận tiện mua luôn một phần điểm tâm cho Diệp Khai!

—— dù sao, muốn tiếp tục ở bên Diệp Khai, việc đầu tiên hắn cần rèn luyện, đại khái chính là da mặt.

Ngay khi hắn vừa đi không lâu, Diệp Khai chậm rãi trở mình, rốt cục xoa huyệt Thái Dương ngồi dậy, nhìn hết chung quanh mới bàng hoàng chẳng biết mình đang ở đâu.

Mới vừa rồi... Giống như vừa có chuyện gì xảy ra? Tựa hồ còn có người nói với y cái gì đó?

Y dùng tay ra sức gõ gõ thái dương, vẫn chỉ có thể nhớ một thứ mơ hồ ngắt quãng.

Cổ họng khát cháy, y bèn nhảy xuống giường xách ấm trà trên bàn lên, lại phát hiện bên trong cứ nhiên trống rỗng. Vì thế trực tiếp đi ra cửa, kết quả vừa vặn chặn đường Nam Cung Linh.

“—— đại tỷ?!”

Nam Cung Linh kêu một tiếng sợ hãi, xem nữa cũng làm y hết hồn.

“Hả... Ồ.”

Y dùng ngón tay ấn huyệt Thái Dương, không rõ nàng vì cái gì mà kích động như vậy:

“Ngày hôm qua là người đưa ta... đến phòng này?”

“Người... Người không nhớ rồi?”

Nam Cung Linh trừng lớn mắt nhìn y, sau một lát hai gò má lại hồng lên, vẻ mặt muốn nói lại thôi:

“Tôi hôm qua là người cùng nam nhân của người...”

“Ta... nam nhân của ta?”

Thái dương co rút đau đớn, Diệp Khai cắt lời nàng, chú ý đến điểm kì dị máu chốt đó.

“Phó Hồng Tuyết a! Ngày hôm qua vừa nghe thấy người khác đuổi giết hần, tỷ liền lao ra muốn liều mạng cùng bọn họ mà...”

“—— từ từ, ai muốn giết hần?”

Diệp Khai buông ta xuống y, biểu tình biến đổi, ngữ khí nháy mắt liền dồn dập.

Nam Cung Linh kỳ quái nhìn y: “Nhất Chỉ Dao a! Hần nói...”

Diệp Khai gấp gáp đưa tay ý bảo nàng ngưng lại, trong đầu nhanh như chớp tái hiện cảnh tượng chính y bị vô lâm nhân sĩ ừ ừ kéo đến đuổi giết sau khi tên y được nêu trên bảng xếp hạng cao thủ.

—— sau đó buộc y phải phần nữ lánh nạn, Phó Hồng Tuyết cũng được nêu danh, làm sao mà sống yên ổn đây?

“—— chết tiệt!”

Thốt ra hai chữ này, y xoay người vận khinh công.

—— Do vội vã, y chẳng hề phát hiện, ngay khi y bỏ đi, Nam Cung Linh theo bản năng vừa hoảng sợ vừa lo lắng nhìn lướt qua bụng y, ngẩn ngơ một lúc mới hồi phục tinh thần vừa đuổi theo vừa hô to:

“—— đại... đại tỷ, nhớ đầu tối hôm qua các người đã... Người không cần làm ẩu, cẩn thận thân mình a!”

Diệp Khai triển khai khinh công trực tiếp từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống.

Nếu đuổi giết Phó Hồng Tuyết chính là Bá Vương Dao, vậy trước hết y phải tìm được Bá Vương Dao đã. Rồi dò xét tình hình, mặt khác cũng có thể từ Bá Vương Dao mà dò la được vị trí của Phó Hồng Tuyết.

Nhưng mà, còn vẫn chưa đi được bao xa, y bỗng nhiên tìm được người y muốn tìm ngay trước tử điểm

Ngay sau đó, y lại phát hiện, có một người có khinh công rất cao... cũng đang lặng lẽ ẩn nấp để theo dõi Phó Hồng Tuyết.

Toàn thân vận hắc y, mang mặt nạ, hành tung bí ẩn – Quỷ diện nhân.

—— người này tuyệt đối lai giả bất thiện!

Nếu không phải hần đặt toàn lực theo dõi Phó Hồng Tuyết mà để y lại gần như vậy, Diệp Khai thật sự không tin rằng chính y có thể phát hiện được hần!

Suy nghĩ một chút, chờ Phó Hồng Tuyết xách đồ đi đến đầu phố kia, lúc này y mới tùy tay nhặt lên một viên đá, chờ thời cơ rồi bỗng nhiên cực kỳ khiêu khích mà ném thẳng về phía Quỷ diện nhân:

“—— người làm gì?!”

Quỷ diện nhân giật mình, trong nháy mắt phóng qua.

Diệp Khai bám theo sát gót, khoe miệng khê nhếch, ánh mắt tự tin mà sắc bén:

Luận khinh công, trên đời này chỉ sợ không còn ai dám vỗ ngực nói có thể nhanh hơn được y!

—— quỷ diện nhân cũng không quay đầu lại mà cứ thế phóng đi.

Hắn là tôi giết Phó Hồng Tuyết. Chính là bởi vì biết Diệp Khai khó chơi, cho nên hắn lại càng không định làm mọi chuyện phức tạp bằng cách đánh động Diệp Khai.

Cho đến lúc bắt buộc phải dừng lại để thở, hắn mới đáp xuống bãi đất trống, ánh mắt dáo dác nhìn quanh.

Hắn biết mình không thể cắt đuôi được Diệp Khai, chỉ là muốn tìm vị trí của Diệp Khai.

—Diệp Khai còn đang nấp sau bóng cây cổ thụ, khoe miệng y nhếch thành một nụ cười tinh nghịch, như mèo nhìn chuột mà nghiêng đầu đánh giá hắn.

Đánh giá xong, cánh tay đột nhiên tóm lấy một nhánh dây leo mà nhảy xuống.

Quỹ diện nhân lập tức phóng tới, Diệp Khai dùng dây leo phóng đến để trêu đùa, chân nhảy vài bước tránh qua né lại, khoe miệng vẫn tươi cười, hầu như không hề cảm thấy quá sức.

Tuy phân về công lực y không thể bằng một Quỹ diện nhân thâm hậu, nhưng so về độ linh hoạt chắc chắn y nắm phần hơn.

Chơi chán rồi, Diệp Khai rút cục bắn thẳng một nhánh dây leo dài về phía Quỹ diện nhân, chính mình cũng xoay người hạ xuống, định đổi chỗ để nghiêm túc đấu với hắn một trận thị uy.

—y dùng Tiểu Lý Phi Dao nổi tiếng thiên hạ, nhưng võ công của y cũng không hoàn toàn phụ thuộc vào Tiểu Lý Phi Dao!

Kỳ phùng địch thủ, hai người đấu đến mức xoay chuyển vẫn chưa phân thắng bại, bỗng nhiên có thêm một người từ trong rừng cây đuổi tới, còn không biết sợ mà hô to:

“— đại tỷ đừng sợ, ta đến giúp người!”

Diệp Khai trong lòng thầm nghĩ một tiếng không xong, đoán chắc sẽ gặp chuyện.

— Quỹ diện nhân đối phó với y không hề dễ dàng, nhưng ra tay với một ả nha đầu non nớt phần nam trang thế này cũng không quá khó khăn

Hai người có thể đánh đến mức ngang nhau, Quỹ diện nhân tuy chậm thân nhưng không chậm mắt. Vì thế nhìn thấy nhược điểm là Nam Cung Linh liền phóng chưởng đến—

Diệp Khai trong lòng mắng một câu thô tục rồi nhanh chóng vận khinh công bay đến đưa tay bảo vệ nàng, hai người đồng thời bị chưởng lực đánh văng xuống.

Quỹ diện nhân không hề ham đánh, lại tiếp tục bỏ chạy.

Diệp Khai xoay người đứng định đuổi theo, lại ấn ngực dừng bước— khoe miệng cuối cùng vẫn là phun ra một tia máu đỏ.

“Đại tỷ, người bị thương?” Nam Cung Linh thất kinh hỏi.

“Không có việc gì.”

Y áp chế khí huyết đang cuộn cuộn trong lòng ngực, cố gắng nhẫn nại, không hề quay mặt lại mà phân phó:

“Người ở chỗ này chờ, đừng đi theo nữa, sẽ có nguy hiểm. Ta tiếp tục đuổi theo hắn.”

“— không được!”

Nam Cung Linh lại một phen kéo y không buông tay:

“Người... Người hiện tại không thể làm loạn! Phải cẩn thận thân thể!”

“Người nói vết thương này? Không có việc gì, chút thương tích nhỏ đáng là bao.” Diệp Khai không thèm để ý chút nào mà thuận miệng an ủi.

“Không mà!” Nam Cung Linh càng nín chặt, “Phải để ý... cẩn thận...”

Nàng “cẩn thận” nửa ngày, một hoàng hoa khuê nữ cuối cùng vẫn là không thể nói rõ ra câu “Một thi hai mệnh” khỏi miệng.

Thấy bộ dạng nàng kiêu như không đúng ý sẽ dây dưa không dứt, Diệp Khai bèn suy tính, kết luận rằng để một tiểu nha đầu phần nam trang ở lại đây một mình quả thật cũng không an toàn.

Vậy thì, trước tiên cứ về tìm Phó Hồng Tuyết đã, nhắc nhở hắn phải đi theo mình, coi như là một loại phương pháp giải quyết khác vậy.

“Thôi được rồi, chúng ta mau trở về, trước tìm Phó Hồng Tuyết đã.”

Diệp Khai làm việc hướng thường không dây dưa, sau khi nói xong đã kéo Nam Cung Linh xoay người đi về.

“... Phó Hồng Tuyết không phải tới qua đến giờ đều chung phòng với người sao?”

Diệp Khai dừng bước, bất bất đắc dĩ quay đầu lại:

” Trong phòng... ta?”

“Đúng vậy, các người còn...”

Nhớ tới chuyện buổi sáng mình thấy, mặt Nam Cung Linh lập tức nóng rần.

“Ta...”

Diệp Khai lại bất đắc dĩ xoa huyết thái dương. Y mơ hồ nhớ được tối hôm qua hình như có người chăm sóc cho y, dường như sáng nay y còn nói gì đó với người nọ ...

Vậy ra... Người kia là Phó Hồng Tuyết?!

Nghĩ xem.

Lắc lắc đầu, y mặc kệ.

Vậy về khách điểm trước tìm được Phó Hồng Tuyết rồi nói!

—— Lúc Phó Hồng Tuyết trở lại khách điểm, đối mặt với gian phòng trống rỗng bỗng nhiên cảm thấy sợ run.

Hắn chỉ vừa ra ngoài mua vài thứ thôi mà...

Cái tên ma men trước đó còn kiên trì ôm bánh bao ngủ trên giường, đảo mắt đã chạy đâu mất rồi?

Chẳng lẽ... Lại đi quậy phá với Nam Cung Linh sao?

Chậm rãi xiết chặt bao giấy dầu cầm trong tay, Phó đại hiệp nhận ra, loại sự kiện này khiến cho tâm tình đang nhẹ nhõm của hắn trong tức khắc trở lại u ám nặng nề.

Mặt không đổi sắc, xoay người, hắn quyết định đem gói bánh bao gạch cua vứt cho chó ăn hết.

—— kết quả hắn còn chưa bước khỏi phòng, đã thấy cửa phòng mở toang, Diệp Khai hấp tấp tiến vào, sau y còn có Nam Cung Linh đuổi theo hốt hển.

Phó Hồng Tuyết lại giật mình.

“Người...”

Hắn híp mắt, tầm nhìn quét về phía khoe miệng y vẫn còn dấu vết của đường máu dù đã lau qua, sau đó trầm giọng hỏi:

“... bị thương ở đâu?”

Ngữ khí nhẹ mà trầm, mang đến cảm giác áp lực trước phong ba.

Diệp Khai lại căn bản không chú ý nhiều như vậy, trực tiếp xem nhẹ lời hắn nói, chỉ vội vã báo cho hắn biết:

“Phó Hồng Tuyết, hãy nghe ta nói —— mới vừa rồi trên đường có một hắc y quỷ diện nhân lạnh lẽo bám theo người, ta cùng hắn giao đấu, võ công rất cao, người ngàn vạn lần phải cẩn thận hắn.”

Thở một hơi, lần thứ hai nhấc ấm trà trên bàn lên, y vui sướng phát hiện bên trong đã được tiểu nhị châm đầy, liền vui vẻ nhấp vài ngụm, rồi mới có thể nói tiếp:

“... Còn nữa, sau khi Vân Thiên Đỉnh công bố Vô lâm danh bằng, toàn bộ giang hồ nháo đến gà bay chó sủa, những người được đề tên đều bị người trong giang hồ không ngừng đuổi giết hoặc khiêu chiến. Người cũng có tên đó, cho nên kế tiếp nhất định sẽ còn có rất nhiều phiền toái tìm đến người.”

Cho nên... Y cũng vì nguyên nhân đó mà phải phiền nữ sao?

Phó Hồng Tuyết chậm rãi đi đến trước mặt y, dừng một chút, sau đó mới lại hỏi:

“Người không phải cũng được đề tên hay sao?”

... Nếu như nói có phiền toái, như vậy hẳn là phiền toái của bọn họ giống nhau.

“—— ta lăn lộn nhiều năm trên giang hồ, kinh nghiệm tất nhiên phải dày hơn người. Ta như thế nào lại sợ phiền toái.”

Dù sao trên người bị thương, lại chạy xa như vậy, ngực bắt đầu có chút ần ần đau. Diệp Khai chống tay lên mặt bàn rồi từ từ ngồi xuống, trong đầu vẫn còn tính toán như thế nào có thể giúp cho Phó Hồng Tuyết thoát thân dễ dàng nhất:

“Sau này chúng ta cùng đi... Nếu gặp người đến làm phiền, người cứ tận lực tránh đi trước, để cho ta xử lý. Có nhiều khi, không cần lấy cương đối cương mà lại giải quyết được nhiều sự tình hơn.”

Phó Hồng Tuyết mang nặng ý chí báo thù, đầu óc nhiều khi không thích nghi với thực tại, tự nhiên không thể bằng với y lăn lộn giang hồ học được biết bao thủ đoạn mãnh khoé.

“Hiện tại, hẳn là sẽ có một đám người đang không ngừng truy lùng người vì Vô lâm danh nhân bằng, còn có thể bởi vì đạo phổ của phụ thân người, lại còn có mối thù giết cha —— nếu tình hình trở nên rất phức tạp, ta liền thay y phục của người, đội nón che mặt, đánh lạc hướng họ đi thật xa... Người cải trang đi trước, về Vô Gian Địa Ngục chờ ta.”

Y cứ tự mình sắp xếp, không thèm cùng hẳn thương lượng, cũng không phải muốn nghe ý kiến của hẳn, tất cả chỉ là giải thích ý của y.

“Như vậy... Người thì sao?”

Phó Hồng Tuyết còn không rõ tâm tình của mình là như thế nào khi nghe y nói. Cho nên đến cuối cùng, hẳn chỉ có thể hỏi ra bốn chữ này.

Trong tất cả kế sách của y, toàn bộ đều là lo cho hẳn.

Hẳn thoát thân như thế nào, tránh sóng gió như thế nào, cải trang bỏ đi như thế nào.

... Vậy thì, còn y thì sao?

“A?”

Diệp Khai rốt cục ngẩng đầu lên, như là thấy rất bất ngờ khi hẳn hỏi vậy. Cuối cùng cũng tự mình dứt khỏi những suy tính trong lòng, y nhếch môi để lộ hàm răng trắng đều, cười một cách vô tư:

“Ta? Người lo cho ta nhiều như vậy để làm gì? ... trong lòng ta, người còn quan trọng hơn hết thầy.”

Phó Hồng Tuyết dường như bất động vài giây, nhắm chặt mắt, thở thật sâu vài hơi, hai tay đồng thời chậm rãi nắm chặt y phục vành áo mình.

Diệp Khai cũng bình tĩnh nhìn hẳn, tựa hồ là nghĩ hẳn không tin, vì thế cũng từng chút một chút thu lại nụ cười. Cặp mắt to tròn sáng rõ nghiêm túc nhìn hẳn, chăm chú đến mức không hề vướng tạp niệm hay miễn cưỡng bản thân:

“Phó Hồng Tuyết... Mặc kệ trước kia có bao nhiêu người mắc nợ người, tất cả của ta, hết thầy sẽ đều trả cho người.”

Dừng một chút, y chắc chắn cầm lấy cổ tay của hẳn, từng chữ một mà nói tiếp:

“Trên đời này, vẫn có người, đồng ý liều lĩnh hết thảy mà vì người làm mọi chuyện.”

... Tay Phó Hồng Tuyết vẫn nắm chặt vạt áo của hắn.

... Hắn không dám đáp lại Diệp Khai.

... Hắn không dám để cho Diệp Khai phát hiện, giờ phút này tay hắn run rẩy đến chùng nào.

Diệp Khai vẫn luôn cẩn thận mà theo sau Phó Hồng Tuyết.

Nhưng chính hắn, vào lúc này, mới nhận ra...

Nguyên lai, lại chưa từng có người chân chính đuổi theo bước chân Diệp Khai.

Nhớ lại một đoạn thời gian dài chính mình chưa bao giờ thật sự để tâm đến y, nhớ lại những lúc Hoa Bạch Phụng dù muốn cũng chẳng thể vượt qua tầng tầng lớp lớp mặc cảm mà đến gần được y, nhớ tới Nam Cung Linh cứ một lòng dựa dẫm y.

Y nợ Phó Hồng Tuyết một đời, y ôm khúc mắc với Hoa Bạch Phụng, y lại gánh lấy trách nhiệm với Nam Cung Linh.

Cho nên một người thích náo nhiệt như vậy, đáng lý chỉ nên sống trong thương yêu, lại cứ thế đơn độc gánh lấy rất nhiều thứ.

Vì thế... y cứ đơn độc lưu lạc bốn phương, lặng lẽ làm thật nhiều chuyện, chịu đựng rất nhiều những vết thương đau đớn.

Những vết thương đó, từng chút tích lũy trong cơ thể y, vậy mà chính y không quan tâm, cũng chẳng ai để ý đến...

Cho đến một ngày kia có người giật mình sợ hãi mà để ý, lại chợt nhận ra, đã không còn kịp rồi.

Đời người đau đớn nhất ... chính là hai chữ “Không kịp”.

... Phó Hồng Tuyết lúc ban đầu có Diệp Khai đau lòng.

Như vậy... Ai sẽ đau lòng cho Diệp Khai lúc ban đầu ấy?

Phó Hồng Tuyết không biết hắn đến tận cùng muốn bao nhiêu thời gian, mới có thể khiến cho chính mình triệt để bình tĩnh trở lại.

Vì thế hắn quay đầu nhẹ giọng nói với Nam Cung Linh:

“... Nam Cung cô nương, người có thể đi ra ngoài trước không? ... Ta định chữa thương cho y.”

Nam Cung Linh im lặng thật lâu mới ngập ngừng, rồi bỗng nhiên xỏ một tràng dài, vẻ mặt lại rất dứt khoát:

“Các người... Đại tỷ, người nhất định không thể làm loạn như vậy nữa! Các người tối hôm qua đã... Nói không chừng trong bụng người... Đã có! Vạn nhất thương tổn đến hài tử, người hối hận cũng không kịp!”

Diệp Khai vừa rồi nói quá nhiều, lúc này liền nâng cả ấm trà lên dốc vào miệng, lại nghe hết câu nàng nói, đã sắc sưa không thôi. Y còn mang vết thương trên ngực, vừa sắc trà vài cái đã ối ra mấy ngụm máu, Phó Hồng Tuyết nhíu chặt mi, dùng tay vuốt lưng y một lúc mới dần làm y thanh tĩnh lại.

Chờ Diệp Khai khó khăn sắc sưa xong, Nam Cung Linh sớm đã không thấy nữa.

“Nàng... Nàng nói cái gì?!”

Cố gắng điều tiết nhịp thở, Diệp Khai hoài nghi chính mình vừa rồi là nghe lầm.

Phó Hồng Tuyết nhìn vẻ mặt của hắn, lòng khẽ cười, những gì chất chứa trong lòng y, vì một chuyện buồn cười này mà tan đi không ít.

... Nếu đã từng ném qua cảm giác “Không kịp”, như vậy cũng không sao, hắn hiện tại đã biết cảm giác “Đến kịp”.

Hắn từ nay về sau sẽ tỉ mỉ mà săn sóc y, để cho y bình an khỏe mạnh mà sống đến hết đời này.

... Y từng đã đáp ứng hẳn rằng sẽ bồi hấn cả đời.

Nếu ngay lúc đó y không làm được.

Như vậy, lúc này đây, hẳn sẽ giúp y thực hiện.

Phó Hồng Tuyết vẫn đặt tay sau lưng y như cũ, nhẹ nhàng vận khí giúp y trị thương, quyết định kể sự thật với y:

“Ngày hôm qua ngươi uống quá nhiều...”

“Ta biết. Sau đó thì sao? ... Vì sao nàng lại nói... chuyện kì quái như vậy?”

... Bụng? Có? Hài tử!?

Nếu hiện tại trước mặt có gương nói, Diệp Khai sẽ được thấy da mặt của chính y co rút đến mức khó có thể nhận ra bản thân mình.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc một chút:

“... Ngươi uống quá nhiều, ta liền đem ngươi về phòng. Sau đó mới định cởi bớt phục trang cho ngươi, kết quả lại bị ngươi xé nát y phục của mình. Sáng nay ... Ngươi say khướt, nàng tới ... Kết quả, nàng thấy ta đầu tóc thế này ngủ cùng giường với ngươi, y phục còn ném xuống đất...”

“Cho nên... sao?”

Diệp Khai vẫn là không nghe hiểu được. Hai cái tên đại nam nhân, tóc tai bù xù y phục bê bối ngủ cùng cũng có sao? Sao nha đầu kia lại có thể hiểu lầm ... kinh hãi thế tục đến vậy chứ?

Phó Hồng Tuyết lần thứ hai trầm mặc một chút, ánh mắt chậm rãi lướt xuống phía dưới, đảo qua toàn thân của y:

“... Ngươi phần nữ trang.”

—— Diệp Khai ngây dại.

Sau đó, mặt y bắt đầu giãn ra như chợt hiểu một vấn đề gì đó to tát... Rồi ngay lập tức có xúc động động đầu vào tường chết đi cho xong.

—— đây là cái gì với cái gì chứ!

“... Vì thế, hiện tại ngươi đã hiểu chưa?”

Phó Hồng Tuyết mặt vẫn than như cũ, trong giọng nói lại tựa hồ có một chút vui sướng khi người gặp họa, vừa trầm thấp vừa ôn hoà... Còn lẫn một chút ý cười khe khẽ.

Diệp Khai vội vàng quay đi, cự tuyệt trả lời vấn đề này.

“Lên giường, ta thay ngươi chữa thương. Lát nữa sẽ đi mời đại phu đến khám cho ngươi, phải xác nhận thương thế của ngươi hoàn toàn bình phục chúng ta mới tiếp tục khởi hành.”

“Ta...”

Diệp Khai quay mặt lại, vừa định nói tiếp ——

“Nếu ngươi dám nói một câu phản đối, hoặc là nói linh tinh gì đó, ta sẽ lập tức điểm huyệt đạo của ngươi, sau đó hầu hạ ngươi từ ăn uống đến vệ sinh, cho đến khi đại phu bảo chứng vết thương ngươi đã khỏi hẳn mới thôi.”

Dừng một chút, hẳn lại bổ thêm một câu: “Còn nữa... Về sau ngươi còn dễ bị thương, ta đều sẽ chăm sóc ngươi như thế.”

—— Diệp Khai chậm rãi há to mồm, không thể tin mà nhìn hẳn, không biết Phó đại hiệp đây là ăn trứng thuốc gì.

Nhưng đến một khắc đối diện với ánh mắt đó của Phó đại hiệp, y không còn có khí thế phản đối nữa.

Vì thế, Diệp thiếu hiệp cuối cùng vẫn là rụt lui cổ, ngậm miệng ngoan ngoãn dưới dâm uy của Phó đại gia.

5. Chương 5

Vì thế, bọn họ cứ tạm thời ở lại khách điểm.

Nhưng mà mới yên tĩnh được một ngày, chiến thư của Yến Nam Phi đã lại đưa đến tay Phó Hồng Tuyết.

— Việc nên đến quả nhiên sẽ đến.

Phó Hồng Tuyết lẳng lặng khép thiệp, ném đi, sau đó hếch cằm về phía mặt bàn, ý bảo Diệp Khai đang chui lại đây nhìn lên phải ngoan ngoãn uống hết bát thuốc còn nóng hổi kia.

“Người... Có đi hay không a?”

Diệp Khai đã từ băng ghế đối diện nhích về gần bên hắn, nội dung trong chiến thư y dĩ nhiên cũng nhìn thấy.

Phó Hồng Tuyết không nói lời nào, quay đầu, mặt không đổi sắc, rồi cứ thế im lặng nhìn y.

Diệp Khai hắng giọng một cái, chột dạ quay mặt đi, rốt cuộc cũng phải nhận mệnh mà bưng chén thuốc trên bàn lên, cau mày uống một hơi cạn sạch.

Phó Hồng Tuyết lúc này mới trả lời câu hỏi của y:

“Đi, vì cái gì không đi.”

Diệp Khai một tay chán ghét đẩy chén thuốc rỗng xuống mặt bàn, một tay nhấc ấm trà lên tu vài ngụm mới có thể lọc bớt vị đắng chát trong miệng:

“Cái tên Giang này, khụ...”

Vừa mới nói mấy chữ, vẫn là chịu không được mà sắc súa rồi dùng ống tay áo lau miệng, vẻ mặt còn thống khổ hơn lúc ăn một chuông khi nãy:

“... Cái tên Giang Nam công tử này, danh tiếng cũng không vừa, khiêu chiến với người như thế quá nửa là không có ý tốt — ba ngày sau ta đi cùng người!”

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết hạ mi, chỉnh lại thất lưng, thuận miệng lên tiếng.

“... Gì?”

Kết quả Diệp Khai ngược lại ngậy ngẩn cả người.

“Người... Người không phản đối?”

Y rõ ràng đã chuẩn bị cho tình huống Phó Hồng Tuyết cự tuyệt, y sẽ bắt đầu nhõng nhẽo quấy phá.

Phó Hồng Tuyết lần thứ hai đưa mắt nhìn y.

Cho đến khi vẻ mặt của Diệp Khai đã bắt đầu hiện ra vài phần bất an, hắn mới giãn khoé môi, nửa cười nửa không trêu ghẹo y:

“... Nếu ta không cho người đi, người sẽ không đi sao?”

Diệp Khai ngẩn người.

Sau khi hồi phục tinh thần, ánh mắt đang mở to bỗng nhiên sáng rõ, đầy ấp ý cười, vỗ vào tấm lưng của Phó Hồng Tuyết phía vang thành tiếng “thình thịch thình thịch”:

“— mặc kệ người có cho hay không, ta chắc chắn sẽ đi! Không thì làm sao gọi là bằng hữu được!”

Phó Hồng Tuyết bất động thanh sắc mà nhìn y một giây, thu lại toàn bộ nét cười rạng rỡ ấy, mi mắt dần hạ, gật đầu: “Ừ...”

Sau đó lại nhìn lên, thấy được đôi mắt sáng rực của y, chỉ cảm thấy kiên quyết trong lòng có chút lung lay, bối rối không biết làm thế nào.

Diệp Khai vô ưu vô tư như thế, thật giống như trước khi ông trời tàn nhẫn đem y đi, bỗng nhiên lại lần nữa tặng y cho hắn, làm hắn thật sự quý trọng đến mức chẳng dám động tay, chỉ sợ vô tình dụng thêm vài phần khí lực khiến y tan vỡ...

“Huống chi... Chúng ta cũng không chỉ là bằng hữu.”

Hắn vỗ nhẹ lên bàn tay Diệp Khai vẫn còn đặt trên vai hắn, ngập ngừng một chút, cuối cùng vẫn không dám nắm lấy.

“—— Ừ!”

Diệp Khai vội gật đầu không ngừng, như là thật sự sợ hãi sẽ đổi ý, lập tức dịch ghế về phía hắn ngay:

“Vây, chúng ta đi nghiên cứu một chút, ngày mai sẽ đối phó thế nào với Yến Nam Phi? Người ở ngoài sáng ta ở trong tối có được không?”

“Được. Người nói làm gì... chúng ta sẽ làm thế.”

Nếu không còn vài phần lý trí níu kéo, hắn liền sẽ nói cho Diệp Khai, chỉ cần y cứ cười nhiều như thế... Bất kể y muốn cái gì, sẽ làm gì, sẽ nói gì; hắn đều có thể dung túng y.

“—— Vây, cứ như đã nói!”

Diệp Khai tinh thần phấn chấn mà nhảy khỏi ghế, nhìn xem sắc trời bên ngoài:

“Cũng tới trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm đi! Ở đầu phố có một tửu điểm làm món Phù dung kê phiến rất nổi tiếng, ta mang người đi ăn!”

“Được.”

Phó Hồng Tuyết nhẹ nhàng cầm lấy cây đao bên cạnh bằng một bàn tay, tay kia tùy ý để Diệp Khai lôi lôi kéo kéo ra khỏi khách điểm.

Ước hẹn ở Phượng Hoàng Tập, kỳ thật Phó Hồng Tuyết thật sự không để tâm đến thế.

Hiện giờ võ công của Yến Nam Phi vẫn thua xa hắn.

Huống chi, lúc hắn phá băng mà phóng ra rồi theo bản năng bám gót Diệp Khai một ngày một đêm, cho đến khi đầu óc triệt để tỉnh táo lại, chuyện thứ nhất hắn làm, chính là lập tức bắt đầu tu luyện Đại Bi Phú.

Liều mạng mà tranh thủ hết thảy thời gian, thậm chí so với lúc trước kia Hoa Bạch Phụng giám sát hắn điên cuồng luyện đao còn muốn nghiêm túc khắc khổ hơn gấp trăm lần.

Cho nên hiện giờ Diệt tuyệt thập tự đao hắn dùng, đã không còn là Diệt tuyệt thập tự đao nguyên bản nữa.

Mặc dù là thời gian ngắn ngủi, vừa mới sơ luyện, nhưng hắn cũng đã luyện tập tâm pháp nhiều năm đến thuần thục, sự tiến triển tất nhiên không giống trước kia.

—— nếu muốn đem hết thảy tiếc nuối đều xoay chuyển thành không còn gì để tiếc nuối, bảo hộ cho người cần bảo hộ thật tốt, vậy thì, hắn nhất định phải trở nên càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

Về phần Yến Nam Phi cùng những thủ đoạn gã dùng để che mắt hắn, lường gạt hắn... Hiện giờ xem ra, cũng chỉ là trò đùa của tiểu hài tử khi thách nhau uống rượu.

... Hắn hiện tại, tâm tình từ lâu đã tốt đến long trời lở đất.

Đã từng tâm tâm niệm niệm oán hận, vô luận là Hương Ứng Thiên hay Công Tử Vũ, ngay cả Nam Cung Hiệp.

Cho dù hắn vẫn muốn giết họ nhưng nhiều khi trong lòng hắn cảm thấy, bọn họ chưa chắc thuần túy là kẻ gian.

Duy chỉ có Yến Nam Phi, người này gian manh xảo trá, thiên tính ác độc, dứt khoát phải diệt trừ.

— cho nên khi đứng trên thềm của Phượng Hoàng Tập, nhìn Yến Nam Phi thực phong nhã ngả người trong kiệu gấm, nhìn một đám mỹ nữ ca múa mời rượu hắn, Phó Hồng Tuyết chỉ thản nhiên mà cười cười, sau đó dùng thân đao lướt nhẹ một chung rượu rồi gạt nó phóng thẳng vào tường, bể tan thành trăm mảnh.

Hắn biết chén rượu kia không có độc, chính là ghê tởm người mời rượu.

Về phần Yến Nam Phi đến tột cùng đã nói cái gì, hắn cũng lười nghe.

Cũng vì thế, Yến Nam Phi cùng nha đầu Hồng Phiến cạnh bên và đám mỹ nữ kia, liền hết thấy sững lại, bất ngờ kinh hoảng mà nhìn Phó Hồng Tuyết từ đầu đến cuối vẫn bất động trên đỉnh đèn, cúi đầu lẳng lẳng nhìn Diệt tuyệt thập tự đao trong tay hắn đến gần người.

... Phó Hồng Tuyết này, có phải đầu óc có chút vấn đề hay không?

Hồng Phiến quay đầu nhìn Yến Nam Phi, ánh mắt là muốn nói như thế.

... Không biết. Chẳng lẽ luyện đao đến ngu luôn sao?

Yến Nam Phi nhú nhú mày, trong ánh mắt là như vậy đáp lại.

“— Phó Hồng Tuyết, chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn biết kẻ thù giết chết cha ngươi là ai sao?”

Yến Nam Phi rốt cục nhin không được, mở miệng nói một câu:

“— luận võ với ta, nếu đánh thắng ta, ta sẽ nói cho ngươi biết người giết chết cha ngươi là ai!”

... Người này thật sự huyền não, ồn ào có lẽ còn hơn cả Chu Đình.

Phó Hồng Tuyết cau mày bực dọc mà nghĩ.

Hắn kỳ thật là đang nghiêm túc suy xét, có nên một đao chém chết luôn Yến Nam Phi hay không, chấm dứt hậu họa.

Còn tại sao phải suy xét...

Hắn là lo lắng nếu chém gã này quá sớm, hắn cùng Diệp Khai có thể sẽ không có nhiều thời gian bồi đắp tình cảm...

Rồi sau đó sẽ xuất hiện một Bắc Cung Linh Tây Cung Linh mờ mờ ám ám cướp Diệp Khai đi mất... Hắn tính ra đúng là mất nhiều hơn được?

— kết quả đại khái bởi vì hắn đã thật sự suy xét quá lâu đi, cho nên Yến Nam Phi nóng ruột đến mức không thể kiềm chế được nữa. Vì thế tính nhẫn nại tốt đẹp của Giang Nam công tử biến mất, gã trực tiếp phi thân từ trong kiệu ra, vung trường tiên lên quát về phía Phó Hồng Tuyết.

Bởi vì vẫn còn bận tâm xem có nên chém gã không, nên vẫn theo bản năng hắn kiểm lại vài phần lực, hai người miễn cưỡng coi như đánh hoà.

— Cho đến khi Quỷ diện nhân xuất hiện, phi thẳng đến chỗ hắn, phóng ra vài cây Hoả diễm hồng châm.

Phó Hồng Tuyết mới không chút nghĩ ngợi mà phát đao đánh bay, sau đó lại có một đợt châm phóng đến

— lần này lại phi trúng người vừa nhảy đến chắn cho hắn, Yến Nam Phi cứ thế lãnh hắn một châm vào lồng ngực.

Trong nháy mắt, Yến Nam Phi thần tình đỏ bừng, từ một người bay lượn như chim én, lòng dạ hiểm độc, biến thành một con gà quay đứng không vững, lão đảo không ngừng.

— bên trên nóc nhà kia, một bóng người như tia chớp phóng mấy phi đao về hướng Quỷ diện nhân, tiếp theo thân hình phóng đi như sao băng mà đuổi theo hắn.

Phó Hồng Tuyết liền thu đao, nháy mắt không cần suy nghĩ.

Nghiến răng nghiến lợi mà vỗ vỗ bả vai Yến Nam Phi thật mạnh, làm cho Yến Nam Phi mặt mũi đang đỏ lừ liền đau thành tím ngắt:

“— Nam Phi huynh, bảo trọng!”

Giờ khắc này hần tuy có mong muốn giết người, nhưng lại không có thời gian giết người—— tiểu tổ tông nhà hần lại không màng sống chết, cứ thế mang thương tích mà truy đuổi Quỷ diện nhân rồi!

... So với an nguy của tiểu tổ tông kia, ước muốn làm thịt con gà quay lòng dạ hiểm độc Yến Nam Phi này ắt phải gác lại rồi.

—— vì thế, Yến Nam Phi chỉ cảm thấy bóng đen trước mắt chợt lóe, Phó Hồng Tuyết đã nháy mắt liên không thấy tung tích.

“—— Phó...”

Tay gã nâng lên, lại không biết phải chụp lấy chỗ nào.

Gã liều mạng chính mình đỡ lấy độc một châm này, rõ ràng còn chuẩn bị nói một đoạn, tuyệt đối có thể làm cho tên tiểu tử mới lần lộn giang hồ Phó Hồng Tuyết cảm động đến bất ngờ, sau đó sẽ cảm kích mà chữa thương cho gã, sau đó sẽ kết giao hảo hữu với gã, từ nay về sau một lòng tín nhiệm gã...

—— Phượng Hoàng Tập chìm trong một mảnh trầm mặc.

Sau một nén hương, bỗng nhiên một tràng nguyên rửa cùng ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời Phó Hồng Tuyết cứ thế mà cất cao.

Thì ra khinh công lợi hại có đôi khi cũng sẽ biến thành một loại phiền toái.

Lúc Phó Hồng Tuyết lòng như lửa đốt mà đuổi theo thân ảnh phía trước, lại cứ cách y một khoảng không thể rút ngắn lại được... Một lần nữa hần đau khổ nghiệm ra việc này.

Vì thế hần bỗng nhiên nhớ đến những sạp hàng bọn họ đi qua lúc ban ngày, hần đã từng dừng lại một hồi lâu ở ngã rẽ đó.

Lúc ấy Diệp Khai còn rất kỳ quái hỏi hần:

“Người đang nhìn cái gì?”

Hần không đáp lời, đứng yên một lúc lâu, yên lặng nhìn Diệp Khai rồi lắc đầu, xoay người rời đi.

Diệp Khai càng thêm khó hiểu.

Gãi gãi đầu, ánh mắt theo bản năng rảo qua vài sạp hàng gần đó: trầm bạc, túi hương, son phấn, bột nước... Nhìn tới nhìn lui, rõ ràng tất cả đều là đồ dùng riêng của nữ nhân, thấy thế nào cũng không giống thứ Phó Hồng Tuyết có thể cảm thấy hứng thú?

Vì suy nghĩ một chút mà không ra, y liền tùy ý bỏ qua, tăng nhanh cước bộ mà đuổi theo bóng dáng đang dần xa của Phó Hồng Tuyết.

—— cho nên, hần đương nhiên cũng không có chú ý tới, trước sạp phấn son đó còn có một vị tiểu thư đáng người thương xót, tay đang nắm một sợi xích bạc tinh xảo mong manh.

Mà đầu còn lại của sợi xích đó vòng quanh cổ của một chú chó trắng béo tròn.

Về phần Phó Hồng Tuyết yên lặng đứng ở nơi đó, trong lòng kỳ thật suy nghĩ rằng...

Nếu cũng có thể làm một cái vòng trang sức đeo trên cổ Diệp Khai, chắc là y sẽ ít ra ngoài gây chuyện nhỉ.

Đương nhiên, chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Diệp Khai có thể nói là lợi hại hơn chú chó nhỏ đó rất nhiều.

Có lần, vào nửa đêm, lúc đồng giường, quyến luyến say sưa chưa dứt, Diệp Khai hờn giận hần dục cầu bất mãn, không nhẹ không nặng mà cắn một vết trên đầu vai hần để trả thù.

Dấu răng hình bán nguyệt, máu còn chảy không ít.

Hai tay của hần ôm gọn thắt lưng của Diệp Khai, chống đỡ thân thể, hần còn không thèm để ý chút nào mà hôn lên khoé miệng y cùng máu của chính hần, rồi lại đặt cằm lên vai y mà cười thâm.

... Vết sẹo đó, là vật duy nhất Diệp Khai để lại trên người hần.

Cho đến sau này... Lúc trọn đêm ngủ không được, thỏn thức tựa đầu giường, hần vẫn chỉ vuốt ve vết sẹo đó nhiều lần rồi nghĩ:

Vì cái gì mà tên gia hoả tuy hứng đáng chết kia không chịu về nữa, không chịu cho hần thêm một vết sẹo bên vai kia?

— rốt cuộc cũng đuổi kịp Diệp Khai vào lúc đến trước cổng Hiệp Khách Sơn Trang, hần đưa tay nhấn một cái, gắt gao tóm gọn bả vai Diệp Khai.

“Uy, mau thả ra, ta phát hiện ...”

“Vô luận người phát hiện cái gì, hiện tại người đang bị thương, không được đi!”

Diệp Khai chấn động, chậm rãi quay đầu lại, hiển nhiên là bị ngữ khí bá đạo này của hần làm cho kinh sợ.

Phó Hồng Tuyết cũng biết mình lỡ lời, bèn dừng một chút, mới miễn cưỡng nói thêm một câu:

“Hiện tại không biết bên trong là thế nào, tùy tiện xông vào, vạn nhất là bẫy thì sao?”

“Sợ cái gì?”

Diệp Khai lại hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra:

“Dù sao hai chúng ta đều đã ở đây, cùng lắm thì đồng thời đi vào. Ta tận mắt nhìn thấy tên Quỷ diện nhân dùng Hoả diễm hồng châm ám toán người rồi bỏ chạy vào Hiệp khách sơn trang —— nơi này khẳng định có chuyện đáng ngờ!”

“Mặc kệ bên trong có cái quỷ gì, cũng phải chờ người dưỡng thương tốt rồi mới đi được. Ta hiện tại sẽ không đi vào, lại càng không cho người đi vào.”

Ngữ khí của Phó Hồng Tuyết xem như có chút mềm mỏng hơn trước, nhưng vẫn dứt khoát không cho y thương lượng. Hần tuyệt sẽ không mạo hiểm sự an nguy của Diệp Khai để lấy bất cứ sự gì nữa.

“Ai, sao người lè mề vậy? Chút thương tích này đâu có là gì.”

Diệp Khai liếc hần một cái, bắt đầu không kiên nhẫn.

Phó Hồng Tuyết cố nén mà hít mạnh một hơi, nhịn xuống xúc động muốn một chưởng đánh ngắt y, dứt khoát nói luôn:

“Vừa rồi đánh với Yến Nam Phi, ta cũng bị thương.”

“Sao?”

Diệp Khai trừng lớn hai mắt, đảo nhanh trên người hần:

“Người bị thương lúc nào? Bị thương ở chỗ nào?”

Lúc Phó Hồng Tuyết giao đấu với Yến Nam Phi, y rõ ràng vẫn luôn trốn trên nóc điện mà cảnh giác chú ý, sao lại hoàn toàn không phát hiện ra chuyện Phó Hồng Tuyết bị thương?

“Thanh tẩy nội lực rồi điều trị một chút sẽ ổn thôi.”

Không định nói thêm nữa, Phó Hồng Tuyết trực tiếp lôi tay y bắt quay về.

Tuy rằng đã từng nhiều năm rèn luyện với Diệp Khai, nhưng hần kỳ thật vẫn không thể nói dối. Cho nên hần chỉ có thể tùy tiện tìm đại một cái cớ, rồi từng bước bỏ đi, nương theo bóng đêm mà che dấu biểu cảm trên mặt hần khỏi ánh mắt của Diệp Khai.

Đối với cái cớ này, Diệp Khai triệt để không còn cách nào khác.

Nếu y nhất định muốn vào, Phó Hồng Tuyết chắc chắn sẽ đi theo. Y dám xem nhẹ bản thân, lại sẽ không dám đùa giỡn với tính mạng của Phó Hồng Tuyết.

“... Nhưng, vừa rồi có phải Yến Nam Phi đã chặn giúp người một cây Hoả diễm hồng châm?”

Triệt để bỏ qua suy nghĩ khám xét Hiệp khách sơn trang, y mới nhớ ra một chuyện khác. Cho nên theo lý nào đó, muốn dời lực chú ý của Diệp Khai đi cũng rất dễ dàng.

“Ừ. Ta sẽ cảm kích hần.”

Đến lúc thích hợp sẽ cho hần chết thống khoái một chút.

“Người này... Đối với người không có ý tốt.”

Diệp Khai trầm ngâm một lúc, liền kết luận.

Phó Hồng Tuyết cuối cùng cũng phải quay đầu lại:

“Làm sao người biết?” Hần là thật sự tò mò chuyện này.

Kỳ thật trước kia hần đã phát hiện, trực giác của Diệp Khai tựa hồ đặc biệt chuẩn. Phàm là những người y không vừa mắt ngay từ lần gặp đầu, sau đó đều sẽ có vấn đề để chứng minh y đúng.

Cũng chỉ có thời điểm này, y mới từ một tiểu tử vô tâm vô phế luôn bám theo hần, biến thành một thiếu hiệp giang hồ bất luận về từng trải hay tâm kế đều hơn hần hần.

Diệp Khai dùng tay xoa cằm suy tư rồi đảo mắt nhìn hần:

“... Phụng Hoàng Tập, là nơi Yến Nam Phi hẹn người ước đầu. Ta đi theo người cũng không lạ, nhưng cái tên Quỷ diện nhân kia thì... Hần làm sao biết địa điểm này? Càng lạ hơn nữa, vừa lúc hần đánh lén người, Yến Nam Phi lại canh đúng lúc mà thay người đỡ một chiêu...”

“... Dựa vào tính cách của ta, tất nhiên sẽ không mặc kệ Yến Nam Phi, nhất định sẽ giúp hần chữa thương. Vết thương do Hoả diễm hồng châm gây ra, trị liệu một lần thì không đủ, như vậy một đoạn thời gian sau đó, ta nhất định phải cùng kẻ bên Yến Nam Phi, thậm chí sẽ trở thành bằng hữu với hần, đúng không?” Phó Hồng Tuyết ngắt lời, giúp y nói ra hết những điều y muốn nói.

“Gi?” Diệp Khai lần thứ hai kinh ngạc: “Cho nên người mới mặc kệ hần?... Nhưng mà hần nói, hần biết người sát hại cha người là ai mà!”

Đây không phải là chuyện Phó Hồng Tuyết muốn biết nhất sao?

Phó Hồng Tuyết cười: “Hần định tiếp cận ta bằng cách làm cho ta phải tiếp cận hần. Cho dù ta không cứu hần, nhất định hần cũng sẽ nghĩ cách tới tìm ta. Đến lúc đó, ta lại hỏi hần về việc ai giết phụ thân ta cũng chưa muộn.”

“Phó Hồng Tuyết...” Diệp Khai dừng hần lại, giống như không biết phải làm sao, mắt trợn thật to, cố gắng lý giải hần: “Ta như thế nào cho tới bây giờ không phát hiện... Hoá ra người thông minh như thế?!”

Nhìn vẻ mặt của y, Phó Hồng Tuyết giật mình, sau đó nhin không được, khoe môi khẽ cười: “Học từ người.”

Thật ra hần không hề dối trá, hần thật sự học từ Diệp Khai.

Tuy rằng Diệp Khai vĩnh viễn cũng sẽ không tưởng tượng ra, quá trình học này đến tột cùng là như thế nào.

6. Chương 6

Hai người vừa đặt chân vào cửa khách điểm liền phát hiện đã có một chiếc kiệu gấm hoa lệ chờ sẵn ở đây.

Diệp Khai cùng Phó Hồng Tuyết liếc nhìn nhau, đều thấy rõ ý cười trong đáy mắt đối phương —— Yến Nam Phi quả nhiên trở về tìm bọn họ.

“... Phó huynh.”

Sau khi an tĩnh một lát, Hồng Phiến vươn tay nhẹ nhàng vén lên mảnh rèm đang rũ, thanh âm trầm thấp của Yến Nam Phi trong kiệu lại vang lên.

“Mới vừa rồi ta vội vã đuổi theo Quỷ Diện Nhân, cũng chưa kịp xem coi thương thế của Yến huynh... Không biết Yến huynh thế nào?”

Diệp Khai quay đầu, lẳng lặng căn môi cố gắng nhin cười, nhưng mảy nhìn Phó Hồng Tuyết mặt than vẫn nghiêm trang chừng chặc, bội phục đến mức muốn khấu đầu với hắn ——

Thì ra người này trợn mắt nói dối đi lừa gạt, mặt vẫn không hề biến sắc!

“Vết thương... của ta ... Tạm thời đã dùng thuốc giải áp chế, nhưng...”

Giọng nói của Yến Nam Phi nghe có vẻ đứt quãng, suy yếu bất kham.

Hồng Phiến vội vàng cắt lời gã, sốt ruột mà đòi lại lý lẽ từ Phó Hồng Tuyết:

“Phó công tử, công tử nhà ta bị thương là vì người, người không thể cứ như vậy...”

“... Hồng Phiến!”

Yến Nam Phi bỗng nhiên trầm giọng, dùng thanh âm vẫn còn run rẩy mà cảnh cáo Hồng Phiến.

—— Diệp Khai ở phía sau cũng lén run một cái, sau đó lặng lẽ đưa tay chặn ngực mà hít một hơi, cảm thấy chính mình cũng thật sự sắp bị nội thương.

—— Hai tên này vẫn là đang muốn diễn kịch với Phó Hồng Tuyết sao!

Vì thế y bỗng nhiên đưa tay ngăn cản Phó Hồng Tuyết còn đang muốn nói, hắng giọng một cái, cố gắng khôi phục thành vẻ mặt đứng đắn, đối với người còn đang nhuyển trong kiệu mà xung phong nhận việc:

“Mới vừa rồi vì bận truy sát Quỷ diện nhân, Phó Hồng Tuyết giao đấu với hắn đến mức vô ý mà bị thương, còn ta ngược lại, vẫn còn lành lặn. Mà nói đi nói lại, Diệp Khai này ở trên giang hồ cũng có vài phần tài hèn tiếng mõn, nếu Yến Nam Phi huynh đài đây không chê... Ta sẽ thay Phó Hồng Tuyết trị thương cho huynh, huynh thấy thế nào?”

Đồng thời, một bàn tay từ phía sau lưng lặng lẽ kéo áo Phó Hồng Tuyết, ý bảo hắn đừng xen vào.

Phó Hồng Tuyết nhú mảy, ánh mắt nghiêm khắc liếc y như thể “Người là đang làm cái quỷ gì?”.

Biết rõ Yến Nam Phi không có ý tốt mà còn nói thế... Người đây là điên rồi sao?

Diệp Khai cong cong khóe miệng, ném một ánh nhìn hàm ý “Yên tâm ta đã có kế sách” về phía hắn.

Là bởi vì gã không có ý tốt... Cho nên y càng muốn tương kế tựu kế!

Vẻ mặt của Phó Hồng Tuyết vẫn như trước, bất vi sở động.

Diệp Khai chuyển từ vạt áo sang bàn tay của hắn, nghịch ngợm gãi nhẹ, sau đó lại bị Phó Hồng Tuyết theo bản năng bắt lại bàn tay nghịch ngợm đó.

“Yến Nam Phi huynh? Vậy là ...? ... Chẳng lẽ huynh là sợ tiểu đệ học nghệ không tinh công lực không đủ, không thể chữa thương giúp huynh hay sao?”

Diệp Khai nắm chặt tay Phó Hồng Tuyết, lại dùng lực nhấn xuống, lực đạo như muốn khẳng định, ý như muốn Phó Hồng Tuyết nhất định phải tin tưởng y.

Phó Hồng Tuyết tay không động, bình tĩnh nhìn y.

Xung quanh lại lần nữa tĩnh mịch.

Không biết qua bao lâu, thanh âm của Yến Nam Phi rốt cục mới từ trong nhuyển kiệu truyền ra, giống như thực sự mất đi khí lực rất lớn.

“Được...”

“Như vậy, đến đây đi —— ”

Diệp Khai nhất thời tươi cười rạng rỡ, thực tự nhiên mà vươn tay làm thành động tác mời:

“Vị hồng y cô nương này, hãy đỡ công tử nhà cô theo chúng ta vào phòng chữa thương đi. Phó Hồng Tuyết người ở bên ngoài này thay ta canh gác.”

Hồng Phiến gật gật đầu, đỡ Yến Nam Phi từ trong kiệu đứng dậy.

Cầm y Giang Nam công tử vẫn cứ giữ phong mạo đĩnh đạc như gà quay, vùng da bàn tay và khuôn mặt quả thực đỏ hồng rực rỡ như mặt trời— nếu khí sắc thật có thể dự báo tương lai vận thế một người thì nhìn sắc mặt Giang Nam công tử như vậy, phỏng chừng sáng mai có thể thay thế đương kim thiên tử mà thượng triều.

Bởi vì Phó Hồng Tuyết sợ âm ỉ, cho nên bọn họ cố ý chọn một tiểu viện phía Đông khách điếm, biệt lập chỉ có hai phòng.

Hồng Phiến giúp đưa người vào, Diệp Khai theo sau đóng cửa lại. Sau đó Phó Hồng Tuyết ôm đao ngồi trên một tảng đá to trong sân, cùng với đám hoa cơ trang điểm xinh đẹp của Yến Nam Phi an tĩnh chờ đợi.

Thật lâu sau đó, cửa mới lần thứ hai mở ra, Hồng Phiến dìu Yến Nam Phi chậm rãi đi ra.

“Yến huynh, như thế nào?”

Phó Hồng Tuyết vẫn ngồi tại chỗ, ôn hoà hỏi.

Yến Nam Phi rốt cục cũng biến từ gà quay trở về gà luộc, cả người ướt mồ hôi, thoát nhìn có vẻ hơi suy yếu:

“Đại bộ phận độc đã được thanh lọc, về sau chỉ cần chính mình vận mấy lần công lực, sẽ khôi phục. Diệp huynh cũng vì ta mà hao phí không ít công lực, lúc này đang điều tức bên trong.”

“Như vậy, Yến huynh trở về dưỡng thương đi.”

Phó Hồng Tuyết khẽ gật đầu, tỏ vẻ hân hoan rồi, thuận tiện lễ phép hạ lệnh đuổi khách.

Yến Nam Phi vậy mà vẫn không làm theo, vẫn đứng nguyên tại chỗ yên lặng nhìn hắn.

Phó Hồng Tuyết bình tĩnh đón nhận ánh mắt của gã, căn bản là hân hoan mở miệng.

Hắn thật sự chưa từng có hứng thú với Yến Nam Phi. Nếu không phải vì Diệp Khai có suy tính gì đó, hân giờ phút này ước chừng đã rút đao chém chết gã rồi.

“... Phó Hồng Tuyết, ngươi có nghĩ tới hay không, phụ thân ngươi Dương đại hiệp năm đó là minh chủ võ lâm, Diệt tuyệt thập tự đạo tuyệt kỹ xưng bá giang hồ. Muốn giết phụ thân ngươi phải có võ công cao cường đến mức nào chứ, vậy mà chỉ dựa vào đơn thương độc mã, lại có thể giết được hắn?”

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Vì thế Yến Nam Phi không thể không cố nói tiếp:

“Kia chỉ có thể giải thích là, hại hắn không phải một người, mà là một đám người. Kỳ thật ta tới tìm ngươi khiêu chiến, là muốn truyền lời, võ lâm đệ nhất nữ Gia Cát Minh Nguyệt Tâm xuất chủ ý, nàng rất có hứng thú đối với huyết án của cha ngươi, những phỏng đoán này cũng là do nàng nói cho ta biết. Mỗi tháng tới đêm trăng tròn, nàng sẽ tổ chức đại hội một lần... Ngươi có muốn đi gặp nàng không?”

Kỳ thật, nếu có thể nói, hân thật sự không muốn gặp lại Minh Nguyệt Tâm.

Chính là trong lòng hân rất rõ ràng, lúc này Minh Nguyệt Tâm đang cùng Yến Nam Phi tính kế hại hân.

Nếu hiện tại hân đưa tay chặt đứt manh mối của Yến Nam Phi này, sớm hay muộn gì Minh Nguyệt Tâm cũng sẽ tự mình tìm tới hân.

Nếu đã định trốn không thoát, vậy đi giải quyết đi.

Cho nên hân trầm mặc gật gật đầu.

Yến Nam Phi trong mắt nháy mắt hiện lên cảm giác trút bỏ gánh nặng rất khó nhận ra:

“Như vậy, lời đã định — đêm trăng tròn, thương thế của ta tốt hơn. Chúng ta cùng đến Minh Nguyệt Lâm, gặp Minh Nguyệt Tâm cô nương.”

Phó Hồng Tuyết lần thứ hai gật đầu.

Hồng Phiến lúc này mới dìu Yến Nam Phi lên nhuyễn kiệu, vũ cơ yêu kiều lại nâng kiệu lên vai, nhún nhảy vài cái, đoàn người đã hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Tiếng bước chân lần thứ hai vang lên, lúc này lại có vẻ nặng nề hơn trước. Phó Hồng Tuyết quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Khai vừa cười vừa chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Trong viện đốt đèn lồng hồ bằng giấy trắng, dưới ánh trăng thêm phần sáng tỏ, sắc mặt của Diệp Khai lại càng phát có vẻ nhợt nhạt hơn.

Phó Hồng Tuyết dịch ra bên cạnh, chừa ra một chỗ trên đá tảng đã sạch bụi, vỗ vỗ ý bảo y ngồi xuống kề bên.

Diệp Khai vốn là chính là con người không câu nệ tiểu tiết, cũng không để ý đá trắng với nệm son có gì khác nhau, thuận lý thành chương an vị bên cạnh hẳn.

“... Vết thương còn chưa khỏi, lại biết rõ gã không phải là người tốt, lãng phí nhiều công lực cho gã thế để làm gì?”

Hắn bỗng nhiên liền hối hận, vừa rồi không nên nghe theo suy tính phá phách của Diệp Khai.

Hắn cho rằng Diệp Khai lừa Yến Nam Phi vào phòng rồi sẽ có hành động gì đó, lại không ngờ rằng Diệp Khai thế nhưng thật sự hao phí công lực giúp gã trị thương.

Diệp Khai vẫn cười mỉm như trước, có chút mệt mỏi dựa vào vai hắn, lại khép khép bờ mi giả hoạt:

“Nếu ta không ra tay, hẳn nhất định sẽ nghĩ cách khác để bảm dính ngươi. Huống chi, hiện tại hẳn đã tự mình tìm tới cửa, nếu không cứu hẳn, hẳn đi khắp giang hồ bôi nhọ thanh danh của ngươi đến mức nào chứ? Trước hết cứ tiếp chiêu, phá vỡ kế sách của hẳn... Lại nói, ta đây công lực cũng không phải hoàn toàn là bạch đạo mà.”

“Ngươi lại động tay động chân trên người hẳn?”

“Ngươi đoán vậy sao?”

Đôi mắt sáng tinh anh của Diệp Khai bỗng nhiên thật cảnh giác nhìn về góc hoa viên, đèn lồng tứ giác thanh minh khẽ rung trong gió, chấn động đến mức có cảm giác đá tảng cùng cỏ cây cũng lung lay, vì thế mà cặp mắt kia cũng có chút tinh anh ánh lên, nửa phần như tranh công đắc ý, nửa phần lại như suy tính thần bí.

“Ta không đoán, bởi vì đoán không được.”

Hắn yên lặng nhìn ánh mắt của y, sau đó phát hiện chính hắn vô thức đã mỉm cười, đến tột cùng là hắn đang mỉm cười, và y cũng mỉm cười.

Người ta nói ánh mắt xinh đẹp sẽ phản chiếu cả bầu trời sao, nhưng ánh mắt của y sẽ không như vậy.

Bởi vì cặp mắt kia thủy chung chỉ có hắn, thậm chí có thể chỉ cần hắn hơi quay đầu lại, cặp mắt đó có thể cười với hắn sáng rõ ấm áp như ánh dương quang không thể tìm thấy ở nơi nào khác.

Chẳng sợ hắn vẫn luôn hành tẩu lúc ban đêm, này là ánh nắng ấm áp có thể bao vây sáng ngời toàn thân hắn.

“... Sư phụ ta văn võ song toàn, lúc nhàn hạ rất thích đọc sách, cũng hay nghiên cứu võ công của các môn các phái. Cho nên Phi thúc thúc ngẫu nhiên lúc hành tẩu giang hồ đều sẽ tìm cách cướp về một vài bí tịch võ công.”

Diệp Khai như là nhớ ra cái gì đó, khoe miệng nhếch cực độ, lộ ra một cái lúm đồng tiền ít khi được thấy.

“... Ta á, từ lúc nhỏ luyện công đã thích nhàn hạ, tất cả đều là Phi thúc thúc mặt đen buộc ta luyện. Sau này lớn một chút, ta cũng thích khi không có việc gì sẽ chui vào trong thư phòng sư phụ, sau đó nghiên cứu một chút bí tịch võ công đã được niêm phong hay thất truyền từ lâu, cho nên”

“Cho nên sao?”

Phó Hồng Tuyết rốt cuộc chờ được y nói một câu.

“Cho nên... Ta cũng không phải thực sự thích thú võ công chính phái đâu...”

“ ... ”

Phó Hồng Tuyết hết chỗ nói rồi.

Là nên nói thiên tư Diệp thiếu hiệp rất thông minh lại biết chọn sư phụ mà bái, người khác dùng thập phần lực người dùng nhất phần lực là có thể thoải mái luyện thành đệ nhất thiên hạ; hay là nên nói người rõ ràng từ nhỏ sợ khổ sợ mệt, lại gặp phải sư phụ hoàn toàn vô trách nhiệm, cuối cùng trưởng thành lại làm hại ma đầu tứ phương, quả thực là lão thiên chiều cổ người đi?

“Vì thế ta nghiên cứu không ít võ công tà ma ngoại đạo cùng tâm pháp... Đương nhiên sư phụ tuyệt đối không cho ta luyện, bất quá, ta học một chút gì đó cổ quái cũng không phải không có khả năng ...”

“ ... Tỷ như?”

“Tỷ như lúc thay Yến Nam Phi chữa thương, ta thuận tiện dựa theo một quyển bí tịch vô danh, lặng lẽ rót một luồng ám lực vào kinh mạch của gã. Đường như gã chưa tự nhận ra, ước chừng một năm sau, ám lực này mới chậm ra lưu động ra toàn thân gã, công lực sẽ từng chút giảm xuống —— cuối cùng nếu vận khí tốt sẽ biến thành phế nhân. Nếu vận khí không tốt, liền sẽ biến thành kẻ ngu ngốc.”

“ ... Thật sao?”

Diệp Khai như thế nào sẽ trở thành người dùng chiêu thức hạ lưu vậy...

... Sư phụ Lý Thám Hoa rốt cuộc là đã dạy dỗ y như thế nào?

“—— ta làm sao biết thật hay giả?”

Diệp Khai đã phải bỏ trách nhiệm, còn liếc hẩn một cái:

“Ta chưa có thử qua trên người kẻ khác. Hơn nữa không phải là còn có thời gian một năm sao? Nếu sau này chứng minh được người này không phải kẻ xấu, ta sẽ tìm một cơ hội giải độc cho hắn là ổn rồi.”

Dù sao cũng không phải là lấy bản thân y thử, y nghĩ chẳng có vấn đề gì cả.

Diệp Khai đối với người tốt cùng kẻ xấu, đều có một loại trực giác sắc bén dị thường. Đối mặt với người y đã nhận định người tốt, y sẽ đặc biệt thiện lương cùng mềm lòng; nhưng đối mặt với kẻ y phán định là người xấu, y lại sẽ trở nên bất khả tư nghị lãnh ngạnh cùng quả quyết.

Phó Hồng Tuyết lại yên lặng nhìn hẩn một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười.

Tuy rằng nụ cười đó mang bao điều phức tạp mà Diệp Khai không lý giải nổi.

“—— kỳ thật, người không cần vì ta mà cứ phải đề phòng từng chút một như thế. Kinh nghiệm chốn giang hồ của ta tuy không bằng người, nhưng như thế cũng không có nghĩa là ta cần người ra sức bảo vệ.”

Tuy rằng biết nói như vậy với y kỳ thật không có chút tác dụng nào, lại cũng không thể không nói.

Bởi vì đã từng trả qua hết thảy, cho nên hiện tại Diệp Khai mỗi một lần rời xa tầm với của hẩn, đều sẽ dọa hẩn sợ hãi.

Nhưng khi làm lại từ đầu, hẩn vẫn phát hiện, chuyện hẩn không biết thật ra còn rất nhiều.

“Chúng ta không phải là bằng hữu sao?”

Diệp Khai vừa than mệt, lại có thể quán lấy hẩn đến thoải mái, quàng tay quanh cổ hẩn, rồi lại ngã đầu vào vai hẩn:

“Cho nên, ta đã nghĩ rằng có vì người tính toán một chút cũng đáng mà.”

Diệp Khai rất vừa lòng với loại tình huống này. Chỉ cần y có thể tùy thời đứng bên cạnh Phó Hồng Tuyết, làm bạn cũng được, bảo hộ cũng được, vô luận là làm như thế nào đều được.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc, không biết nên nói sao với y.

Không biết đã qua bao lâu, y đã dựa hẩn vào đầu vai hẩn, bỗng nhiên lại hỏi một câu:

“Phó Hồng Tuyết... Sau khi báo xong thù, việc đầu tiên người muốn làm là gì?”

Đêm nay tuy ánh nguyệt không viên mãn, nhưng vẫn sáng như châu, đổ xuống bọn họ thành hai bóng lưng dài thật dài, thản nhiên phủ chồng vào nhau, không hề có kẻ hở.

Lúc này, Phó Hồng Tuyết đã trầm mặc rất lâu rồi.

Lâu đến mức dường như Diệp Khai đã ghé vào vai hắn ngủ mất, hắn mới nhẹ giọng trả lời:

“Ta định cùng người thân, cùng người quan trọng nhất đời này, bình bình đạm đạm, sống thật yên ổn.”

“Hửm?”

Diệp Khai nghiêng nghiêng đầu, ngược mắt nhìn nghiêng bên mặt hắn, tựa hồ thật sự kinh ngạc với câu trả lời đó.

Hắn nghĩ nghĩ, lại hỏi tiếp:

“Nhưng mà, nếu có một người phải chết đi? Người hy vọng hắn chết trước, hay là người chết trước?”

Phó Hồng Tuyết lại trầm mặc.

Hiện tại, thời gian chẳng còn nhiều nữa:

“Ta hy vọng... Ta sẽ sống lâu hơn y một ngày. Ta biết mất đi người trọng yếu nhất là một loại cảm giác thế nào, cho nên, ta muốn y phải trải qua tình cảnh như thế.”

Ngữ khí của hắn lúc xa lúc gần, dường như không thể nắm bắt, làm cho Diệp Khai cũng xa lạ theo, vừa ôn nhu, vừa dụng tâm yên tĩnh.

“Người...”

Diệp Khai nhắc đầu khỏi vai hắn, bắt tri bắt giác nghiêm túc mà nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của hắn:

“... Người đã từng mất đi người quan trọng nhất sao?”

Dừng một chút, Phó Hồng Tuyết mới chậm rãi quay đầu, chậm rãi đón lấy ánh mắt y, sau đó nhỏ giọng trả lời:

“... Ừ.”

“Người ấy ... là ai? Đã bao lâu...”

Y cho rằng, y đã hiểu Phó Hồng Tuyết. Thậm chí biết nhiều hơn là phần Phó Hồng Tuyết đã suy đoán. Nhưng lúc này y mới nhận ra, thì ra trong khoảng sinh mệnh của Phó Hồng Tuyết còn có một giai đoạn quan trọng đến thế, vậy mà y chẳng hề hay biết gì.

Phó Hồng Tuyết hơi ngẩng đầu, nương theo ngọn đèn, nương theo ánh trăng, yên lặng nhìn y một chốc lát, giống như đang cố gắng dùng ánh mắt khắc họa vẽ mặt tinh tế của y, cẩn thận tưởng nhớ.

Nhưng hắn lại cảm thấy, ánh mắt khoắc khoải lúc xa xưa kia không hề có một chút liên hệ với thực tại, lại không thể quên đi hay buông bỏ được, rõ ràng là đau đớn đến mức khó có thể cất tiếng, lại có cả cảm giác đánh mất rồi tìm được, quý trọng khôn cùng.

“Lúc y tạ thế... Còn chưa đến ba mươi tuổi.”

Diệp Khai ngơ ngẩn.

Thẳng thốt vì ánh mắt của hắn, cũng bàng hoàng vì lời hắn thú nhận.

Phó Hồng Tuyết vẫn nhìn y, chậm rãi nói:

“... Lúc phát hiện cơ thể của y có vấn đề, chúng ta đều đã gọi là yêu. Y cố gắng đi tìm rất nhiều những vị lang trung, suy nghĩ rất nhiều biện pháp... Cho đến khi danh y nổi danh nhất lúc bấy giờ nói cho y hay, thân thể của y thật sự không được. Sau đó, y xoay người bước ra khỏi y quán, cầm chặt tay ta, cúi đầu nói một câu, ‘Thực xin lỗi’.

Rồi, y lại kéo ta về nhà, bắt đầu thật vui vẻ mà chạy đi học nấu cơm, học chuẩn bị giường chiếu, học sửa chữa nhà cửa... Học hết những việc trước kia y không rành, ta mỗi ngày lại giúp y làm thêm một việc vặt

vĩnh đó. Y đã nói, y muốn lưu lại cho ta thật nhiều hồi ức vui vẻ, để sau khi y đi rồi, ta có thể mang theo chúng mà chống đỡ cuộc sống sau này.”

Phó Hồng Tuyết nhìn y mà gượng cười, Diệp Khai lại cảm thấy, nụ cười đó của hắn còn chứa tim y, đau đớn hơn cả nước mắt rơi.

“Sau đó thì...”

Sau ba chữ đó, hắn không thể nói thành lời được nữa.

“Sau đó...”

Phó Hồng Tuyết bầu chặt vạt áo mình, hắn biết khoẻ mắt mình lại ướt, nhưng vẫn không muốn để dòng lệ đổ ra. Cho nên hắn cố gắng hít một hơi dài, rồi gượng nhếch khoé miệng cười với Diệp Khai, gió đêm thổi qua, khoé mi cay buốt:

“Sau đó, ta mang theo những hồi ức ấy, sống qua tám tháng, mười ba ngày. Rồi —— ta gặp người.”

Diệp Khai dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hắn.

Không biết qua bao lâu, đáy mắt cũng bắt đầu trở nên phức tạp dị thường.

Sau đó y chậm rãi ngồi thẳng người, hai tay ngấp ngừng, ôm lấy vai hắn, kéo hắn dựa sát vào mình, đối mặt với nhau.

Y lại khẽ nhắm mắt suy nghĩ, sau đó nhẹ mở mắt ra, bỗng nhiên vươn ra một bàn tay, ngón út giống tiểu hài tử cong cong nhếch lên.

Như chờ một lời hứa.

“... Ta sẽ không an ủi người. Người mất đi đó, ta cũng không có cách nào tìm lại cho người được. Nhưng mà, Phó Hồng Tuyết, người đã cũng nói, người gặp ta —— như vậy, hãy để ta thay người đó sống bên người đến tám mươi tuổi, sau đó, còn sẽ sống lâu hơn người một ngày, có được hay không đây?”

Đã quen với cách hành xử rất trẻ con của y, giờ lại thấy giọng điệu nghiêm túc này, Phó Hồng Tuyết cố gắng mấp má môi, lại không thể nói được gì nữa.

Diệp Khai vĩnh viễn cũng nghĩ ra, mấy câu ngắn ngủi này của y, đến tận cùng đã có bao nhiêu khí lực mà đánh thủng cả vòng bảo vệ vững chãi trong tim hắn.

Hắn nói không nên lời, hắn cũng không dám nói.

Hắn cảm thấy hắn đã từng lưng đeo rất nhiều đau đớn cùng bất hạnh, rồi lại cảm thấy lão thiên cho hắn may mắn xa xỉ nhất trên đời này.

Cho nên cuối cùng, hắn chỉ có thể khẽ run mà đưa ngón út ra ghé thật chặt vào tay Diệp Khai. Sau đó cánh tay không khống chế được mà dùng sức kéo Diệp Khai ôm chặt vào lòng ngực của mình, liều lĩnh hết thấy mà ôm chặt y.

Diệp Khai bị hắn siết đến đau, định lên tiếng, nhưng miệng vừa hé lại đã cắn môi nín nhịn.

Sau đó y nghe thấy Phó Hồng Tuyết nặng nề run rẩy lấy hơi, giống như hắn đang rất sợ một điều gì đó sẽ đến:

“... Nhớ rõ, người phải sống cùng ta đến tận tám mươi tuổi. Nhưng dư ra ngày nào, hãy để ta sống ngày đó —— ta không nở, để ngày đó cho người sống cô độc.”

7. Chương 7-1

Minh Nguyệt Lâu ở cách chỗ bọn họ không tính là xa cũng chẳng tính là gần.

Sau khi biết bọn họ cũng sẽ đến Minh Nguyệt Lâu, Yến Nam Phi liền không để ý cái nhìn xem thường của Diệp Khai cùng sự lãnh đạm của Phó Hồng Tuyết mà rất có phong độ sắp xếp mấy lần “tình cờ gặp nhau, sau đó cứ thế biến cả bọn thành “Ba người đồng hành”.

Càng thần kỳ hơn chính là, Diệp Khai vậy mà cũng chấp nhận.

Phó Hồng Tuyết đành len lén ra hiệu cho Diệp Khai, kết quả vẻ mặt của Diệp Khai vẫn như trẻ con không thể nói cho hiểu.

Y bỏ một câu:

“Hắn là Giang Nam công tử tài đại khí thô, bước ra khỏi cửa thị nữ vũ cơ đều phải mang một đám... Dù sao nhiều người như vậy hắn cũng nuôi, chúng ta chỉ có hai tên hắn lại chê sao?”

Ngụ ý chính là: nếu Yến Nam Phi mặt dày mày dạn coi tiền như rác mà dâng lên, y vì cái gì muốn cự tuyệt?

...

Phó Hồng Tuyết yên lặng mà nhớ lại dọc đường đi Diệp thiếu hiệp ăn, uống, mặc, ở, đi lại ... bốn phía tiêu xài phung phí, sau đó mới rút bất tri bất giác mà nhận ra... Hình như từ lúc đó cho đến bây giờ bọn họ không có dùng bạc của chính mình.

Ngoảnh đầu nhìn sang, lại đã vào lúc dùng cơm rồi.

Vì thế Diệp thiếu hiệp theo lệ thường nhìn xung quanh một khắc, liền chọn một gian tửu lầu thoát nhìn có vẻ lớn nhất, thoải mái kéo Phó Hồng đi vào trước.

Mà những ca cơ ở phía sau đã không còn cần chỉ thị, tự động đứng trước cửa tửu lầu, nhẹ nhàng hạ kiệu.

Yến Nam Phi vén vạt áo, y dáng vẻ công tử, nhẹ nhàng tao nhã bước khỏi kiệu, thu hút đáng kể ánh mắt của các tiểu cô nương đến các đại tước phụ... Đương nhiên, cái này là do công lao hắn cố gắng bảo trì phong độ mà không co giắt cơ mặt khi tiệc tiền.

—— này trên đường đi, Diệp Khai kia rõ ràng đã chọc cho hắn giận đến sôi gan.

Nhưng mà, hắn vẫn cố gắng nhẫn...

Yến Nam Phi đứng ở trước cửa tửu lầu, bi tráng mà nhìn chiều bài “Túy Tiên lâu” ánh vàng trên đỉnh đầu, liên tục hít thở thật sâu rồi mới nghiêng răng nghiêng lợi lẳng lặng nắm chặt quạt quế hoa trong tay.

“—— tiểu nhị!”

Diệp Khai chọn ngay một bàn sạch sẽ ở vị trí bắt mắt nhất, sau khi ngồi xuống liền quen thuộc mà kêu một tiếng.

Tiểu nhị tiếp đón hoàn khách nhân bàn kế rồi bật người tay chân lanh lẹ mà chạy tới, vừa cười vừa hỏi bọn họ dùng gì.

“Gà tam tơ hải sâm, đông trùng hạ thảo toàn áp, ba ba hấp đường phèn, bánh bao xá xíu, thịt kho cá muối, tôm rang nguyên con, gà giò Bát Bảo, vịt quay quế hoa... Cua hấp ngũ vị, tôm lột vỏ xào, chân gà quý phi, ngũ cốc lá sen, tuyết ngư thang!”

Y gọi một hơi cả đồng đồ, tiểu nhị nghe đến mức miệng cũng bất tri bất giác há hốc.

Gọi xong, Diệp Khai thở phào một hơi, cười với tiểu nhị, còn không quên hỏi một tiếng:

“Nhớ hết chưa?”

Tiểu nhị miệng lúc này mới mãnh mẽ khép lại, nhanh nhẹn gật thật mạnh một cái.

“Tốt quá, mang thức ăn lên đi thôi.”

Diệp Khai cũng gật đầu, vươn tay vỗ vỗ bả vai tiểu nhị, đối với trí nhớ của hắn hết sức hài lòng.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn đã mang lên đủ.

Một bàn bánh bao xá xíu, một bàn tôm bọc bột chiên, cộng thêm một con vịt quay ngũ vị.

Diệp Khai cười meo meo mà đem ba cái chén đồng thời phóng tới trước mặt Yến Nam Phi, cực săn sóc mà để hắn ăn trước.

Lại chờ một lát, tiểu nhị đem đến hai bàn, tôm lột vỏ xào, thịt dê xào lăn, lúc này y mới cướp về cho mình và Phó Hồng Tuyết.

Hồi lâu sau, đồ ăn rất cuộc cũng mang ra đủ.

Vì thế, y liền bắt đầu ăn uồn vô độ, thò tay bốc ngay một đôi bánh bao trước mặt Yến Nam Phi, mỡ cùng nước sốt chảy đầy quanh tay, ánh bóng loáng hồng hồng... Làm người khác nhìn thấy liền không còn hứng thú ăn.

Còn bản thân y... thì cùng Phó Hồng Tuyết nhắm vào mấy thứ đồ ăn có vẻ ít dầu mỡ hơn, chôn mặt vào chén cơm, ăn đến bất diệc nhạc hồ.

— chiếc đĩa của Yến Nam Phi tiến thoái lưỡng nan dừng ở giữa không trung, nội tâm bỗng nhiên dâng lên một cỗ bi thương khó hiểu.

... Gã thật sự nghĩ, có thể mặc kệ Phó Hồng Tuyết, không tiếc huỷ hết đại sự mà giết chết cái tên Diệp Khai này trước hay không?

Diệp Khai rón rén gắp một con tôm xào vào chén, cảm thấy ăn có chút khô, vì thế liền nhanh chóng thò tay qua chén canh cá.

Nhưng không đợi y đụng vào chiếc thìa trong chén, chỉ nghe “Ba” một tiếng, đĩa của Phó Hồng Tuyết liền không nhẹ không nặng mà gõ vào tay y:

“... Không cho vừa ăn cơm vừa ăn canh, không tốt. Cơm xong mới được ăn canh, nói với người bao nhiêu lần, dạy mãi không sửa.”

Phó Hồng Tuyết kéo một đĩa đồ ăn lại trước mặt, cũng không ngẩng đầu lên mà thuận miệng dạy dỗ đến cực kỳ tự nhiên.

Diệp Khai nháy mắt rút tay về, làm bộ như y chưa bao giờ có ý định múc canh, làm như không có việc gì mà bắt đầu càn quét mâm cơm thêm một lần nữa.

Cho đến khi nhai vài cái, y mới bỗng nhiên ý thức được, giống như có chỗ nào không đúng lắm.

... ngữ khí này của Phó Hồng Tuyết thật sự là rất giống sư phụ y.

Trọng điểm là, sư phụ y nuôi từ nhỏ đến lớn, biết thói hư tật xấu của y là chuyện thực bình thường... Nhưng vì cái gì Phó Hồng Tuyết cũng thật sự biết rành bộ dạng bất lương của y vậy?

Ngẩng đầu kinh ngạc mà nhìn Phó Hồng Tuyết, phát hiện hắn đang chuyên chú mà thuần thực gỡ cua

Tách nhẹ mai cua, thịt cua đã lộ ra trắng hếu.

Sau khi tách hết từng múi thịt cua, Phó Hồng Tuyết mới ngẩng đầu, này giờ hắn tách được đầy một chén nhỏ toàn thịt cua, hắn vươn tay lấy thêm một cái chén không, sau đó đổi chén thịt cua của hắn đến trước mặt y.

“Thịt cua tính hàn, ăn nhiều không tốt, một lần chỉ nên ăn hai con thôi. Lát nữa ăn xong đi dạo người sẽ còn đòi ăn vặt nữa.”

Một loạt động tác này, Phó Hồng Tuyết có vẻ tự nhiên, làm cho Diệp Khai sinh ra ảo giác rằng hắn nhất định thường xuyên hầu hạ mình như vậy.

Cho nên Diệp Khai cắn đĩa nghĩ nghĩ, kẹp một miếng cá chua chua ngọt, sau đó cẩn thận gỡ hết xương, đưa đĩa đút vào miệng của Phó Hồng Tuyết:

“Ăn ngon không?”

Ánh mắt lấp lánh, má lúm đồng tiền ẩn ẩn hiện hiện, vẻ mặt chờ mong.

“Ăn ngon.”

Phó Hồng Tuyết cũng thản nhiên mà cười theo y.

Kỳ thật Diệp Khai khẩu vị mới thích ngọt, hắn thì tương đối là mặn.

Diệp Khai thực thích ăn cua, hấn lại chịu thua với thứ này.

Diệp Khai lại nghĩ gì đó mà gấp cho hấn vài đũa.

Tôm bóc vỏ cùng cá gỡ xương, một gấp đồ xào còn có hai cái chân gà, làm chén của hấn cao có ngọn:

“Ta quên... Người không thích ăn ngọt. Người cũng nhanh ăn đi, đừng nhìn ta, cơm với đồ ăn còn đầy.”

“Làm sao người biết ta không thích ăn ngọt?”

Phó Hồng Tuyết kinh ngạc vi nhú nhú mày, hỏi. Hấn không nhớ hấn có nói với Diệp Khai chưa.

“Chúng ta đi chung một đường, mỗi ngày ăn cơm, nhìn người gấp cái gì, không gấp cái gì, cái gì gấp nhiều cái gì gấp ít, ta còn không thuộc sao.”

Diệp Khai cảm thấy mỹ mãn mà gấp đầy một gấp thịt cua trắng như tuyết, cười đến ánh mắt cong cong, vẻ mặt bày ra câu “Ta thực thông minh đúng không, mau khen ta đi”.

Hấn cho tới bây giờ mới phát hiện, Diệp Khai vậy mà đều để ý đến từng chi tiết nhỏ.

Phó Hồng Tuyết tay dừng một chút, vẫn là nhìn không được, đưa qua xoa xoa vài lọn tóc trên bả vai y:

“Đừng nói nữa, nhanh ăn đi.”

Những lời này nói nghe rất nhẹ, cũng thực ngắn gọn. Hấn thật cảm thấy, nếu còn thêm vài chữ nữa, hạnh phúc trước giờ hấn chưa từng biết đó, có thể vỡ oà mất.

Một lát sau, Diệp Khai cuối cùng cũng uống xong một hơi canh cá rồi vỗ vỗ bụng cảm thấy mỹ mãn mà đứng lên:

“... Ăn no rồi. Chúng ta đi ra ngoài ngao du?”

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Ăn no cơm thích đi ra ngoài đi một chút, hoặc là tìm một ít chuyện để làm, đó cũng là thói quen của Diệp Khai.

Rời khỏi băng ghế dài, hai người một trước một sau mà ra khỏi tử lâu.

Ở đầu con phố không xa kia, bộc phát một trận âm thanh ủng hộ của một đám người, hình như có người đang biểu diễn ảo thuật.

Diệp Khai trước mắt sáng ngời, nháy mắt liền nóng lòng muốn thử.

Nhìn bộ dáng của y, Phó Hồng Tuyết lần thứ hai cười rộ lên:

“Đi qua xem đi, bất quá không cho húng khởi nhảy xuống dùng phi lòe người... Người là ở chỗ này xem ảo thuật vừa chờ ta, ta đi mua cho người chút hạt thông đường.”

Diệp Khai có nội lực tốt, nhưng thể lực thì lại không, cho nên thường mang theo vài món ăn linh tinh có đường, vào lúc tất yếu có thể bổ sung thể lực.

“Ừ!”

Diệp Khai vội gật đầu không ngừng, xoay người chạy về phía xiếc ảo thuật.

Đến khi chạy đến đám người đó, y mới bỗng nhiên kịp phản ứng, bất giác nhớ lại: Phó Hồng Tuyết thật là mới cùng y nhận thức không lâu, mà không phải đã ở bên y nhiều năm sao?

Như thế nào giống như... còn hiểu y hơn cả chính bản thân y?

— ở một đầu ngã tư đường khác, Phó Hồng Tuyết mua một bao quế hoa đường cùng hạt thông đường, rút ra một khối bạc vụn đưa cho lão bán hàng, gật đầu cảm tạ.

Lão bán hàng là một người trung niên hiền lành mập mạp, mặt tròn tròn, cười rộ lên một đoàn phúc khí:

“Tiểu huynh đệ, nhìn người ăn mặc liền biết là không giống người thường a, còn tự mình đến tiểu điểm đây mua thứ này... Là mua cho hài tử, hay là mua cho nương tử a?”

Phó Hồng Tuyết giật mình một chút, chợt nở nụ cười.

Nghĩ nghĩ rồi, nghiêm túc mà trả lời lão:

“Ta không có hài tử, xem như là cho nương tử đi.”

“Nhìn ra được, người sẽ là hảo tướng công biết thương tiếc nương tử mà!”

Lão bản cười đến nheo mắt, lại đánh giá hẩn một khắc, như đinh đóng cột địa mà hạ một cái kết luận.

“Ừ...”

Phó Hồng Tuyết hàm tiếu, lần thứ hai gật đầu, mặt mày đều giãn ra, giống như cái vốn dĩ thứ làm hẩn cong khoe môi đã không thể che giấu mà bộc lộ:

“Ta sẽ... thật sự thương tiếc người ấy.”

—— về cái con người bọn họ bỏ quên trong tủ lâu...

Yến Nam Phi vẫn còn đang cầm đĩa, nhìn thịt cá trước mặt mình cơ hồ vẫn chưa động, cùng đồ ăn bên bàn kia đã như gió cuốn mây tan chỉ còn tàn thang dư thủy, còn có hai cái người mới vừa ngồi đối diện kia ta đút người người đút ta khiến hẩn buồn nôn...

Tay không thể khống chế mà run lên, chiếc đĩa rớt cuộc “Ba” một tiếng rơi xuống đất.

... Hẩn cũng biết, hẩn coi tiền như rác, ai bảo hẩn muốn đi theo bọn họ tùy cơ ứng biến chứ.

... Cũng may hẩn không thiếu tiền, cho nên coi tiền như rác liền coi tiền như rác đi.

Chính là cho đến giờ phút này, hẩn mới chợt phát hiện —— kỳ thật hẩn căn bản là dư thừa đi?!

... Loại xúc động muốn thất bàn đồ ăn vào mặt đôi cậu nam nam kia là cái gì a, đã có chuyện gì xảy ra với vẻ mặt công tử tuyệt thế của hẩn a?!

8. Chương 7-2

Kỳ thật Diệp Khai lại luôn cân nhắc một việc.

Đến tột cùng là do “Minh Nguyệt Lâu” có trước, cho nên Minh Nguyệt Tâm mới lấy danh tự là như vậy; hay là bởi vì tên của nàng là Minh Nguyệt Tâm, cho nên mới gọi thẳng chỗ ở của mình là “Minh Nguyệt Lâu”.

Về phần y vì sao lại sinh ra loại nghi hoặc nhầm chán này thì...

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là bởi vì tới lúc này y lại thấy bên cạnh Minh Nguyệt Lâu cũng có một tòa lầu hoa lệ.

Hơn nữa tòa lầu kia, còn thực phong nhã mà tên là: “Phát xuân lầu”.

Cho nên Diệp Khai suy nghĩ liền không kìm lòng nổi mà lảm nhảm một chút:

Nếu lúc ấy Minh Nguyệt Tâm không chọn Minh Nguyệt Lâu, mà là này tòa “Phát xuân lầu” này thì... Như vậy...

Y yên lặng ngẫm nghĩ cách Minh Nguyệt Tâm đặt tên, đem cái danh tự này cùng chữ tâm kết hợp, nghiêm túc đọc một lần... Sau đó quyết định, y vừa rồi không có nghĩ gì cả, quả thật không nghĩ gì cả.

“Vì cái gì... mà cái chỗ Minh Nguyệt Lâu này lại không có cầu thang?”

Nhìn Lạc gia phụ tử bắt một đồng người trồng chuối đỡ mình bò lên gờ tường cốt để gặp cho được Minh Nguyệt Tâm, Diệp Khai đứng góc tường xem cuộc vui, rồi cuộc chộp lấy tay Hồng Tuyết, kỳ quái hỏi một câu.

Phó Hồng Tuyết kể bên thật sự nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lãnh đạm trả lời y:

“Đại khái là lúc muốn giết người diệt khẩu, trực tiếp từ trên lầu đẩy xuống sẽ tiện hơn.”

Yến Nam Phi đứng ở phía sau hai người bọn họ khoé mắt giắt mạnh, không kìm lòng mà lui ra phía sau nửa bước, cùng bọn họ ngăn cách một đoạn khoảng cách an toàn——

Hắn càng ngày càng cảm thấy, có lẽ Minh Nguyệt Tâm để cho hắn đi tiếp cận Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai, kỳ thật là cái quyết định sai lầm.

... Hai người kia còn có thể giấu giếm ăn ý ân ái một chút được không?!

Phía trước toà lâu, Lạc chương môn tuy rằng ục ịch, tốt xấu vẫn thật sự có tài lực.

Lão ta bật người tại chỗ, bọn thuộc hạ nhất nhất xếp đê lên nhau dùng tay đỡ cái mông to bự của lão, sau đó thoáng chốc thân thể to béo đó lại bật người nhảy vào phía bên trong Minh Nguyệt Lâu.

Minh Nguyệt Tâm trước đã nói năng lỗ mãng với hắn, bên trong liền truyền đến thanh âm đánh nhau.

“... Các người không ra tay sao? Phó Hồng Tuyết... Người không còn muốn hỏi Minh Nguyệt Tâm về cái chết của cha người sao?”

Vì thế, mắt thấy hai người bọn họ vào thời điểm không nên bình tĩnh bỗng nhiên bình tĩnh ngắt trời, Yến Nam Phi rất cuộc vẫn nhịn không được khiêu khích một cái.

Đây chính là mục đích hắn dẫn Phó Hồng Tuyết tới nơi này.

“Không có việc gì. Ta nghe nói Minh Nguyệt Tâm cô nương võ công cao cường, chờ bọn hắn đánh xong, ta lại ra tay cũng không muộn.”

“Chính là người hiện tại không ra tay, vạn nhất nàng bị chọc giận rồi không muốn giúp người thì sao?”

Yến Nam Phi đã tận lực làm khẩu khí của mình nghe chân thành đến mức tận cùng.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc một khắc, rốt cuộc ở trong lòng nhẹ nhàng hít một hơi.

Nên tới, chung quy là phải tới.

Cho dù hắn có muốn ngoảnh mặt không lo, vẫn sẽ có thêm vấn đề khác nảy ra.

Nghĩ thông suốt chuyện này, hắn trực tiếp đưa tay bắt lấy cánh tay của Diệp Khai, sau đó nhún thân mình nhảy lên một cái, mang theo cả y nhẹ nhàng tiếng vào Minh Nguyệt Lâu.

——tiểu tổ tông này đặt ở chỗ nào hắn đều lo lắng, cần phải đem khư khư bên người mới có thể trông nom cẩn thận được.

Trong lầu trần hoa mỹ thắm, Lạc chương môn đã nằm phơi bụng như con ếch ở góc phòng.

Minh Nguyệt Tâm vẫn như trong kí ức của hắn, xinh đẹp như hoa, khí chất thanh cao ngồi ở đó, quần áo bạch y cùng hoa văn gọn sóng như mây trời ngay rìa lụa, tóc dài thanh lịch bởi nhẹ bằng trâm đơn, vòng hoa thanh tân xinh xắn điểm tô, đang trợn to mắt kinh ngạc nhìn bọn họ.

—— cho nên Phó Hồng Tuyết cũng đã ngây dại như thế.

Diệp Khai như có điều suy nghĩ mà đánh giá Minh Nguyệt Tâm, lại vì Minh Nguyệt Tâm quay đầu yên lặng nhìn hắn mà bất tri bất giác nhấn lại đôi mi, sau đó hai chân nhanh chóng bước lên, một bước chấn ở trước mặt hắn, bày ra tư thế phòng ngự.

—— y không biết Phó Hồng Tuyết nhìn thấy Minh Nguyệt Tâm vì sao lại tỏ ra khiếp sợ như thế. Nhưng trực giác của y nói cho y biết, giờ khắc này Phó Hồng Tuyết đã hoàn toàn mất đi năng lực tự bảo vệ mình.

Bất luận kẻ nào nếu đột nhiên ra tay, đều có khả năng nhảy mất lấy mạng của hắn.

Minh Nguyệt Tâm bỗng nhiên đứng lên, Diệp Khai theo bản năng lui một bước, Phó Hồng Tuyết sau lưng của y cũng chỉ có thể lui theo một bước.

Minh Nguyệt Tâm lại đi đến một bước, Diệp Khai lui một bước, Phó Hồng Tuyết không thể không lui vì thế đành lùi sát lan can.

Sau đó hấn bởi vì trượt chân, cả người liền về ngã ra sau.

Diệp Khai kinh hãi, lập tức nhảy xuống theo hấn.

Minh Nguyệt Tâm cũng giống như thân thiết mà phi thân xuống.

Diệp Khai ngay giữa không trung nắm được Phó Hồng Tuyết, hai người đồng thời rơi xuống đất.

Một cái Tử Ngọ Thấu Cốt Đinh bỗng nhiên từ chỗ tối bay tới, Diệp Khai phát hiện liền biết phóng đao đã không kịp, vì thế không chút nghĩ ngợi gì mà giơ tay đón ——

Chỉ nghe “Đinh” một tiếng, Phó Hồng Tuyết nhanh như chớp giật, vung đao đánh rụng nó đi, nháy mắt hấn sợ tới mức cơ hồ ra một thân mồ hôi lạnh:

“—— người điên rồi! Vật kia có độc!”

“—— còn dám nói! Ta nếu không đỡ, nó sẽ hướng vào người!”

Diệp Khai rống còn to hơn hấn.

Phó Hồng Tuyết biểu tình đình trệ, ngay sau đó ngữ khí liền nhu hòa xuống:

“Thực xin lỗi.”

Lòng ngực của hấn đến giờ vẫn còn phập phồng, thật sự không thể giữ bình tĩnh.

“Không có việc gì.”

Diệp Khai trấn an vỗ vỗ vai hấn, sau đó xoay người hất mặt về phía Minh Nguyệt Tâm, ý bảo hấn:

“Này, người ngươi tìm ở kia kìa. Có gì người hỏi nàng ngay tại nơi này đi.”

Phó Hồng Tuyết lại trầm mặc.

Đối diện Minh Nguyệt Tâm vẫn là tiên tử giáng thế đoan trang xuất trần, biểu tình là nghi hoặc cùng ỉn ỉn chờ mong.

Diệp Khai thì lưu loát xoay người, cảnh giác nhìn giang hồ bốn phía, tay không biết từ lúc nào đã thủ sẵn một cây phi đao.

Chỉ cần cổ tay y hơi chuyển, ánh đao mảnh lại lạnh thấu xương liền nhoáng qua một cái trong bóng đêm.

Y không có sát ý, chỉ muốn dọa.

Không biết đợi sau bao lâu, Phó Hồng Tuyết rốt cuộc mở miệng, nhỏ nhẹ mà thận trọng nói với Minh Nguyệt Tâm:

“... Minh cô nương, vòng hoa trên tóc cô, thật sự hơi nhỏ. Nếu mà so với cách bới tóc đó, thoát nhìn thật giống quai ả trà, thật sự không hợp. Lần tái kiến xin cô đổi kiểu khác vừa mắt hơn.”

Minh Nguyệt Tâm vẫn luôn bảo trì biểu tình đến thực hoàn mỹ rốt cuộc đó người.

Khóe miệng giật giật, giống như là muốn cười, lại vô cùng giống trúng gió.

Sau đó Phó Hồng Tuyết không nói được một lời mà kéo Diệp Khai qua bên cạnh, ngay trước con mắt kinh ngạc như muốn rớt ra của quần chúng giang hồ mà thông thả ly khai.

—— Diệp Khai hiển nhiên có chút xuất hồn.

Hai người sóng vai đi trong được một lúc, y mới thu hồi phi đao trong tay, sau đó chút chần chờ hỏi một câu:

“Người lại đang định ... làm cái quỷ gì?”

Phó Hồng Tuyết cười cười, từ trong lòng ngực lấy ra miếng da mà đưa cho y.

Diệp Khai liền theo ánh trăng chậm rãi mở ra, phát hiện bên trong là một bức họa, họa một nữ hài tử hầy còn rất nhỏ tuổi, quần áo phục sức đều giống với Minh Nguyệt Tâm vừa nãy, nhan sắc thật có bảy phần tương tự.

“Lúc Yến Nam Phi theo chúng ta, trong lúc vô tình hẳn có lẽ đã nhìn thấy bức họa này.”

Có một ngày Yến Nam Phi đến phòng của hắn tìm, vừa vặn hắn mới vừa tắm rửa xong, lúc mặc y phục, cuộn tranh này đã rút ra rồi được Yến Nam Phi nhặt lên.

“... Nữ hài trong tranh này là ai?”

Diệp Khai còn tự động lau cho sạch phía bên ngoài rồi mới đưa trả lại cho hắn.

“Khi còn bé, có một nữ hài, chỉ vì dám giao hảo với ta mà bị mẫu thân đánh rơi xuống núi. Nàng là người đầu tiên chết vì ta.”

Diệp Khai rũ mắt, dùng sức nhấp nhấp khóe môi, không nói được gì.

“Ta giữ bức tranh của nàng, không phải là bởi vì áy náy, mà là để nhắc nhở ta phải càng tiến bộ, không phụ lòng của nàng.”

Phó Hồng Tuyết nghiêng đầu nhìn nhìn y, chậm rãi nói tiếp.

“Cho nên, Minh Nguyệt Tâm cố ý ăn diện thành cái dạng này?”

Là muốn đem nay người khiếp sợ mà sơ hở rồi dễ dàng thủ tiêu? Hay là muốn mượn cơ hội này tiếp cận người?”

“Không để ý chứ...”

Phó Hồng Tuyết đưa qua tay đi, nhẹ nhàng cầm tay Diệp Khai:

“Bên cạnh ta còn có người, ai có thể giết được ta?”

— kỳ thật một khắc kia tim hắn đập loạn nhịp, ngay lúc hắn chợt phát hiện trong mắt Minh Nguyệt Tâm ra vẻ kinh ngạc cùng vô tội lại khó che dấu được vẻ gian xảo.

Một khắc kia, hắn thật sự thực giật mình.

Mới gặp Minh Nguyệt Tâm kia tựa như Thuý Nùng tái sinh, ánh mắt đầu tiên đó trong trí nhớ của hắn, vẫn luôn tốt đẹp mà khó quên.

Trước kia, mãi về sau hắn mới hiểu, lúc ban đầu Minh Nguyệt Tâm cố ý giả dạng thành Thuý Nùng để gần hắn, kỳ thật là không có hảo ý.

Nhưng ngay ánh mắt đầu tiên, ở trong lòng hắn cùng trong trí nhớ, đều chưa bao giờ thay đổi quá.

Nhưng hôm nay lại lần nữa nhìn, hắn mới phát hiện... Nguyên lai sự xinh đẹp đó, thật ra chỉ là vì kí ức của hắn điểm tô thêm.

Sau đó hắn lại nhớ tới từng việc hắn cùng Minh Nguyệt Tâm cùng nhau trải qua.

Người trong lòng lúc ban đầu Minh Nguyệt Tâm là Yến Nam Phi. Bọn họ liên thủ giăng bẫy, chỉ để Minh Nguyệt Tâm Đưa lại gần hắn.

Sau đó Yến Nam Phi phản bội, Minh Nguyệt Tâm nản lòng, tình cảnh bất buộc, cuối cùng Minh Nguyệt Tâm liền triệt để lưu lại bên cạnh hắn.

Minh Nguyệt Tâm võ công rất cao, rồi lại tỏ ra thực nhu nhược, bởi vì Yến Nam Phi, bởi vì hắn, bởi vì Chu Đình, bởi vì nhiều nguyên nhân, cuối cùng không ngừng bị thương tổn, không ngừng trúng độc, không ngừng mà đau khổ.

Cho nên hắn di tình cũng thế, thương tiếc cũng thế, yên thích cũng thế, tuyệt đại đa số thời gian cùng lực chú ý đều chỉ dành cho một mình Minh Nguyệt Tâm.

Cho nên hắn mới lãng phí cả một đoạn thời gian... Đã biết, lại chưa từng để ý, có một người vẫn luôn lặng yên đứng ngay sau hắn, vì hắn mà làm rất nhiều việc.

Y cũng vì hắn mà không ngừng trúng độc, không ngừng bị thương, cho tới bây giờ đều là chẳng hề để ý, cũng không rên một tiếng, chỉ ngẫu nhiên nhảy ra la hét ầm ĩ để nhắc nhở hắn có nguy hiểm, còn thường thường dùng thái độ vô pháp vô thiên trợn mắt với hắn.

Cho nên hắn che chở Minh Nguyệt Tâm, quan tâm Chu Đình, sau đó lại cứ yên tâm mà để mặc Diệp Khai vào sinh ra tử vì hắn.

Lúc đó hắn chưa bao giờ nghĩ qua, nếu ngày nào đó Diệp Khai không còn nữa, hắn sẽ phải làm như thế nào.

Thậm chí ngay lúc Diệp Khai chết trước mặt hắn, hắn cũng không chịu buông tha, hắn không quan tâm chính mình có thể chết ở trong tay Diệp Khai hay không, cũng không nghĩ đến... Diệp Khai với hắn mà nói, đến tốt cùng là ý vị gì.

— bởi vì hắn quên mất phải quý trọng, cho nên, lão thiên gia thu lại thứ trân quý của hắn một lần, cho hắn khắc sâu lần trừng phạt này.

Đi đến một dòng suối rách chảy, Phó Hồng Tuyết chậm rãi dừng bước, quay đầu nhìn Diệp Khai bên người, bỗng nhiên thở dài hàm tiếu, nhỏ nhẹ nói một câu:

“... Diệp Khai, ngươi vì cái gì mà ngốc như vậy?”

“A?”

Dưới ánh trăng Diệp Khai há to mồm, đáy mắt trong veo như nước phản chiếu minh nguyệt, rồi lại tràn đầy nghi hoặc.

— vì thế Phó Hồng Tuyết nhẹ cúi đầu, nhẹ vòng tay đỡ lấy tấm lưng, sau đó quyết đoán ôn nhu mà hôn xuống.

Rất nhẹ thôi, chỉ mới vừa chạm vào, đã lập tức tách ra.

Diệp Khai giống như bị điểm trúng huyệt đạo, hoàn toàn vì giật mình mà sững người.

Cho đến khi hắn tự tiểu phi tiểu bỏ ra, Diệp Khai mới mãnh liệt dùng mu bàn tay mà lau mạnh môi, lui bước đến mức thiếu chút nữa ngã vào suối, mơ hồ không rõ.

Trợn mắt há hốc miệng với hắn:

“... Ngươi... Ngươi làm gì! Ngươi rõ ràng, rõ ràng thấy ta không phải là nữ nhân... Cũng không phải đoạn tú!”

Phó Hồng Tuyết buông tay, giống như là hắn chưa hề làm gì, có vẻ như đang cười, lại có vẻ làm thinh, thật bình tĩnh mà nói:

“Không sao, ngươi không phải, ta phải là được.”

“Ngươi... Ngươi...”

Diệp Khai dùng sức lấy mu bàn tay cọ miệng, miệng lại mở thật to, rốt cuộc triệt để bị làm cho ngốc ngẩn người.

Sau đó Phó Hồng Tuyết triệt để bật cười, vươn tay định khoác vai y, giống như bình thường sẽ dùng sức vỗ vài cái, gương mặt nhìn trước mặt không biết từ đâu đã có vài bóng chim bay:

“Tùy tiện đùa một chút, ngươi liền bị dọa thành như vậy, xem ra Diệp thiếu hiệp lá gan cũng không lớn cho lắm.”

Cứ như vậy mở to miệng mà bị hắn bỏ lại sau lưng, Diệp thiếu hiệp triệt để phế bỏ đầu óc, rốt cuộc cũng chạy lên, phản ứng đầu tiên chính là — hình như mình mới bị hắn phi lễ.

“... Uy! Ta có chỗ nào nhất gan? ... Là ngươi tự mình đột nhiên đùa cái kiểu này. Thật là không đứng đắn!”

Vừa cố gắng tránh thoát khỏi bàn tay mang ý đồ xấu của hắn, lại vừa muốn to miệng van hồi mặt mũi....

Phó Hồng Tuyết như ý y mong muốn, cánh tay đanng muốn quàng vai liền dịch xuống nắm chặt lấy tay y, khẽ xiết lại. Lúc này đây, thế nào cũng không cho phép y lại trốn tránh.

... Không sai, hẳn chính là cố ý muốn dọa Diệp Khai.

Phó Hồng Tuyết gục đầu xuống, nghĩ thầm thanh thần.

Cứ như vậy, đánh động y một chút, rồi sẽ làm cho y tự mình nghĩ suy.

—— đối với loại người thông minh quá mức này, người cũng chỉ có thể xuất kỳ bất ý mà triệt để quấy rầy tâm trí y, vậy mới có thể khiến cho y bất giác tìm hiểu xem người muốn gì.

Đây là tổng kết mà sau khi kề cận Diệp Khai ngày đêm, hẳn mới suy ra được.

Cứ vậy đi...

Hắn kỳ thật là có chút hoài niệm, bộ dáng Diệp Khai thủy chung đuổi theo sau hắn năm đó.

Cho nên, hắn liền bắt động sắc thanh mà gieo hạt.

Bởi vì, hắn cũng tin tưởng ——

Ngày thu hoạch đó, hẳn là sẽ không quá xa.

9. Chương 8-1

Ngày hôm sau, Phó Hồng Tuyết tâm tình tốt nên dậy thật sớm.

Rửa mặt chải đầu xong, nhìn cửa phòng Diệp Khai cách vách vẫn đóng chặt, hắn cứ theo thói quen ngày thường đi khỏi hậu viên khách điểm đến bờ rừng hẻo lánh luyện Diệt tuyệt thập tự đao.

Kết quả khi mang đao trở về phòng liền gặp Lạc gia phụ tử vừa từ trong phòng bước ra.

“Phó Hồng Tuyết, người... Người muốn làm gì!”

Lạc Thao tối hôm qua bị thương ở Minh Nguyệt Lâu, cước bộ còn có chút lảo đảo. Lạc Thiếu Tân giành trước một bước che ở trước mặt cha của hắn, nháy mắt rút kiếm ra khỏi vỏ tròng Phó Hồng Tuyết như lâm đại địch.

“...”

Tay cầm đao của Phó Hồng Tuyết liền ứng phó mà động. Hắn chỉ muốn trở về phòng, cái gì cũng không muốn làm.

“—— không nên bước lại đây! Giữa thanh thiên bạch nhật, người định ở đây giết phụ tử chúng ta hay sao!”

Kết quả một cái động tác rất nhỏ của hắn lại làm cho Lạc Thao càng hoảng sợ, thanh âm đã phát run.

“Ta...”

Phó Hồng Tuyết bất đắc dĩ. Hẳn thật không có hứng thú cùng hai phụ tử này dây dưa.

“—— người đừng tưởng rằng võ công của người cao, chúng ta sẽ sợ người!”

Lạc Thiếu Tân ngược lại huyết khí phương cương, trực tiếp cắt ngang lời hắn, nói xong đã muốn xông lên. Lại bị cha hắn kéo lại, như thế nào cũng không chịu buông tay.

“Cha, người buông tay! Cho dù đánh không lại hắn, chúng ta cũng phải cùng hắn liều mạng liều mạng a!”

“Người điên rồi! Chúng ta Lạc gia chỉ có mỗi người! Cùng hắn liều mạng người có phần thắng sao!”

“Chính là không liều mạng hắn có thể buông tha chúng ta sao!”

“—— cha ta che cho người! Người đi trước!”

“—— không, ta chắn, người đi trước!”

...

Phụ tử tình thâm, cảm động lòng người.

... Sau đó hai phụ tử này liền “Liều mạng” cùng “Không liều mạng” bắt đầu tranh cãi thật chuyên tâm. Chuyên tâm đến nỗi Phó Hồng Tuyết có cảm giác rằng bọn họ đã thật sự quên mất hần đang đứng ở trước mặt.

Vì thế, cái miệng của hần nguyên bản đã mở đến một nửa miệng lại khép lại, quyết định thôi không nói nữa.

Hai phụ tử chắn giữa hành lang diễn một vở “Phụ tử tình thâm”, con đường về phòng hần cũng bị chắn.

Phó Hồng Tuyết đơn giản ôm đao dựa vào vách tường bên trái, thật kiên nhẫn xem cuộc vui.

— Cho đến khi ở đầu hành lang bên kia, khung cửa sổ bên phải bất chợt mở toang, Diệp Khai thò mặt ra hóng hớt.

Nhìn Lạc gia phụ tử đưa lưng về phía y, biểu tình Diệp Khai rõ ràng nổi lên nghi hoặc.

Phó Hồng Tuyết khẽ cười, khẽ nhấc một ngón tay chỉ như bảo “Không sao”.

Diệp Khai hết hồn một khắc, tiếp đến nháy mắt ngẫm hiểu, tâm tình cũng tốt lên, bắt đầu dựa vào khung cửa cùng xem kịch với Phó Hồng Tuyết.

“— cha, người nuôi nhi tử một đời, sống chết trước mắt nhi tử không thể bất hiếu a!”

“— biết không thể bất hiếu, vậy thì nghe lời phụ thân, đi mau đi!”

... Bên kia đã trình diễn đến tiết mục như vậy.

Hứng thú đứng xem một chốc, Diệp Khai bỗng nhiên mở miệng cắm vào một câu:

“Lạc Thao — đêm mừng thọ Hưởng minh chủ hôm đó, người vì sao lại muốn sai nhi tử của người đi tìm mộ phần Dương Thường Phong? Muốn trộm đao phở? ... À, không biết nên nói người là lòng tham không đáy, hay là có tật giết mình đây?”

Lạc Thao giống như bị người đâm mạnh một cái, thân thể to mọng toàn bộ nhảy dựng, hơi hơi run rẩy cơ mặt quay đầu đi nhìn Diệp Khai một lúc rồi mới hồi phục tinh thần, sau đó hét lớn:

“Người... Người nói hươu nói vượn cái gì?!”

“— a? Chẳng lẽ ta nói sai?”

Diệp Khai tự tiểu phi tiểu, vẫn duy trì bộ dáng xem cuộc vui, vươn ra một ngón tay lắc lắc cũng làm cho Lạc Thao hoảng sợ:

“Chẳng lẽ... Người biết rõ phu nhân của người chết dưới Hoả diễm hồng châm, vốn dĩ không phải do Phó Hồng Tuyết làm, lại mang theo bè lũ cùng võ lâm giáo chúng đến truy sát Phó Hồng Tuyết, thật không thể không nghĩ đây là lấy cớ nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, mượn đao giết người sao?”

“— đương nhiên không phải!” Lạc Thiếu Tân ngược lại với cha hần không cần biết lý lẽ, lập tức rống lớn một tiếng.

“... Thế à?”

Diệp Khai vẫn cứ cười, rốt cuộc đứng dậy đóng lại cửa sổ, sau đó mở cửa phòng từ từ bước ra.

Xem phụ tử bọn hần vẫn như trước không hề tự giác tránh khỏi hành lang, Diệp Khai bắt đắc dĩ thở dài, đành vọt người qua đỉnh đầu bọn họ, đáp xuống vừa vịn nắm được ống tay áo của Phó Hồng Tuyết.

“Đi, ăn sớm một chút đi.”

Mới rời giường đã được xem kịch, tâm tình của y ngược lại vô cùng tốt.

Phó Hồng Tuyết tùy ý để y kéo ống tay áo đi xuống lầu, chọn một bàn gần cửa sổ mà ngồi xuống. Sau đó Diệp Khai quay đầu gọi tiểu nhị bưng hai xứng bánh bao gạch cua lên, bốn trứng luộc nước trà, một chén sữa đậu nành, một chén cháo thịt nạc hạt vịt bách thảo.

Vẫn như mọi ngày, sữa đậu nành là cho y, cháo tự nhiên là giúp Phó Hồng Tuyết gọi.

Chờ đồ ăn được đưa lên, y cũng không sợ nóng, ngón tay luyện phi đao liên tục kỳ linh hoạt mà lột vỏ trứng, năm đầu ngón tay tinh xảo mềm dẻo di chuyển như vẽ hoa, trong giây lát, một quả trứng luộc mịn màng ám màu trà đã xuất hiện trong chén cháo của Phó Hồng Tuyết, mà không thể thấy y bỏ nó vào lúc nào, ngay cả cháo cũng không dao động.

“Àn, về sau chúng ta nếu không có tiền, người có thể đi làm ảo thuật hoặc là diễn xiếc.”

Phó Hồng Tuyết cúi đầu gấp trứng cắn một ngụm, vị hàm trà hương, rất là vừa lòng.

Diệp Khai nhìn hẩn một cái xem thường, vốn dĩ đang vui vẻ lại bị người xỏ xiên làm y cụt hứng, động tác vẫn nhanh nhưng không còn hoa mỹ nữa, cứ tuần tự lột trứng, thả vào trong bát, chính xác hoàn hảo. Sau đó nâng chén sữa đậu nành lên, cho chút đường khuấy tan, rồi lại dùng đũa gấp bánh bao, thổi thổi một chút rồi nhét hết vào miệng, thỏa mãn thở một hơi ầm ập.

Khóe miệng Phó Hồng Tuyết nhếch một cái, cuối cùng nhận mệnh, ăn trứng, húp cháo, uống trà.

10. Chương 8-2

— kỳ thật không hiểu rõ hơn hẩn, phi đao của Diệp Khai, chính là từ những chuyện nhỏ trong sinh hoạt mà luyện thành.

Mùa hè sẽ có nhiều muỗi quấy nhiễu, hẩn thậm chí đã thấy Diệp Khai dùng phi đao diệt hết bọn côn trùng trong phòng.

Đây là cách sư phụ Lý Tầm Hoan của y dạy dỗ từ nhỏ.

Tỷ như chính Lý Tầm Hoan xuất đao chưa bao giờ bại, lại cũng có nhiều năm ngồi khắc gỗ mà chơi. Đó là trò tiêu khiển, cũng là chiêu luyện công. Chỉ cần có tâm, kỳ thật không cần tận lực luyện công, vì mỗi thời mỗi khắc đều đã là luyện công.

Uống xong sữa đậu nành, cũng ăn xong trứng gà non mềm nhón được của hẩn, Diệp Khai dùng đũa xiên cái bánh bao cuối cùng trong xừng hấp bỏ vào miệng rồi mới hỏi Phó Hồng Tuyết:

“Lạc Thao muốn cướp mộ phần cha người không thành, liền trăm phương nghìn kế đẩy người vào chỗ chết, thật sự dai dẳng, người không thấy lạ sao?”

“Thấy.”

Phó Hồng Tuyết ngẩn gọn đáp lại y, rồi để đũa xuống, dùng khăn mặt lau miệng.

“Vậy...”

Diệp Khai nhảy lại gần bên hẩn, đôi mắt đen láy tinh ranh gợi chuyện:

“Chúng ta có nên thử lão ta một chút không?”

“Thử như thế nào?”

Phó Hồng Tuyết vẫn dùng loại ngữ khí nhẹ nhàng lãnh đạm như vậy.

Đôi mắt Diệp Khai lại chuyển chuyển, vỗ bàn bàn đứng lên:

“—— trở về phòng chờ ta!”

Sau đó hẩn xoay người chạy đi ra ngoài.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Kỳ thật hẩn đã rõ nội tình, nếu không phải hẩn sợ sẽ dọa y, hẩn có thể lập tức nói ra toàn bộ cho y biết.

Chỉ là...

Thôi vậy, cứ để y chơi đùa đi.

—— kết quả là Phó Hồng Tuyết cũng cần ngồi trong phòng chờ lâu, Diệp Khai đã vội quay trở lại.

Lúc trở về, y còn mang theo một gói y trang hắc sắc, còn có một cái mặt nạ quỷ nhìn thật quen mắt.

“... Người kiếm đâu ra?”

Phó Hồng Tuyết cẩn thận nhìn qua một cái, đôi mày chậm rãi chau lại —— này rõ ràng là trang phục và đạo cụ của Hướng Ứng Thiên khi đóng giả quỷ mặt người.

“Ta tìm người đặt làm đó.” Diệp Khai cười hì hì, “Lần trước giao thủ với quỷ mặt người kia, ta đã cảm thấy y phục của hắn dùng vô cùng tốt. Về sau chúng ta muốn làm mấy việc trộm cắp không ra mặt, vậy có thể dùng cái này! Nói không chừng còn có thể đổ hết lên đầu hắn!”

...

Phó Hồng Tuyết hết chỗ nói rồi. Hắn bây giờ nên khóc hay nên cười đây?

“Ta mặc cái này, đi đùa giỡn Lạc Thao thì sao? Ta sẽ tự nhận là người giết cha người đến giết người diệt khẩu, nói không chừng có thể moi thêm được gì đó từ miệng hắn.”

Diệp Khai nheo mắt cười, vô cùng nóng lòng muốn thử.

Phó Hồng Tuyết cũng nhướng nhướng mày.

Hắn chỉ biết khối mai hoa kim lệnh trước kia thuộc về Lạc Thao nay đã bị Diệp Khai thu giữ. Về phần quá trình như thế nào, hắn cũng không rõ, nhưng khi hắn bị nhốt trong Thiếu Lâm La Hán trận, lúc Diệp Khai xông vào đúng là y đang mặc loại y phục này.

Chẳng lẽ... Đây là số mệnh?

Cho nên Phó Hồng Tuyết cuối cùng cũng ngược mắt lên nhìn Diệp Khai đang giữa chừng xỏ tay xỏ chân vào hắc y đó, vẫn là nhin không được bật cười.

“Người sẽ mặc thật à?”

Đúng là phải khâm phục trí nhớ y tốt đến dường nào mới có thể nhớ rõ y phục của lão ta ra sao, sau đó còn tìm người chế tác lại.

Diệp Khai mắt kiên nhẫn kéo kéo thắt lưng, bởi vì khăn trùm che hết phần sau đầu, tóc cũng bị đè xuống thập phần bất tiện.

“... Đừng lộn xộn, để ta.”

Phó Hồng Tuyết đứng lên, đi đến sau lưng y. Trước mở khăn ra, sau đó lại dùng ngón tay chậm rãi tóm gọn mó tóc đen của y, lại nhẹ nhàng dùng dây vải cột lại, quấn một vòng lại giấu gọn trong khăn.

Tiếp theo lại giữ vai rồi xoay cả người y lại, giúp y kéo kín vạt áo che lấy bả vai, rồi thắt chặt dây áo choàng, cầm lấy đai lưng, hai tay nhẹ nhàng vòng lấy eo y, lưu loát thắt nút ở phía sau cho y.

Thắt lưng kia đang bị y bất mãn kéo kéo nắm nắm cuối cùng cũng bị thu phục, thật khiến y vui mừng.

... Đã từ trải qua ngày tháng giúp Diệp Khai mặc áo chải đầu, lúc đó Diệp Khai sớm đã gây đến mức làm hắn hoảng sợ.

Nhưng y càng gây, ánh mắt lại càng to đến kinh người, lại còn càng lúc càng sáng ngời.

Cho nên hắn thật ra cảm thấy, tình lực cùng tuổi thọ mà Diệp Khai sở hữu, có lẽ đều đã cháy hết trong đôi mắt rực rỡ kia.

Mà ngay lúc cánh tay vòng qua eo y lúc này—— hắn cảm thấy y tuy rằng gây, lại hoàn toàn tràn nội lực mạnh mẽ đến mức có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Hắn rất muốn xiết chặt cánh tay, hung hăng ôm lấy, lại vì biết nếu làm như vậy, Diệp Khai đang ngoan ngoãn để hắn mảy mò rất có thể sẽ cho hắn một chương mất mạng.

Đối với Diệp Khai vừa thông minh lại phản ứng nhanh hơn người này, thủ đoạn đánh lén tối hôm nọ chỉ có thể dùng một lần, không dùng được lần thứ hai.

Phó Hồng Tuyết nhẹ nhàng mà hít một hơi, cảm thấy có chút tiếc nuối.

... Diệp Khai ước chừng là cảm thấy được cánh tay hấn dừng trên lưng mình hơi lâu, đành không tự nhiên đẩy hấn ra.

Phó Hồng Tuyết lại thở một hơi, cứ như không có việc gì mà đứng dậy, chậm rãi lui ra phía sau một bước rồi nói:

“Tốt rồi, đi thôi.”

“... A.”

Sắc mặt của Diệp Khai hiện lên một chút quái dị.

Phó Hồng Tuyết khẽ cười, y không hỏi hấn vì sao, hấn sẽ không thèm nói.

Sau đó hấn liền xoay người, từ cửa sổ phi thân ra ngoài.

11. Chương 9-1

Lạc Thao người này... Lòng có tà niệm, nhưng gã chỉ là lớn mật, chứ không phải đại ác nhân.

Cho nên gã một đường trăm phương ngàn kế đuổi theo Phó Hồng Tuyết, lại cẩn thận cân nhắc, lại càng như là liều mạng cầu hấn tự bảo vệ mình.

Diệp Khai ban ngày ban mặt mặc vào bộ “Y phục dạ hành” cực kì phiền phức, vừa cân nhắc, vừa tận lực chọn chỗ khuất tiếp cận khách điểm.

Kỳ thật, trực tiếp vọt vào trong khách điểm để tìm Lạc gia phụ tử mới là cách dễ dàng nhất... Nhưng y không định gây sự chú ý của quá nhiều người. Cho nên y đành chán nản nằm chờ trên xà nhà thật lâu —— cho đến khi Lạc Thao phụ tử rốt cuộc từ trong khách điểm bước ra, sau đó lập tức tách ra một tên hướng nam, một tên hướng đông mà đi.

Khóe miệng Diệp Khai khẽ nhếch, cũng không thèm nhìn tới Lạc Thiếu Tân, chỉ hơi cúi đầu dõi theo bóng dáng Lạc Thao, bóng lưng bạch sắc thoáng chốc quay vòng đi hướng khác, y cũng vô thanh vô sắc nhảy theo sau.

... Lạc phu nhân bị giết rồi thì thể cũng bị cái người giả trang thành Phó Hồng Tuyết phóng hoả đốt sạch ở lăng mộ. Lạc Thao tuy rằng bị phẫn, nhưng hấn hiển nhiên là sợ hãi nhiều hơn, mang theo nỗi lo bị giết người diệt khẩu mà bám riết Phó Hồng Tuyết không tha.

Chuyện tối hôm qua gã bất chấp mọi thứ mà bỏ vào Minh Nguyệt Lâu, hiển nhiên cũng là có bệnh vái tứ phương mà muốn nhờ Minh Nguyệt Tâm nêu biện pháp để có thể mau chóng giết Phó Hồng Tuyết, sau đó gã lại không ngờ được rằng Phó Hồng Tuyết vậy mà cũng đi.

Cho nên sáng nay bỗng nhiên gặp lại Phó Hồng Tuyết, gã mới có thể kích động sợ hãi như vậy.

Y đoán... Lạc Thao hoàn toàn sẽ không ngờ rằng Phó Hồng Tuyết cùng gã lại có thể ở cùng một gian khách điểm, này cũng chỉ là trùng hợp; gã lại càng không ngờ sáng nay Phó Hồng Tuyết không hề giết hai phụ tử gã, Phó Hồng Tuyết còn căn bản là không muốn động thủ.

Người có tật giết mình, vĩnh viễn không thể bỏ được cái tật tự mình dọa mình.

Cho nên giờ phút này, ước chừng Lạc Thao là cùng Lạc Thiếu Tân sau khi thương thảo trong phòng xong liền ra cửa tìm viện binh?

... Tỷ như, kiếm Liễu Nhân cùng Quả Giới?

Chắc là sẽ không, vì với tình huống hiện tại, hòa thượng cùng ni cô tự nhiên sẽ không như bọn họ mà trợ lại khách điểm, chắc chắn sẽ ngủ nhờ đại am hoặc chùa khác.

— rớt cuộc nhìn thấy Lạc Thao đi vào một rừng cây, Diệp Khai vươn tay nhẹ nhàng móc ra cái mặt nạ quỷ đã sớm chuẩn bị, chậm rãi mang vào.

Sau đó y cười cợt, phóng người đến chắn trước mặt Lạc Thao.

— cây cối khẽ rung rinh, Lạc Thao vẫn luôn như chim sợ cành cong liền nhanh chóng rút trường kiếm ra, nhanh chóng lui về phía sau một bước.

Diệp Khai cúi đầu chỉnh chỉnh y phục của mình, chắc chắn là không còn sơ hở mới thông thả khoanh tay giả trang người khác, bước ra lộ diện.

Kết quả hoàn toàn không ngờ, y lại chỉ nhìn thấy vẻ mặt của cực độ khiếp sợ Lạc Thao.

“... Là người!”

Sau một lát, Lạc Thao mới không thể tin được mà học ra hai chữ như vậy.

Diệp Khai không nói lời nào, cũng không động, còn đang nghi hoặc, lại đã thấy Lạc Thao dứt khoát quỳ xuống, giống như nhìn đến vật cứu mạng mà kêu cầu:

“— Phó Hồng Tuyết đang đuổi giết chúng ta, van cầu người cứu ta cùng nhi tử, còn có môn hạ của ta!”

Lời này làm Diệp Khai có chút sửng sốt.

Phục hồi lại tinh thần rồi, y mới khoanh tay, nghiêng ngẫm mà sờ sờ cằm, suy tư một chút mới mở miệng thăm dò hỏi hẩn:

“Ta với người không thân chẳng quen... Vì sao phải giúp người?”

Nghe đến đây, Lạc Thao cũng ngẩn ra. Gã nháy mắt ngẩng đầu lên, thần tình không thể tin, ngữ khí liền kích động:

“— người làm sao có thể trở mặt như vậy! Hiện tại chỉ có người mới có thể đánh thắng Phó Hồng Tuyết, xem giao tình chúng ta lúc trước, người giúp ta một lần đi!”

Tâm của Diệp Khai chợt sáng, vẫn khoanh tay như cũ, chậm rãi bước đến trước vài bước:

“A? ... Ta với người trước kia, có giao tình gì?”

Xem ra y may mắn chó ngáp phải ruồi — Lạc Thao cư nhiên có mối quan hệ với cái tên quỷ mặt người luôn không có hảo ý với Phó Hồng Tuyết!

“... Người định qua sông đoạn cầu? Người không quen ta, vậy chẳng lẽ người không nhớ mai hoa lệnh sao!”

Không nghĩ tới cũng bởi vì những lời này của y, phản ứng của Lạc Thao lập tức trở nên vô cùng kịch liệt, từ trong ngực áo lấy ra một lệnh bài đưa đến trước mặt y, hô hấp của hẩn cũng mãnh liệt khấn trương:

“Người không giúp ta, ta liền đem bí mật chấn động về cái chết thảm của Dương Thường Phong năm đó truyền ra ngoài! ... Ta bất quá chỉ là tay sai, người mới là người đứng sau lưng hô mưa gọi gió! Người để ta chết, người cũng đừng mong sống yên ổn!”

Nghe được gã nói như vậy, Diệp Khai cảm thấy chấn động, nháy mắt cái gì nguy trang cái gì đùa giỡn cũng đều quên, gấp gáp đưa tay bắt lấy hai vai gã rồi mạnh mẽ tra hỏi:

“— người nói cái gì? Năm đó người thật sự tham gia sát hại Dương Thường Phong?!”

Không ngờ là chỉ vì động tác như vậy, mặt nạ vốn dĩ chỉ đeo hờ cũng trượt khỏi đầu y —

“— nguyên lai là người!”

Lạc Thao lập tức hiểu được, hẩn đã bị lừa!

Diệp Khai liền nhanh chóng ra tay điểm trúng huyệt đạo của hẩn, hành động vừa nhanh vừa chuẩn xác.

Trấn tĩnh lại một chút, y mới đoạt lấy lệnh bài trong tay của Lạc Thao, xuất ra hàn khí bức người hiếm thấy:

“... Người thật sự tham dự việc sát hại Dương Thường Phong? Án mạng năm đó vốn dĩ là như thế nào? Mai hoa lệnh này có vai trò ra sao? Người tốt nhất... là nói cho rõ ràng đi!”

“—— người giết ta đi!”

Y thật không ngờ, đến bước này, thái độ của Lạc Thao cư nhiên khác thường, trở thành thấy chết không sờn!

Diệp Khai đầu óc có chút loạn, manh mối cùng tình huống trước mắt làm y trở tay không kịp.

Vì thế sau khi tự hỏi một khắc, y quyết định, nếu báo thù cho cha là việc Phó Hồng Tuyết tâm tâm niệm niệm nhất, vậy y đi tìm Phó Hồng Tuyết đến cùng thăm vấn Lạc Thao thì tốt hơn!

Vì thế y vươn tay trực tiếp quăng Lạc Thao vào trong bụi cỏ, sau đó xoay người khinh thân về khách điếm.

—— võ công của Diệp Khai cùng Lạc Thao chênh lệch bao nhiêu, Phó Hồng Tuyết đương nhiên nhất thanh nhị sở.

Cho nên hắn vừa không ngăn cản Diệp Khai, cũng không gấp gáp bám theo làm gì.

Đương nhiên, nguyên nhân chính vẫn là theo ký ức của hắn, ít nhất mấy ngày nay Diệp Khai vẫn sẽ bình an.

Cho nên hắn an tâm mà ngồi uống trà trong phòng.

Bất chợt những gian phòng ở cuối hành lang bên kia truyền đến tiếng kêu rên nho nhỏ. Chỉ trong khoảnh khắc vang lên rồi lặng im. Chờ đến khi hắn ngưng thần lắng nghe, lại đã yên ổn cả.

Sau đó một chút, tiếng hét của tiểu nhị thảm thiết vang lên.

Phó Hồng Tuyết nhướng mày, nhanh như chớp cầm đao đá cửa chạy ra bên ngoài, những cánh cửa cuối hành lang đều đã mở tung —— thi thể nằm xếp chồng lên nhau đổ chới đến nhức mắt.

... Là do cao thủ ra tay. Động tác thật nhanh chóng.

Hắn vậy mà chỉ kịp nghe thấy một tiếng kêu rên rất nhỏ.

Phó Hồng Tuyết ngốc sững sốt một chút, suy nghĩ kế tiếp hiện lên trong đầu là:

—— Diệp Khai còn ở bên ngoài! Nếu như y không hề phòng bị mà đụng phải tên cao thủ này, có thể gặp nguy hiểm thì sao?!

12. Chương 9-2

Không chút nghĩ ngợi mà lập tức quay bước trở về phòng, nhằm cửa sổ còn đang mở hững hờ mà phóng ra, vừa đáp đất không kịp nghĩ, Phó Hồng Tuyết đã tung người khinh thân.

Còn chưa đi được xa hắn đã lại gặp Diệp Khai đang chạy về.

Tảng đá đè nặng trong lòng bất giác rơi xuống, hắn thật sự muốn tiến lên ôm chặt lấy y. Bất quá cước bộ cũng tận lực dừng lại, Phó Hồng Tuyết vẫn là kiềm nén thành công.

“... Phó Hồng Tuyết, Lạc Thao hắn là có liên quan đến cái chết của cha ngươi! Nhưng gã không chịu nói với ta! Ta đã điểm huyết đạo của gã, chúng ta cùng đi hỏi cung đi!”

Kết quả Diệp Khai so với hắn còn gấp gấp hơn.

“Gã hiện tại ở nơi nào?”

Ngữ điệu vừa thả lỏng, lại nghe thấy chuyện đó, Phó Hồng Tuyết mới dần dần bắt đầu hồi tưởng lại, lúc này đã có chuyện gì xảy ra.

“Trong bìa rừng gần đây.”

“Tốt lắm, chúng ta hiện tại liền...”

Kết quả một chữ “Đi” còn chưa nói ra, một phi tiêu ghim thư nháy mắt sượt qua bọn họ.

Diệp Khai nhanh tay đón lấy, mở ra xem liền thấy:

“Điều quý lâm trung, sinh tử quyết đấu —— Lạc Thao?!”

Y nhìn đi nhìn lại, xác nhận không có lầm rồi mới quay đầu lại bất khả tư nghị mà nhìn phía hấn:

“Lạc Thao đã bị ta bắt được a, lấy võ công của gã cùng ta ra so, nội trong hai canh giờ gã tuyệt đối không giải huyết đạo. Gã làm sao hạ chiến thư với ngươi?!”

“Đây không phải là thư của Lạc Thao, là có người mượn danh nghĩa của gã —— chúng ta đi mau, nếu ra tay sớm còn có thể cứu gã một mạng này!”

Lần này, hấn sẽ không bỏ sót bất cứ chi tiết nhỏ nào!

Có người lặng lẽ đem Lạc Thao đã bị Diệp Khai điểm huyết đi, rồi lại hẹn hấn đến Điều Quý trong rừng cùng lúc dự cả bọn Quả giới đến, tính kế cho bọn Quả Giới tận mắt bắt gặp hấn giết Lạc Thao, lần thứ hai đổ tội danh đại sát nhân lên đầu hấn.

Không kịp nói thêm cái gì, hấn kéo tay Diệp Khai, định khinh thân đi.

Nhưng mà vừa mới chuyển, Diệp Khai nhanh chóng tránh khỏi vòng tay của hấn, ngược lại còn ôm lấy vai hấn:

“—— khinh công thế này, ngươi không nhanh bằng ta.”

Điều Quý Lâm cách khách điểm hơi xa, cho nên bọn họ cũng tốn không ít thời gian.

Lúc đáp xuống bìa rừng, chỉ cảm thấy trong rừng sương mù tràn ngập, trúc ảnh lay động, cho dù người có đứng trước mặt cách ba bước chân cũng như vô tung vô ảnh.

Quý dị mật rừng, đúng là nơi thích hợp để giăng bẫy.

Diệp Khai xuất ra một đạo phi đao cầm sẵn trong tay, chờ Phó Hồng Tuyết cũng rút Diệt tuyệt thập tự đao ra, mới cẩn thận quay người lại, lui một bước dán vào sau lưng Phó Hồng Tuyết:

“Ngươi trước, ta sau.”

Không cần nhiều lời, ý nghĩa rõ ràng.

“Sau khi vào rừng, vô luận phát hiện cái gì phóng ra, cũng đừng vội hạ sát thủ.”

Hấn trước kia, sẽ không để ý xem ai tính kế hại hấn ngộ sát Lạc Thao. Nhưng mà hiện tại, hấn không muốn rước lấy phiền phức dư thừa nữa.

Bởi vì bên hấn còn có Diệp Khai.

Bất luận chuyện gì có khả năng uy hiếp an nguy của Diệp Khai, hấn đều hy vọng có thể bóp chết trong trứng nước.

Hai người đưa lưng về phía nhau, thật cẩn thận rảo nửa vòng trong rừng, cái gì cũng đều chưa phát sinh.

Có một cơn gió bỗng nhiên xẹt qua, lá trúc “rào rào” rung động, mơ mơ hồ hồ có tiếng xé gió.

—— bên phải một vật bay mạnh qua, Phó Hồng Tuyết kéo Diệp Khai thấp người xuống tránh khỏi vật nhọn, thứ kia bay rất nhanh, hấn rút đao đánh bay thứ đó biến mất trong rừng trúc.

Cước bộ của Diệp Khai dừng một chút, tay khê vòng qua nắm lấy tay Phó Hồng Tuyết.

Y có thể cảm thấy từ này đến giờ, khí tức của Phó Hồng Tuyết có chút dồn dập. Nhưng mà y lại không thể hiểu được vì sao hấn lại như vậy.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, không quá vài bước, lại một thứ từ bên phải bay qua, thanh âm gây ra rất khẽ. Lúc này Phó Hồng Tuyết đã có kinh nghiệm, đưa tay chường một cái, chỉ nghe “Xuy” một tiếng, thứ kia liền bị chẻ làm đôi.

— đây chính là một thân cây trúc, phía trên cột một kiện y phục. Là y phục của Lạc Thao.

“Có người ở đây giả thần giả quỷ.”

Diệp Khai sau lưng hắn thì thầm một câu.

Phó Hồng Tuyết không đáp, hắn đang hết sức chăm chú tìm kiếm chỗ Lạc Thao bị trói.

“Nơi này không có, tiếp tục đi qua bên kia.”

“Người hẹn người đến rồi cuộc là muốn...”

Diệp Khai rút cuộc kỳ quái thầm hỏi.

Nhưng hắn nói còn chưa nói xong, bỗng nhiên trong hướng rừng trúc trước mặt có một thứ gì đó phóng ra. Nhìn không ra là cái gì, tốc độ lại cực kì nhanh!

Diệp Khai theo bản năng phi đao ra trước, bỗng nhiên nhớ lại lời Phó Hồng Tuyết dặn đừng hạ sát thủ, vì thế đành quay chếch hướng đao đi. Y lại không ngờ vật màu đen đó dù bị phi đao đánh qua vẫn phóng tới.

Diệp Khai nháy mắt đã nhanh nhìn rõ đó là cái gì, liền đưa tay ôm lấy Phó Hồng Tuyết xoay người hắn tránh đi, lại bởi vì phải che cho hắn nên chậm một bước, cảm giác sắc nhọn nháy mắt xoẹt qua gò má của y, sau một lát mới cảm giác được cơn đau.

“Kia...”

Phó Hồng Tuyết xoay người lại nhìn thấy hai vết thương chói mắt trên mặt y, đồng tử của hắn mãnh liệt co lại, biểu tình lập tức thay đổi.

“— không có việc gì, không có việc gì, chỉ là con mèo thôi.”

Diệp Khai cảm thấy được thần sắc của hắn nháy mắt thay đổi, lập tức mở miệng trấn an.

“... Nếu có độc thì làm sao?”

Phó Hồng Tuyết thở mạnh, thanh âm trầm ách, Diệp Khai cơ hồ có thể cảm giác được hắn đã hoàn toàn không thể kiềm nén kinh hãi cùng tức giận.

“Không có độc, không có độc, ta cam đoan. Sờ vào hơi đau thôi, ngoài ra không cảm thấy gì lạ cả.”

Y thật không rõ, một vết thương nhỏ thôi mà, vì sao Phó Hồng Tuyết lại phản ứng như y sắp bị ai đó giết chết vậy.

“Không cho người tự hành động nữa — bây giờ chúng ta khỏi đây tìm đại phu đã rồi tính.”

Câu này phát ra, cơ hồ là gầm lên, vừa kinh sợ lại bá đạo.

... Phó Hồng Tuyết phản ứng như vậy thật sự có điểm quá mức, làm cho Diệp Khai cảm thấy sợ.

Nhưng y còn chưa kịp nghĩ lại, thì con mèo hoang đã bị phi đao của y xé rách một vết trên đùi còn đang liềm liềm vết thương của mình lại đã bị mùi máu tươi kích thích, hít mất lại “Meo” một tiếng hướng về y tấn công.

Diệp Khai không muốn lại làm nó bị thương, chỉ đành đẩy Phó Hồng Tuyết đang đưa lưng về nó tránh ra. Không ngờ con mèo này hung dữ kì lạ, không đạt mục đích thì không bỏ qua, vồ hụt rồi lại quay lại tấn công, làm cho trên mu bàn tay của Diệp xuất hiện vài vết máu thật sâu, sau đó nó còn trườn hai mắt hung ác mà giương nanh tiếp tục cắn vào vai y.

Phó Hồng Tuyết rút cuộc vô pháp khắc chế chính mình, quay người lại trong nháy mắt rút đao lạnh lẽo xẻ nửa thân thể con mèo còn đang chực nhào lên, nó bị phân thành hai mảnh rơi xuống, máu một phần bắn vào vai áo Diệp Khai, một phần phun lên mặt Phó Hồng Tuyết.

Khi Phó Hồng Tuyết hạ đao, ngực kịch liệt phập phồng, nhắm mắt lại mà hít vài hơi thật sâu, sau đó mới lại mở mắt nhìn y.

“Thực xin lỗi, ta có chút không khống chế được.”

Diệp Khai yên lặng nhìn hắn, có chút giật mình khi hắn giải thích, trong lòng cũng có cảm giác đau đớn kì lạ. Giống như Phó Hồng Tuyết vì y làm những chuyện này, y thật sự nhận ra.

Ánh mắt theo bản năng dừng trên mặt Phó Hồng Tuyết một chút, lặng im một khắc, sau đó y bỗng nhiên nở nụ cười, sải bước đến bên hắn, thật tự nhiên mà dùng ống tay áo lau đi vết máu trên mặt hắn.

“Cũng chỉ là một con mèo thôi mà, người khản trương như vậy làm chi? Làm mặt mũi cũng nhem nhuốc như mèo này.”

Y phục của Diệp Khai thật mềm mại, động tác của y cũng rất nhẹ, vài dẹt ôn nhu cọ xát da mặt của hắn, Phó Hồng Tuyết cảm thấy, tâm của hắn từng chút từng chút mà... chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Cho nên hắn cũng vươn tay, nhẹ nhàng mà xoa lên xung quanh vết mèo cào trên gò má của Diệp Khai. Nhìn kỹ một khắc, rồi lại kéo tay Diệp Khai lại gần, cẩn thận kiểm tra vết máu trên mu bàn tay y.

Vết mặt của hắn không có bất luận biến hóa gì, từ đầu tới giờ cũng không nói được một lời. Nhưng không biết tại sao, Diệp Khai lại có thể từ biểu tình trơ phỗng của hắn đọc ra cảm xúc đau lòng cùng áy náy.

“—— Được rồi! Đại nam nhân, bị mèo cào thì có làm sao.”

Dù sao tay cũng đã sẵn bị hắn nắm lấy, Diệp Khai rõ ràng cầm lại tay hắn kéo đi về phía trước.

Khu rừng này dường như không hung hiểm như bọn hắn nghĩ. Ít nhất là từ lúc bọn hắn bước vào cho đến giờ, ngoại trừ con mèo hoang kia thì vẫn chưa gặp thứ gì có khả năng mang theo nguy hiểm.

Cho đến khi ——

Bọn họ nghe thấy được ầm ầm tiếng bước chân vội vã chạy tới bìa rừng, còn có thanh âm Lạc Thiếu Tân vừa sợ vừa thương tâm gào thét:

“—— Phó Hồng Tuyết kia, đồ ác tặc giết hết tùy tùng của chúng ta, còn để lại thư thách thức điều quỷ huyết chiến bên rừng...”

Sau đó thanh âm dừng lại, rồi tiếng bước chân cũng ngừng.

Sau đó chính là một tiếng kêu của Lạc Thiếu Tân tê tâm liệt phế thảm thiết:

“—— cha!”

—— trong rừng Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai nhìn nhau một cái, tâm đồng thời trầm xuống.

13. Chương 9-3

Lúc bọn họ sống vai đi khỏi rừng lại bất ngờ thấy ngoài bìa rừng không biết từ bao giờ đã tụ tập một đám người.

Lạc Thiếu Tân đang cực kỳ bị thương, còn có Quả Giới, cùng với một đám môn hạ đi theo.

Hai mắt Lạc Thao trợn lên, cả người đều là máu, nằm im lìm trên mặt đất. Vết đao trí mạng trên ngực to cực đại, giao nhau thành hình chữ thập rõ ràng. Tiếng khóc thê lương của Lạc Thiếu Tân làm bất kì ai nghe được đều không đành lòng.

Quả Giới chậm rãi quay đầu, bình tĩnh quan sát tỉ mỉ bọn họ.

Vết máu trên người Diệp Khai, mũi đao vẫn còn rỏ máu của Phó Hồng Tuyết.

Quả Giới niệm một tiếng “A di đà”, khẽ thở dài:

“Phó Hồng Tuyết, người lại gây tội ác —— bề khổ vô biên, quay đầu là bờ.”

Diệp Khai im lặng một khắc, cũng chỉ có thể thở dài:

“Người không phải chúng ta giết.”

Ở cạnh Phó Hồng Tuyết đã lâu, y cảm thấy y bị hãm hại đã thành quen rồi.

“... Bất quá hiện tại nói như vậy, phỏng chừng các người cũng sẽ không tin.”

Phó Hồng Tuyết vẫn chưa mở miệng.

Hắn chỉ lặng lẽ rũ đao không nói một lời mà đi về phía trước nửa bước, đao phong che chắn trước người Diệp Khai, trực tiếp thủ thế chiến đấu.

Hắn nhìn thấy cảnh tượng này, nháy mắt liền hiểu ra:

Người âm thầm tính kế chắc chắn đã phát hiện hắn đến cùng Diệp Khai, vì sợ xảy ra sự cố, nên lâm thời cải biến kế hoạch. Trong rừng giả thần giả quỷ cùng con mèo kia, đều chỉ là để kéo dài thời gian vu oan giá họa mà thôi.

Lạc Thiếu Tân quỳ trên mặt đất rớt cuộc khóc đủ, lúc này mới như là nhớ ra cái gì đó, hung hăng rút trường kiếm, vừa lau nước mắt vừa bỏ vào bọng hắn:

“—— hắn không thể quay đầu lại! Hắn chỉ có thể chặt đầu!”

Phó Hồng Tuyết nhú mày, bước chân vẫn vững vàng.

Lạc Thiếu Tân như phát điên mà rút kiếm chém xuống, Phó Hồng Tuyết lại thoải mái tránh thoát. Phó Hồng Tuyết kỳ thật cũng không muốn giết gã, chỉ đơn giản khinh thân một bước đạp gã té lăn quay, đao phong nháy mắt quét ngang, mũi kiếm huyết sắc chắn ngay lồng ngực gã.

Máu từng giọt, từng giọt rơi, rơi xuống y phục của Lạc Thiếu Tân, thấm ướt một quãng, từ từ lan rộng.

Quả Giới nhìn thấy động tác này của hắn, chân mày cau lại, giọng đã như chuông vang:

“Người đã giết phụ thân của hắn, vì cái gì còn muốn giết hắn!”

Phó Hồng Tuyết cũng không ngẩng đầu lên, chỉ thản nhiên mà nhìn Lạc Thiếu Tân:

“—— ta giết ai, không giết ai, đối với các người còn có khác nhau sao?”

Kỳ thật chỉ là một câu nói không cảm xúc, hắn cũng không có ẩn ý gì, lại nháy mắt chọc giận Quả Giới cùng quần hùng.

“—— thiên địa không dung, diệt cỏ tận gốc!”

Quả Giới hét lớn một tiếng, quần hùng cũng bởi vì muốn gây khó dễ cho bọn hắn liền nhất tề tiến lên, thanh phong dồn dập cuốn theo lá trúc rụng đầy.

—— từng vòng lá lần lượt rớt xuống xoắn xít trên không, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai nhìn lại không thấy hoảng sợ.

Đao của Phó Hồng Tuyết đã nhanh, thân hình của Diệp Khai lại càng nhanh.

Diệt tuyệt thập tự đao của Phó Hồng Tuyết vốn dĩ tàn nhẫn lại chủ động biến đổi thành linh hoạt, Diệp Khai lại xoay người triển khinh công độc nhất vô nhị nhắm vào chưởng pháp trầm mạnh của Quả Giới. Ấn ý phối hợp như không cần nói bất luận câu gì, một người cùng một người nháy mắt biến thành liên thủ không chừa.

Đánh được một lúc, ngay khi sơ hở cả hai rất nhanh trao đổi ánh mắt, sau đó bắt đầu vừa đánh vừa ẩn ý chậm rãi lui về phía sau.

Đáng tiếc Quả Giới lại sớm hơn một bước, phát hiện ý đồ của bọn họ, nháy mắt quay lui, thiên tượng mạnh gõ một cái vào đất, nội lực quán chú đầu trượng tức khắc phát ra thanh âm mãnh liệt, vang vọng như sấm rền hồ gầm dọa người sợ run:

“—— bày trận!”

Vân Thiếu Lâm đệ tử luôn đứng yên nháy mắt nghe tiếng mà động, mười tám người xếp thành trận, nhanh chóng cản đường lui của bọn họ.

“... Xem ra, đây mới là mục đích thật sự.”

Diệp Khai ngữ khí có chút bất đắc dĩ, rồi lại nhếch khóe miệng, nhìn mười tám người trước mắt, vẻ mặt cực kì hưng phấn.

“Tốt lắm...”

Phó Hồng Tuyết cũng nhanh chóng lui đến bên cạnh y, đột nhiên hồi đao, lòng bàn tay chậm rãi lướt qua sông đao lạnh băng, vẫn chưa vận công:

“Chúng ta đây liền muốn xem thử ——Thiếu Lâm La Hán trận này đến tột cùng có bao nhiêu uy lực!”

—— mười tám người, mười tám gậy, trận pháp như bão táp mưa sa, không gì phá nổi.

Phó Hồng Tuyết sừng sững đứng trong trận, lấy ánh đao tụ khởi trường sơn, Diệp Khai chính là xuyên qua trận, thân pháp tựa hồ điệp.

Côn ảnh lên xuống, đao quang lập loè; trận pháp biến ảo, thân ảnh phiêu phiêu.

Phó Hồng Tuyết không thể chinh phục, Diệp Khai đánh không đến.

Mười tám người đối phó với hai người, ai cũng không thể dự liệu được kết quả. Bọn họ ứng phó đến vô cùng chuyên tâm, lại thủy chung kiềm chế không có hạ sát thủ; mười tám đệ tử Thiếu Lâm vây khốn bọn họ có chút quá sức, vậy mà vẫn không tìm được cơ hội bắt người.

Thu đao nghiêng người tránh chưởng lực lần thứ hai đánh tới, cước bộ của Phó Hồng Tuyết đột nhiên dừng lại, hần quay đầu nhìn Diệp Khai bên cạnh.

Diệp Khai nhìn lại, Phó Hồng Tuyết mâu quang trầm xuống, nháy mắt rút đao xoay ngang, dùng thân đao đỡ, khẽ gọi một tiếng:

“—— Diệp Khai!”

Diệp Khai còn chưa kịp trả lời đã hiểu ý mà phóng lên, đáp trên thân đao của Phó Hồng Tuyết. Sau đó Phó Hồng Tuyết dùng hai tay nhắc đao vọt lên qua đầu, Diệp Khai lập tức vì thế mà có đà phóng lên, thân hình phiêu phiêu đáp trên đầu bọn chúng tăng Thiếu Lâm, trong không trung vẽ một quỹ đạo xinh đẹp rồi đáp xuống mặt đất bên ngoài trận.

“—— đi!”

Trong trận Phó Hồng Tuyết vẫn chỉ thanh đạm nói một chữ.

Diệp Khai cũng không dài dòng dây dưa, nghĩ cũng không nghĩ, lập tức hướng về chỗ khuất rồi khinh thân mất dạng ——

Cất bước sau Diệp Khai, Phó Hồng Tuyết rốt cuộc không thoát nổi.

Hần triệt để buông chân, bắt đầu lãnh tĩnh mà đối diện với Thiếu Lâm La Hán trận lợi hại nhất thiên hạ này —— hẳn là thật sự muốn thử xem hắn đến tột cùng có thể phá trận này hay không.

Côn ảnh hỗn loạn, đao quang gấp gáp, nhưng mà giây lát lại đột nhiên bị khống chế.

Sau đó Phó Hồng Tuyết vẫn tỏ ra không hề lo lắng lúc bị mộc côn đánh ngã xuống đất, khóe miệng phun máu, mắt thấy hắn hẳn là không thể gượng nổi nữa.

Bỗng nhiên từ trong chỗ tối xuất hiện một người hành tung bí ẩn vận hắc y, xuất chưởng phong kinh người, đưa tay đánh ngã vài tên đệ tử Thiếu Lâm, rồi lại nhảy vào trận còn mang Phó Hồng Tuyết nhanh chóng rời đi.

—— Ở một nơi rất xa, trong một gian nhà nhỏ ẩn sâu trong rừng.

Không biết qua bao lâu sau, hắc y nhân rốt cuộc vận công chữa thương Phó Hồng Tuyết cũng xong, đỡ hắn nằm xuống giường, liền phủ thêm ngoại bào chuẩn bị rời đi.

Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên mở mắt ra, không mẫn không nhạt hỏi một câu:

“Người muốn đi?”

Cước bộ của hắc y nhân dừng một chút, lại không quay đầu lại:

“—— người tỉnh?”

“Vì sao lại cứu ta?”

“Này cũng không trọng yếu. Chuyện trọng yếu trước mắt là chữa thương cho người. Gian nhà này vừa khuất vừa bí mật, bọn họ sẽ không thể đuổi tới.”

Sau khi nói xong, y lại nhắc chân muốn đi.

Phó Hồng Tuyết lúc này mới ngồi dậy, kêu một câu:

“Hương minh chủ.”

Hắc y nhân lần thứ hai ngừng bước, rút cuộc chậm rãi quay lại nhìn.

Trầm mặc một khắc, y mới nhận mệnh mà kéo khăn che mặt xuống.

Phó Hồng Tuyết ôm ngực, chậm rãi ngồi xuống.

Hương Ứng Thiên lúc này mới đi đến đối diện hắn, cũng không nói một lời mà ngồi xuống.

“... Người vẫn nhận ra ta.”

“Người sợ bị ta nhận ra?”

Hương Ứng Thiên không chút do dự trả lời:

“Đúng vậy, ta là sợ. Ta sợ người nhận ra ta rồi, dù chết ở trong La Hán trận cũng không nguyện ý để ta cứu người.”

Phó Hồng Tuyết biểu tình vẫn thản nhiên:

“Ta không nhận ra người. Ta chỉ biết, ta độc lai độc vãng trong vô lâm, người có thể nhúng tay cứu ta, lại có năng lực phá La Hán trận, trừ người ra còn có thể là ai?”

Giống như là nghe ra trào phúng trong giọng nói của hắn, Hương Ứng Thiên vội vàng giải thích:

“Ta cũng không phải rảnh rỗi đi xen vào chuyện của người khác... Người là nhi tử của đại ca của ta!”

Phó Hồng Tuyết trên mặt rốt cuộc cũng có biểu cảm, lạnh lùng mỉm cười, ngắt lời hỏi lại:

“... Người nào mà không biết ta là nhi tử đại ca người? Ta có thể đoán ra là người cứu ta, người không sợ người khác có thể đoán ra là người cứu ta sao?”

“Biết liền biết, biết rồi thì sao?”

Hương Ứng Thiên ngược lại chẳng hề để ý.

“Người cứu tên đại ma đầu giết người không gớm tay, không sợ đắc tội vô lâm đồng đạo sao?”

“Ta cứu nhi tử đại ca ta, thiên kinh địa nghĩa!”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng mà nhìn y, tiếp tục cười:

“... Chỉ sợ ngôi vị minh chủ vô lâm của người, sẽ ngồi không vững.”

Thanh âm Hương Ứng Thiên liền cao lên:

“Chỉ là vị trí minh chủ vô lâm, làm sao so được với tính mạng của nhi tử đại ca?”

“—— phải không?”

Phó Hồng Tuyết ngữ khí quái dị, cố ý dừng một chút, mới lại tiếp một câu:

“... Vị trí minh chủ vô lâm kia, so với huyết hải thâm cừ khiến đại ca người uống mạng, bên nào trọng hơn?”

Hương Ứng Thiên rốt cuộc ngưng ngẩn.

Khoảnh khắc chợt dạt qua đi, đau lòng rõ ràng hiện lên trên mặt:

“Hài tử... Người đến bây giờ vẫn còn hoài nghi tình huynh đệ giữa ta và phụ thân người sao?”

Nói đến chân thành mà động tình, rồi lại nhìn hấn bằng ánh mắt tha thiết.

— cho nên Phó Hồng Tuyết lại trầm mặc xuống, triệt để rũ mắt, không nói.

Hấn chính là bỗng nhiên mất đi hứng thú trêu chọc thói ham hư vinh của Hướng Ứng Thiên.

... Hấn thừa nhận, hấn thật sự không muốn diễn kịch. Loại chuyện gạt người này làm hấn mệt chết đi.

Cho nên hấn bỗng nhiên rất muốn hỏi Hướng Ứng Thiên một câu: vẫn luôn làm người giả tạo như vậy, y thật sự không mệt mỏi sao?

Sư phụ bị y tính kế đánh rơi xuống sơn nhai, sư huynh bị y cùng với người khác hợp lực hại chết, thuận lợi lên ngôi minh chủ vô lâm, lại vẫn cứ phải nuôi quái vật mị ảnh như vậy, đội mặt nạ quỷ nửa ngày không thể ngược mặt nhìn trời, cuối cùng còn tự biến mình thành thứ nửa người nửa quỷ, bị thiên hạ phỉ nhổ, chết không nhắm mắt...

Y muốn danh, vị, quyền lực, kết quả lại tính không đến tay. Cả đời gom lại không được nắm tro tàn.

... Nếu hiện tại đem tương lai của Hướng Ứng Thiên nói cho y biết, y sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?

Cuối cùng sắc mặt của Phó Hồng Tuyết vẫn là nhu hoà xuống, lúc mở mắt ra cũng không nhìn thẳng vào Hướng Ứng Thiên nữa:

“... Người đi đi. Dính vào đại ma đầu giết người như ta, người sẽ gặp phiền toái.”

“Ta không sợ phiền toái!”

“— nhưng ta sợ!”

Dừng một chút, y tái tiếp một câu:

“Chờ ta dưỡng thương ... Ta sẽ tự mình tới tìm người.”

Hướng Ứng Thiên trong mắt nháy mắt hiện lên kinh hãi khó tin.

“Hài tử, người...”

“Ta cũng không muốn thiếu nợ người. Lần này người cứu ta một mạng, chờ ta dưỡng thương rồi sẽ tự mình tìm tới cửa báo đáp — người nếu còn không đi, ta liền thay đổi chủ ý.”

“Hảo, hảo, thúc thúc lập tức đi, người liền ở tại chỗ này hảo hảo nghỉ ngơi! Chờ người dưỡng thương xong hãy đến Hiệp Khách sơn trang tìm thúc thúc!”

Hướng Ứng Thiên liên tục trấn an, vừa nói vừa lui, sau khi nói xong người đã hoàn toàn lui đến ngoài cửa.

Lại dừng lại một khắc, giống như là phải bình tĩnh sau khi bị hấn làm cho kinh hãi, Hướng Ứng Thiên mới nhẹ nâng cước bộ, tà áo phất phơ, nháy mắt thân ảnh tiêu thất.

— Phó Hồng Tuyết lại cẩn thận mà đợi trong chốc lát, cho đến khi xác nhận Hướng Ứng Thiên thật sự ly khai, hấn mới mặt không đổi sắc mà đứng dậy, dùng ngón cái lau lau vết máu ở khóe miệng, cúi đầu nhìn thoáng qua.

Vốn là hấn phải cần môi cho chảy máu, nên giờ vẫn còn đau.

Hấn không ngờ là, thế cục vốn dĩ chỉ nhằm vào hấn, bây giờ liên lụy cả Diệp Khai. Như vậy nếu sau này còn gặp phiền toái, chỗ của Hướng Ứng Thiên trở thành chỗ trú ẩn tốt nhất.

Ít nhất, Hướng Ứng Thiên còn chưa lừa được đao phủ sẽ chưa dám để mặc bọn hấn bị giang hồ đuổi giết.

Vì thế để cho Hướng Ứng Thiên cơ hội cứu hấn, hấn thật sự đành hy sinh bại dưới côn pháp của Thiếu Lâm đệ tử, thụ vài vết thương.

Về phần chút máu này, chỉ là để diễn thêm sâu thôi.

Phó Hồng Tuyết vươn tay cầm đao đang đặt bên giường, cảm giác chắc chắn trên tay khiến hắn yên tâm. Hơn nữa có Hưởng Ứng Thiên chữa thương, chút điểm thương tích vừa rồi cũng tốt hơn rất nhiều. Cho nên hắn cũng hít một hơi, thân hình tung chuyển, khinh thân ra ngoài đi mất ——

14. Chương 9-4

Hắn đương nhiên là muốn đi tìm Diệp Khai.

Bước ra khỏi căn nhà mà Hưởng Ứng Thiên che giấu hắn, Phó Hồng Tuyết nghỉ ngơi một chút, sau đó nhanh chóng chạy về khách điểm.

—— chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.

Dựa vào hiểu biết của hắn với Diệp Khai, với tính cách mạo hiểm của Diệp Khai, y tuyệt đối trở lại khách điểm mà bọn họ ở trọ.

Lạc gia đã dẫn người đến “phong toả hiện trường”, gần như là chặn khắp mọi ngã.

Cho nên ẩn thân trên tán cây ngay hậu viên khách điểm quan sát một lúc, tính toán được lúc bọn họ thay ca canh giữ, Phó Hồng Tuyết mới vọt người trực tiếp xông vào lầu hai.

Chưởng phong nhẹ xuất, người còn chưa rơi xuống đất, cửa sổ phòng hắn đã khe khẽ mở bật ra.

Vào cửa rồi hắn lại nhanh chóng đóng kỹ. Một chút thanh âm đều không phát ra.

Cửa phòng bên cạnh cũng bật mở. Diệp Khai dựa tường, tay thủ sẵn phi đao rồi nấp kỹ vào cửa sổ.

Giây phút y nhìn thấy chính là Phó Hồng Tuyết vọt vào, cả cơ thể liền nhũn ra té xuống.

Phó Hồng Tuyết nhắc chân triển một cước, một bàn hai ghế nhanh chóng bay qua chặn giữ cửa phòng.

Phó Hồng Tuyết lại phi thân nhanh chóng đón lấy Diệp Khai đang ngã ra, ôm trọn lấy y.

“Không cần lo lắng, chỉ là Nhuyễn cân tán thôi...”

Diệp Khai tựa hồ rất bất mãn trạng thái yếu ớt này của mình, ngữ khí đều là tự giễu.

Trán y đổ mồ hôi lạnh, thanh âm cực kỳ trầm. Vừa sợ bên ngoài có người nghe được, vừa vì khí lực đã tiêu hao gần hết.

“Ta biết.”

Hắn chính là đã phát hiện Diệp Khai khác thường nên mới nói y đi trước.

Nhuyễn cân tán chắc là tẩm trên người con mèo đó, đại khái để chắc chắn bọn họ không chạy xa chỗ đó được. Được hiệu chỉ có một canh giờ, quá hạn liền tự mất.

Nếu bọn họ thật sự thuận lợi chết ở trong tay đám người Quả Giới, như vậy sẽ không còn ai điều tra xem người nào giăng bẫy.

Tại vì Diệp Khai bị con mèo đó cào đến rướm máu, cho nên được hiệu phát tác trên người Diệp Khai mới nhanh và lợi hại như vậy. Kỳ thật Phó Hồng Tuyết bị ảnh hưởng một chút, nhưng dùng để diễn xuất trước mặt Hưởng Ứng Thiên lại thật vừa vặn.

“—— có chỉ có bị như thế này, người mới chịu ngoan ngoãn rời khỏi chỗ nguy hiểm?”

Phó Hồng Tuyết nửa quỳ trên mặt đất, thay đổi tư thế, một bàn tay nâng phía sau lưng của y, dùng gác cầm lên đầu y, để người y hoàn toàn nằm gọn trong lòng của mình. Một tay khác moi ra một đồng bạc ném nhẹ về phía cửa, đồng tiền đụng vào tường lại bắn ngược trở về, vừa vắn đẩy ẩm trà trên bàn bay tới.

“Chỉ có thể vương chân người vậy... ta còn ở lại nơi đó làm gì?”

Diệp Khai yếu ớt đến lợi hại, khẽ cười chỉ làm lộ sắc tái nhợt trên môi, có chút dọa người.

Bị hạ được, y vẫn không để bắt luận kẻ nào nhìn ra một tia sơ hở, chống đỡ chạy về khách điểm, sau đó trốn vào trong gian phòng này, vẫn không chút nào lơ lửng mà chờ hấn trở về.

Phó Hồng Tuyết cũng không thèm nhìn tới mà vươn tay tiếp lấy ấm trà, liền tự uống một ngụm rồi lại cúi xuống mỉm cho y, chờ y uống xuống mới nhẹ vỗ lưng rồi hỏi:

“Còn muốn sao?”

“... Muốn.”

Hai tay Diệp Khai bắt lấy cổ tay đang cầm ấm trà của hấn, dốc xuống vài ngụm nữa rồi mới hết hơi hết sức mà buông ra, tựa vào trước ngực hấn thở dốc một hơi:

“Người đoán xem... Người đặt cái bẫy này là ai?”

Hấn còn có điều muốn nói với y.

Ánh mắt của Phó Hồng Tuyết lại rất đảo quanh phòng tìm kiếm.

Hấn phải lập tức mang Diệp Khai rời đi, hơn nữa trên đường còn phải tùy thời bảo trì sức chiến đấu —— không ai có thể chắc chắn sau khi bọn họ ra ngoài còn có thể gặp lại bọn Quả Giới hay không.

“... Lúc ta rời đi, Yến Nam Phi cứ nhiên lặng lẽ đi theo. Hoàn hảo được hiệu này cần một thời gian mới phát tác, ta đã phóng phi đao dọa gã chạy mất rồi.”

—— Phó Hồng Tuyết nhú mày, hai tay bỗng nhiên dùng sức gao xiết chặt lấy Diệp Khai.

Hấn cứ nhiên quên mất... Vô luận Diệp Khai giả bộ không có chuyện gì đến thế nào, y vẫn là đã đoán ra người đặt bẫy, cũng biết con mèo kia có vấn đề!

Yến Nam Phi dám đi theo Diệp Khai, chính là muốn thăm dò xem hấn sẽ xử trí ra sao.

Nếu Yến Nam Phi mà to gan hơn một chút, mọi việc sẽ...

Phó Hồng Tuyết đã hoàn toàn không dám nghĩ thêm nữa.

“... Cho nên người về sau ngàn vạn lần phải cẩn thận Yến Nam Phi cùng Minh Nguyệt Tâm... Hai người kia, có lẽ còn tính toán thâm ý hơn chúng ta nhiều.”

Diệp Khai lại không phát hiện ra hấn sợ chuyện gì, chỉ biết là hấn đang khiếp sợ.

Phó Hồng Tuyết lại trầm mặc một khắc, đột nhiên đưa tay giật áo choàng xuống, rút đao vẽ hai đường, áo choàng liền bị cắt thành từng dây vải. Sau đó hấn nhanh nhẹn kết chúng lại thành một dây dài cực kỳ chắc chắn rồi mới nâng Diệp Khai đứng lên.

Phó Hồng Tuyết dùng một tay giữ lấy thắt lưng giúp Diệp Khai lão đảo đứng, tay kia lại dùng dây vải vừa nãy quấn quanh hông Diệp Khai ba vòng, buộc chặt lại. Sau đó xoay người, kéo dây vải quấn quanh lưng mình, cũng vòng thêm ba vòng, giữ Diệp Khai dính sát lấy hấn.

Sau đó hơi hơi ngồi xổm, hai tay ở sau lưng vững vàng nâng, kéo cả người Diệp Khai vác lên lưng hấn.

“—— như vậy, mặc dù là có công người, ta cũng có thể tùy thời đấu với người khác.”

Một tay nâng giữ hông Diệp Khai, một tay cầm lấy đao, Phó Hồng Tuyết nhìn nhìn cửa phòng đã bị bàn cùng ghế chặn lại, quyết định vẫn là nhảy ra khỏi cửa sổ tiện hơn.

Dọc theo đường đi, miễn cưỡng coi như là gió êm sóng lặng, không có gặp bất luận cái gì ngăn trở.

Diệp Khai hoàn toàn vô lực phản kháng mà bị trói trên lưng Phó Hồng Tuyết, lúc này cũng đành chịu, vì thế mà bắt đầu giả thối trên chạc hấn:

“Ta còn tưởng rằng, người vĩnh viễn đều chỉ biết công đao, không ngờ là người công người cũng rất thuận thực đi. Trước kia công quá nhiều người rồi đúng không?”

Phó Hồng Tuyết chọn hướng đi ít người, từ nóc nhà nhảy thẳng xuống rồi cứ thế chạy về Hiệp Khách Sơn Trang.

“Ta chưa từng công ai, ngươi là người thứ nhất.”

Phó Hồng Tuyết y trả lời như vậy.

“Bởi vì trên đời này, ta chỉ công người quan trọng hơn cả đao của ta.”

Lời này tựa hồ dọa sợ Diệp Khai.

Y lại trầm mặc trong thời gian rất dài, Phó Hồng Tuyết có thể cảm giác được, nên hấn vốn ít khi cười, vậy mà lúc này cũng ần ần cong môi.

Cuối cùng, y khoát hai tay qua cổ của Phó Hồng Tuyết, không biết nghĩ gì mà siết nhẹ, hai bàn tay nhẹ nhàng giao nhau, dán lên chỗ trái tim của Phó Hồng Tuyết, sau đó thì thâm vu vớ:

“Phó Hồng Tuyết, ngươi yên tâm —— ta nhất định sẽ cố gắng hảo hảo mà sống.”

Đây là cam đoan, là quyết tâm, nói cho Phó Hồng Tuyết nghe, cũng là nói cho chính y nghe.

Sau đó một khoảng thời gian, y mới nói cho hết lời, thanh âm còn thì thâm hơn trước.

Thì thâm để chỉ một mình Phó Hồng Tuyết mới có thể nghe, thì thâm để tan ngay trong gió, đừng hòng có ai khác nghe được.

Y nói:

“... Ta sợ ta chết rồi, trên đời này liền không còn ai đối xử tốt với ngươi.”

—— Phó Hồng Tuyết đẩy lòng mãnh liệt đau, trong phút chốc cước bộ cơ hồ dừng lại.

Chuyện cũ giống như vượt khỏi lá chắn ký ức bao trùm lấy hấn, làm hấn hoảng hốt nhớ lại rất nhiều, rất nhiều cảnh tượng...

Người sau lưng hấn, từ thuở trước đã như thế, không sợ, không lo, vĩnh viễn cười như trời có sập xuống y cũng không để ý, cười đến mức làm người ta thương yêu...

Giống như định mệnh lại an bài, y vì hấn mà sinh ra.

Lúc ấy y liều lĩnh hết thảy là vì hấn, sau đó lại vô phúc ra đi cũng vì hấn...

Hiện giờ y nói y muốn cố gắng hảo hảo sống —— vẫn là vì hấn.

Cho nên y chỉ nói một câu như vậy, hấn lại nghe hiểu hết ẩn ý bên trong.

Tên ngốc này cho rằng... Hấn sẽ quý trọng cùng coi trọng y, chỉ là bởi vì, y người duy nhất trên đời này tốt với hấn sao.

Cho nên, y muốn cố gắng sống, chỉ để tốt với hấn.

... Rõ ràng là một người thực thông minh, vì cái gì lại có thể ngốc thành như vậy.

Hấn muốn cười, rồi hốc mắt lại khó hiểu mà nóng lên.

Hấn làm sao không rõ...

Trên đời này, đích xác sẽ không lại có người thứ hai, giống như Diệp Khai đối tốt với Phó Hồng Tuyết.

Chính là Phó Hồng Tuyết quý trọng Diệp Khai, nhưng không phải vì Diệp Khai đối tốt với Phó Hồng Tuyết.

—— vì thế hấn cũng nâng lên một bàn tay, vỗ nhẹ nhẹ lên chỗ hai tay Diệp Khai đang đan lại, sau đó nắm chặt. Làn da kề sát làn da, độ ẩm cảm thụ độ ẩm.

Tiếp đó, hấn hít một hơi, thâm nói một lời:

Đó là bởi vì... Ngươi là Diệp Khai.

15. Chương 10

Lúc đến Hiệp Khách sơn trang, Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên hơi nghiêng đầu, nói với Diệp Khai phía sau một câu:

“Nhắm mắt lại.”

Diệp Khai nhướng mày, cũng nghiêng đầu nhìn hắn, vẻ mặt hiểu rõ, ả ý cười:

“Giả bộ ngủ hay là giả bộ bất tỉnh?”

“Tùy người.”

Sau khi nói xong, Phó Hồng Tuyết tiếp tục đi phía trước hai bước, rồi lại như nhớ tới chuyện gì mà dừng lại.

“Hồi phục thể lực chưa?”

“Dược hiệu không có hết nhanh như vậy đâu... Làm sao vậy?”

Phó Hồng Tuyết mỉm cười, cái tay đang giữ y ở sau lưng liền xoa một cái:

“Ta muốn tháo thắt lưng ra.”

Diệp Khai sững sốt một chút, rồi hắng giọng một cái, chôn mặt vào lưng hắn chọc ghẹo:

“Kỳ thật chúng ta cứ như vậy đi gặp Hưởng minh chủ cũng không tồi... Ta còn rất muốn nhìn hắn trợn mắt há hốc mồm mà.”

Phó Hồng Tuyết trầm mặc một chút, trả lời cũng thật nghiêm túc:

“Hiện tại ta đạo hạnh còn chưa đủ, chờ ta luyện đến trình độ da mặt dày như người rồi tính.”

Nói xong, đao phong nhẹ nhàng lướt qua khoảng giữa thắt lưng hắn và Diệp Khai, dây vải liền rụng rơi từng đoạn, cuộn trên đất thành một đoàn.

Diệp Khai liền chôn ở sau lưng của hắn cười một lúc, sau đó mới ngoan ngoãn nhắm mắt lại, thu hồi nụ cười thành thành thật thật nằm úp sấp giả chết.

Xa xa có tiếng râm ran, còn nghe cả thanh âm của Hưởng Ứng Thiên đang cãi cọ cùng đám người Quả Giới.

“... Bọn họ lại đang cãi cái gì?”

Diệp Khai từ từ nhắm hai mắt nhỏ giọng hỏi. Khoảng cách quá xa, nghe không rõ bọn họ rốt cuộc đang nói chuyện gì.

“Đòi người. Lúc Hưởng minh chủ cứu ta tuy rằng che mặt, nhưng người cứu ta võ công cao cường như vậy, không cần đoán cũng biết là ai... Bọn người Quả Giới tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ ý đồ.”

Diệp Khai cân nhắc một chút:

“Vậy... Chúng ta thì sao?”

“Chúng ta đi đường vòng. Bọn họ nhiều lắm cũng chỉ dám đến cửa chất vấn một chút, không dám thật sự làm khó Hưởng minh chủ đâu.”

Hắn tính là như vậy cũng vừa đủ thời gian cho y phục hồi không ít khí lực. Chỉ sợ bọn người Quả Giới không nhẫn nại nổi mà thôi.

Nói xong câu đó sau, Phó Hồng Tuyết vỗ nhẹ vào hông Diệp Khai, ý bảo y cầm miệng.

Cuồng Dao vừa vặn từ mấy gian phòng nơi hậu viên bước ra, nhìn thấy bọn họ liền làm vẻ mặt kinh ngạc:

“Các người đây là...”

“Hắn trúng độc. Trước tiên có thể tìm một gian khách phòng để ta đem vào không?”

Phó Hồng Tuyết không đợi hắn phát ngôn đã hỏi trước một bước.

“A, người đi theo ta.”

Cuồng Dao vội vàng đi trước dẫn đường. Dẫn bọn họ thoát khỏi nơi người khác có thể thấy, đi vào một gian tiểu viện tương đối bí mật trong Hiệp Khách sơn trang.

“Nơi này bình thường không có người đến, các người cứ ở trong này đã.”

Phó Hồng Tuyết khẽ gật đầu xem như cảm tạ. Xoay người đem Diệp Khai ở sau lưng bế lên trên giường.

“Có cần ta mời đại phu không?”

Cuồng Dao đứng ở phía sau Phó Hồng Tuyết, rướn cổ lên cẩn thận đánh giá Diệp Khai ở trên giường.

“Không có việc gì. Lát nữa ta sẽ giúp y vận công bức độc, tinh dương vài ngày là hồi phục.”

Sắc mặt của Phó Hồng Tuyết không thay đổi, cũng không tỏ ra lo lắng. Nếu mà tìm đại phu đến bắt mạch cho Diệp Khai, chắc chắn là lộ tẩy.

Vì không để cho Cuồng Dao tiếp tục hỏi, hắn cố ý chuyển đề tài:

“Vừa rồi lúc tiến vào, hình như thấy Hưởng thúc thúc tranh cãi với bọn Quả Giới ở tiền môn?”

“Ừ...”

Ánh mắt của Cuồng Dao khẽ đảo một cái, tựa hồ lúc này mới nhớ ra:

“Bởi vì chuyện của người nên bọn người Quả Giới đến chất vấn đại ca, buộc hắn nhất định phải xử trí công bằng.”

Phó Hồng Tuyết không chút do dự xoay người, trực tiếp cầm đao, một tay chỉ vào Diệp Khai đang nằm trên giường:

“—— Phiên các người thay ta chăm sóc y. Ta lập tức đi ra ngoài, đi cùng bọn họ, không thể để Hưởng thúc thúc gặp phiền toái vì ta.”

Khóe miệng Cuồng Dao hơi nhếch một tia vừa lòng, nhanh chóng đưa tay cản hắn lại:

“Hưởng thúc thúc của người thật vất vả cứu được người, tại sao có thể để cho người đi mạo hiểm như vậy? Các người cứ ở yên đây, ta ra đó nhìn xem, đợi bọn Quả Giới đi rồi sẽ cùng Hưởng thúc thúc quay lại gặp người.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà!”

Những lời này Cuồng Dao nói ra như đinh đóng cột.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc một lúc, giống như suy xét rất kĩ lưỡng, rốt cuộc gật đầu:

“Được.”

Cuồng Dao lúc này mới thở một hơi, ra cửa còn không quên quay đầu lại dặn dò:

“Nhớ rõ là phải ở yên trong đó, tuyệt đối không được chạy lung tung, để hạ nhân nhìn thấy các người sẽ không an toàn!”

Cho đến khi Phó Hồng Tuyết lần thứ hai trịnh trọng gật đầu, gã mới vừa lòng mà nhẹ bước ra khỏi phòng, xoay người ly khai.

Sau một lát, Phó Hồng Tuyết lần thứ hai đi đến bên bàn ngồi xuống, bỗng nhiên buông đao không nặng không nhẹ nói một câu:

“—— Được rồi, người đã đi.”

“... Người vì cái gì muốn gạt hắn nói ta trúng độc?”

Diệp Khai nằm ở trên giường lúc này mới mở mắt ra, tò mò hỏi một câu.

“Vi an toàn.”

Phó Hồng Tuyết lời ít, ý nhiều. Hấn không muốn giải thích với Diệp Khai chân tướng của Hiệp Khách sơn trang cùng Hưởng Ứng Thiên, những cái đó phức tạp, gặt y không dễ.

“... Vi an toàn của người, hay là an toàn của ta?”

Diệp Khai cũng không phải là người dễ gặt. Y suy một thành ba, có đôi khi làm cho Phó Hồng Tuyết thực đau đầu.

Cho nên Phó Hồng Tuyết suy tư một khắc, chỉ có thể trả lời y:

“Đều như nhau.”

Lúc trước là vì hấn làm lộ tin tức, mới để cho Hưởng Ứng Thiên nghi kị Diệp Khai, bắt đầu lạng lẽ hạ sát thủ Diệp Khai. Hiện tại bọn hấn tất nhiên muốn tạm thời trốn trong hiệp khách sơn trang, như vậy cách an toàn nhất chính là làm cho Hưởng Ứng Thiên cảm thấy Diệp Khai không có bất cứ uy hiếp gì.

Diệp Khai thử chống người ngồi dậy, tay vẫn rất yếu, lại nặng nề nằm xuống. Y đành nhận mệnh mà bĩu môi, con mắt suy tư chuyển vài vòng, lần thứ hai nhìn Phó Hồng Tuyết:

“—— người hoài nghi Hưởng Ứng Thiên có vấn đề? Cho nên người muốn đẩy ta ra, để bọn họ không phòng bị mà để yên cho ta?”

Phó Hồng Tuyết bắt đắc dĩ.

Sớm chiều sống với người quá thông minh có đôi khi thật sự không phải chuyện tốt, rất khó lừa.

Cho nên hấn chỉ có thể nói lời nói thật:

“Trừ người ra, bất luận kẻ nào ta cũng hoài nghi. Không chỉ muốn cho bọn họ nghĩ người trúng độc, còn muốn làm cho bọn họ nghĩ ta không thân thuộc với người. Ta mang người trở về, chỉ bởi vì người vì ta mà trúng độc, ta không thể bỏ mặc người.”

“Nhưng mà...”

Diệp Khai lại bắt đầu cố hết sức ở trên giường giấy dựa. Đại khái là do thể lực tiêu hao quá lớn, y vẫn vô lực, người còn chưa ngồi dậy cả đầu đã đầy mồ hôi lạnh.

“Người nằm xuống cho ta, nghỉ ngơi cho tốt. Chuyện của Hưởng Ứng Thiên để ta ứng phó.”

Phó Hồng Tuyết trực tiếp đi qua vươn tay ấn y nằm lại xuống giường.

“—— Ê!”

Diệp Khai bắt mẫn.

Người này chỉ cần còn có thể có khí lực miễn cưỡng đứng lên, liền vĩnh viễn sẽ không chịu ở yên một chỗ. Phó Hồng Tuyết vẫn cảm thấy, Diệp Khai đại khái là trời sinh liền thiếu cái suy nghĩ “Tự mình hiểu lấy”, cho nên sẽ vẫn luôn không biết mệt mà tự gây sức ép lên chính mình.

Vì thế Phó Hồng Tuyết thản nhiên mà liếc y một cái, cúi đầu đưa ra hai ngón tay.

Kia ý tứ thực rõ ràng —— hoặc là chính người ngủ, hoặc là ta sẽ điểm huyết giúp người ngủ.

“A...”

Diệp thiếu hiệp ngoài cười nhưng trong lòng không cười nổi nữa.

Cường thế hơn người làm y hiểu chuyện cúi đầu nhận mệnh.

“—— ta ngủ.”

Nhắm mắt lại, triệt để thả lỏng nguy trang thành thi thể.

Mất hết khí lực cùng cảm giác mệt mỏi đánh úp lại, cơ hồ chỉ trong chốc lát đã cuốn đi sạch sức chống đỡ của y. Bàn tay bên giường nhẹ rũ xuống, vết cào đỏ tươi chỉ vừa khô lại, đầu ngón tay vẫn còn nhỏ vài giọt máu đỏ tươi.

“Hết thấy, chờ người ngủ dậy rồi nói...”

Phó Hồng Tuyết thăm thử dài, lấy ra khăn mặt luôn mang theo thấm ướt nước trà rồi ngồi bên giường nhẹ nhàng nâng mặt của y lau nhẹ từng chút một, cứ chậm rãi lau sạch vết máu chưa kịp khô kia.

Cái vết này, nếu mà kéo dài hơn một chút thì còn không phải là huỷ dung sao.

Cho dù Diệp Khai chưa bao tự biết xót dung mạo của y, thì hẳn vẫn sẽ thương tâm.

Phó Hồng Tuyết vừa bực mình vừa buồn cười mà hít một hơi.

Sau khi đã lau khô sạch sẽ, hẳn mới lại lôi ra bình kim sang được lúc trước Diệp Khai cho hẳn, đổ một ít ra khăn tay, xoa một tầng mỏng lên vết thương của Diệp Khai. Làm xong còn cẩn thận vén tóc mai của y qua sau tai để không chạm vào miệng vết thương.

Tiếp đó hẳn mới lo đến bàn tay của y, chạm vào liền phát hiện thật lạnh, vội vàng kéo chăn đắp cho y cẩn thận, còn tỉ mỉ đếm lại bên người.

Sau đó lại giống như lúc nãy, lau khô vết máu cùng miệng vết thương, rồi cẩn thận bôi thuốc.

Diệp Khai khẽ cau mày, hơi hơi nghiêng đầu, tựa hồ là cảm giác thấy đau.

Phó Hồng Tuyết lập tức dừng tay, không nhúc nhích nhìn xem y lại an ổn ngủ rồi mới tiếp tục bôi thuốc.

— trên đời này, trừ bỏ Diệp Khai, đại khái không có người có thể làm cho hẳn thật cẩn thận ôn nhu hầu hạ thế này.

Cuối cùng, vào lúc cúi đầu thu hồi kim sang được cùng khăn mặt, Phó Hồng Tuyết đã nghĩ như vậy. Ngay cả Minh Nguyệt Tâm... Thậm chí ngay cả bản thân hẳn, đều chưa từng có như vậy.

Lúc Diệp Khai tỉnh lại, ngày đã chuyển thành đêm.

Lúc hạ nhân của Hiệp Khách sơn trang đưa thức ăn tối, liền không nói một lời mà lui ra.

Diệp Khai vẩy tay vẩy chân, cuối cùng cũng cảm thấy cả người tràn trề sức lực, vì thế xốc chăn nhảy dựng lên, thật vui vẻ mà ngồi vào bàn ăn uống. Y thật sự đói bụng lắm.

Kết quả mới vừa ăn hai cái, bỗng nhiên lại nhớ ra điều gì, y liền với lấy thêm một cái chén sạch trên bàn, sau đó lựa hết đồ ăn ngon gấp vào — giò heo lấy miếng có thịt nè, khai vị chọn phần ngon nè, con gà quay này ... xé hai cái đùi đi, cá thì lóc ngang lườn để không có xương ...

Phó Hồng Tuyết còn chưa trở lại.

Chờ y ăn gần no rồi, ngoài cửa phòng bỗng nhiên bay đến mùi hương rượu thật lạ kì.

Diệp Khai đang cầm đũa lại theo bản năng ngửi hai cái, chậm rãi quay đầu liền nhìn thấy Phó Hồng Tuyết mang về một bình rượu, đang từ từ bước vào.

“Này... Là cái gì?”

Diệp Khai nháy mắt mấy cái, lẩm bẩm chống đầu. Rượu này hương vị thật sự là rất hấp dẫn.

“Hương Ưng Thiên hện ta ra ngoài để đưa vào rượu này, đây là rượu của cha ta —trạng nguyên hồng ủ mấy chục năm.”

Khóe miệng của Phó Hồng Tuyết ửng ửng ý cười, Diệp Khai muốn nói lại thôi, có thể nhìn ra tâm tình của hẳn lúc này cực kì tốt.

“Ta cố ý để lại cho người nữa vào.”

Diệp Khai vẫn như cũ nhắc nhắc đôi đũa, yên lặng nhìn hẳn một trận, sau đó buông bát đi tới kéo hẳn vào ngồi bên bàn, thuận tay đem nửa vỏ rượu kia để lên ghế.

Sau đó Diệp Khai lại lấy một đôi đũa sạch, gấp mỗi món một miếng để vào trong đĩa riêng, rồi còn bới đầy một chén cơm riêng, sau đó đẩy cả đũa cả chén đến trước mặt Phó Hồng Tuyết:

“Ăn cơm trước.”

Phó Hồng Tuyết nhường nhường mày, nghe lời mà bắt đầu ăn.

Diệp Khai lúc này mới cầm lấy một cái chén trà trên bàn, nâng cổ tay xách nhẹ bình rượu lên, thật cẩn thận châm đầy một ly.

Chén rượu đó y sảng khoái uống hết, uống xong còn thở một hơi thật dài, biểu tình vô cùng thỏa mãn:

“—— quả nhiên là trạng nguyên hồng vài chục năm. Có tiền cũng chưa chắc mua được.”

Phó Hồng Tuyết lại nhếch lên khóe miệng, vừa ăn vừa nhìn y.

Sau đó Diệp Khai liền mang nửa vò rượu xoay người đi ra ngoài.

Phó Hồng Tuyết cũng lười quẩn y đi làm gì, cười cười, cúi đầu tiếp tục ăn.

Chờ đến khi hần ăn no rồi, dùng khăn mặt cẩn thận lau miệng, mới chậm rãi đi ra tiền viện.

Dưới một tàng cây liễu, Diệp Khai đang nghịch ngợm nửa vò rượu kia.

Vò rượu đã đầy nắp cẩn thận, y còn nghiêm túc dán một miếng giấy niêm lên. Bên chân y là một hồ to, cũng không biết là dùng cái gì đào ra được, xem bộ dáng là tính chôn vò rượu này xuống một lần nữa.

“... Người không uống, sao lại chôn nó để làm gì?”

Phó Hồng Tuyết đứng ở phía sau y kỳ quái hỏi.

Diệp Khai dùng ngón tay cẩn thận phủ đi chút bụi trên giấy dán, miết chặt như muốn dùng nội lực làm sập niêm dính kỹ, chuyên chú như y đang làm đại sự, ánh trăng bàng bạc rủ xuống tóc cùng lông mi của y, vừa không quá hào nhoáng, vừa yên ổn vô thường.

“Đây là của người cha để lại cho người... Ta rót của người một ly là đủ rồi. Dư lại mang đi cũng không tiện, ta thay người chôn cho kỹ... Chờ lúc nào đó người nhớ cha người, hoặc là muốn uống, cũng có thể trở về lấy.”

Tiếp tục dùng vò rượu chậm rãi ấn nhẹ một vòng trên mặt đất, một hồi lâu mới vừa lòng, y lúc này nhẹ nhàng ấn nó xuống cái hố vừa đào. Sau đó lại tỉ mỉ từng chút lấp lại, ấn đất cho chặt rồi lại kéo mớ hoa cỏ vừa nãy gạt ra phủ lên nguy trang, làm sao để người khác sẽ không phát hiện.

Sau đó y duỗi hai chân, thay đổi cái tư thế ngồi xoắn trước đó thành ngồi thẳng ra, dựa vào gốc liễu.

Thoạt nhìn tựa hồ là đang đùa nghịch hoa cỏ, lại giống như đang phát ngốc vậy thôi.

—— Phó Hồng Tuyết vẫn luôn đứng ở phía sau y, lặng lẽ mà nhìn y bận rộn.

Khóe miệng tươi cười sớm đã thu lại, chỉ còn ánh mắt khó hiểu, vẫn an tĩnh đứng sau lưng y.

Vì thế cuối cùng, Phó Hồng Tuyết vẫn chỉ có thể vô thanh hít một hơi.

Kỳ thật giờ phút này hần rất muốn hỏi y một câu:

... Cha của ta, chẳng lẽ không phải là cha của người sao?

Thời điểm này, không phải người đã biết người mới chính là con trai ruột của hần cùng mẹ ta hay sao, mà ta chỉ là hài tử thay thế của người. Người biết rồi lại cố gắng ... Muốn đem hết thấy những thứ vốn dĩ của người cho ta hay sao?

Đem vò rượu này cho ta, đem mẹ người cho ta, thậm chí tình nguyện chết, cũng phải để lại hết thấy những gì của người cho ta... Nếu người còn có thể sống, người còn muốn cho ta những thứ gì?

Phó Hồng Tuyết trong mắt tràn đầy đặc dĩ, đi qua vỗ vỗ vai y, nhỏ nhẹ nói cho y biết:

“Vậy cứ chôn ở đây. Sau này quay lại, chúng ta sẽ cùng đào lên uống?”

“Không được nghĩ thế.”

Diệp Khai ngẩng đầu nhìn ánh trăng, ngón tay đùa bốn ngọn cỏ, thanh âm có chút nghẹn, rồi lại dị thường nhẹ nhàng.

“Trừ bỏ đao phổ, cha người chỉ để lại thứ này. Người sao lại muốn đem cho người ngoài?”

Phó Hồng Tuyết dừng tay một chút, cách một lớp y phục, tay bắt lấy đầu vai, hắn cảm thấy y thật sự gầy.

“Người không phải là người ngoài.”

Như là sợ y không nghe thấy, dừng một chút, lại lặp lại một lần:

“Người... không phải là người ngoài.”

Trầm mặc một khắc, Diệp Khai rút cuộc nặng nề mà trả lời một chữ:

“Ừ.”

Giống như nghẹn ngào, sau một chữ này, y cũng không nói nổi điều gì nữa.

Lại là thật lâu sau, Diệp Khai bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh trở về trong phòng.

Từ đầu tới đuôi, y đều không quay đầu lại nhìn qua Phó Hồng Tuyết lấy một lần.

Phó Hồng Tuyết đứng yên tại chỗ một lúc lâu rồi mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn trăng treo đầu ngọn cây kia, trong lòng rốt cuộc có một tia do dự:

—— vai diễn này, hắn thật sự còn muốn diễn nữa sao?

Hắn không sợ lãng phí thời gian. Nhưng mà, hắn đau lòng Diệp Khai.

16. Chương 11-1

Vách tường trong thiên hạ cái nào cũng có tai.

Cái tin bọn họ trốn trong Hiệp Khách sơn trang chỉ sau vài ngày đã bị truyền đi ra ngoài.

Mọi người liên bùng nổ, Hướng Ứng Thiên chứa chấp hung thủ bị người đời chỉ trích. Cuối cùng mọi người đồng lòng, vẫn là do Quả Giới ra mặt, phát động quần hùng, triệu tập giáo chúng giang hồ vây quanh Hiệp Khách sơn trang, muốn mở “Diệt tuyết đại hội”.

“Cái gì “Dọn tuyết đại hội” ... vậy mà cũng nghĩ ra được?”

Phó Hồng Tuyết buồn cười mà nhếch môi, sửa lại dây đeo Diệt tuyết thập tự đao trước ngực.

“Cái đám ni cô Nga Mi kia không cạo đầu mà còn muốn xách theo cái xẻng. Hèn chi nghĩ ra cái tên cái gì mà dọn tuyết đại hội, nếu tính ra dùng xẻng dọn thì quá tiện rồi.”

“Chúng ta phải làm như thế nào đây?”

Sắc mặt Diệp Khai ngược lại có điểm căng thẳng, không để ý đến hắn trên đầu:

“Trốn trong đây không ra? Hay là lạng lẽ bỏ đi? Bên ngoài dù sao người đông thể mạnh, không nên đối chọi với bọn họ đâu.”

“Là phúc không là họa, là họa tránh không khỏi. Cho dù hôm nay chúng ta trốn được, một cửa này, sau này cũng phải bước.”

Phó Hồng Tuyết nhìn y, đưa ra một bàn tay, nở nụ cười nhạt:

“Người đưa miếng hoa mai lệnh trộm được của Lạc gia cho ta. Người chỉ cần trốn kỹ xem trò là được, không được hiện thân, chuyện còn lại để ta lo.”

“Muốn đi thì cùng đi, một mình ta trốn rồi có chuyện thì sao?”

Diệp Khai quả nhiên phản ứng kịch liệt.

“Ta ở ngoài sáng, người ở trong tối, nếu phát sinh chuyện gì nguy hiểm người còn có thể lập tức tiếp ứng ta. Hay là người cảm thấy chúng ta đồng thời đứng ở chỗ sáng, thành thành thật thật đưa thân cho người tùy tiện công kích mới là an toàn?”

Phó Hồng Tuyết hỏi lại.

Diệp Khai trầm ngâm một chút, quyết đoán gật đầu.

“Ta hiểu.”

Phó Hồng Tuyết vỗ vỗ vai y, sau đó cứ thế ung dung đi ra ngoài.

Diệp Khai đứng yên tại chỗ, nhìn thân ảnh của hắn biến mất, ngẫm nghĩ một chút rồi mới triển khai khinh công leo tường đi theo.

——tuồng vừa mở, minh la khai xưởng.

Lập tức trong chốn vô lâm phạm là danh hào môn phái đều sẽ lên tiếng, cơ hồ đồng thanh, phần nộ phần đối Hưởng Ứng Thiên, yêu cầu hắn giao người.

Sau đó Hưởng Ứng Thiên xả thân che chở, rút kiếm chen vào, xua đi những người muốn nhào tới giết hắn.

Rồi Minh Nguyệt Tâm xuất hiện, dùng thân phận vô lâm nữ Gia Cát cố ý thuyết phục mọi người giải tội cho hắn, không có kết quả.

—— cho đến khi vỡ tuồng diễn đến hồi gay cấn, Phó Hồng Tuyết lúc này mới cầm miếng hoa mai kim lệnh kia từ bên ngoài bước vào, đưa thẳng ra trước mặt quần hùng.

Chỉ vì một miếng kim bài nhỏ nhoi trên tay hắn... mà đã làm cho Toàn Chân giáo Hách Chí Thường, Long Đông Châu của phái Thanh Thành, thậm chí Hoa Bạch Vân ẩn cư nhiều năm cũng phải ra mặt.

Chân tướng vừa hiện, rốt cuộc mọi người cũng tản ra làm hai. Dù mọi việc vẫn chìm trong u mê, nhưng ít ra đã có chút manh mối.

... Tuy rằng bí ẩn đằng sau có chút miễn cưỡng, nhưng cái gì đến sẽ phải đến, nội tâm của Phó Hồng Tuyết kỳ thật cũng không còn hoang mang.

Qua lại, dây dưa, ái tình cừ hận. Ai có thể nói được rõ ràng?

—— cha của hắn Dương Thường Phong đến tột cùng là cái hạng người gì?

Đại khái đến tận cuối đời, hắn cũng sẽ không cách nào biết rõ.

Ngoại trừ kế hoạch ngăn Hưởng Ứng Thiên giết người diệt khẩu, đối mặt với Hách Chí Thường đau đớn rỗng giặn, khuôn mặt của hắn tuyệt không đổi sắc.

Vô luận Dương Thường Phong có thật đã thiếu bọn họ cái gì hay không, máu tươi nhiễm hồng tuyết trắng lần đó, coi như là đã trả hết nợ cho thiên hạ rồi.

Một tràng ồn ào đến khô khan, vậy mà oanh oanh liệt liệt rút lui.

Người bên trong diễn vai thương tâm bi thảm, người bên ngoài đeo vai quần chúng chẳng mấy dư âm.

Ai sẽ thật sự sẽ thay ai bất bình? Ai lại vì ai thật tâm khổ sở.

Vì thế hắn bỗng nhiên cảm thấy hết thấy đều là hư ảo đến vô vị.

Nhưng trong cái vô vị này, vẫn có chút ngọt bùi khổ ải, chút mặn mà khoan khoái, vẫn rất chân thật như còn trên đầu lưỡi hắn, khắc sâu vào tim hắn.

Những hương vị đó, đều là của Diệp Khai lưu lại.

Cho dù có lúc làm hắn thống khổ đau đớn, cũng vẫn trân quý đến lạ thường.

Lặng yên không một tiếng động mà lui ra sau, hắn trực tiếp rơi xuống trước mặt Diệp Khai.

Diệp Khai biểu tình có chút mờ mịt, tim đập mạnh, mắt hoang mang nhìn hần một lúc mới có thể hiểu ra, liền mở miệng nói:

“... Phó Hồng Tuyết, người đừng nghe bọn họ. Cha người là một đại anh hùng, đại hiệp, tuyệt đối không phải là cái loại người mà bọn họ nói!”

“Ừ. Ta biết hần không phải.”

Phó Hồng Tuyết thực bình tĩnh mà trả lời:

“Người không hoàn mỹ. Cho dù hần đã làm sai, cũng không ai có thể chối bỏ việc hần đã là đại hiệp.”

“... Cha người hần... Hần nhất định cũng không muốn thương tổn bất luận kẻ nào.”

Bởi vì không muốn thương tổn ai, nên nữ nhi tìm đến đều đồng ý, khiến họ sinh hận đa tình, mà trưởng phu của họ lại ghi hận phản bội sao? Ngay cả mẹ hần cũng là như thế, tìm đến cha hần, rồi biến mất, để hần và Diệp Khai bị mẹ y đổi chỗ, gây ra cố sự này.

Diệp Khai trợn to mắt yên lặng nhìn hần, ánh mắt vẫn hơi mờ mịt:

“... Hần là người tốt, cho dù hần có lầm lỗi, cũng không phải là do hần cố ý.”

Nói tới đây, ngữ khí bỗng nhiên gấp gáp:

“... Phó Hồng Tuyết, người đừng khổ sở, cũng đừng trách hần... Hần tuyệt đối không phải cố ý! Cha người nếu biết có nhi tử như người, hần tuyệt đối sẽ thực kiêu ngạo, sẽ thực yêu người!”

“Diệp Khai —— ”

Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên nặng nề mà gọi y một tiếng, vẫn cúi đầu, vẫn bất động đối diện với y:

“Ta không có khổ sở, ta cũng sẽ không trách cha ra. Dáng vẻ của hần trong lòng ta, không ai có thể thay đổi được.”

Hần nói xong câu đó, Diệp Khai an tĩnh một khắc, mới như là triệt để phục hồi lại tinh thần:

“... A.”

Y miễn cưỡng cười với hần nụ cười quen thuộc, rồi lại hít một hơi thật sâu, nghiêng đầu hỏi:

“VẬY —— CHÚNG TA TRỞ VỀ?”

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết gật đầu. Hần đứng yên chờ y đi trước, y đi rồi phải quay lại giục, hần mới cất bước theo sau.

—— Cho đến khi đi được một đoạn, hần chậm rãi vươn tay, để hờ ở đầu vai Diệp Khai. Nhưng ngập ngừng một lát, ngón tay giật giật, cuối cùng vẫn là rút về.

Bởi vì hần so với ai khác đều hiểu rõ Diệp Khai kiêu ngạo.

Kỳ thật đã có một khoảnh khắc, hần thậm chí rất muốn nói ra hết thấy với Diệp Khai như vậy, sau đó dẫn y cao chạy xa bay, từ nay về sau không màng ân oán giang hồ, không màng thù hận phụ tử.

... Nhưng lúc này hần lại không có nắm chắc mười phần, Diệp Khai có sẽ thật sự đáp ứng hay không.

Hần cũng còn chưa rõ ràng lắm, Diệp Khai quan tâm coi trọng hần, có phải cũng giống như hần quan tâm coi trọng y?

—— Diệp Khai thích cười, cũng thích khóc.

Thậm chí có đôi khi sẽ vì một chút việc nhỏ liền hoàn toàn không màng danh đại hiệp mà khóc cho hần nhìn.

Chỉ là nước mắt đau thương thật sự, Diệp Khai lại chưa bao giờ lộ ra để hần biết.

Nhất là.. những giọt nước mắt sẽ làm cả hần khổ sở.

Chẳng sợ giấu đến nội tâm tổn thương, y cũng sẽ bắt chính mình cố gắng nuốt vào.

... Sự thật ngày hôm nay, hắn đã từng chối bỏ, cho nên Diệp Khai cố không tỏ ra khổ sở.

Bởi vì Diệp Khai muốn an ủi hắn.

Hiện giờ hắn đã có thể bình tĩnh đối mặt, Diệp Khai vì thế lại càng không dám khổ sở. Bởi vì khổ sở đó không thể để cho hắn nhìn thấy.

Diệp Khai cùng hắn, có cùng tình cảm huyết mạch nhi tử của Dương Thường Phong... Nhưng không có cùng thân phận nhi tử của Dương Thường Phong.

Cho nên hắn có đau thương cũng có thể quang minh chính đại từng đao chém xuống. Mà Diệp Khai, cũng chỉ có thể từng chút lặng lẽ mà nhẫn. Diệp Khai chưa bao giờ kêu đau.

Cho nên cho tới bây giờ cũng không có ai biết, lúc y chịu đựng như vậy, đến tột cùng có là đau đớn ra sao.

“Diệp Khai —— ”

Đi thêm một đoạn, hắn bỗng nhiên kêu một tiếng.

“Phó Hồng Tuyết...”

Diệp Khai lại đột nhiên xoay người lại, cũng gọi hắn một tiếng.

Đáy mắt Diệp Khai có gì đó lóng lánh như ngọc lưu ly, môi lại nở nụ cười mềm nhẹ như thể ngàn năm trước, làm tâm hắn bình thường lại nảy lên một cái:

“Nếu sau này người phát hiện ta làm chuyện gì có lỗi với người, người sẽ hận ta... Cũng nhất định phải nói cho ta biết. Ta không muốn giống Dương Thường Phong, đến chết cũng không có cơ hội bù đắp sai lầm... Mặc kệ tương lai chúng ta sẽ như thế nào, người phải nhớ kỹ, Diệp Khai vĩnh viễn là huynh đệ của người. Chỉ cần người yêu cầu, chẳng sợ chân trời góc biển, chẳng sợ người hận ta tận xương, ta cũng nhất định sẽ vượt lửa quá sông, chắc chắn không chối từ.”

Phó Hồng Tuyết lại yên lặng nhìn y một trận, bỗng nhiên “Ba” một tiếng, cho y một bạt tai.

Đánh không tính là đau, bên sườn mặt trái của Diệp Khai vẫn hiện ra hồng ửng.

“Chính người cũng biết... Người là người đối với ta tốt nhất trên đời.”

Phó Hồng Tuyết tạm dừng một chút, chờ y chậm rãi quay lại, tóc trên trán rũ xuống tán loạn, che đi đôi mắt tinh anh của y.

“Nếu người là ta, gặp được một người giống như người đối với ta —— người sẽ hận hắn sao?”

“... Nhưng mà, người không phải là ta.”

Diệp Khai rút cuộc nghiêng nghiêng đầu, từ sau màn tóc rũ ngẩng lên nhìn hắn, rút cuộc lộ ra một tia cười khổ.

Ý niệm của Phó Hồng Tuyết mãnh liệt nổ tung, lòng giống như bị đốt cháy, bàn tay phát run bất động.

Cho nên sau một lát, hắn chỉ có thể kéo Diệp Khai vào trong ngực, liều mạng ôm chặt, sau đó giống như đã dành hải tử mà không ngừng vỗ phía sau lưng của y, vỗ không biết bao lâu, mới lại thở dài hỏi:

“... Rốt cuộc là ta phải làm thế nào thì người mới bằng lòng tin tưởng ta?”

Diệp Khai không thể nhúc nhích mà bị hắn kéo vào trong ngực, hai tay xuyên qua hông hắn, rút cuộc chậm rãi xiết chặt vòng lưng của hắn. Không biết qua bao lâu, bả vai hắn bỗng nhiên cảm thấy ướt át.

Phó Hồng Tuyết đã cảm thấy, có một chút chất lỏng ấm áp thấm ướt vai áo hắn..

“Suy bụng ta ra bụng người sao Diệp Khai... Trên đời không thể tìm thấy người giống như Diệp Khai đối với Phó Hồng Tuyết; cũng lại không tìm được một người, để cho Phó Hồng Tuyết quý trọng giống như Diệp Khai đâu.”

Diệp Khai nở nụ cười, khịt cái mũi, cả mặt đều chôn ở trên vai hắn, thanh âm vẫn nhẹ nhàng, lại như nước nở:

“... Ta sợ người sau này, sẽ hối hận.”

“Nếu ta giống người, người từ đầu tới cuối không tin ta, ta cũng dứt khoát không tin người, người có vui không?”

Phó Hồng Tuyết cảm thấy tài ăn nói có hạn của hắn, đã dùng hết cả rồi.

“Chẳng lẽ người không tin, ta đã nói với người: kỳ thật ta đúng là đoạn tụ, cho nên người muốn ta phải thú người về để chứng minh, người mới tin hay sao?”

Hắn thật sự đã đến bước đường cùng, hơn nữa lời hắn nói chính là sự thật.

Không khí nhu thuận vừa nãy, hoàn toàn biến mất.

Thân thể Diệp Khai cứng đờ, sau đó mãnh liệt đẩy hắn ra, còn thuận tay đập một cái vào vai hắn:

“—— Phó Hồng Tuyết người... Người muốn chết a! Trên giang hồ thiếu gì khuê nữ hiệp nữ muốn gả cho ta?! Cho dù muốn kết hôn cũng phải là ta thú người mới đúng!”

Ngữ khí thậm chí như là tức đến khó thở.

“Cũng được, ta không để ý.”

Phó Hồng Tuyết mặt không đổi sắc. Chỉ cần có thể làm cho đại hiệp thích khóc trước mặt hắn không còn phải khóc đến nhăn mũi chu môi, ai thú ai hắn không quan tâm —— dù sao đến lúc lăn giường mới hiểu rõ có sự.

“—— vậy... Nói vậy là quyết định rồi?!”

Bao đại hiệp thích khóc thực không đại hiệp mà dùng tay áo lung tung lau mắt, vẫn không chịu thua mà lại truy vấn một câu. Khổ sở thì khổ sở, tuy rằng chuyện này đem ra đùa có chút khiên cưỡng, nhưng bản năng tuyệt đối không thể yếu thế vẫn phát huy.

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết lạnh nhạt mà gật đầu.

“Ta sẽ chờ người đến đón dâu.”

Khẩu khí đó thật giống như là nói: ta chờ người trở lại ăn cơm.

Bao đại hiệp thích khóc nháy mắt lui lại nửa bước, nghiêng mình tránh đi, sắc mặt quý dị nhìn hắn một trận, bỗng nhiên “Xoạt” một tiếng, lần thứ hai đập hắn một cái.

... Người này có phải đã luyện thành “Cửu âm Tuyết Phách công” hay không? Từ khi quen biết hắn đến giờ, lúc nào y cũng cảm thấy lạnh giá như vậy?

—— cho nên Bao đại hiệp thích khóc cũng không chút nào ó ỷ thức được, ngay tại lúc khói chiều dần loang, hoàng hôn phủ khắp này, y đã mặc danh kỳ diệu như vậy mà đem chính mình bán đi.

Chờ đến khi y rút cuộc nhớ ra, Phó Hồng Tuyết người này, đừng nói là nói giỡn, bình thường còn không có đùa vui... Như vậy... như vậy y đã không còn cơ hội hối hận.

17. Chương 11-2

Sáng sớm hôm sau, Diệp Khai liền mang theo một bao đồ vật khinh thủ khinh cước xuất môn. Lúc y rời giường thì Phó Hồng Tuyết đã tỉnh, lại không nói một tiếng, cho đến khi y mở cửa bước ra ngoài hắn mới chậm rãi ngồi dậy.

Hắn tự nhiên biết rõ Diệp Khai muốn đi đâu —— hôm nay là ngày giỗ của Dương Thường Phong.

Cho nên Phó Hồng Tuyết cũng không nhanh không chậm mà thu thập đồ dùng tế bái, tính toán thời gian một chút, mới chậm rãi đi đến mộ phần của Dương Thường Phong.

Sau đó hắn liền nhìn thấy Diệp Khai một mình đứng trước mộ phần trống trải, tựa hồ đang thì thầm nói gì đó với Dương Thường Phong.

Phó Hồng Tuyết dừng một chút, không tính đi nghe lén bọn họ phụ tử chuyện trò.

Kiên nhẫn chờ y nói xong, mới bỗng nhiên cao giọng hỏi ra một câu:

“—— người vì sao lại ở trong này?”

Y như hắn đoán, Diệp Khai bị dọa nhảy dựng lên, vừa thối tất nển vừa nằm úp sấp trước bia mộ, có ý che đi một loạt đồ cúng vừa này vẫn còn sắp xếp chỉnh tề.

Hậu quả lúc này so với trong trí nhớ của Phó Hồng Tuyết còn có phần thảm hại hơn... Bởi vì y thật sự giật mình, kết quả không chỉ lăn ra, tay còn đánh rớt mấy thứ hoa quả tế bái như táo, lê cùng với mấy món bánh ra đầy đất.

Diệp Khai vẫn duy trì tư thế nửa nằm nửa quỳ, định giả vờ hoá đá luôn.

Phó Hồng Tuyết cố gắng nghiêm mặt nhin cười, mang đồ vật chậm rãi bước qua y, đến chỗ quả táo chín đỏ còn đang quay tròn dưới đất, mới cố ý dừng cước bộ.

Sắc mặt của Diệp Khai có thể nói là rất xinh đẹp. Nội tâm y điên cuồng dao động, da mặt mỏng ửng hồng lên, lúc sau đành cam chịu mà đứng dậy, trông mắt long lanh, cố gắng tìm kiếm lý do đáng tin cậy nhất để giải thích vì sao “Y ở trong này”:

“Ta... Cái này...”

“Người làm sao biết được, hôm nay là ngày giỗ cha ta?”

Phó Hồng Tuyết tâm tình tốt lắm nhưng vẫn phải trưng cái mặt than ra để đùa bỡn y.

“Ách...”

Áp a áp ứng, hiển nhiên đang cố gắng viện lý do giải thích:

“... Bởi vì... Bởi vì Dương đại hiệp khi còn sống giao hữu rất rộng, người người kính ngưỡng! Cho nên ngày giỗ của hắn a... Người trong giang hồ tất cả đều biết!”

Vi để tăng tính thuyết phục, đến cuối cùng y còn nặng nề gật gật đầu.

Phó Hồng Tuyết nghiêng đầu nghiêng ngẫm từng ánh mắt quen thuộc cùng động tác nhỏ của y, chỉ cảm thấy thú vị cực kỳ.

Nói thí dụ như, khi y đảo mắt, chính là bị bối rối khi phải nói dối; rũ mắt cùng cười gượng, chính đã định liệu sẽ nói dối. Lúc nghiêm túc nói chuyện, thường thường không cử động nhiều; khi cử động nhiều, đó chính là lúc đang giấu diếm gì đó.

Cho nên nhìn đủ rồi, hắn lại tiếp tục chậm rì rì hỏi y một câu:

“—— tính tuổi của người, cha ta tạ thế khi người hắn là còn không chưa có sinh ra. Người làm sao biết cha ta giao hữu rất rộng?”

Khuôn mặt của Diệp Khai cũng đỏ đầy mồ hôi. Mặc cho y bình thường trí kế hàng trăm, chỉ cần đối diện với Phó Hồng Tuyết, tựa hồ đều bay biến.

“Ách... Kỳ thật là...”

Khó khăn lắm mới tìm được lý do, tay phải tay trái gì đều ướt đầm:

“Ai! —— kỳ thật là sư phụ nói ta đến tế bái Dương đại hiệp!”

“Phải không?”

Khoé môi Phó Hồng Tuyết nhếch lên một tia cười như không cười, rồi cuộc xoay người, lấy từ trong cái giỏ hần mang đến vài món tế bái, dùng mỗi lửa châm nén, sắp nén cháy toả mùi thơm trầm.

Sau đó hần quay lại, đi đến trước mặt Diệp Khai, đưa cho y ba nén hương thấp sẵn:

“Nếu là tới tế bái cha ta, vậy đồng thời bái đi.”

Diệp Khai ngơ ngẩn.

Ngẩn ngơ rồi, trên mặt rồi cuộc lại lộ ra kinh hỉ không thể tin:

“Người... Người nói, người đồng ý để ta đồng thời tế bái?”

Phó Hồng Tuyết đi thẳng đến trước mộ bia, giờ ba nén hương lên mà quỳ xuống, khoe miệng vẫn cứ cong cong, ngữ khí lại lạnh nhạt:

“Người là còn muốn nhượng ta lặp lại lần nữa sao? ... Nghe không rõ coi như xong.”

“—— không có! Nghe rõ!”

Diệp Khai bật người vui sướng mà chạy tới, “Bộp” một tiếng quỳ xuống kế bên, cũng cung kính mà giờ ba nén hương lên cao quá đỉnh đầu.

Phó Hồng Tuyết nghe thanh âm vang lên đó, bất đắc dĩ mà dừng một chút:

“... đầu gối người không đau sao?”

“Không đau!”

Diệp Khai cười hì hì. Chính là sợ Phó Hồng Tuyết nghi hoặc y làm gì trước mộ, y mới tận lực nhân lúc trời còn chưa sáng mà tới đây. Hiện tại Phó Hồng Tuyết chẳng những không đuổi y đi, còn để y đồng thời tế bái —— đừng nói là quỳ trên đá, nếu mà quỳ trên bàn đình y cũng sẽ không cảm thấy đau.

Phó Hồng Tuyết nhìn bộ dáng vui vẻ của y, thậm thở dài một hơi, dâng ba nén hương quá đỉnh đầu mà nói:

“Ta nói trước. Sau đó, người phải ngẫm lại, nói cho đúng ý với ta.”

“A?”

Ba nén hương của Diệp Khai mới vừa giờ lên trán, lại kinh ngạc thả xuống:

“Tế cha người còn phải nói cùng người sao?”

“Đây là quy củ nhà ta.”

Phó Hồng Tuyết mặt không đổi sắc mà nói cho y biết.

“A...”

Vì thế Diệp Khai cuối cùng vẫn ngoan ngoãn mà giờ hương qua đỉnh đầu, tam bái rồi, lắng nghe Phó Hồng Tuyết trình trọng nói với mộ bia:

“Cha, bất hiếu tử Phó Hồng Tuyết, tiến đến tế bái người.”

Cái miệng của Diệp Khai liền theo bản năng mà há to, định nói theo y chang những gì Phó Hồng Tuyết vừa nói. Nhưng dừng một chút, y vẫn là ý thức thay đổi một chữ:

“Dương đại hiệp, văn bối Diệp Khai, cùng Phó Hồng Tuyết cùng đến tế bái người.”

Tiếp, Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu, nhìn mộ bia thật sâu:

“Hôm nay, hài nhi là cố ý mang Diệp Khai tới gặp người.”

Diệp Khai không rõ lí do mà quay đầu nhìn Phó Hồng Tuyết một cái, vẫn ngoan ngoãn mà cùng hần niệm:

“... Ta cũng là cố ý đi theo Phó Hồng Tuyết lại đây gặp... Dương đại hiệp.”

“Ta muốn nói với cha, người trọng yếu nhất trong đời của hài nhi——chính là hần.”

Diệp Khai cả người chấn động, miệng triệt để há ra ... cái gì cũng đều quên nói.

Vì sao y lại cảm thấy, trong lúc này, những từ đó đều có vẻ không đúng?

Thấy y chậm chạp không có động tĩnh, Phó Hồng Tuyết thúc giục mà quay đầu nhìn y một cái:

“... Nói theo ta, vẫn chưa xong.”

Diệp Khai ngậy ngốc mở ra miệng, lại ngậy ngốc mà đóng miệng, cân nhắc nửa ngày, mới nhận mệnh lấp ba lấp bấp:

“Ta... Ta cũng nhất định sẽ đối tốt với Phó Hồng Tuyết, hết thấy những chuyện của hần, ta đều đặt trong lòng.”

y nói xong câu đó sau, Phó Hồng Tuyết im lặng một khắc.

Chờ đến khi hần lại mở miệng, thanh âm đã hơi trầm xuống, không khí bắt đầu trang nghiêm cùng thành kính:

“Ta cùng với Diệp Khai, sau này sẽ vào sinh ra tử, cùng chung hoạn nạn, giúp đỡ lẫn nhau, bất ly bất khí. Hy vọng cha trên trời có linh thiêng, có thể phù hộ chúng ta.”

“... Uy, nói với cha ngươi những lời này không phải có chút kỳ quái hay sao?”

Diệp Khai rút cuộc nhịn không được.

“... Ngươi không muốn cùng ta chung hoạn nạn, giúp đỡ lẫn nhau?”

Phó Hồng Tuyết hỏi lại.

Diệp Khai ghen hòng, lập tức cầm miệng, học theo:

“Ta cùng với Phó Hồng Tuyết, sau này đồng sinh cộng tử, phong ba không từ, vô luận gặp khó khăn gì, Diệp Khai còn ở, liền sẽ không để cho Phó Hồng Tuyết một mình chịu đựng. Hy vọng Dương đại hiệp trên trời có linh thiêng, minh chứng cho chúng ta.”

“—— Được, cảm hương đi.”

Nghe đến đó, Phó Hồng Tuyết rút cuộc như là vừa lòng, đứng dậy cẩn thận cầm ba nén hương trầm thơm ngát vào trước mộ.

Diệp Khai cũng ngoan ngoãn mà làm theo.

... Nhưng y thật sự cảm thấy, mới vừa rồi Phó Hồng Tuyết bắt y nói những lời này, vừa giống như hoàn toàn không có vấn đề, lại giống như thật sự có vấn đề.

Hơn nữa... Còn có loại trực giác quỷ dị cho y biết, kiểu cách thê thốt này, chỉ được nói trong tình huống hoàn toàn ngược lại.

Bất quá, y cũng không muốn nghĩ nhiều. Bởi vì, kỳ thật trong lòng y vẫn còn có chuyện phải giấu Phó Hồng Tuyết:

“Phó Hồng Tuyết...”

Dâng hương rồi, Diệp Khai xoay người lại, trầm ngâm một chút, mới nhìn Phó Hồng Tuyết vẻ mặt do dự, rồi lại vô cùng nghiêm túc mà nói:

“Con đường báo thù này thật phiêu lưu, bước một bước nhầm, liền có thể bỏ mạng. Ta có thể vì người tìm ra hung thủ, còn có thể vì người giết hoa mai lệnh chủ... Ta biết ta nói ra những điều rất vớ vẩn, chính là ta cầu người, người không thể... Cũng không thể được...”

“Không thể.”

Phó Hồng Tuyết biết y muốn nói gì, trực tiếp ngắt lời.

“Phó Hồng Tuyết...”

“Ta nói không thể!”

Phó Hồng Tuyết lại nặng nề nhấn mạnh.

“Thật sự... Một chút khả năng đều không có sao?”

Diệp Khai chưa từ bỏ ý định.

“Không có.”

Không hề dài dòng dây dưa, như đinh đóng cột mà nói ra hai chữ.

Diệp Khai vẫn còn đang mang vẻ lo lắng cùng chờ đợi, lúc này không dám phản đối mà chỉ ảm đạm đi.

Phó Hồng Tuyết thở dài, sau đó mỉm cười, lúc này mới không nhanh không chậm mà nói thêm một câu:

“... Bởi vì, người vừa mới mới nói qua, tương lai hết thảy, người đều phải cùng ta chia sẻ.”

Diệp Khai đứng bất động nửa ngày, chỉ là để ngẫm nghĩ ý tứ câu nói kia.

Tiêu hóa hết rồi, không biết là cổ họng y tắc lại không thể nói, hay là y thật sự không thể nói thành lời:

“Ta...”

Tay phải không biết từ lúc nào đã bắt tri bắt giác nắm chặt ngực áo, âm cuối kia như cười, lại như là đang khóc. Y rất muốn hung hăng xông lên cho Phó Hồng Tuyết hai đấm, lại càng muốn kéo Phó Hồng Tuyết đi thống thống khoái khoái mà say sưa một trận...

Nhưng y cái gì cũng không kịp làm.

Bởi vì ngay sau đó, y chợt nghe thấy một thanh âm, từ phía sau lưng lạnh lùng truyền tới:

“—— người dựa vào cái gì mà tới nơi này?”

18. Chương 12-1

Hoa Bạch Phụng vận y phục bạch sắc, mang theo thị nữ Băng nhi đứng phía sau bọn họ cách đó không xa, sắc mặt so với thanh âm còn lạnh lùng hơn.

Phó Hồng Tuyết tâm trầm một chút. Hắn vốn là muốn trước khi Hoa Bạch Phụng xuất hiện sẽ đem Diệp Khai đi, lại không ngờ rằng, bọn họ vẫn kịp chạm mặt nhau.

Hắn không muốn để cho Diệp Khai lại vì Hoa Bạch Phụng mà khổ sở thêm một lần nữa.

“—— mẫu thân.”

Cho nên hắn đành lên tiếng trước.

Diệp Khai quay đầu đi, chỉ mong cái gì cũng không nghe, không thấy được, y cũng chẳng muốn nhìn thấy Hoa Bạch Phụng.

Hoa Bạch Phụng căn bản lại không để ý tới Phó Hồng Tuyết. Giống như sau sự tình lần trước, bà vẫn chưa thể đối diện được với hắn.

Bà chỉ nhìn Diệp Khai:

“... Người là ai, làm gì trước mặt phần của chồng ta?”

Diệp Khai nháy mắt hiện ra sắc mặt giận dữ, lại ảm đạm đứng bất động.

Phó Hồng Tuyết bất động thanh sắc mà bước một bước dài đứng chắn trước người Diệp Khai, che chở cho y rồi mới thay y trả lời:

“Hắn là bằng hữu của ta, đã giúp ta rất nhiều. Là ta dẫn hắn tới.”

Hoa Bạch Phụng lúc này mới lãnh đạm nhìn Phó Hồng Tuyết một cái, rồi lại nhìn về phía Diệp Khai, ngữ khí càng thêm lạnh lùng:

“Ta không hỏi người, ta muốn bản thân hần tự trả lời.”

“Ta...”

Chân mày Diệp Khai cau lại, cơ hồ nhin không được muốn cãi. Nhưng khi thấy ánh mắt cảnh cáo của Hoa Bạch Phụng hướng về Phó Hồng Tuyết, y đành nghiêng rằng nuốt trở về, nhần nhớ một lúc mới cường chế lửa giận mà sửa lời nói:

“... Vãn bối kính trọng thái độ làm người của Dương đại hiệp, cho nên đặc biệt cùng Phó Hồng Tuyết lại đây tế bái hần.”

Hoa Bạch Phụng ánh mắt cùng giọng nói đều lạnh nhạt, tỏ ý khinh thường rõ rệt:

“Hôm nay tế mộ phần là bốn phận của gia tộc ta, không cần một ngoại nhân đến nhiều chuyện.”

Diệp Khai ngẩn ra, bất ngờ mà mở to mắt —— biểu cảm trong đôi mắt ấy đều là khó tin, ngực bắt đầu kịch liệt mà đập phồng.

Nhưng mà còn chưa chờ y mở miệng, Phó Hồng Tuyết đã nhanh vỗ nhẹ lên vai y, ý bảo y an tâm một chút, đừng manh động.

“Mẫu thân, hần là bằng hữu tối trọng yếu của hài tử. Hần không phải là ngoại nhân.”

Ngữ khí cực kì thu liễm, lại cực kiên định. Không phải là xin Hoa Bạch Phụng đồng ý, mà chỉ muốn nói cho bà biết sự thật này.

“—— bằng hữu?”

Hoa Bạch Phụng chậm rãi lặp lại một lần, sau đó khom người cười lạnh một tiếng:

“Ta từ nhỏ đã dạy người —— trên đời này, người không có bằng hữu! ... Bằng hữu là độc dược đoạt mệnh bất lưu ngân, bằng hữu là đao phong giết người không thấy máu! Cha người khi còn sống có bao nhiêu hảo bằng hữu, kết quả từ khi hần chết thắm đến nay, có bằng hữu nào xả thân vì hần báo thù? Trừ bỏ mẫu tử chúng ta, còn có bằng hữu nào nhớ hôm nay là ngày hần chết thắm?!”

“—— ít nhất có ta nhớ rõ!”

Diệp Khai rút cuộc cũng đẩy bàn tay của Phó Hồng Tuyết nãy giờ còn đang ngăn y lại, mãnh liệt nhảy đến trước mặt Hoa Bạch Phụng:

“... Hai mươi mấy năm qua, người dạy hần như vậy sao?! Trừ bỏ báo thù, hần cái gì cũng không thể có? Không thể có bằng hữu, không thể có tình cảm, đánh không đánh trả, mắng không thanh minh... Người muốn huấn luyện hần thành cái gì? Công cụ sát nhân chỉ nghe lệnh một mình người sao?!”

Hoa Bạch Phụng thân thể khẽ run tuy nhiên dáng người vẫn tao nhã lạnh lùng như vậy:

“—— hần là con ta! Cho dù ta huấn luyện hần thành bộ dáng thế nào, đó cũng là chuyện của chúng ta! Không cần một ngoại nhân như người xen vào!”

Nghe đến một câu này, miệng Diệp Khai chậm rãi há ra, sau một lát, mới run rẩy hỏi ra hai chữ:

“... Ngoại... nhân?”

“—— Đúng! Ta nói người là ngoại nhân! Người không có tư cách xen vào chuyện mẫu tử chúng ta!”

Hoa Bạch Phụng nặng nề lặp lại một lần.

Toàn bộ thân thể Diệp Khai bắt đầu không thể khống chế mà phát run.

Phó Hồng Tuyết tiến lên một bước đè lại bờ vai của y, giống như muốn mặc kệ tất cả trực tiếp kéo y vào trong ngực —— một người nuôi lớn hần, một người hần yêu nhất. Cho dù hai người kia ai thương tổn ai, hần cũng sẽ không vui.

“Diệp Khai...”

Hắn vỗ nhẹ lên đầu vai Diệp Khai, ý bảo Diệp Khai lui ra phía sau, để hắn nói với Hoa Bạch Phụng. Hắn còn nhớ rõ, Hoa Bạch Phụng từng cho Diệp Khai một bạt tai làm hắn thương tâm muốn chết.

Lúc trước hắn là cảm thấy khiếp sợ, không đành lòng cùng nghi hoặc, cho nên hắn chần chờ không đuổi theo quan tâm Diệp Khai.

Bởi vì như thế, hiện tại biết rõ ngọn nguồn rồi lại gặp phải cảnh tượng như vậy, hắn mới có thể cảm thấy càng thêm lo lắng.

Diệp Khai đứng ở tại chỗ hít vài hơi thật sâu, rồi đột nhiên đẩy tay Phó Hồng Tuyết ra, sau đó hướng về phía Hoa Bạch Phụng hung hăng xông lên:

“—— Người dựa vào cái gì mà bắt hắn phải sống như vậy?! Người thật sự còn có nhân tính không?!”

Hoa Bạch Phụng vẫn luôn tao nhã lãnh đạm rồi cuộc lộ ra vẻ bi thương, toàn thân kịch liệt run rẩy, sau đó “Ba” một tiếng, đưa tay hung hăng cho Diệp Khai một bạt tai.

Hoàn toàn không khống chế được, không lưu tình chút nào.

Diệp Khai bị đánh cả người lui hai bước, quật cường mà nhìn Hoa Bạch Phụng, trên nét mặt lại không có chút nào yếu thế.

“—— mẫu thân!”

Phó Hồng Tuyết dễ dàng nắm lấy tay của Hoa Bạch Phụng, hắn vừa đau lại vừa hối. Chưởng ấn trên mặt Diệp Khai rõ ràng sưng đỏ hơn cái hắn làm hôm qua mấy lần, thoát nhìn đã thấy xót xa. Mà trọng yếu hơn là —— nó rõ ràng đánh cả vào tâm can Diệp Khai.

“... Người cút cho ta.”

Hoa Bạch Phụng vẫn cứ yên lặng nhìn Diệp Khai, giống như Phó Hồng Tuyết không hề tồn tại.

“... Đây chính là người nói.”

Diệp Khai cũng gắt gao nhìn Hoa Bạch Phụng, chỗ bị đánh đã đỏ bừng nhưng sắc mặt y lại trắng bệch.

“... Đúng, là ta nói! Người lập tức, lập tức —— cút cho ta!”

Hoa Bạch Phụng cơ hồ là đau thương mà rống giận.

Diệp Khai hết sức cắn môi, mạnh mẽ quay người, lướt qua Phó Hồng, bước chân hơi loạng choạng mà khinh thân bỏ đi.

Phó Hồng Tuyết theo bản năng vươn tay muốn kéo y lại, nhưng ngón tay lại dừng, vẫn là mặc kệ y một mình rời đi.

—— sau đó hắn mới quay đầu nhìn người vẫn cứ đứng ở tại chỗ, Hoa Bạch Phụng, rũ mắt một cái, mới mở miệng hỏi:

“Mẫu thân... Người có thật sự biết bản thân người muốn thứ gì hay không?”

Lúc hắn nói lời này, ánh mắt của hắn vô ý thức mà đảo qua Băng Di đang đứng phía sau Hoa Bạch Phụng. Trong ánh mắt của bà —— hắn nhìn thấy đều là thương hại. Thương hại hắn, thương hại Diệp Khai, nhưng nhiều nhất ... Vẫn là thương hại người công chúa bà hiểu rõ nhất, Hoa Bạch Phụng.

“Người là mẫu thân của ta, hắn là người trọng yếu nhất của ta. Nếu các người vì ta mà thương tổn lẫn nhau, kết quả cuối cùng chính là ba người đều sẽ đẩy mình thương tích.”

Rõ ràng chính là đạo lý tối đơn giản, hắn lại không rõ, vì cái gì Hoa Bạch Phụng lại cố tình không hiểu. Hoa Bạch Phụng kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đáy mắt lại cố gắng áp chế lệ quang nhìn hắn, ánh mắt không hề có tiêu cự.

“Mẫu thân, đời này kiếp này, vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều sẽ cùng Diệp Khai sánh vai đối mặt —— không ai có thể chia cách chúng ta, người cũng vậy.”

Cho Hoa Bạch Phụng một chút thời gian suy nghĩ, hần mới rút cuộc chậm rãi đi tới trước mặt Hoa Bạch Phụng, sau đó nhìn nàng từng chữ từng chữ cực nói rõ ràng:

“... Chỉ cần người nguyện ý, người sẽ thật sự có thể đồng thời có hai đứa con trai. Tại sao, tại sao người nhất định phải tổn thương cả hai chứ?”

Đây là lời chân chính từ tâm can hần nói ra.

Ánh mắt vô hồn của Hoa Bạch Phụng cuối cùng cũng bình tĩnh nhìn hần, cũng không biểu tình gì. Nhưng dần dần, trong ánh mắt kia bắt đầu thanh minh, giống như đã tỉnh ngộ.

Hai tay của bà mạnh mẽ cấu xé nhau, cuối cùng không thể tin được mà nhìn Phó Hồng Tuyết, lại không thể kiềm được nước mắt điên cuồng rơi, lệ tích bắt đầu tràn ngập khuôn mặt:

“Người... Người...”

Thanh âm khàn khàn lặp lại nhiều lần rồi cuối cùng nói cũng không nên lời.

“... Mẫu thân.”

Phó Hồng Tuyết hít một hơi, vững vàng dùng tay ôm lấy bà, dỗ dành:

“... Người đã một mình chống đỡ nhiều năm như vậy, ta biết người mệt. Sau này, đem hết thấy đều giao cho ta cùng Diệp Khai đi.”

Bả vai Hoa Bạch Phụng cứng ngắc một lúc, rốt cuộc bắt đầu run rẩy không ngừng, vùi đầu vào lồng ngực của hần, vậy mà một chút thanh âm nghẹn ngào đều không phát ra.

Phó Hồng Tuyết lúc này mới quay đầu, lần thứ hai nhìn về phía Băng Di phía sau Hoa Bạch Phụng. Băng Di cũng tràn lệ, một tay che miệng, bà thở dài một hơi, hiểu ý ra hiệu cho Phó Hồng Tuyết, ý bảo hần yên tâm đuổi theo Diệp Khai, bà sẽ lo cho Hoa Bạch Phụng.

Phó Hồng Tuyết lúc này mới thả lỏng gập đầu, nhẹ nhàng buông Hoa Bạch Phụng ra:

“—— mẫu thân, người cứ tể bái phụ thân trước đi, ta cùng Diệp Khai đã tể bái qua. Ta đi tìm hần.”

Hoa Bạch Phụng cúi đầu, tựa hồ cũng không muốn cho hần nhìn thấy bộ dáng chính mình rơi lệ. Chính bà đã nói qua, Vô Gian địa ngục là nơi chỉ có thể đổ máu, không thể rơi lệ.

Cho nên lúc rời khỏi lồng ngực hần, bà chỉ xoay người, một lần nữa đối mặt với mộ bia của Dương Thường Phong, một lời cũng không nói.

Hiểu được bà trầm mặc có ý nghĩa gì, Phó Hồng Tuyết rút cuộc cũng thở phào một hơi, vui mừng xoay người, cước bộ kiên định mà đi tìm Diệp Khai.

—— Hần tin tưởng, lúc này đây, Hoa Bạch Phụng thật sự đã hiểu.

Có lẽ bà vẫn cần thời gian để chấp nhận. Nhưng ít ra, đây là một cơ hội cho hần cùng Diệp Khai hy vọng.

Trong lòng hần kỳ thật vẫn luôn có một hi vọng. Về hần, về Diệp Khai, về Hoa Bạch Phụng.

Hần hy vọng, ba người mẫu tử bọn họ, có thể đem tình thân đã mất kia tìm về.

Bởi vì chỉ có hần mới biết được...

Diệp Khai kỳ thật vẫn luôn không đề cập tới Hoa Bạch Phụng trước mặt hần. Hần chỉ biết là, từ nhỏ đến lớn, Hoa Bạch Phụng đều sẽ một năm mới đi gặp Diệp Khai một lần.

Bọn họ mẫu tử sẽ nói cái gì đó, làm những thứ gì, hần cũng không biết... Nhưng hần đoán được, phải là thực ôn nhu, rồi lại thực tàn nhẫn.

Ôn nhu chính là, mẫu tử thiên tính của Hoa Bạch Phụng đối với Diệp Khai nhiều năm chia lìa sẽ gấp bội yêu thương; tàn nhẫn cũng là, mỗi một năm, cũng chỉ có một lần duy nhất, không thể nhiều hơn một ngày.

Xuất phát từ ấy nấy, Diệp Khai vẫn luôn liều mạng mà muốn Hoa Bạch Phụng giúp đỡ hần. Thậm chí thường thường dùng phương thức thực kịch liệt bắt Hoa Bạch Phụng đối tốt với hần.

Cho nên chuyện về Hoa Bạch Phụng, ngay cả sư phụ Lý Tầm Hoan và Phi thúc thúc, cùng y sẽ như thế nào, y chưa từng nhắc cho hắn biết.

Chẳng phải bọn họ hàng năm cùng đi viếng mộ Dương Thường Phong; chẳng phải bọn họ ngẫu nhiên cũng sẽ để lộ chuyện hai người quen biết sao? Vậy mà năm đó tình cờ đối mặt Hoa Bạch Phụng, thậm chí cuối cùng đại chiến trên Thiên Vân Đỉnh, y vẫn lạnh lùng ...

Tất cả đều là vùng cấm. Diệp Khai chưa bao giờ nói, hắn cũng hiểu ý mà không hỏi.

Bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng —— Diệp Khai sợ hãi những thứ ôn nhu hạnh phúc đó sẽ làm hắn đau lòng, y đau lòng hài tử lớn lên trong lạnh lùng nghiệt ngã là hắn.

... Mãi cho đến lúc hấp hối, Diệp Khai cơ hồ đã gần như mất đi ý thức, hắn mới chợt nghe y hàm hàm hồ hồ, nức nở gọi thành tiếng “Nương”.

Đó là lần duy nhất sau khi Hoa Bạch Phụng qua đời, y gọi lên thành tiếng.

Cho đến khi ấy, Phó Hồng Tuyết mới bỗng nhiên ý thức được —— kỳ thật Diệp Khai cũng như hắn, không hề có được tình thương mẫu tử. Chính là Diệp Khai cho tới bây giờ sẽ cũng chưa từng lộ ra, nên hắn cùng mọi người đều thần nhiên quên đi sự thật đó. Bởi vì, Diệp Khai chỉ muốn Hoa Bạch Phụng làm mẹ của hắn, cho hắn mẫu thân là được. Về phần bản thân y vẫn luôn bị xem là ngoại nhân.

Cho nên Phó Hồng Tuyết trầm mặc thật lâu, mới cố gắng hồi tưởng, nhớ tới lúc nhỏ, hắn đã từng thấy qua Hoa Bạch Phụng cầm một chiếc trống bỏi mà không ngừng rơi lệ.

Cho nên hắn liền qua nhờ hài tử nhà bên xuống phố, tìm mua giúp hắn một chiếc trống bỏi. Hình dạng của chiếc trống này so với cái của Hoa Bạch Phụng không mấy giống, nhưng thanh âm ổn trọng thanh thúy lại chẳng khác nhau.

Sau đó hắn liền tựa vào đầu giường, nắm tay Diệp Khai, vừa nhẹ nhàng phe phẩy cái trống bỏi, vừa nhỏ nhẹ kể về ngày trước, Hoa Bạch Phụng xem chiếc trống này như đồ trân bảo, đêm khuya sẽ thường gọi “Hài tử của ta” rồi khóc đến tỉnh giấc, sẽ nhìn hắn tựa như nhìn người khác, ánh mắt bi thương mà áy náy vô vàn...

“Diệp Khai... Tuy rằng bà nợ người và ta, tuy rằng bà vẫn luôn bên cạnh ta, nhưng... Thật sự bà rất yêu người ...” Cuối cùng, hắn tổng kết như vậy.

Khoé môi tái nhợt của Diệp Khai không biết từ lúc nào đã chậm rãi giãn ra, lúc hắn kể chuyện, dần dần nhoen thành một nụ cười mãn nguyện. Rồi lại có hai giọt lệ đọng đầy ánh trắng bên song cửa, nhẹ theo khoé mắt của y lăn dài.

Đốt một ngọn nến đêm, sắp nến dưới chân thật dày, nến chỉ còn một khúc ngắn.

Phó Hồng Tuyết cúi xuống hôn lên trán Diệp Khai, sau đó dùng mu bàn tay nhẹ nhàng lau đi hai hàng lệ tích nhọt nhọt nơi khoé mắt, chính mình cũng nằm xuống kế bên, một bàn tay quàng qua bả vai Diệp Khai, liền như vậy ôm y, giống đồ hài tử mà vuốt ve vỗ về, một câu một câu ngốc vụng mà xướng khúc đồng dao mới vừa học lóm của bọn tiểu hài kia.

Hắn xướng không dễ nghe, nhưng rất nghiêm túc, cũng rất ôn nhu.

Không biết xướng sau bao lâu, Diệp Khai rốt cuộc cũng chậm rãi mở ra mắt, nhìn hắn, vẫn như trước mỉm cười.

Sau đó chậm rãi sờ soạng, vươn tay từng chút một xoa cổ của hắn, mặt kề mặt nhẹ nhàng mà cọ cọ:

“... Thực xin lỗi, đời này... người thay ta gánh vác rất nhiều. Kiếp sau... Đến lượt ta sẽ thay người. Vô luận có chuyện gì, ta đều sẽ thay người...”

“Được...”

Hắn cũng nhìn khuôn mặt của Diệp Khai, nhìn ý cười bên môi Diệp Khai, dùng tay sờ mặt của y, vuốt gọn tóc mai cho y:

“Người phải nhớ kỹ... Kiếp sau chờ ta.”

Sau khi nói xong, hắn nằm xuống bên y, mặt dán mặt.

— đó là một lần tỉnh lại cuối cùng của Diệp Khai. Sau đó, hắn đem chiếc trống bỏi kia đặt vào tay Diệp Khai, để nó làm bạn với Diệp Khai trong mộ phần an tĩnh.

19. Chương 12-2

Chấp nhất khinh thân đến mức khi chân khí gần cạn Diệp Khai mới nhẹ nhàng hạ xuống khỏi những tán cây.

Y cũng không biết y muốn đi đâu. Y chỉ không định ở lại chỗ đó, không muốn đối mặt với Hoa Bạch Phụng.

Một người là mẫu thân sinh hạ y, một người là thể thân gánh vác tất cả thống khổ trên đời này của y. Nhưng cuối cùng, liều mạng muốn đâm y bị thương lại là Hoa Bạch Phụng, cố gắng che chở y lại là Phó Hồng Tuyết.

Bước chân của Diệp Khai lảo đảo, y bật cười, chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc.

Thất hồn lạc phách mà đi lên phía trước vài bước, một quyền nện ở thân cây bên cạnh, cảm giác đau đớn nơi tay truyền đến vô cùng rõ ràng, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể phát tiết hết ầm ứ trong lòng.

Cho đến khi —

Cách đó mấy trượng có rất nhiều tiếng bước chân cùng thanh âm xé gió làm y giật mình.

Diệp Khai chỉ sợ giật mình sợ hãi trong chớp mắt, lập tức xoay người nhảy lên.

Xạ tiễn cực kì mạnh mẽ bắn lại, y tránh thoát hơn phân nửa, cuối cùng vẫn là bởi vì thất thần nên phát hiện quá muộn mà một tiễn sát qua bên tay, dấu máu nhanh chóng lan rộng trên y phục.

“— Nam Cung Tường?”

Dùng tay đề lên miệng vết thương, chờ thấy rõ người mang theo thủ hạ đánh lên y là ai, trên mặt Diệp Khai rõ ràng lộ ra thần sắc kinh ngạc. Y cùng Nam Cung Tường đã từng gặp nhau tại Vân Thiên Đỉnh khi công bố Võ Lâm danh bằng một lần, hai người thậm chí đến nói còn chưa thềm nói với nhau — Nam Cung Tường vì cái gì muốn dẫn người đuổi giết y?

“— dâm tặc, ngươi đem muội muội của ta giấu chỗ nào!”

Nam Cung Tường rút đao hướng tới, trực tiếp hỏi.

“... Muội muội của ngươi?”

Diệp Khai trong mắt đều là mù mờ.

“— muội muội của ta nói nó đi tìm ngươi! Ngươi đồ dâm tặc, giấu nó đi đâu rồi!”

Nam Cung Tường bất khả tư nghị mà nhìn vẻ mặt của y, tiếp tục hét lớn.

“Muội muội của ngươi là...” Diệp Khai suy tư nhẩn lại mi, một khắc sau mới nhớ ra, “Là cô nương nữ phần nam trang? Nàng là muội muội của ngươi? Nàng đã sớm tách khỏi ra rồi!”

“Ta... Ngươi là đồ dâm tặc, muội muội của ta căn bản chưa hồi gia!”

“Nàng hẳn là rong ruổi giang hồ một mình. Chúng ta gặp nhau trong khách điểm Thiên vân đỉnh một lần, ngày hôm sau chúng ta rời đi liền cùng nàng từ biệt!”

Nghe như vậy, Nam Cung Tường giật mình, trường đao vung lên trực tiếp đánh tới:

“— ta mặc kệ, ngươi nói cái gì ta cũng không tin!”

Rốt cuộc Diệp Khai cũng tỏ vẻ giận dữ, Nam Cung Tường hoàn toàn càn quấy không phân rõ trắng đen.

Tay y bắt đầu nắm chặt phi đao, nghiêng người tính toán cho Nam Cung Tường một chút giáo huấn, lại không ngờ, ngay lúc đó nội lực bỗng nhiên biến mất, cả người gục xuống.

“Người... trên tiền có độc...”

Hơn nữa độc này tuy rằng không hiểm, lại có tác dụng rất nhanh, chẳng những khí mạch của y ngưng trệ, tâm mất cũng đã bắt đầu mơ hồ.

Nam Cung Tường căn bản mặc kệ y đang nói cái gì, người đã vọt tới trước thân y, trường đao gác lên bờ vai của y, ý muốn chặt bỏ đi ——

Lúc Phó Hồng Tuyết đuổi tới, nhìn đến chính là một màn như vậy.

Hắn thậm chí cả đao sau lưng còn không kịp rút ra, đã liều lĩnh hết thảy mà phóng người qua trực tiếp tay không bắt lấy thân đao của Nam Cung Tường, điên cuồng phát lực —— trường đao “Tang” một tiếng gãy làm đôi, từ nay về sau vô pháp đả thương người.

Lúc đó, trong lòng bàn tay của Phó Hồng Tuyết đã là máu tươi đầm đìa, hắn lại như hoàn toàn không cảm thấy đau, chỉ có ngực không ngừng phập phồng.

... Hắn chỉ sợ lãng phí một khắc, cây đao kia liền sẽ thẳng tắp mà rơi xuống trên người Diệp Khai.

“—— đứng lên!”

Dùng tay đỡ hông Diệp Khai đứng lên, lực độ cơ hồ không khống chế được muốn ôm chặt lấy y, một tay máu tươi liền cọ vào y phục Diệp Khai nhuộm một mảng đỏ thẫm.

Từ lúc xuất hiện đến giờ hắn chỉ xuất một động tác, vậy mà trong nháy mắt khí thế lại khống chế hết mọi người. Nam Cung Tường vẫn còn duy trì tư thế vừa rồi, giống như không thể tin được có người có thể tay không bẻ gãy đao của gã.

“... Bảo hắn... Đưa giải được.”

Diệp Khai dựa đầu lên vai hắn, hít vào một hơi nhỏ nhẹ nói.

Phó Hồng Tuyết nghe tiếng thở suy yếu của y, rút cuộc chậm rãi vòng tay ra sau lưng, rút ra Diệt tuyệt thập tự đao.

Nam Cung Tường lúc này mới hồi phục tinh thần, ném bỏ đao gãy, rút thiên vũ phi ti ra phóng vào đại huyết trên thân Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết vận nội công kinh lực, đao khai phong thủ, ngay lập chém nát phi tiêu, tiếp đó trường đao mạnh mẽ như ngàn quân cự lực thẳng tắp đâm tới, dọa Nam Cung Tường té ngã trên mặt đất.

Không có bất luận một động tác dư thừa, chỉ một chiêu duy nhất đã khiến Nam Cung Tường triệt để mất đi năng lực phòng thủ.

“... Giải được.”

Hắn nhìn Nam Cung Tường bị mũi đao ghim trên mặt đất, ngữ điệu trầm thấp hỏi rất ngắn gọn.

Lúc hắn nói những lời này, Diệp Khai tựa vào trên người hắn, bị hắn ôm lấy eo lại hơi hơi giật giật, một bàn tay bỗng nhiên nắm chặt ống tay áo của hắn, sau đó lần mò lên trên, cuối cùng vòng tay ôm chặt quanh tấm lưng vững vàng của hắn.

Bởi vì được tính, tầm nhìn của Diệp Khai kỳ thật đã bị hạn chế, nhưng chỉ có y mới biết được... toàn thân Phó Hồng Tuyết đều đang kích động

Đây không phải vì sợ hãi mà kích động. Mà là do... phần nộ cùng sợ hãi đến cơ hồ không khống chế được, lúc bộc phát đã nuốt trọn bình tĩnh của hắn.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng được đôi mắt của Phó Hồng Tuyết lúc này đang đỏ rực, còn có cái loại biểu tình muốn giết hết đốt hết tất cả mọi thứ.

Nam Cung Tường cũng bị sợ tới mức phát ngốc, cả người vẫn nằm dài trên mặt đất, ngón tay run rẩy sờ soạng mò mẫm mãi mới khống chế được sợ hãi mà tìm thấy trong y phục một lọ giải được.

Nam Cung Tường ném ra, Phó Hồng Tuyết bắt được, dùng một chút rồi lại hít mạnh một hơi, đưa lên chóp mũi ngửi ngửi, mới đổ ra một viên vào lòng bàn tay rồi đút cho Diệp Khai ăn hết.

Chỉ có một viên được, hắn đảo ba lượt mới thành công lấy ra.

Diệp Khai nuốt rồi, hắn liền yên lặng nhìn, đao vẫn ghì trên người Nam Cung Tường không hề nhúc nhích lấy một phân.

— hắn muốn giết người.

— khi xác nhận Diệp Khai an nguy, hắn liền sẽ động thủ.

Kỳ thật Phó Hồng Tuyết đứng ở nơi đó từ đầu đến cuối vẫn bất động, cũng chưa nói bất luận một câu dư thừa. Nhưng tại một khắc kia, người nào nhìn rõ ánh mắt của hắn đều sẽ có cái suy nghĩ sợ hãi như vậy.

Cứ nhìn xem Nam Cung Tường đã cấp ra giải được, nhưng sát ý của hắn vẫn không giảm bớt mảy may là hiểu — bởi vì bọn họ làm Diệp Khai bị thương.

“... Nếu giải được là giả, nếu hắn xảy ra chuyện không hay... Ta liền đem cả Khổng Tước sơn trang của các người chôn cùng hắn.”

Phó Hồng Tuyết như cũ nghiêng đầu nhìn Diệp Khai, lần thứ hai gần từng tiếng trầm thấp bình tĩnh nói.

— Thủ hạ của Nam Cung Tường đã sớm bị sát khí của hắn bao trụ, ai cũng không dám động loạn, thậm chí còn theo bản năng càng lùi càng xa.

Sau một lát, Diệp Khai trong ngực Phó Hồng Tuyết hô hấp tựa hồ đã ổn định.

Diệp Khai lại giật giật, giống như muốn giãy dụa xoay người, cố hết sức mà ôm lấy Phó Hồng Tuyết, cười cực ôn hòa, nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng Phó Hồng Tuyết, cầm gối lên trên vai hắn chậm rãi nói:

“Này, ta không sao ... Người chớ khẩn trương...”

Dùng một chút, mới mang theo ý tứ hàm xúc rõ ràng như đồ dành hài tử, lại bồi thêm một câu:

“... Cũng đừng sợ hãi.”

Hắn nói chuyện thanh âm rất nhẹ, giọng cười kia cũng thần kỳ mà làm người an tâm. Tấm lưng của Phó Hồng Tuyết cứng đờ hoàn toàn vô pháp khống chế run rẩy cùng sát ý, liền như vậy mà thả lỏng.

Lại không biết qua bao lâu, bàn tay trên lưng Phó Hồng Tuyết lại bắt đầu siết nhẹ, ngón tay gắt gao núp giữ y phục hắn.

“Thả bọn họ đi đi... Không có việc gì ...”

Diệp Khai tay tiếp tục vỗ về tấm lưng của Phó Hồng Tuyết, nửa như đồ dành, nửa như ra lệnh.

Bởi vì y hiểu rõ ràng — không ai có thể khống chế được Phó Hồng Tuyết, chỉ có y mới có thể trấn an hắn.

Phó Hồng Tuyết không nói được một lời, cũng vùi đầu trên vai y, đao vẫn không hạ xuống, nhưng sát ý dần dần tiêu tán.

“Ta đứng một chút đi, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống... Được không?”

Diệp Khai lại thở dài, lần thứ hai nhỏ nhẹ hỏi.

Cách lớp y phục vậy mà y thậm chí vẫn sờ được những vết sẹo vĩnh viễn trên lưng Phó Hồng Tuyết. Cho nên động tác liền càng thêm vì đau lòng mà nhẹ nhàng hơn.

Phó Hồng Tuyết vẫn bất động, tựa như một hài tử sắp chết đuối cuối cùng lại tóm được một thân gỗ trôi cứu mạng, liều lĩnh hết thấy nắm chắc không buông.

... Sau đó, hàn quang của Diệt tuyệt thập tự đao, cứ thế lẳng lặng hạ xuống.

Nam Cung Tường nhanh chóng đứng lên, liền tục thối lui đến mấy trượng, rồi mới dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn bọn họ, một lúc lâu sau mới nghiêng răng phun ra một câu:

“Hai người các người...”

Hắn tựa hồ là muốn mắng “Dâm tặc”, nhưng lời nói đến bên miệng tựa hồ cảm thấy không hợp, vì thế liền miễn cưỡng đổi thành:

“Các người... Dâm loạn!”

Mắng xong sau, hắn mặc kệ lồng ngực còn kịch liệt phập phồng mà vùng tay lên, ý bảo bọn hạ nhân lập tức bỏ chạy.

Kỳ thật hắn cũng không có ý tứ gì khác, cũng không có suy nghĩ sâu xa. Chính là động tác lúc này của Diệp Khai cùng Phó Hồng Tuyết, làm cho hắn theo bản năng liền mắng ra cái từ này.

Đương nhiên, những lời này của hắn kỳ thật là buột miệng mà mắng.

—— Phó Hồng Tuyết cái gì đều không nghe được, Diệp Khai căn bản cũng không thèm nghe.

Thật lâu sau, Phó Hồng Tuyết còn ôm thật chặt Diệp Khai giống như nhớ ra lúc này Diệp Khai có nói gì đó, rất cuộc thật cẩn thận mà diu y đi tới bên cạnh một gốc cây đại thụ, ngồi xuống dựa vào thân cây.

Diệp Khai dựa vào thân cây nghỉ ngơi, cảm thấy chính mình vừa tốt hơn một chút, liền từ trong lòng ngực lấy ra một bình kim sang được, quay đầu lại nắm lấy bàn tay bị thương của Phó Hồng Tuyết kia, dùng khăn lụa luôn mang theo bên người lau đi sạch sẽ vết máu, sau đó mới cẩn thận đổ thuốc, rồi lại rút từ trong ngực của Phó Hồng Tuyết ra một cái khăn sạch khác, xé nhỏ nối lại bằng bó thật kỹ miệng vết thương.

“Ta biết ngươi sợ ta bị thương... Nhưng mà tính khoảng cách kia, ngươi rút đao chống lại hắn rõ ràng vẫn kịp.”

Không phải quả trách, chỉ là cẩn thận giảng đạo lý.

Phó Hồng Tuyết mím môi, nửa ngày không nói.

Diệp Khai nhìn bên mặt nghiêng của hắn một khắc, bỗng nhiên hít một hơi, có chút bất đắc dĩ tự nhủ:

“... Ta biết. Về sau ta sẽ cố gắng bảo vệ tốt chính mình, cũng sẽ bảo vệ tốt cho ngươi. Chỉ cần ta không có nguy hiểm, ngươi liền sẽ không làm chuyện điên rồ.”

—— kỳ thật hắn cũng thật sự không biết, Phó Hồng Tuyết vì cái gì lại dùng tay không đi ngăn đao của Nam Cung Tường.

Cho dù là rút đao cũng chỉ trễ một khoảnh khắc, Phó Hồng Tuyết cũng không dám đánh cuộc.

Một khắc kia, trừ bỏ cứu y, Phó Hồng Tuyết cái gì cũng sẽ không để ý. Tựa như y, nếu nhìn đến thấy Phó Hồng Tuyết gặp nguy hiểm, cũng tuyệt đối sẽ không ý thức được an nguy bản thân.

Phó Hồng Tuyết lại nhìn y một trận, rồi cuộc mở miệng:

“Nhớ rõ lời hôm nay ngươi nói. Ngươi an toàn, chúng ta liền sẽ an toàn.”

“Ừ —— ”

Diệp Khai kéo dài thanh âm lại đáp một câu, chỉ còn thiếu có giờ tay lên phát thệ. Y kỳ thật là lần đầu tiên nhìn thấy Phó Hồng Tuyết như vậy.

Từ khi quen biết Phó Hồng Tuyết, dưới tình huống thế nào, Phó Hồng Tuyết ở trước mặt y đều là ứng đối thông thả. Chỉ có lần này, y xác định, y đã thật sự dọa đến Phó Hồng Tuyết.

Cho nên y nghĩ nghĩ, liền từ trong ngực áo lấy ra một thứ gì đó, rồi vươn tay nhét vào miệng Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết ngẩn ra, còn có chút bản thân mà nhìn y:

“... Cái gì vậy?”

“Hạt thông đường!”

Diệp Khai vỗ vỗ tay, tận lực cười, làm hai bên mặt xuất hiện hai lúm đồng tiền rất mờ nhạt, y đã trở lại thành một Diệp Khai thật sự vui vẻ:

“Khi còn bé lúc ta bị dọa sợ, sư phụ ta đều lấy một khối đường cho ta ăn để bình tĩnh lại.”

Trọng điểm là, Phó Hồng Tuyết cũng đã nhanh chóng hồi hồn.

Trầm mặc một chút, Phó Hồng Tuyết cúi đầu nhìn nhìn tay y:

“... Người vừa rồi cùng Nam Cung Tường đánh nửa ngày, lại còn băng bó vết thương của ta nửa ngày... Người rửa tay chưa?”

Diệp Khai ghen lời. Kéo tay hắn đứng bật dậy:

“... Ở dơ sống lâu!”

20. Chương 13

Sau đó, bọn họ triển khai khinh công vai kề vai, đồng thời chạy về chỗ Diệp Khai ở.

Từ khi quen biết nhau, hai người luôn luôn chạy ngược chạy xuôi. Khó khăn lắm mới có thể trở về chỗ ở của mình, nên tâm tình Diệp Khai quá mức tốt, tốt tới mức y quên nghĩ một chuyện, vì sao Phó Hồng Tuyết cho tới bây giờ vẫn chưa từng đi đến nhà y, vậy mà còn thuộc đường đi hơn cả y?

Vào cửa rồi, Phó Hồng Tuyết tự động tìm chỗ ngồi xuống. Diệp Khai đứng ở bên giường, nhìn lại y cùng Phó Hồng Tuyết y phục đều toàn là máu, quyết định trước xử lý miệng vết thương một chút sau đó đổi y phục.

Biểu tình của Phó Hồng Tuyết có chút như đi vào cõi thần tiên mà ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Diệp Khai bất mãn kéo kéo ống tay áo đã bị rách một vết thật dài của y, máu đã sớm nhuộm hồng bên đó.

—— bởi vì màu máu kia quá đáng sợ, vì thế ánh mắt Phó Hồng Tuyết đang đình trệ, lập tức liền thanh tỉnh.

Hắn cư nhiên quên mất, trên cánh tay Diệp Khai còn có một vết thương!

Diệp Khai không hề tự giác mà xoay người, chợt nghe thấy Phó Hồng Tuyết ở phía sau bỗng nhiên đứng lên. Hắn bước hai bước đi đến sau lưng của y, dùng tay bế bổng y lên giường.

“Uy! ... Người làm cái gì!!!”

Diệp Khai bật người chống tay muốn ngồi dậy, Phó Hồng Tuyết lại hoàn toàn không để ý tới y, một tay đè lại, một tay kia liền trực tiếp vói vào trong ngực của y lấy ra bình kim sang được vừa rồi, sau đó bắt đầu nghiêm túc cởi bỏ y phục của y.

“Uy... Nhột quá a...”

Diệp Khai vừa cười vừa trốn tránh. Thắt lưng của y buộc chặt quá, Phó Hồng Tuyết cởi ra có chút khó khăn. Hắn kéo vài cái cũng không được, ấn chân mày hơi hơi nhíu lại, lực đạo càng ngày càng mạnh lên.

“Phó Hồng Tuyết, người đừng xé y phục của ta...”

Diệp Khai dùng cả tay cả chân mà giãy dụa vài cái, cuối cùng một chữ còn chưa kịp nói xong, chỉ nghe “Xoạt” một tiếng, cổ áo của y đã Phó Hồng Tuyết lưu loát kéo rách xuống vạt.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc một chút, đơn giản là đâm lao phải theo lao, đành vận lực kéo đứt luôn thắt lưng của y, sau đó nhanh chóng kéo mở nội y màu trắng của Diệp Khai.

Diệp Khai cảm thấy thật bất đắc dĩ, vạt áo bị mở tung, y đành nằm yên trên giường nhìn hắn:

“... Ta biết là người muốn bôi được cho ta, nhưng mà... Người có thể đừng biến thành giống như là muốn phi lễ ta hay không?”

Phó Hồng Tuyết liếc y một cái, căn bản là lười đáp lời, chỉ chăm chú vào vết thương trên cánh tay y.

Vết thương kia kéo dài từ giữa tay đến bả vai, bởi vì thời gian bị thương đã lâu, máu bên ngoài cơ hồ đều ngưng kết, dính chặt vào ống tay áo.

Phó Hồng Tuyết lại càng nhú mảy, thật cẩn thận mà bắt đầu gỡ bỏ từng phần vải áo, động tác cực kỳ mềm nhẹ, tựa hồ sợ làm đau Diệp Khai.

Đáng tiếc Diệp Khai lại không linh tình, nhìn hấn màu mè nhẩn nải nửa ngày, rốt cuộc y không thể nhin được nữa mà kéo mạnh ống tay áo ra ——

“... Đau lâu không bằng đau ngắn.”

Tùy ý ném bỏ y phục, Diệp Khai cau mày đọc lại thuyết giáo.

Gân xanh trên trán của Phó Hồng Tuyết giật mạnh vài cái ——miệng vết thương nguyên bản đã cầm máu, lại bị y không biết sống chết kéo xuất huyết!

“—— cứ nằm như thế, không được nhúc nhích!”

Phó Hồng Tuyết cố gắng cắn răng khắc chế xúc động muốn “Làm” y, đứng dậy đi đến góc phòng lấy khăn cùng chậu đem ra ngoài mức nước.

Đại khái là bởi vì ngữ khí của hấn tương đối nghiêm trọng, chờ hấn mức nước trở về, Diệp Khai đã thật sự ngoan ngoãn nằm ở trên giường không hề động dậy.

Hấn bưng thủy phóng tới bên chân giường, lại đi vào buồng trong lấy ra khăn bố băng vết thương, lúc này mới nhúng khăn vào nước, ngồi xuống kéo tay Diệp Khai ra để chậm rãi lau sạch vết thương. Bởi vì trầy da, miệng vết thương cũng không sâu, nhưng loại tên dùng để bắn y lực đạo quá mạnh lại sắc bén, cắt rách quá nửa cánh tay, làm miệng vết thương rách dài.

Bởi vì lau rồi vắt nhiều lần, chậu nước nguyên bản trong trẻo thực nhanh biến thành màu đỏ sậm. Cho đến khi tay y được lau rửa sạch sẽ, miệng vết thương trên cánh tay cũng hoàn toàn lộ ra, hấn mới mở nắp bình được, bàn tay nắm chặt, ngón trở nhẹ chấm vào bình, bắt đầu bôi một tầng thuốc trên vết thương.

Sau đó mới lấy quá băng gạc, bắt đầu một tầng một tầng chậm rãi cuốn quanh bả vai xuống dưới.

“Miệng vết thương từ bả vai kéo xuống cánh tay, băng không chặt được, tay ta bị thương cũng bất tiện, người mấy ngày nay cẩn thận một chút.”

Vừa nói, vừa cuốn thêm vài vòng rồi cột chặt băng gạc.

Diệp Khai giả chết nằm đó, lười suy xét cũng lười nhìn lại hấn, một bộ cá nằm trên thớt mặc người xử lý.

Đến chỗ vết thương trên bả vai, việc băng bó lại khó khăn hơn, vải không thể quấn chặt được, Phó Hồng Tuyết lại phải gỡ ra, thử cách khác. Hấn thật sự kiên nhẫn, cứ thử đi thử lại, lúc vừa ý mới ngừng tay, còn nhân tiện vén gọn lọn tóc bay nhẹ nhẹ ở nơi đó cho Diệp Khai...

Vì thế... ngón áp út của hấn bỗng nhiên vô ý nhẹ nhàng lướt qua xương quai xanh của Diệp Khai. Ánh mắt của Phó Hồng Tuyết cũng theo ngón tay mà bất giác lướt qua nơi đó, rồi bỗng nhiên ngưng đọng, triệt để bất động.

... Một chút xúc cảm ở đầu ngón tay, làn trơn tru thấm chút mồ hôi sờ vào rất nhu thuận lại ôm lấy dáng vẻ sắc sảo tinh tế. Bởi vì cơ ngực chậm rãi phập phồng mà hàng lông tơ trên xương quai xanh cũng theo đó lấp lánh ánh nắng từ song cửa.

Vừa thuận mắt, vừa hấp dẫn lạ kì.

... Phó Hồng Tuyết dừng tay một chút, ngón tay đã định rút về, lại theo bản năng chậm rãi trượt xuống phía dưới.

Nơi đó là tim.

Nơi đó, làn da nhẩn nhụi, hữu lực, ẩn chứa sinh mệnh nhịp nhàng rung động. Làm tâm của hấn cũng bất tri bất giác đập nhanh hơn.

... Nơi đó đã từng từng có một vết sẹo làm hấn khắc cốt ghi tâm sẹo. Hấn cũng từng hôn lên đó vô số lần.

Hắn thương tiếc nó, cũng thống hận nó.

Chính là cảm tạ trời xanh... Nó hiện tại đã không còn tồn tại.

Cảm tạ trời xanh... Nó thể nhưng không bao có thể giờ tồn tại.

Bàn tay chậm rãi duỗi ra, toàn bộ lòng bàn tay đều dán lên phía trên trái tim ấm nóng đó.

Hắn vẫn duy trì tư thế như vậy trong chốc lát, sau đó toàn bộ nội tâm đã bị đốt đến nóng, thân thể bắt đầu từng chút đầu hàng bản năng, hai mắt yên lặng nhìn đôi môi hơi mở ra của Diệp Khai, nhắm mắt chậm rãi hôn xuống ——

Sau đó Diệp Khai mãnh mẽ nắm chặt tay hắn, nghi hoặc mở mắt thấy nhìn khuôn mặt đang gần trong gang tấc của hắn:

“... Người đang làm gì? Thở phà phà trên mặt ta!”

Trời giữa trưa, chẳng những quá sáng, còn nóng vô cùng! Y rõ ràng đã ngủ quên, kết quả lại bị làm cho tỉnh!

Phó Hồng Tuyết trong nháy mắt vô cùng muốn bóp chết y. Bàn tay đang để trên ngực y nhanh chóng chuyển xuống giường, thất bại mà gục đầu xuống cố gắng trấn định hô hấp, rồi mới ngẩng đầu lên mặt không đổi sắc nhìn y:

“Không có gì, trượt tay.”

“... trượt tay?”

Diệp Khai hiển nhiên không hiểu.

Phó Hồng Tuyết hiển nhiên cũng không định giải thích nhiều lời, có vẻ buồn bực mà thuần thực vắt sạch khăn bố, sau đó dứt khoát đứng dậy, bê chậu nước đi ra ngoài.

Tiếp đến, Diệp Khai nằm ở trên giường, chợt nghe bên ngoài vang lên thanh âm dội nước đến chấn động, bánh xe nước chuyển động rờn rờn, sau đó lại có tiếng đổ nước vào thùng.

Rồi lại “Rầm” một tiếng, giống như cả thùng nước đều đổ ào xuống.

Diệp Khai lập tức xoay người đứng lên, chạy đi ra ngoài vừa thấy, Phó Hồng Tuyết cả người đều ướt, nước từ cằm vẫn còn nhỏ như hạt châu rơi.

“Người... Người làm gì!”

Y hiển nhiên hoảng sợ.

“Rửa mặt.”

Phó Hồng Tuyết vẫn là mặt không đổi sắc.

“... Người rửa mặt như vậy sao!? Cho dù bây giờ là giữa trưa, dội nước cũng sẽ nhiễm phong hàn mà!”

Diệp Khai trừng mắt nhìn hắn một lát, liền nhìn không được mà mắng. Nắm tay Phó Hồng Tuyết trực tiếp chạy vào phòng, hoàn hảo là y phục của y khá nhiều, tuy rằng để Phó Hồng Tuyết mặc sẽ có khả năng hơi nhỏ một chút, nhưng có còn hơn không.

Phó Hồng Tuyết cũng không phản kháng, tùy ý y lôi kéo.

Chỉ là lúc đi vào nhà, hắn vẫn luôn ngẩng đầu nghiêm túc mà nhìn trời.

... Kỳ thật hắn không phải là nam nhân, mà là thánh nhân đi?

Nếu như là trước kia, Diệp Khai thấy được một màn này, nhất định sẽ cười đến ngứa tới ngứa lui.

Tên kia vô tư vô tâm, chỉ cần gặp chuyện vui, nhất định sẽ tùy ý cười.

Thôi vậy, cho dù thế nào, trước mắt vẫn giữ tình thế này.

... Đại khái bởi vì từ nhỏ đã bị huấn luyện đến tuyệt tình tuyệt tâm, cho nên dục vọng của hắn kỳ thật cũng không mãnh liệt như người bình thường.

Nhưng chỉ thiếu, không phải là không có.

Mỗi ngày đều chạm được vành tai đó, tóc mai đó, chính mình đã từng hàng đêm xem là tình nhân, xem được, sờ được, lại phải khắc chế chính mình ngàn vạn không thể bởi vì nóng vội mà nuốt trọn y, vì thời cơ chưa đến...

Hắn luyện kỳ thật không phải là đại bi phú, mà là đại nguyên rửa đi?

Có lẽ chờ đến ngày Diệp Khai rút cuộc thông suốt đó, hắn đã nhẵn đến phi thăng ...

Nhìn người kia kéo hắn chạy thẳng đến trước tủ quần áo, sau đó gãi cầm nghiêm túc chọn trang phục, Phó Hồng Tuyết cũng bắt đầu nghiêm túc mà suy xét ——

Hắn có nên rút gọn giai đoạn, trước đem Diệp Khai ăn hết rồi lại tính.

... Dù sao gả cũng đã gả, đường cũng đã bái.

Không biết đến lúc nào Diệp Khai mới tự nhận ra...

Một Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai đấu trí đấu dũng nhiều năm, so với một Diệp Khai toàn tâm toàn ý đến ngốc nghếch muốn bù đắp cho Phó Hồng Tuyết. Đừng nói tính chuyện tương lai, hiện tại ai thắng ai thua, không cần nghĩ cũng sẽ biết.

Ngốc tử...

Vì thế hắn hơi nhếch khóe miệng, nhìn người phía trước thiếu điều nằm dài vào tủ y trang bối bối, bắt đắc dĩ, rồi lại vô cùng ôn nhu mà nở nụ cười.

Nhưng người vĩnh viễn cũng sẽ không biết, ta yêu nhiều thế nào, cũng cảm kích người ngốc tử ra sao...

Sáng sớm hôm sau, Phó Hồng Tuyết tính thời gian rời giường, bước ra khu rừng bên ngoài còn đầy sương lạnh mà xuống núi.

Xuân phương trai dưới chân núi, lão bản hôm nay dậy sớm, thông thả mở cánh cửa mộc nát ra để trưng đồ vật lại trực tiếp bị người đứng bất động trước cửa dọa sợ nhảy dựng lên.

“Người... Người sớm như vậy đã tới nơi này đợi?”

Hắn mặc bộ quần áo gần như trắng loá, sắc mặt lạnh lùng, hàn khí từng trận thiếu chút nữa làm cho lão bản nghĩ là già đang gặp bạch vô thường.

“Vừa tới, chỉ là biết lúc người mở cửa tiệm mà thôi.”

Phó Hồng Tuyết cười cười.

Tiệm này làm bánh bao nhân nấm hấp xứng tre, vẫn luôn được Diệp Khai coi là phúc phần lớn nhất cuộc đời y.

Vô luận y có bao nhiêu không vui, chỉ cần Phó Hồng Tuyết lấy bánh bao này đi dỗ, dù đã tức giận đến mức đỏ mắt đỏ lệ, Diệp Khai cũng chỉ do dự một chút rồi liền sẽ đoạt lấy, không màng hình tượng đại hiệp mà gặm cắn... Gặm đến mức, quên luôn cả vừa rồi tức giận Phó Hồng Tuyết chuyện gì.

Đáng tiếc vài năm sau lão chủ quầy Xuân phương trai tạ thế, con của lão kế nghiệp, tuy hương vị nhân bánh không đổi, nhưng vỏ bánh bao lại không bằng lúc trước nữa, dày lên không ít. Tuy rằng Diệp Khai vẫn đi mua để ăn, lại luôn vừa ăn vừa tiếc nuối mà nhắc lại. Sau đó hắn nghe nhiều thấy phiền, lại có một ngày trực tiếp giật lấy vỏ bánh từ miệng y bỏ miệng mình nhai nhai, ném ném rồi nói: sao chứ, hương vị vẫn không tồi.

Kỳ thật hắn không kén ăn, chỉ cần có thể ăn no, cùng với cung cấp đầy đủ thể lực cho hắn là được.

Kết quả từ đó về sau, chỉ cần Diệp Khai ăn bánh bao này, liền nhất định sẽ đùa dai mà cắn hai cái hết sạch nhân, sau đó mạnh mẽ đem da bánh bao nhét vào miệng hắn.

Mỹ thực là gì: chính là đúng như ý thích.

Sau đó, Diệp Khai còn tự mình học làm bánh bao.

Hắn muốn giúp, kết quả lại bị tuyệt tình đuổi khỏi phòng bếp. Diệp Khai một mình mất hết nửa ngày, mới miễn cưỡng chưng ra hai xứng bánh.

Lúc bánh chín, Diệp Khai coi như vật báu mà cẩn thận bưng đến bàn, vừa bỏ xuống đã kêu nóng phỏng tay, nóng đến mức phải dùng tay nắm vào tai mới hết. Làm trò xong, y lại chạy đi lấy hai đôi đũa hai cái bát đến, sau đó ngồi xuống cẩn thận lấy bánh ra, bóc vỏ bỏ vào một chén, nhân bỏ vào một chén.

Bóc được vài cái, y mới dùng tay dùng đũa chọc một cái nhân nhét vào miệng Phó Hồng Tuyết, cười đến mặt mày tươi tắn:

“Trước kia đều bắt người ăn da bánh thừa. Lúc này ta làm, cho người ăn nhân, ta ăn vỏ.”

Phó Hồng Tuyết nhìn y, nghiêm túc thưởng thức hương vị, thật cảm thấy rất tốt. Chẳng sợ không bằng xuân phương trai bán, cũng đã đầy đủ để hắn vĩnh viễn không quên.

Sau đó Phó Hồng Tuyết liền vươn tay lấy một khối vỏ bánh trong bát của y, bỏ vào miệng.

Vỏ bánh nhào không kỹ, độ dày cũng không đều, có chỗ còn chưa chín, cắn một cái liền dính cứng ngắt trong miệng hắn.

... Lúc đó, đôi tay của Diệp Khai đã không còn được bao nhiêu khí lực.

Cho nên bọn họ chỉ ngồi đối diện nhau, miệng ầm ỹ cười, lẳng lặng ăn hết hai xứng bánh bao Diệp Khai thật vất vả mới làm ra được đó.

Kỳ thật đó mới là hương vị chân thật nhất, mà Diệp Khai lưu cho hắn.

Tươi mới ngon miệng, mùi thơm ngập tràn, có chút đắng dót của nhân gian, hậu vị lại ngọt ngào hạnh phúc, cảm giác trong miệng nhẩn nhẩn, khiến tâm can đầy tràn ... Rốt cuộc không nỡ nuốt hết vào bụng.

Hoá ra Diệp Khai cố gắng giành hết thứ khó nuốt, đem tất cả đồ ngon nhường hắn ăn.

... Sau đó hắn cũng ném thử bánh tự hắn làm. Thế nào cũng không ném lại được hương vị ngày đó.

Hắn dính một đầu đầy bột mì, đứng ở trong bếp phát ngốc cả đêm, lúc phục hồi tinh thần lại rồi sẽ bắt đầu đi học làm đủ loại bánh bao, mỳ, thậm chí còn chạy đến tửu lâu dưới chân núi, xuất ra không ít bạc, chỉ cầu đầu bếp thu nhận dạy hắn nấu nướng.

... Hắn muốn học hết, những món Diệp Khai chưa từng được ăn, hay vẫn luôn muốn ăn, cuối cùng cũng không có cơ hội ăn.

Lúc bắt đầu, tửu lâu lão bản cùng đầu bếp đều không nguyện ý, cho đến khi hắn không nói một lời mà rút ra Diệt tuyệt thập tự đao chói lọi, hai người mới kinh hãi đảm chiến mà thỏa hiệp. Tái sau lại, thái độ trầm mặc mà nghiêm túc của hắn rốt cuộc cũng cảm động được đầu bếp, mới bắt đầu cẩn thận dạy dỗ.

... Hắn vẫn luôn biết, nhân sinh ý nghĩa của Diệp Khai, ném hết thiên hạ mỹ thực, tuyệt đối là phần quan trọng nhất.

Cho nên Diệp Khai không kịp ăn, hắn quyết định sẽ chậm rãi làm cho Diệp Khai ăn.

Hắn kiên nhẫn cùng đầu bếp học từng phần, nhiều lần tự làm tự ném cho đến khi đầu bếp hoàn toàn vừa lòng mới dám làm cái mới, nhân lúc còn nóng mà bưng cho Diệp Khai.

Mỗi khi nghe hương vị mỹ thực tràn ngập không khí, nhìn từng đợt từng đợt nhiệt khí từ chén đĩa chậm chậm toả ra, hắn đã cảm thấy... Một khắc kia, Diệp Khai nhất định là vui vẻ.

... Cho dù bây giờ không còn cơ hội ăn bánh bao Diệp Khai làm, kỳ thật cũng không có vấn đề gì.

Bởi vì hắn có thể làm cho Diệp Khai ăn.

—— Phó Hồng Tuyết cầm bánh bao trở về, Diệp Khai vẫn chưa có tỉnh dậy.

Hắn đặc biệt thích cảnh tượng cùng Diệp Khai hai người ngồi ở trong nhà nhỏ của mình ăn cơm, cho nên hoàn toàn không nề hà mà đi xuống chân núi mua đồ.

Chờ hắn đốt củi nấu được một nồi cháo, lại đem hai túi bánh bao để kế bên cửa lò hâm nóng, sắc trời mới vừa tảng sáng.

Hắn mặc kệ Diệp Khai tỉnh hay không, lôi hai tay của y dậy, bắt đầu thuần thực giúp y đổi được. Đổi rồi lại lấy lược thay y chải tóc lại, sau đó lấy y phục sạch ra giúp y mặc vào.

Diệp Khai vẫn đang ngủ say, trừ thân thể lâu lâu sẽ hơi giật một chút thì mắt vẫn nhắm chặt, hoàn toàn không nhúc nhích mặc hắn gây sức ép.

Chuẩn bị tốt rồi, hắn mới xoay người ra sau nhà vắt một cái khăn ướt, sau đó “bộp” một tiếng phủ lên mặt Diệp Khai:

“—— chịu dậy chưa?”

Diệp Khai giật mình một cái, luống cuống tay chân lột khăn xuống, mắt cuối cùng mới miễn cưỡng mở ra một nửa:

“Sớm như vậy kéo ta dậy làm chi... A...”

Sau khi nói xong, còn ngáp một cái thật dài.

Gần đây sự chuyện xấu liên tiếp xảy ra, hiếm hoi lắm mới có lúc y yên tâm ngủ nướng.

“Tự đi ra ngoài, mức nước súc miệng, sau đó ăn cơm.”

Phó Hồng Tuyết ngẩn ngơ mà phân phó.

Lúc mới vừa rời giường, đầu óc Diệp Khai cũng không có tỉnh táo mấy, nói sao y liền nghe vậy.

Chờ đến khi Phó Hồng Tuyết vào phòng bếp bưng cháo cùng bánh ra, Diệp Khai vừa vắn trở lại, rốt cuộc tinh thần cũng chấn hưng triệt để.

Hắn vừa vào nhà đã duỗi tay duỗi chân, kết quả không cẩn thận làm đau vết thương trên tay, mới ngưng ngừng mà buông tay xuống.

“Thương tích của mình mà không nhớ? Mới vừa thay băng cho ngươi, còn hồ nháo làm nứt vết thương thì tự chịu hậu quả.”

Phó Hồng Tuyết thản nhiên mà cảnh cáo.

Hắn múc ra hai chén cháo, cũng xé bỏ túi giấy dầu đựng bánh bao.

“Vậy vết thương trên tay ngươi thì sao?”

Những lời này của hắn lại nhắc cho Diệp Khai nhớ, y lại chạy đến nằm dài trên bàn, vươn tay phải ra kéo bàn tay của hắn đến kiểm tra.

“Ta cũng đổi được rồi.”

Phó Hồng Tuyết xoa bàn tay vừa được thay băng sạch sẽ cho hắn nhìn:

“Mau ăn, ăn xong chúng ta còn có việc.”

“Có việc?”

Diệp Khai xoay xoay chiếc đĩa còn đang ghim bánh bao giữa không trung:

“Chuyện gì?”

Y đã cho rằng, bọn họ ít nhất có thể tạm thời nghỉ ngơi hai ba ngày mà.

Phó Hồng Tuyết ngồi xuống, bắt đầu cúi đầu uống cháo, cũng không ngẩng đầu lên:

“Lục đại môn phái mất tích.”

Diệp Khai ánh mắt mãnh liệt trừng to. Sững sờ một chút mới hiểu kịp:

“Người là nói... Sau khi đại hội diệt tuyệt tan cuộc, lục đại môn phái căn bản không hồi gia, mà là toàn bộ mất tích?”

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết bình tĩnh gấp lên một cái bánh bao, cắn một hơi, còn không quên nhắc nhở y:

“Mau ăn. Vừa ăn vừa nói, không tốt.”

Diệp Khai lại giật mình:

“... Những người mất tích đó, có manh mối rồi sao?”

Hỏi xong rồi cũng bắt đầu ngoan ngoãn cúi đầu ăn.

“Bọn họ sau khi rời khỏi, còn chưa kịp phân tán đã bị người một lưới bắt hết. Phải là dùng được gây mê trước, lại dùng xe ngựa đồng thời chở đi.”

“... Làm sao ngươi biết?”

Y thật sự cảm thấy kỳ quái. Kỳ quái đến mức ăn bánh bao nhân nấm của chỗ y thích nhất, y cũng không nhận ra. Phó Hồng Tuyết mấy ngày nay rõ ràng vẫn luôn ở bên y, hẳn nghe tin này từ đâu được?

Động tác của Phó Hồng Tuyết dừng một chút, hẳn thật sự quên mất chuyện này. Cũng không thể giải thích cho Diệp Khai hiểu, kỳ thật việc này hẳn đều đã trải qua một lần nên không cần người khác nói hẳn cũng sẽ biết được.

“... Hướng mình chủ cho người đến báo.”

Hoàn hảo còn có thể tùy tiện viện lý do.

“VẬY... Chúng ta có đi cứu bọn họ không?”

Này một câu, Diệp Khai hỏi mà lại có chút thăm dò.

Những người này rõ ràng nắm giữ manh mối vụ án giết cha của Phó Hồng Tuyết trong tay, nếu chết hết, manh mối cũng liền triệt để mà bị chặt đứt.

Chính là bắt Phó Hồng Tuyết bất kể hiềm khích lúc trước mà đi cứu đám người luôn truy giết hắn, thậm chí còn có thể kẻ giết cha hắn... Y không biết Phó Hồng Tuyết trong lòng sẽ nghĩ như thế nào.

Phó Hồng Tuyết rút cuộc ngẩng đầu nhìn y, đây là ánh mắt đầu tiên từ lúc ấy, cùng ngữ khí đậm đặc, không chút do dự:

“Cứu.”

Nếu hắn không đi cứu, phỏng chừng lục đại môn phái nếu không phải chết trong tay Công Tử Vũ, thì cũng sẽ bị Công Tử Vũ hoàn toàn khống chế. Vì để chắc chắn sau này hắn nắm được mười phần cơ hội bắt Công Tử Vũ, phải áp chế lợi thế của y trước là điều tất nhiên.

Hơn nữa, làm tiêu tan hiềm khích với lục đại môn phái trước, kỳ thật cũng không có gì không tốt.

Tất nhiên hắn có thể trọng sinh một lần... Như vậy, sau khi nghĩ thông suốt hết thảy, hắn cũng không để ý cho người khác cơ hội ảnh hưởng hắn nữa.

Diệp Khai lại yên lặng nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười sáng lạn đến chói mắt:

“Được rồi —— vậy hãy để Diệp đại hiệp cùng Phó đại hiệp đồng thời đi cứu những tên ngu chết tiệt đó nào!”

Phó Hồng Tuyết nhìn nụ cười của y, không khỏi bật cười:

“—— lại muốn đi liều mạng, chúng ta vẫn đều bị thương, người cao hứng cái gì?”

Diệp Khai xoay xoay chiếc đĩa, lộ ra một đôi má lúm đồng tiền:

“... Ta cao hứng lòng người rồi cuộc không còn tràn đầy cừu hận a!”

Phó Hồng Tuyết dừng tay một chút, biểu tình trong nháy mắt ngưng trệ, sau đó mới kẹp một cái bánh bao trực tiếp nhét vào miệng y:

“—— làm sao người biết?”

“Ta...”

Diệp Khai mơ hồ không rõ mà phun ra một chữ, mất nửa ngày mới nuốt hết được cái bánh bao nuốt, tiếp tục lộ má lúm đồng tiền cười:

“... A, ta chỉ biết thôi!”

“Chuyên tâm ăn đồ của người đi.”

Phó Hồng Tuyết thản nhiên nói một câu, rũ mắt che đi ngọn sóng trong đáy mắt.

Sau một lát, cuối cùng vẫn là nhịn không được, vươn tay khẽ xoa xoa đỉnh đầu của y.

Diệp Khai vừa cắn bánh bao vừa len lén nhìn hắn một cái, chỉ cảm thấy sáng nay tâm tình tốt, tốt đến mức liều mạng y cũng chịu.

21. Chương 14

Ăn cơm xong, Diệp Khai vét bát rồi đứng dậy, hứng thú kéo tay Phó Hồng Tuyết chuẩn bị đi cứu người. Động tác nhanh đến mức xém nữa kéo ngã Phó Hồng Tuyết.

“—— còn chưa rửa chén!” Phó Hồng Tuyết bắt đắc dĩ nói.

“Ai nha, trở về rồi rửa!” Diệp Khai chẳng hề để ý.

“... Trở về thôi.”

Phó Hồng Tuyết kiên định xoay người đi dọn bàn, thuận tiện phân phó:

“Ngồi đó, đừng động!”

“—— không được, để ta!”

Mắt thấy không rửa chén là không được đi, Diệp Khai lập tức thay đổi sách lược, đoạt hết chén bát trên tay Phó Hồng Tuyết rồi chui vào phòng bếp. Y cũng không quên tay của Phó Hồng Tuyết vẫn đang bị thương.

Mức một gáo nước đầy từ lu ra, thuận tiện còn chỉ chỉ về phía sau:

“Người ngồi chờ ta, sẽ xong nhanh thôi.”

Phó Hồng Tuyết nhìn bóng lưng của y, trên mặt hiện nụ cười, ngoan ngoãn lui vào phòng khách ngồi xuống.

Diệp Khai nhanh nhẹn rửa sạch chén bát rồi rửa tay, lại còn theo bản năng chùi chùi tay vào vạt áo trước.

Phó Hồng Tuyết bắt đắc dĩ mà thở dài, rút từ trong ngực áo ra một chiếc khăn trắng tinh, kéo tay y lại, lau khô từ tay đến cả tóc mai dính nước của y:

“Người vội vã đi cứu người vậy—— đã nghĩ xem, sẽ cứu như thế nào chưa?”

Vị “Thiếu hiệp” nổi tiếng giang hồ này, kỳ thật trong cuộc sống có rất nhiều thói quen nhỏ, đều làm người ta dở khóc dở cười. Có đôi khi Phó Hồng Tuyết thật sự sẽ nhịn không được mà muốn biết, Lý thám hoa-sư phụ y đốt cục đã dạy dỗ y thế nào.

Diệp Khai khựng lại, chần chờ nửa ngày mới thăm dò hỏi:

“... Đi rồi tính?”

Kỳ thật Diệp Khai là một người vừa làm biếng lại thực tùy tính. Nếu bên y có người có thể suy xét chu đáo, y sẽ hoàn toàn không nghĩ nữa, hoàn toàn nghe theo chỉ thị; nhưng một khi yêu cầu y độc lập xử lý sự tình, đầu óc y trong nháy mắt sẽ có năng lực hơn người bình thường rất nhiều.

Phó Hồng Tuyết có lần đã lấy làm lạ mà hỏi y, kết quả y nhún nhún vai nói:

“Hai tính cách cứng rắn mà ở cùng nhau thì sẽ phải có một người học cách nhường nhịn, để người kia quyết định là được. Nếu không mỗi ngày chỉ có tranh nhau phần thắng mà đánh nhau tới tăm mặt mũi thôi.”

Phó Hồng Tuyết lúc ấy có chút kinh ngạc:

“... Không ngờ... Người cư nhiên nhìn thấy thấu triệt như vậy?”

Diệp Khai cười cười, thuận miệng đáp:

“... Đuổi theo sau mông người từng đó thời gian, đụng phải biết bao khó khăn rồi mới nghiệm ra được.”

Sau khi y nói xong, Phó Hồng Tuyết liền trầm mặc.

Diệp Khai cũng lập tức nhận ra mình nói sai, lại vội vàng nói linh tinh đùa giỡn với hần hầu lấp liếm.

... Kỳ thật, khi đó hần trầm mặc chính là cảm thấy có chút thất bại.

Bởi vì hần chợt phát hiện, nhìn như hần vẫn luôn là người độc đoán khi sống chung —— nguyên lai cũng đều bởi vì Diệp Khai thủy chung nhường hần.

Nhưng hần lại hoàn toàn không nghĩ đến... Kỳ thật Diệp Khai nói, đều là lời nói thật.

Khi đó hần mới bước vào giang hồ, một thân lạnh như băng, gai góc lợi hại, chỉ cần đắc tội với hần, tay sẽ nhiễm máu tươi.

Khi đó Diệp Khai cũng mới bước vào giang hồ, không sợ trời không sợ đất, chỉ cố chấp muốn bù cho hần một cuộc sống vui vẻ.

Hần cố chấp, đụng phải Diệp Khai đồng dạng cố chấp.

Vì thế lúc ban đầu hai người va chạm, cơ hồ vẫn là không thể chịu nổi nhau.

Hần chán ghét Diệp Khai tự cho là đúng, cứ phải cản trở hần, Diệp Khai cũng bởi vì hần lần lượt trở mặt mà tức giận thương tâm.

Hần đối với Diệp Khai là khinh thường cùng phản cảm; Diệp Khai lại sẽ càng bị hần hiểu lầm, bị hần tổn thương.

... Cho đến mãi sau này, Diệp Khai mới từ trong những thương tổn đó, chậm rãi nghiệm ra, đến tột cùng nên nhường nhịn hần thế nào... để hần có thể tiếp nhận.

—— trừ bỏ báo thù cùng luyện đao, lúc ban đầu trong đời hần, kỳ thật không còn để ý đến chuyện khác.

Sau đó hần quen biết rất nhiều người, hần từ một người sơ khởi như giấy trắng, lại bị tổn thương lừa gạt đến mức nhuộm đủ sắc độ đáng sợ.

Chỉ duy nhất... một phần tốt đẹp kia, cơ hồ tất cả đều là do Diệp Khai lưu lại.

Hần khi đó chỉ biết, nhận thức Diệp Khai là may mắn lớn nhất của hần.

Hần sau lại học được cách yêu, học được thế nào là âm áp, học được bình tĩnh cùng khoan dung, tất cả đều là từ Diệp Khai dạy hần.

Nhưng trong suốt thời gian đó, Diệp Khai đến tột cùng trả giá những thứ gì —— khi đó hần cũng không thể tưởng được, cho đến lúc đó, hần chưa từng nghĩ qua.

... Hần không nghĩ qua, Diệp Khai từ nhỏ đến lớn là người thế nào;

... Không nghĩ qua, Diệp Khai cũng đã phải gian nan từng chút một tìm hiểu hần, lại vì hần mà tổn thương thật nhiều, sau đó mới có thể dần dần hiểu được một ít chuyện, sau đó tìm được phương pháp từng bước một tới gần hần;

Hắn càng không nghĩ qua...

Một người càng lúc trưởng thành, càng lúc hiểu chuyện chỉ vì người kia —— đây là một loại hy sinh trân quý đến cỡ nào.

... May mắn là hiện tại, hắn cái gì đều đã hiểu.

Luân hồi một kiếp —— Diệp Khai vẫn chưa kịp chịu tổn thương, hắn rốt cuộc đã có thể nuông chiều Diệp Khai ngay từ đầu.

Cho nên đến Diệp Khai cũng sẽ không thể biết, hắn cơ hồ vui mừng đến phát điên, lại phải ẩn nhẫn giấu kín, chỉ cam chịu nhìn Diệp Khai vừa quấy vừa nháo bên cạnh, cho y không bị thất kinh sợ hãi.

Không cần phải cố gắng nhường nhịn, chỉ cần tin tưởng có thể giải quyết mọi việc cùng nhau là được. Cho nên lúc này y mới lười phí công suy nghĩ, cứ ngồi xồm xờ hắn phân phó.

... Sau đó y lại không cẩn thận, té vào vũng bùn trước mặt rồi còn nhanh chóng đứng dậy, lén lút phủi đi bụi đất chỉ vì sợ hắn chán ghét tránh xa y.

Lúc này mới là Diệp Khai a...

Thật vui vẻ, không còn lo lắng, không còn gánh nặng, là Diệp Khai...

“Ta có thể đoán được lục đại môn phái bị đưa đến nơi nào. Lát nữa chúng ta chia làm hai đường, ta đi ngăn thủ phạm, người đi cứu người. Nhưng trước khi cứu người nhớ bức đám hung thủ đưa ra giải được —— lục đại môn phái dễ dàng bị một lưới bắt hết, hiển nhiên không phải là do thực lực kém, mà là đối phương dùng độc được cực lợi hại. Lúc động thủ, chính người cũng ngàn vạn phải cẩn thận.”

Cho nên hắn dùng tay nắm lấy tay Diệp Khai, ôn nhu dặn dò.

“A...”

Diệp Khai cũng nhanh chóng đáp ứng, rũ mi, hình như là đang tính toán cái gì.

Sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười quỷ dị, rồi nắm lấy cánh tay hắn kéo đi:

“Đừng vội đi cứu người, chúng ta xuống núi đi mua một ít đồ ...”

Phó Hồng Tuyết lòng tràn đầy nghi hoặc mà bị y lôi kéo:

“Mua đồ? Mua cái gì?”

Diệp Khai cũng không quay đầu lại, thần bí cười cười:

“Lát nữa ngươi sẽ biết!”

—— kết quả xuống núi rồi, Diệp Khai trực tiếp kéo hắn đến hiệu may y phục.

Phó Hồng Tuyết nhìn xem bảng hiệu “Tướng Ký phục trang” trên đỉnh đầu, hình như đoán được y muốn làm gì.

“Mua cho ngươi bộ quần áo... Không, là mua hai bộ, ngươi một bộ ta một bộ!”

Hiện tại đồ hắn mặc, chính là y phục của Diệp Khai. Ngày hôm qua Diệp Khai lục lọi mãi mới tìm ra được một bộ trang phục tối màu để hắn miễn cưỡng mặc.

Diệp Khai chỉ mặc những y trang vàng cam, xanh đỏ, đi giữa thanh thiên bạch nhật cứ như cầu vồng. Khí chất y dương quang thanh thuần, dĩ nhiên mặc hợp, nhưng hắn thì... Chưa đoạ người khác, hắn hẳn là tự bị hù chết.

Đương nhiên, chuyện này không quan trọng. Quan trọng là —— hắn cao hơn Diệp Khai, Diệp Khai lại gây hơn hắn. Cho nên y phục của Diệp Khai mặc trên người hắn, thật ra không thoải mái mấy.

Vào cửa tiệm rồi, Diệp Khai kéo hắn tả hữu nhìn một vòng, liền chỉ bộ trường bào lam sắc có áo choàng tối màu, quay đầu lại nói với chủ tiệm:

“Cái này, chúng ta muốn hai kiện y phục thế này, cỡ của ta và hần, có thể có ngay lập tức cho chúng ta không?”

Chưởng quầy cười hê hê đánh giá bọn họ vài lần, như là trong đầu đã có sẵn số đo, vẫn cẩn thận lấy thước đo đến ước lượng, lúc này mới vuốt râu mép vỗ ngực:

“Không thành vấn đề! Ta đây liền đi lấy cho nhị vị!”

Diệp Khai cũng cười cười gật đầu, thuận tay từ cái giá bên cạnh gỡ xuống một mặt nạ che mặt hắc sắc, đeo lên đầu thử thử, biểu tình như là vừa lòng, cũng đặt ở trên quầy.

Kia ý tứ thực rõ ràng —— chờ chưởng quầy đi ra đồng thời tính tiền.

“Người muốn nó làm chi?”

Y phục cùng khăn che này, trước kia Diệp Khai cũng từng dùng, bất quá khi đó là vì giả trang trốn khỏi địch nhân. Hiện tại rõ ràng đã không cần, y còn mua... Lại là muốn làm gì?

Diệp Khai liếc liếc xem thường, ném cho hần một cái chữ “Ngốc” rõ ràng:

“Chúng ta phục trang giống nhau, lát nữa ta còn mua cả đao nữa, giả thành người đi cứu lục đại môn phái, thuận tiện có thể làm cho bọn họ thiếu người một mảnh ân tình a!”

Phó Hồng Tuyết sững sốt, hiểu được. Diệp Khai là muốn mượn nhân tình lần này, làm cho lục đại môn phái về sau cũng không tìm hần gây phiền toái nữa.

“Đến đây, hai vị, đây là y phục.”

Lão chưởng quầy thực nhanh đã quay lại, hai bộ y phục lão mang ra cũng rất có chất lượng, sờ vào cảm giác không hề kém bộ mẫu bên ngoài.

“Bên trái là cỡ nhỏ một chút, bên phải lớn một chút, phân biệt kích cỡ hai vị công tử.”

Diệp Khai gật đầu, tiếp tục hỏi:

“Chỗ này của lão có nơi thay đồ không?”

“Có! Mặt sau có một tiểu gian, chuyên để khách nhân thay quần áo!”

Chưởng quầy vội vàng đáp.

“Chưởng quầy, đa tạ!”

Diệp Khai tiện thể cầm luôn khăn che đặt trên quầy, ôm lấy hai kiện quần áo, trực tiếp cười cười héch cầm với Phó Hồng Tuyết:

“—— đi, đổi y phục.”

Tiểu gian để thay y phục, quả nhiên thực “Tiểu”.

Nhét vào hai đại nam nhân như bọn họ, muốn cử động cũng thực khó khăn.

Diệp Khai vừa vào liền lưu loát cởi bỏ y phục trên người, mặc vào ngoại bào lam sắc, sau đó thắt chặt đai lưng, cột lại tóc, cẩn thận kéo cổ áo, cổ tay.

Phó Hồng Tuyết chống tay vào tường, chờ y triệt để xử lý hoàn, mới bắt đầu tự thay quần áo.

—— Diệp Khai cột chặt dây áo choàng mới xoay người, liền phát hiện Phó Hồng Tuyết còn chưa buộc được thắt lưng, áo vẫn còn nhăn nhúm. Y bước lên trước một bước nâng cánh tay của Phó Hồng Tuyết lên, xoay hần một vòng rồi cúi đầu thay hần chỉnh lý lại.

Phó Hồng Tuyết cũng nghiêng đầu —— nhìn song cửa sổ cao thật cao phía trên tiểu gian kia, cùng ánh nắng lóng lánh vàng óng chiếu xuống mái tóc của Diệp Khai, làm hàng lông mi thật dày của y đổ bóng như quạt, lại phủ lên chóp mũi sinh động câu hồn... Giống như hơi thở của cả hai đã quện vào nhau, lại xa cách đến mức không thể nào chạm được.

Tựa như khi hần bơi được cho y vào ngày hôm qua, vàng sáng xinh đẹp trên xương quai xanh của y cũng thế.

Làm cho hần có chút... bất an, không thể chờ đợi thêm nữa.

Cho nên Phó Hồng Tuyết đang an tĩnh mà nhìn ra ngoài một hồi, bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, một tay ôm lấy thắt lưng Diệp Khai, bất ngờ chống lấy hai tay, áp sát y vào vách tường. Diệp Khai chỉ cần khẽ nhúc nhích, chóp mũi hai người liền sẽ chạm vào nhau, khí tức đó, cơ hồ đều đã như trêu đùa làm nóng môi đối phương.

“Diệp Khai...”

Bảo trì này tư thế này mà ngắm nhìn y một lúc, Phó Hồng Tuyết mới khẽ dao động, còn cúi người thổi vào bên tai y, khoé môi vẫn như đang cười, dựa vào thân thể đang bị áp sát của y mà nói:

“Kỳ thật, người đã nhanh biết ta đối với người là tâm tư gì... có đúng không?”

Diệp Khai thân thể cứng đờ, hô hấp tạm dừng trong khoảnh khắc, lập tức lại trở nên vừa nặng vừa sâu hơn. Sau một lát, y nhẹ nhàng lên tiếng:

“... Ừ.”

Phó Hồng Tuyết gật đầu, như là thực vừa lòng với đáp án này, dừng một chút lại tiếp tục hỏi y:

“Cho nên, người cũng hiểu được, lúc trước lời ta nói, tuyệt đối không phải là nói chơi... Đúng không?”

Lúc này Diệp Khai trầm mặc thật lâu rồi, rốt cuộc mới có được dũng khí nhìn hần một cái, lại càng nhanh quay mặt đi, há miệng thở dốc, cố gắng trấn định lại vẫn không khống chế được mà nói lắp:

“Ta... Ta tuy rằng chưa từng nghĩ, nhưng sự phụ ta cùng Phi thúc thúc... Ta cũng đã thấy qua. Nhưng... Chính là... Mẫu thân của người sẽ không đồng ý!”

Phó Hồng Tuyết rốt cuộc cũng sững sờ một lúc, sau đó hần lại bắt đầu cười:

“Vậy sao? ... Thì ra là người lo lắng chuyện này?”

Hần lúc này nhìn y đã đủ lâu, mới rốt cuộc quyết định không đùa y nữa, dùng một ngón trỏ nhẹ nhàng đẩy khuôn mặt y ngược lên, ép buộc y đối diện với chính mình:

“... Cho nên, người không nề hà theo ta cùng một chỗ?”

Vấn đề này, hần nhất định phải nghe được đáp án xác thực rõ ràng.

Cho nên hần kiên nhẫn chờ đợi thật lâu.

Diệp Khai cứng người một lúc, rũ mi trốn tránh, răng cắn chặt lại, rồi bỗng nhiên ngẩng đầu thật nghiêm túc nhìn hần:

“Đúng vậy... Dù sao ta có cũng thói quen với người ở cùng một chỗ, còn có thể mỗi ngày nhìn người, có cái gì không tốt!”

Y thật sự đã nghiêm túc nghĩ qua vấn đề này.

Phó Hồng Tuyết đối với y thực tốt, đương nhiên y đối với Phó Hồng Tuyết cũng thực tốt, bọn họ vì đối phương mà làm bất luận chuyện gì, cũng đều hiển nhiên như thói quen. Mặc dù có lúc y cũng sẽ hoang mang, rõ ràng hai người mới nhận thức không lâu, vì cái gì lại có cảm giác sẽ nương tựa nhau cả đời. Chính là cảm giác kia, thật sự thực thoải mái.

Có đôi khi thậm chí sẽ làm y cảm thấy trong thoáng chốc, y cũng không phải đến để đền bù cho Phó Hồng Tuyết — mà là vận mệnh cố ý làm thành một vòng tròn, cứ như vậy mà đẩy bọn họ đến với nhau.

Kỳ thật y đối với tình cảm cũng không có khái niệm gì.

Tuy rằng giống như bao người, tương lai y phải tìm một cô nương để thành gia lập thất. Chính là như y từng nói ... Hắn từ nhỏ đã nhìn sư phụ hắn cùng Phi thúc thúc, nam nhân hoặc là nữ nhân, với y mà nói kỳ thật thật không có khác biệt quá lớn.

Y chỉ là chưa bao giờ nghĩ tới, không phải không thể tiếp thu. Với y mà nói duy nhất không ngờ là... Người động tâm với y, lại là Phó Hồng Tuyết.

Cho nên y mới theo bản năng giả ngu. Bởi vì y không biết có nên đáp lại hay không.

Kết quả càng muốn... y cứ nhiên càng phát hiện, mặc kệ là y ly khai Phó Hồng Tuyết hay là Phó Hồng Tuyết ly khai y, y đều không thể chịu đựng được.

Này... có xem như là yêu hay không?

Hay là... thói quen?

Phó Hồng Tuyết rút cuộc buông xuống hai tay, như là đã chợt hiểu ra:

“... Vậy là người đồng ý?”

Không có một chút ý tứ đùa vui, hắn nhìn thẳng vào hai mắt Diệp Khai, ánh mắt kiên định mà chân thành tha thiết. Hắn không muốn Diệp Khai đáp ứng mà vẫn do dự cùng miễn cưỡng, hắn muốn nghe đáp án chân thật nhất.

Hắn tuy rằng nóng vội, nhưng cũng không sợ phải chờ bất luận là bao lâu.

“... Uy! Ta phải nói rõ ràng một chút, ta còn muốn nương của người đồng ý!”

Diệp Khai vội vàng sửa lại.

Vô luận đối với y hay là đối với Phó Hồng Tuyết mà nói, chuyện hỏi ý nương vẫn rất quan trọng. Kỳ thật điều này mới chính là nguyên nhân khiến y giả ngu.

Nếu Hoa Bạch Phụng biết, hai đứa con trai của nàng...

Y thật không dám tưởng tượng.

“Người a...”

Phó Hồng Tuyết lại nhìn y một trận, hít một hơi thật sâu, rốt cuộc giống như buổi sáng ăn cơm vậy, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa tóc của y:

“... Chuyện gì đến, sẽ đến thôi.”

Kỳ thật hắn biết, Diệp Khai hiểu được tình cảm của y với hắn, lại hiểu tình cảm của hắn với y là thế nào.

Chỉ là y đã suy nghĩ qua rồi mà còn hoàn toàn không có biểu hiện bài xích, chuyện này với hắn mà nói đã thực vui sướng.

“... Nghĩ nhiều làm gì, đôi mắt con người chỉ nhìn được đến thế, nghĩ xa cũng không thể chu toàn!”

Phó đại hiệp rốt cuộc thu hồi cảm giác muốn tìm bất mãn, Diệp thiếu hiệp cũng lấy lại được trạng thái bình thường của chính mình, mạnh mẽ đưa tay buộc lại tóc mới vừa này bị hắn làm cho xộc xệch.

Y đương nhiên sẽ không thừa nhận, y kỳ thật là đang cố gắng điều chỉnh hô hấp... Mặt của y, nóng đến dọa người.

Phó đại hiệp ở phía sau lần thứ hai vỗ nhẹ lên vai y.

Diệp thiếu hiệp thờ ơ, làm bộ không biết.

Nhưng ngay sau đó, bả vai y lại bị người kéo mạnh một cái, sau đó y thấy cái tên mặt than sau lưng giả trò lưu manh, dán sát mặt của hắn vào y, đôi môi mãnh như tượng tạc của hắn áp xuống, trên đầu vờn quanh, lại như phát tiết tất cả áp lực.

Sau một lát thậm chí không khống chế được mà bắt đầu gặm cắn.

Cũng may hấn không có hôn lâu lắm, cũng không có làm gì dư thừa, trong quá trình còn luôn chặt chẽ giữ chặt tay Diệp thiếu hiệp, tựa hồ là để phòng ngừa y bỗng nhiên huy chương làm khó dễ.

Sau đó hấn cười mãn nguyện, cầm lấy khăn che mặt nhanh chóng đội vào đầu Diệp thiếu hiệp, lại nhân tiện cầm luôn hai kiện y phục vừa nảy thay ra nhét vào túi, kéo người đi khỏi tiểu gian.

—— còn khiêu chiến lực nhấn nại của Diệp thiếu hiệp cực hạn, y liền thật sự sẽ ra tay đánh người.

Khăn che đen lấy rũ xuống, vừa vắn che lại khuôn mặt đỏ bừng của Diệp thiếu hiệp, chỉ còn khuôn miệng sưng đỏ lộ ra, hồng hào cùng hơi nước ướt ướt nhìn rất khả nghi.

Vừa ra khỏi tiểu gian, Phó Hồng Tuyết nháy mắt liền khôi phục bộ mặt than của mình, đáy mắt vẫn còn chút ý cười cổ quái. Hấn không quay đầu lại mà ném một thỏi bạc cho chưởng quầy, cũng không đợi chưởng quầy tìm tiền thối, liền kéo Diệp thiếu hiệp đi thẳng tấp ra cửa.

Diệp thiếu hiệp không nói được một lời mà bị hấn kéo đi, thật lâu sau, mới rút cuộc nghiêng răng nghiêng lợi mà chậm rãi nắm chặt nắm tay:

Cái tên mặt than này... Chờ xong việc, buổi tối trở về ta sẽ tính sổ!

Mặt than kéo Diệp thiếu hiệp, cước bộ nhẹ nhàng đi vòng vòng vài nơi —— sau đó mới dắt y đến chỗ nhốt lục đại môn phái trên vân thiên đỉnh.

Hai đại nam nhân mặc y phục giống nhau, một người còn kéo tay một người, người bị kéo còn đội một cái nón phủ một tầng hắc sa, cứ thế đi trên đường làm người ta cảm thấy quái dị.

Cũng may Diệp Khai bị che một tầng vải, người khác nhìn không thấy y, y cũng không thể chú ý đến người khác.

Về phần Phó Hồng Tuyết...

Hấn căn bản là cố ý.

Động tác kéo tay này mang đến tâm lý khẳng định này là “Người của ta”, kỳ thật rất khó tả, cho nên Phó đại hiệp cũng không nghĩ nhiều. Hấn chỉ biết là, hấn muốn làm như vậy, cho nên liền làm như vậy.

“—— làm sao ngươi biết người bị nhốt ở chỗ này?”

Diệp Khai lại có thắc mắc.

“Hương minh chủ nói.”

Câu này Phó đại hiệp dĩ nhiên nói đến thực thuận miệng.

Hấn chợt phát hiện, những chuyện hấn không thể giải thích với Diệp Khai là vì sao hấn biết, đều có thể thuận lợi vu cho Hương Ưng Thiên. Từ góc độ nào đó mà nói, Hương minh chủ đúng là vạn năng.

“Hương minh chủ biết rồi vì sao không phái người đi cứu mà lại chạy đến thông tri người?”

Bất quá vừa mới dứt lời, Diệp Khai tự mình suy nghĩ:

“... Hấn cũng như ta, muốn để người bán ân tình cho lục đại môn phái?”

“Đúng rồi.”

Phó Hồng Tuyết biết thời biết thế, gật đầu.

Chân tướng là cái gì cũng không trọng yếu, Diệp Khai dừng lại truy vấn hấn, mới là tối trọng yếu.

Hai người vô thanh vô thức chạy vào biệt viện, Phó Hồng Tuyết không nói hai lời đưa tay nhét một viên dược vào miệng Diệp Khai, sau đó lại dúi vào tay y một bình nhỏ, được dâng đến mức cả mặt Diệp Khai đều nhăn lại.

“—— dám nhỡ ra ta liền miệng đối miệng đút cho ngươi.”

Phó Hồng Tuyết nhẹ nhàng nói một câu, lại làm Diệp Khai sợ tới mức “Ừ” một tiếng đã nuốt gọn viên dược, bất ngờ đến mức phát sắc.

“Trong lọ là độc dược của Vô Gian địa ngục, giải dược đã cho ngươi ăn. Lát nữa ngươi vào hậu viện cứu người, còn ta đi tiền viện tìm người tính sổ. Sau khi đi vào trước phải xem bọn lục đại môn phái kia có trúng độc hay không, nếu như có, liền lấy độc trị độc, nhét độc vào miệng mấy người canh giữ rồi ép bọn chúng đưa giải dược. Nhớ kỹ cẩn thận!”

Phó Hồng Tuyết vừa buồn cười mà thay y vỗ vỗ sau lưng, vừa nhỏ nhẹ dặn dò, chỉ có bốn chữ cuối cùng hằn nhằn mạnh dạn thường.

“Ta... Khụ, ta như là người vô dụng như vậy sao? Dùng độc còn phải ăn giải dược để ngừa độc?”

Khó khăn lắm mới ngừng ho khan, Diệp Khai rốt cuộc có thể mở miệng.

Phó Hồng Tuyết dừng lại, như để khẳng định mà bấu vào vai y, dùng ánh mắt cho y một cái đáp án khẳng định.

Diệp Khai lộ ra biểu tình muốn cắn người.

Phó Hồng Tuyết cười như không cười, bất vi sở động:

“Còn nữa, nếu lúc trở về ngươi thiếu một sợi tóc, ta liền làm thịt lục đại môn phái cho hả giận.”

“... Uy, ngươi không nói đạo lý a!”

Diệp Khai đã hết chỗ nói rồi. Tuy rằng biết Phó Hồng Tuyết không có khả năng thật sự làm như vậy, nhưng cho tới bây giờ y mới phát hiện, Phó Hồng Tuyết cư nhiên là người bá đạo như vậy.

“Ngươi định cùng nhi tử của công chúa ma giáo... nói đạo lý?”

Phó Hồng Tuyết nhướng một bên mày nhìn y.

Diệp Khai quyết định rằng y ngậm miệng thì tốt hơn, xoay người hướng về tường viện cao cao trực tiếp nhảy vào.

Phó Hồng Tuyết cũng theo sau nhảy lên đầu tường, xác nhận y đi vào hậu viện rồi, lúc này mới an tâm mà đi về tiền viện.

Nếu hắn nhớ không lầm, hậu viện chỉ có một Hồng Phiến, Diệp Khai ứng phó khá là dễ dàng. Còn những người còn lại, để hắn để giải quyết là đủ rồi.

Cầm đao phi thân vào đại sảnh, nhìn thấy quỷ mặt người, trong nháy mắt Phó Hồng Tuyết cảm thấy sợ một chút. Nhưng giao thủ không đến vài cái hiệp, hắn liền nhanh nhận ra, kia không phải là Hưởng Ưng Thiên, mà là Yến Nam Phi.

Nắm chặt chuôi đao, sát tâm dần mở, tính toán giết Yến Nam ngay tại chỗ này. Người này thật sự âm hiểm vô cùng, lén lút làm rất nhiều chuyện xấu, trên người không còn một chút nào thiện lương.

Nhưng hắn lại không dự đoán được bên trong đại sảnh vậy mà đã bày trí hỏa diệm cơ quan, cuối cùng vẫn để cho Yến Nam Phi trốn thoát.

Vì e sợ Diệp Khai bên kia sinh biến, hắn cũng không đuổi theo Yến Nam Phi, lập tức quay về phía hậu viện.

Kết quả Diệp Khai mới truy được giải dược trong tay Hồng Phiến, nhìn thấy hắn lại đây, cũng không hỏi hắn tình hình như thế nào, trực tiếp nhét giải dược vào tay hắn rồi đá hắn vào phòng giam của bọn Quả Giới.

“Vừa vặn, ngươi lấy cái này đi vào giải độc cho bọn chúng đi. Cũng không cần ta giả trang ngươi đi bán cái nhân tình này.”

Diệp Khai xem ra trêu cợt Hồng Phiến đến rất vui vẻ, thanh âm cực nhẹ nhàng, nói xong còn gỡ thanh đao giả đang vác sau lưng ra vứt đi. Tuy đao giả không nặng như đao của hắn, nhưng y đường đường là truyền nhân của Tiểu Lý Phi Đao, trên người chưa từng mang vũ khí công kênh như vậy.

“Được, ta đi vào cứu bọn họ, ngươi ở bên ngoài chờ ta.”

Phó Hồng Tuyết cũng không nói thêm nữa. Lập tức đem đám người kia cứu ra, bọn họ lại có thể ồn ào trở về nhà.

Cầm giải được đi cho đám người lục đại môn phái, bọn họ đối mặt với hắn, đều có vẻ miễn cưỡng.

Bất quá hắn cũng không thêm để ý loại sự tình này, xác nhận những người này võ công đã khôi phục có thể an toàn rời khỏi, hắn liền không chờ đợi mà xoay người bỏ đi.

— hắn hiện tại đối với cái gì khác đều không có hứng thú, thứ duy nhất hắn muốn, chỉ có lúc nào cũng cùng một chỗ với Diệp Khai.

Trước đây hắn vô luận ngoài mặt bình tĩnh cỡ nào, nội tâm vẫn là một mảnh âu lo.

Cho nên hắn từng bước một, thật cẩn thận mà chậm rãi tiếp cận Diệp Khai, rất sợ chính mình đi sai bước nhầm, liền sẽ dọa sợ Diệp Khai lúc này vẫn còn ngây thơ.

Không ai có thể hiểu được trong lòng hắn nỗi sợ hãi cùng trân quý, cái cảm giác đã mất đi mà có lại này.

Cho đến buổi sáng nay, bên trong tiểu gian đó — hắn rốt cuộc đã chờ được đến khi Diệp Khai mở miệng đáp lại hắn.

Tuy rằng đáp lại tình cảnh vẫn trộn lẫn vài phần e dè, nhưng như vậy cũng đã đủ làm lòng hắn vui sướng viên mãn.

Ít nhất... Hắn đã có thể thoải mái mà ôm Diệp Khai, ôm lấy Diệp Khai, có thể không cần che che lấp lấp, nói thẳng ra tình cảm của mình —

Dưới tán cây đại thụ bên ngoài, Diệp Khai vẫn vận y phục thiềm lam cùng đội hắc sa, đứng trong một góc vắng vẻ, tàn lá vây xung quanh y, nắng không thể chiếu soi, làm y chỉ có một tầng sáng loang lổ phủ lên người. Mà sắc áo thiềm lam đó cũng như bị bóng cây nuốt mất, lạnh lẽo đối lập với dương quang chói mắt ngoài sân, nhìn như thủy mặc thanh lương âm ẩm.

Như là sợ thân ảnh kia sẽ tan biến, ngay lúc hắn còn không ý thức được, hắn đã mở miệng kêu một tiếng Diệp Khai.

Diệp Khai quay đầu lại, nhìn thấy hắn, liền bước khỏi tán cây, bỏ khăn che mặt...

Nếu trên đời này còn có thứ ánh dương không sánh được, đó chính là nụ cười chói mắt của Diệp Khai.

Cho nên dương quang chiếu không tới Diệp Khai, mà khoảnh khắc Diệp Khai hạ nón cười với hắn, lại có thể chiếu sáng toàn bộ toàn bộ thế giới của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết trong tay rõ ràng nắm đao, lại biết khóe miệng mình đang tươi cười, nhất định sẽ tỏ ra ôn nhu cùng thỏa mãn.

... Hắn bỗng nhiên cũng thấy may mắn, giờ khắc này hình ảnh này, chỉ có hắn thấy được.

Cũng chỉ có hắn mới có thể nhìn đến.

Diệp Khai đó, nụ cười đó, hắn như thế nào có thể nhường cho người khác?

“Thế nào, sự tình giải quyết ra sao?”

Nhìn vẻ mặt của hắn, Diệp Khai đại khái cũng đoán được sự tình thực thuận lợi, vui vẻ mà chạy tới.

“Ừm, thực thuận lợi. Độc nên giải đều đã giải, người nên thả cũng đã thả.”

Hắn vừa nói, vừa tự nhiên mà đưa ra một bàn tay, tựa hồ là ý bảo Diệp Khai dắt mình đi.

“A... Vậy là tốt rồi...”

Nhìn động tác đó của hắn, Diệp Khai rõ ràng do dự một chút, sau đó như là hạ quyết tâm rồi mới cắn răng đưa tay ra như ngầm ý, người muốn thì ta để người dắt vậy.

Phó Hồng Tuyết đứng ở tại chỗ, nhìn cái động tác kia một lúc lâu cũng không có thật sự đi kéo tay y. Sau một lúc lâu mới vỗ lên tay y một cái, vừa cười vừa nói:

“... Ta bảo người trả độc được cho ta. Bất quá, nếu người thật sự muốn ta dắt đi, ta cũng không để ý.”

Diệp Khai ngẩn ra, lúc này mới hiểu được mình đang bị đùa giỡn, hung hăng nghiến răng, mạnh mẽ nhào lên bóp cổ hắn, vừa bóp vừa lắc:

“—— Phó Hồng Tuyết! Người rốt cuộc bị cái gì vậy hả! Đem cái tên mặt than không biết cười không biết đùa ra trả lại cho ta!”

“... Vẫn thu phục được.”

Phó Hồng Tuyết trầm thấp cười, bị y bám đến mức đè hẳn vào thân cây, chỉ đành đưa tay vỗ nhẹ cánh tay thanh mảnh của y:

“Cẩn thận vết thương trên người lại bị nứt ra ... Chờ thương tốt rồi, tùy người xử trí thế nào cũng được.”

Diệp Khai dùng một chút, lần thứ hai dùng sức, bóp càng mạnh:

“—— biết trên người của ta có thương tích người cái đồ hỗn đản còn nhân cơ hội đùa giỡn ta!”

Phó Hồng Tuyết thuận thế bế y vào lòng, một bàn tay chậm rãi ôm lấy thắt lưng y, một bàn tay chậm rãi đè tay y vẫn còn đang bám cổ mình.

“Mới vừa rồi đánh nhau, có đụng đến vết thương không? Lát nữa trở về phải để ta kiểm tra một lần, rồi còn phải đối được.”

“Nào có yếu ớt như vậy!”

Diệp Khai bóp cổ của hắn rồi trừng mắt.

... Kỳ thật Diệp Khai không phát hiện, nháo như vậy, hai người giờ phút này đã thân cận đến mức không còn e ngại cùng khoảng cách.

Vẫn duy trì cái tư thế kia, chịu đựng cái trừng mắt của Diệp Khai sau một lát, hắn bỗng nhiên bật cười, hạ giọng hơi khiêu khích hỏi Diệp Khai một câu:

“... Nếu đã đáp ứng theo ta cùng một chỗ, có dám... hôn ta hay không?”

Diệp Khai biểu tình ngây dại ra một chút, ánh mắt trừng đến càng lớn, miệng há há, rõ ràng phản ứng đầu tiên là muốn buông tay chạy trốn. Nhưng đại khái là bởi vì vài phần khiêu khích trong mắt của hắn, tất xấu không chịu thua của Diệp Khai lại phát tác, cố gắng nuốt nước miếng, rồi thật sự cắn cắn môi, lấy hết dũng khí chạm vào môi hắn.

Động tác trúc trắc lại bối rối, đôi môi vừa chạm vào, lập tức liền muốn tách ra.

... Nếu y cũng đã chủ động, nếu còn tỏ vẻ thanh cao, Phó Hồng Tuyết thật sự sợ chính mình sẽ ghen chết.

Vì thế Phó Hồng Tuyết không để cho y có cơ hội tách ra, cánh tay vẫn đang giữ lấy y vội vã đẩy mạnh lưng y, cúi đầu nhìn xuống, không còn ôn nhu nữa mà là điên cuồng hôn lên ——

Lực đạo của hắn thô bạo, cứ mỗi lần dùng sức lại ngừng một chút, lại dùng sức trêu đùa y. Mỗi một động tác đều bắt đầu trong mê loạn, chấm dứt trong nhu tình. Miệng lưỡi không còn có chút khoảng cách vờn quanh, làm cho đáy lòng của Diệp Khai nổi lên trực giác kỳ dị...

Hắn có bao nhiêu áp lực, đã nhẫn nại đến mức nào, đã chờ đợi đau khổ ra sao; hắn có bao nhiêu ôn nhu, đã thừa nhận, rồi lại giãy vò nhiều hay ít.

Người này... Một cái hôn mà thôi, vì cái gì lại hôn đến mức y cảm thấy đáy lòng thương tâm?

Vì thế lúc ban đầu Diệp Khai còn muốn giãy dụa vài cái, càng về sau lại càng trở nên an tĩnh. Thậm chí để mặc hắn hôn, bắt đầu chậm rãi thử đáp lại hắn...

Hai người bất tri bất giác đã dính vào một chỗ, y phục đồng nhất dây dưa như cả đời này không muốn tách rời nữa.

Lần hai vòng trên cổ đến mức dính đầy cỏ lá, lại bị hôn đến mơ mơ màng màng, Diệp Khai lúc này mới rốt cuộc có lại chút ý thức, lúc này cái hôn kia đã dừng từ lâu.

Cách một khắc, Phó Hồng Tuyết vùi đầu vào gáy y, dụi dụi, lộn tóc mềm mại buông xoã của y làm da mặt hắn cảm thấy ngứa, ngực hắn dán vào ngực y, bỗng nhiên hắn lại trầm thấp nở nụ cười.

Hắn cười đến thực thỏa mãn, lại rất ôn nhu, giống như tiếng tim trong lồng ngực hoà nhịp, đến mức không để ý bất cứ thứ gì.

Diệp Khai muốn hỏi hắn đang cười cái gì, trong đầu lại rối rắm, thở dốc vẫn chưa hồi, trong lúc nhất thời cái gì đều hỏi không ra.

Rốt cuộc cười đủ rồi, Phó Hồng Tuyết lần thứ hai ngẩng đầu, nhìn y thật gần, lúc này mới lại nhẹ nhàng mà hôn lên môi y.

Cái hôn này cùng cái hôn trước hoàn toàn khác biệt, chỉ có đơn thuần ôn nhu cùng ấm áp, không trộn lẫn bất cứ cái gì khác biệt.

Sau đó Phó Hồng Tuyết đứng dậy, còn vươn tay kéo cả y đứng lên, còn không có quên đội lại mặt nạ vừa này bị bọn họ ném đi cho y.

Sắc mặt cùng sắc môi của Diệp Khai lúc này, thật không thích hợp để người khác nhìn thấy.

Sau đó hắn mới ngồi xổm xuống, cẩn thận phủi sạch y phục cho Diệp Khai, sau đó mới tự rửa sạch bụi đất của chính mình.

... Trên đường trở về, đầu óc Diệp Khai vẫn luôn trong trạng thái mơ màng.

Phó Hồng Tuyết cũng không nói một lời, tâm tình hắn hình như tốt lắm.

Dù sao... Bọn họ còn có thời gian cả đời, có thể chậm rãi hưởng thụ.

22. Chương 15-1

Sau khi trở về, Diệp Khai cởi nón, rất kì lạ mà giằng chui vào phòng bếp trước.

Ở bên trong chưa bao lâu, y lại chạy ra ngoài, chỉ kịp ném một câu cho Phó Hồng Tuyết:

“Ta đi mua thức ăn trở về nấu cơm.”

Sau đó cũng không quay đầu lại chạy mất.

Phó Hồng Tuyết bình tĩnh nhìn bóng lưng của y bay nhanh chạy xa, lại ngẩng đầu nhìn trời tính tính thời gian, làm tất cả mấy động tác đó rồi hắn mới đi đến trước bàn ngồi xuống, cười lắc lắc đầu.

Hắn tự nhiên biết Diệp Khai đang trốn tránh cái gì. Cho nên hắn không đi tìm y, cũng không hỏi y.

Chắc chắn là Diệp Khai đã bị hắn dọa đến choáng váng, sau khi y nghĩ lại, chạy trốn là điều tất nhiên.

Chính là nhớ tới tay nghề xuống bếp của Diệp Khai—— Phó Hồng Tuyết đành hít một hơi thật sâu.

Hiện tại đang là giữa trưa, lại còn phải chờ Diệp Khai vừa bỏ chạy đi “Mua thức ăn” trở về... Không biết bọn họ có đủ tiền để trả tiền cơm trưa hôm nay không?

Phó Hồng Tuyết chậm rãi đi đến bên giường, kéo ngăn tủ bên giường lấy ra một đồng đậu phộng, hạch đào, hạt thông đường...

Diệp Khai y như sóc, thích tích trữ thức ăn trong nhà. Đương nhiên mấy cái “đồ ăn” này cũng không phải gạo thóc hay cái gì nấu được, mà chỉ có đồ để nhá chơi thôi.

Cho nên tạm thời có thể dùng mấy thứ này lót dạ, dù sao cũng chỉ có mấy thứ này.

Phó Hồng Tuyết đối với các loại đồ ăn vặt kỳ thật không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng hắn thích nhìn Diệp Khai vừa cười vừa gặm gặm, khoan chân ngồi trên giường sung sướng ăn. Vì thế cứ có dịp, hắn lại mua cho Diệp Khai còn nhiều hơn chính Diệp Khai tự mua cho mình.

Thường thường, Diệp Khai cũng sẽ nhét vài hạt vào miệng hắn, cho nên mấy thứ Diệp Khai thích ăn kia hắn cũng đã nếm qua không dưới một lần. Hắn kỳ thật cũng không thèm để ý mấy thứ này ăn có ngon không, nhưng hắn lại dị thường thích cảm giác người kia đút cho hắn ——

Đút xong, hắn sẽ theo thói quen mà nhẹ nhàng mút vào một chút đầu ngón tay đang đưa qua, ngón tay đó toàn mùi thức ăn, lại ngọt ngào như đường.

Tiếp đến hắn sẽ ngược nhìn Diệp Khai, ánh mắt hai người tự nhiên giao nhau, Diệp Khai sẽ đột nhiên nhướng mày mỉm cười, nắm cổ áo của hắn thực cường thế mà hôn qua.

Giống như là, Diệp Khai nuôi ý đồ bất lương. Tuy rằng y cho tới bây giờ đều không thật sự thành công.

... Có đôi khi Phó Hồng Tuyết thậm chí suy nghĩ, hắn có lẽ nên mua một tấm biển “Chuyển bại thành thắng” bốn chữ vàng treo trong nhà, chỉ để ngợi khen tinh thần bất khuất của Diệp Khai.

—— đó là quãng thời gian vui vẻ nhất mà hắn nhớ được, có lẽ là quãng đời vui vẻ nhất của hắn.

Khi đó Diệp Khai, sẽ cười sẽ nháo, sẽ mỗi ngày tính toán trò quỉ, trời chưa sáng đã bày trò trêu chọc hắn; sẽ mỗi ngày đùa hắn vui vẻ thậm chí trêu cợt hắn, không để cho hắn lộ bộ mặt than ra; sẽ liều mạng mà dẫn hắn đi, ăn thử, chơi thử, làm thử tất cả những trò mà Diệp Khai thích...

Đất trời trong mắt Diệp Khai, tựa hồ tốt đẹp đến mức không giống bất luận ai.

Cho đến lúc này... Hồi tưởng của hắn vẫn như cảnh thật tước mắt, nhưng vẫn xa xôi đến mức không thể chạm, mơ mơ hồ hồ...

Lúc mới gặp Diệp Khai, y tựa hồ cũng như lúc này, phi dương nhanh nhẹn không hề cố kỵ, giống như trên người phát ra một tầng nắng ấm áp, ai tới gần y đều sẽ cảm thấy trong lòng cũng trở nên ấm áp an ổn, ánh mắt nhìn thể gian, tựa hồ cũng không còn lạnh như băng.

Chính là khi đó, ai cũng đều không hiểu, đều không quý trọng.

... Hắn thấy Diệp Khai phiền, Hoa Bạch Phụng cảm thấy Diệp Khai không hiểu chuyện, Nam Cung Linh trách Diệp Khai không hiểu phong tình, Chu Đình cho rằng Diệp Khai lỗ mãng lại hay xúc động.

Cho đến sau này, hắn cùng tất cả bọn họ, tổn thương Diệp Khai đến mức mất đi ánh nắng ban đầu. Y không phải không cố gắng phục hồi, chỉ là vì quá mệt mỏi nên buông xuôi.

Tâm y chỉ còn chút hơi ấm, cũng sẽ thật cẩn thận lại cố chấp mà lưu cho hắn.

Hắn từng cho rằng, ngay lúc hắn tỉnh ngộ, chỉ cần hắn nguyện ý, liền nhất định có thể từng chút một khôi phục ấm áp trong lòng Diệp Khai.

Nhưng hắn lại không dự đoán được, dầu cạn bình tan, hắn có giữ đến thế nào, trong khoảnh khắc đó, muối tro vẫn tàn lạnh.

—— vào lúc hắn còn chìm trong quá khứ, Diệp Khai bỏ chạy lần này là chạy mãi đến khi lên đèn vẫn chưa trở về.

Hắn định đợi thêm, rốt cuộc vẫn quyết định trước xuống núi giải quyết bữa tối. Dù sao vô luận như thế nào, Diệp Khai cũng không có khả năng chạy trốn mãi.

Kết quả hắn vừa định xuất môn, Diệp Khai liền tự mình trở lại.

Cầm trong tay một gói giấy dầu to, còn có một vỏ rượu, vừa vào cửa không đợi hắn mở miệng liền nhét hết vào trong tay của hắn:

“—— trong đó có một con vịt nướng, hai miếng cơm nắm, một cân thịt trâu, một bọc trứng ngũ vị hương, còn có một vỏ Lê Hoa tửu. Ta biết người chắt chiu còn chưa ăn cơm trưa, nên cố ý mua thật nhiều.”

Giao phó đồ ăn rồi, Diệp Khai lại bật người chạy đến bên giếng mà nói vọng vào:

“Ta chạy một thân toàn là mồ hôi, đi gánh nước nấu tắm đây.”

... Hắn nhớ rõ, lúc trước vào loại thời tiết này, Diệp Khai chưa bao giờ dùng nước nóng tắm rửa.

Bất quá Phó Hồng Tuyết cũng không có nói toạc, bưng gói giấy dầu đến bên bàn, chậm chậm xé mở, rồi chậm chậm thưởng thức.

Chờ hần ăn no, lê hoa cũng uống một nửa, Diệp Khai mới dùng bộ dạng sững nước đi vào.

Y ngồi đối diện Phó Hồng Tuyết, cũng cúi đầu ăn.

Nhìn bộ dáng y rõ ràng là đang trốn tránh, rồi lại cố gắng tỏ vẻ tự nhiên, Phó Hồng Tuyết lại thầm cười.

Ăn xong, hần liền đứng dậy đi lấy một cái khăn sạch, đến sau lưng Diệp Khai, nhẹ nhàng lau tóc cho y.

“Đã nói người bao nhiêu lần... Đừng có gọi đầu trước khi ngủ nữa, sau này già cả lại nhưc đầu.”

Tay mới vừa chạm vào bả vai Diệp Khai, thân thể y vì bất ngờ không kịp đề phòng mà cứng ngắc một chút, nhưng sau một lát, lại tận lực mà thả lỏng ra.

“Đừng động, lát nữa tự khô, trên tay người có thương tích, không cần để ướt.” Diệp Khai vội vàng lắc đầu, cự tuyệt.

“Đừng động.” Phó Hồng Tuyết thản nhiên nói ra hai chữ, động tác cực kì thuần thực.

Diệp Khai đành phối hợp, không khí dần trầm mặc, không nói.

Y kỳ thật cũng không bài xích Phó Hồng Tuyết tiếp cận, thậm chí cả hai cái hôn trước đó cũng không bài xích —— y chỉ là không biết phải làm sao thích ứng mối quan hệ này.

Y thậm chí còn có chút khó hiểu cùng sợ hãi loại quan hệ này sẽ làm những thói quen giữa hai người thay đổi. Mà đối mặt với sự thay đổi đó, y cũng không biết làm sao.

Lúc đáp ứng hần, suy nghĩ của y kì thật rất đơn giản: Phó Hồng Tuyết muốn như vậy, mà y cũng không bài xích, vậy cùng một chỗ thôi.

Nhưng sau khi đáp ứng, y mới bỗng nhiên triệt để hiểu được chuyện này là gì. Cho nên y phải tìm lý do bỏ chạy, chỉ để cho đầu óc thanh tỉnh một chút, suy nghĩ lại mọi chuyện.

Kết quả đi nửa ngày, hiển nhiên y vẫn thất bại.

Kích động vẫn là kích động, luống cuống vẫn là luống cuống.

Chuyện duy nhất có thể giúp y buông lỏng chính là Phó Hồng Tuyết cũng không thúc ép y. Không hề nói đến việc y bỏ chạy, thái độ của Phó Hồng Tuyết vẫn rất kiên nhẫn, tự nhiên giống như bọn họ chưa từng phát sinh chuyện gì.

Cầm cái chân vịt Phó Hồng Tuyết cố ý nhường lại, đã Diệp Khai cảm thấy một trận cảm động khó hiểu.

Cho nên y chần chờ một chút, vẫn là xé một miếng thịt, quay đầu lại vươn tay nhét vào miệng Phó Hồng Tuyết.

Y kỳ thật có thể hiểu, vì y, Phó Hồng Tuyết đã khắc chế chính mình đến cái dạng nào.

... Cho nên y chỉ xin một chút thời gian, để y bình tĩnh. Bình tĩnh là tốt rồi.

Giúp y lau khô tóc, Phó Hồng Tuyết thu hồi khăn, lại đem được cùng băng gạc ra tự mình đổi, rồi ra giếng rửa mặt, tiếp đó tự nhiên leo lên giường ngủ.

Trong nhà Diệp Khai chỉ có một cái giường lớn, bọn họ cũng ngủ chung được vài ngày rồi.

Không biết qua bao lâu sau, Diệp Khai rốt cuộc cũng thối tắt đèn, nhẹ nhàng bò lên.

Hai người nằm đối lưng, cả hai đều không nói gì.

Cho đến nửa đêm, Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên mở mắt ra.

Hần chậm rãi ngồi dậy, suy tư một khắc, rồi mới xuống giường mặc áo mang hài, chậm rãi đi ra cửa.

Chỉ vì cho rằng hần đã ngủ say, Diệp Khai đã lạng lẽ đi ra ngoài từ trước.

Phó Hồng Tuyết im lặng đứng bên cửa, nhìn bóng dáng Diệp Khai dưới ánh trăng có chút mơ hồ, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đi theo.

—— Diệp Khai cũng không có đi xa.

Y chỉ mang theo nửa vò rượu còn lại, trèo lên một tán cây gần đó. Khoảng cách vừa đủ, chắc chắn nếu hắn đang ngủ sẽ không bị ồn đến tỉnh lại.

Phó Hồng Tuyết lặng lẽ đến sát bên nhìn, y đang ngồi trên một nhánh cây vững chãi, lưng dựa vào thân cây, chân vắt vẻo, tay đung đưa vò rượu.

Y tựa hồ tại cùng ai nói chuyện, thanh âm rất nhẹ, thực chậm rãi, có chút mơ hồ mê man:

“Trong lòng ta... Loạn đến hoảng...”

Sau khi nói xong, y ngẩng đầu, tựa hồ là qua khe lá, nhìn được một góc ánh trăng. Ánh trăng tựa hồ bạc vụn, phiêu tán trên cao xa cùng tinh tú.

Từ vị trí của Phó Hồng Tuyết nhìn lên, bên sườn mặt Diệp Khai bị lá cây che mất nửa, vẫn thấy đôi môi như đang đổi hờn.

“Nhưng ta không biết nên nói với ai...”

Y nâng cổ tay đang cầm vò rượu, chậm rãi nốc một ngụm to, lá cây bị chạm vang lên “sàn sạt” rất nhỏ.

Nghe ngữ khí y như vậy, trong lòng Phó Hồng Tuyết có chút thương tâm khó hiểu, hắn cau mày, bước lên một bước, định nhìn xem Diệp Khai đến tột cùng là đang nói chuyện với ai. Bốn phía trừ hắn cùng Diệp Khai ra, hắn hoàn toàn không cảm thấy khí tức người thứ ba.

Hắn cứ bước cho đến khi thấy ánh sáng chợt loé trên tán cây.

Phó Hồng Tuyết sợ run một chút, mới nhận ra —— đó là một cây phi đao của Diệp Khai đang cắm vào nhánh cây kề bên y. Một cây Tiểu Lý Phi Đao.

“Hôm nay ở dưới chân núi, ta cứ quanh quẩn trong trấn, người qua lại nhiều như vậy... Nhưng ta vẫn tìm không thấy một người có thể hỏi...”

Y hơi nhúc nhích, lại uống một ngụm rượu, ngửa đầu tựa cả người vào thân cây.

“Lúc trước, mỗi khi đến sinh nhật ta... Sư phụ đều hỏi, ta có muốn gì không... Kỳ thật... ta đã luôn giấu giếm...”

Nghe đến đó, rồi dù đợi thật lâu, hắn lại vẫn không đợi thấy y nói tiếp.

Phó Hồng Tuyết rốt cuộc nhịn không được, mở miệng hỏi:

“... Vậy tâm nguyện ngươi luôn giấu đó, có thể nói với ta không?”

Cho dù thanh âm của hắn rất nhẹ, vẫn khiến thân thể Diệp Khai rõ ràng nảy lên kinh sợ.

“Ngươi... Ngươi sao lại đến đây?”

23. Chương 15-2

Không rõ có phải là lại giật mình hay không, mà Diệp Khai hỏi xong rồi ngay lập tức xoay người nhảy khỏi cây. Còn không quên gỡ phi đao xuống.

“Ngươi sao lại đến đây?”

Phó Hồng Tuyết chậm rãi đi qua, đứng ở trước mặt y.

“... Ta đi tiểu.”

Diệp Khai mở to mắt, lại nốc một ngụm rượu, sau đó ném cái bình cho hắn:

“Uống không?”

Phó Hồng Tuyết cười cười, bắt lấy, cũng uống một hơi, vẫn không chịu buông tha y:

“Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

“... câu hỏi gì?”

Diệp Khai hít một hơi thật sâu, rồi cuộc lấy lại thái độ thường ngày, quyết định giả ngu.

Y cũng không định hỏi, Phó Hồng Tuyết rồi cuộc đã nghe được bao nhiêu.

“Cái tâm nguyện không thể nói cho sư phụ người biết kia, có thể nói cho ta biết không?”

Phó Hồng Tuyết lại một lần nữa đưa trả lại cho y, vẫn rất khoan thai, nhưng hẳn chấp nhất với vấn đề này.

Diệp Khai đảo cặp mắt, rồi cuộc bắt đắc dĩ, đơn giản quay lưng về phía hắn:

“Không nói, chỉ là ta không muốn gì. Nếu không nói, là do có cái gì không thể nói.”

Y ngửa đầu, lại hưng hăng nốc một ngụm rượu. Bởi vì uống vội quá, rượu chảy thành một dòng nhỏ, lấp lánh ánh trắng, thấm đầy y phục của y.

Sau đó một khắc, y bỗng nhiên nói:

“... Không thì, ta đem tâm nguyện kia tặng cho người đi. Như vậy, người có thể có thêm một cái nguyện vọng.”

Chỉ vì những lời này, y bỗng nhiên nói rất chậm, thực rõ ràng, hết sức trầm thấp cùng nghiêm túc. Trầm thấp đến mức khàn khàn kì dị, làm cho Phó Hồng Tuyết cảm thấy xót xa.

“Vậy còn người?”

Phó Hồng Tuyết không cười, cũng trầm mặc một khắc, lại hỏi y.

Y vẫn duy trì tư thế lúc trước, yên lặng ngắm vàng trắng to tròn phía trên, lại chậm rãi cúi đầu, hai tay nắm chặt vò rượu. Không biết là đang ánh trắng trong rượu, hay là đã nhìn xuống cỏ cây bên chân.

Lại thật lâu sau, y mới nghiêng đầu, khó hiểu mà bật cười:

“Ta sao...”

Ngón tay siết chặt, đầu ngón cứ miết trên miệng vò lê hoa:

“... Ta cái gì cũng không dám muốn. Ta sợ, sẽ muốn thứ không nên.”

Nhẹ nhàng nói bằng giọng một câu, y lại như là dùng hết toàn thân khí lực, mới có thể nói.

Phó Hồng Tuyết cảm thấy ghen, chỉ có thể đứng đó khoanh tay nhìn bóng lưng của y thật lâu, nhìn tóc của y bị gió đêm lay động, bờ vai của y đang khẽ run run.

Hắn hiểu, y đưa lưng về phía hắn, chỉ là để giấu vẻ mặt.

Vì thế Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên quyết định.

“Diệp Khai —— người đã làm sai chuyện gì?”

Không phải nghi vấn, mà là hỏi lại.

Chẳng sợ câu hỏi này, sẽ làm Diệp Khai đau đến trùy tâm.

“... Ta không biết.”

Diệp Khai cơ hồ hơi lão đảo, thanh âm run rẩy, gần như không thể giấu.

“Chỉ là ta rất sợ, ta sẽ làm sai cái gì...”

Đây mới là điều y sợ nhất.

Từ lúc y hiểu chuyện, y cũng đã rõ, y phải đi gánh vác hậu quả của sai lầm. Chỉ là cho đến giờ vẫn chưa có ai hỏi y, y đã làm sai chuyện gì.

Y không làm sai chuyện gì, cũng không phạm tội ác tày trời, y chỉ có một món nợ với người phía sau. Món nợ này trả một lần hết cả đời y, nên y sợ nếu lại làm sai điều gì, y còn gì để trả.

Phó Hồng Tuyết khẽ thở một hơi. Hắn rất cuộc đã hiểu.

—— đáp ứng, hoặc là không đáp ứng, với hắn mà nói đều rất đơn giản. Chính là đối với Diệp Khai mà nói, lại khó đến mức y không ngờ.

Có lẽ trên đời này hết thảy mọi chuyện Diệp Khai đều có thể lãnh tĩnh xử lý, lại duy chỉ có hắn, là một ngoại lệ.

Bởi vì hắn không phải là người khác, hắn là Phó Hồng Tuyết.

Trọng sinh lại một lần, hắn có thể buông bỏ cừu hận, chỉ cần Diệp Khai. Nhưng trong lòng Diệp Khai, đối với sự chấp niệm báo thù của hắn, chưa hề buông bỏ.

Y có thể đáp ứng hắn, rồi lại thực sợ hãi đáp ứng như vậy có thể làm hắn mắc sai lầm hay không.

Y không thể nói với hắn, cũng không tìm thấy người để nói, đành nửa đêm chạy đến, nói với phi đao của chính mình.

“Là ta rất nóng vội, ta không nên bức người như vậy.”

Hắn vẫn luôn chỉ từ góc độ của mình suy xét hết thảy, lại quên lo lắng tâm tình của Diệp Khai.

Diệp Khai lắc đầu, nháy mắt xoay người lại, nâng vò rượu dúi vào ngực hắn, hít một hơi, cố gắng nửa ngày, mới miễn cưỡng cười ra một tiếng ngắn ngủi:

“Người chưa bao giờ bức ta... Ta biết người đã nhẫn đủ lâu.”

Y nói chính là lời nói thật, Phó Hồng Tuyết đối với y cẩn thận từng chút, y đều tinh tường ghi tạc trong lòng. Nhưng càng như vậy, y lại càng như lâm vào vực sâu.

Y muốn sống tiêu sái. Chính là đối mặt với Phó Hồng Tuyết... Y tiêu sái không nổi.

Y đi từng bước như bước trên lưỡi đao, y có thể ngã xuống, nhưng Phó Hồng Tuyết không thể.

Vì thế Phó Hồng Tuyết mở miệng lần nữa, nói cho y biết:

“Diệp Khai... Nếu ta nói, bí mật lớn nhất trong lòng người, ta đã biết, thì sao?”

Tận lực dừng một chút, hắn mới lại nói tiếp:

“Nếu ta đã sớm biết hết thảy, rồi mới nói với người những lời kia —— như vậy người sẽ hết bản khoán, có đúng không?”

Vò rượu “Ba” một tiếng rơi xuống, vỡ tan, rượu bắn lên ướt hài cùng vạt y phục của Diệp Khai.

Diệp Khai cực khiếp sợ mà nhìn hắn, miệng mở to, hai tay phát run, đến ngực cũng phập phồng, giống như y thực sự hoảng sợ, y có quen một Phó Hồng Tuyết này hay không ——

“Diệp Khai —— ”

Phó Hồng Tuyết nắm lấy hai vai y, nhìn ánh mắt của y, trầm thấp rõ ràng mà nói:

“Người là đệ đệ của ta, cũng là người ta yêu. Ta cái gì cũng biết, nhưng hết thảy với ta mà nói đều không trọng yếu. Chỉ có người, người không còn gánh nặng, chân chính vui vẻ, ta mới có thể yên tâm.”

Thật sự đem hết thảy đều nói ra, kỳ thật cũng không khó như hắn nghĩ. Ít nhất, hắn bỗng nhiên đã cảm thấy trong lòng chân chính thoải mái.

Diệp Khai vẫn trừng hắn, gắt gao mà trừng mắt thật lâu.

Dần dần, đáy mắt phủ một tầng hơi nước mờ mờ lung lung, rồi lại bị y liều mạng cắn răng, như thế nào cũng không chịu rơi ra:

“... Người sẽ hối hận.”

Kỳ thật Diệp Khai như vậy, mới là Diệp Khai mà Phó Hồng Tuyết thích nhất. Ít nhất, vào thời khắc này, y sẽ nói hết cảm tình của mình.

Diệp Khai rất hay cười, cho nên hắn đã từng cơ hồ không phân biệt được, lúc nào y mới thật sự cười. Mà Diệp Khai trước đây, vì cười mà chịu thương tổn.

Phó Hồng Tuyết lần thứ hai cười một tiếng, rốt cuộc dùng sức, kéo y triệt để vào trong ngực:

“Ừ, vậy chờ ngày ta hối hận lại nói.”

—— đêm hôm đó, bọn họ liền như vậy đứng yên thật lâu trong rừng cây.

Phó Hồng Tuyết cảm thấy, nước mắt nước mũi Diệp Khai hẳn là cọ không ít trên vai hắn.

Nhưng hắn cái gì cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng Diệp Khai.

~“Người... biết lúc nào?”

Một lúc lâu sau khi bị Phó Hồng Tuyết tha xuống núi, Diệp Khai mới phục hồi lại tinh thần, chần chờ hỏi một câu như vậy.

“Rất lâu về trước.”

Lần này họ đến, xuân phương trai đã mở cửa, bên ngoài là người chờ mua xếp hàng dài.

“Đứng đây với ta là được.”

Phó Hồng Tuyết bình tĩnh xếp cuối hàng, thuận tiện kéo Diệp Khai đến bên người.

“Người... Người không để bụng sao?”

Diệp Khai còn đắm chìm trong sự thật vừa nãy. Kỳ thật y muốn hỏi là, Phó Hồng Tuyết không hận y hay sao?

Phó Hồng Tuyết quay đầu, cười cười, hỏi lại y:

“Có nhớ tối qua ta đã hỏi chuyện gì không? —— người đã làm sai chuyện gì?”

Diệp Khai rũ mắt, mím chặt môi, sau một lát mới ngẩng đầu nhìn hắn:

“Chính là người thay ta mang vận mệnh nhiều năm như vậy, người không biết đó là bất công hay sao?”

Phó Hồng Tuyết chỉ nhìn về phía trước, lười nhìn y, nhẹ nhàng nói cho y biết:

“Có được người, có chịu bất công thế nào, cũng đáng.”

Cái loại ngữ khí vừa tùy ý vừa chắc chắn này, thật giống như bọn họ đang nói chuyện thường ngày vui vẻ. Bởi vì bọn họ vẫn còn có thể đụng chạm, bởi vì hắn vẫn còn có thể ôm lấy y, cho nên không có bất luận bản khoăn gì nữa.

Diệp Khai nghe ngữ khí hắn như vậy, lại kinh ngạc nhìn hắn trong chốc lát, rốt cuộc cũng quay đầu đi không nói gì.

Y cũng không rõ ràng lắm, y chỉ là thật sự bị cảm động, nên đơn giản là không biết nên nói cái gì sau đó nữa.

Thị trấn vào buổi sáng sớm, huyên náo tràn trề sức sống, người bán hàng nô nức, tiểu nhị bận rộn, nôi niêu chìm trong sương khói, còn có cả mùi vị thơm phức, hết thấy lan toả nao lòng.

Hai người an tĩnh đứng lẫn trong đám đông lại tự nhiên nổi bật, trong đám người đứng mua có cả gia quyến lẫn hải tử, hắn và y lại hài hoà cùng cảnh vật đến bất ngờ.

Bởi vì bọn họ kẻ vai nhau, thoạt nhìn cũng như một cặp phu thê cùng mua bánh vậy.

Đứng chờ một lúc, Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên ngẩng đầu, lãnh liệt nhìn lên nóc nhà phía trước mặt ——

Có một người khinh công tốc độ cực cao, đang từ nơi đó chạy đi. Một người hắn rất quen thuộc, Cuồng Dao của Hiệp Khách sơn trang.

Cuồng Đạo hiển nhiên cũng không chú ý tới bọn họ, chỉ nhanh xẹt qua từng nóc nhà. Mà hướng gã nhắm đến thì rất chính xác là — ngôi nhà nhỏ trên núi của Diệp Khai.

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một chút, nhìn người bên cạnh luôn luôn thất thần cái gì đều không cảm thấy, hần bước ra khỏi hàng, quay lại dặn dò.

“Ta chợt nhớ một chuyện muốn làm, ngươi cứ chờ. Mua rồi thì đi ăn cháo uống sữa, ăn xong rồi đi loanh quanh đi, ta đi rồi cũng trở về nhà đợi.”

Diệp Khai giật mình, rốt cuộc hoàn hồn:

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Trở về ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Phó Hồng Tuyết vỗ vỗ bả vai Diệp Khai, xoay người liền đi.

Diệp Khai cũng thực nghe lời thành thành thật thật mà xếp hàng chờ, cho đến khi y nhận gói giấy dầu đựng bánh còn nóng hổi từ tiểu nhị, mới lẩm bẩm như có điều suy nghĩ mà nhìn về hướng Phó Hồng Tuyết bỏ đi.

... Y luôn thất thần, nhưng không có nghĩa là y dễ bị gạt gẫm.

Kia rõ ràng là... đi về hướng Hiệp Khách sơn trang.

Diệp Khai suy tư xiết chặt gói giấy dầu, ngón cái tay phải cùng ngón trỏ theo bản năng mà vôn về mép giấy.

... Phó Hồng Tuyết vẫn luôn không muốn để y dính dáng đến Hiệp Khách sơn trang. Cho nên tên kia càng muốn hành động một mình lại càng chứng tỏ đã có chuyện xảy ra ở Hiệp Khách sơn trang.

Diệp Khai rù mắt, nhai nuốt một miếng bánh bao, lúc này mới xoay người, không nhanh không chậm đi tới Hiệp Khách sơn trang.

— ỷ vào khinh công đệ nhất thiên hạ, y ẩn vào Hiệp Khách sơn trang cơ bản không phí khí lực quá lớn.

Đi vào vào một vòng, y rất dễ dàng tìm thấy Phó Hồng Tuyết cùng Hướng Ứng Thiên trong rừng cây.

Hướng Ứng Thiên đang chỉ dẫn cho Phó Hồng Tuyết luyện đao, cảnh tượng thúc chắt hai người hiếm hoi hòa hợp.

Y chọn một thân cây gần đó nhảy lên đi, chân đáp xuống một nhánh chắc chắn, thích ý bắt đầu vừa thưởng thức Diệt tuyệt thập tự đao, vừa ăn bánh bao.

Nghe bọn họ nói chuyện, y đại khái có thể hiểu ra, Hướng Ứng Thiên nghe nói lục đại môn phái được Phó Hồng Tuyết đến cứu, cho nên đặc biệt tìm Phó Hồng Tuyết để hỏi tình huống, thuận tiện quan tâm cách hần cứu người cùng thương tích gì gì đó.

Sau đó liền nói đến Hướng Ứng Thiên năm đó thường cùng Dương Thường Phong so chiêu, rất quen thuộc với Diệt tuyệt thập tự đao, có thể chỉ ra chỗ Phó Hồng Tuyết còn chưa luyện được thành thục.

... Phó Hồng Tuyết đao pháp kỳ thật là thu liễm.

Nghe qua, Diệp Khai ra một cái kết luận.

Trước đây y đã phát hiện, Phó Hồng Tuyết luyện Diệt tuyệt thập tự đao, tựa hồ không phải dùng nguyên bản tâm pháp, mà là dùng một loại nội lực khác kì quái cùng bá đạo hơn rất nhiều.

Bất quá Phó Hồng Tuyết không có đề cập qua, y cũng không hỏi. Y tin tưởng lúc cần biết, Phó Hồng Tuyết tự nhiên sẽ nói cho y biết.

Hiện tại Phó Hồng Tuyết, công lực kỳ thật đã cao hơn y một tầng. Diệp Khai bĩu môi, không muốn thừa nhận, lại không thừa nhận cũng không được.

Nếu chưa thấy qua chân chính sát ý Phó Hồng Tuyết toàn bộ khai hỏa, có thể sẽ khó nhìn ra công lực của hần được mấy tầng. Nhưng chỉ cần lĩnh hội đao phong cương khí của hần lúc đó, lại nhìn chiêu thức của hần lúc này, rất dễ dàng có thể nhìn ra điểm bất đồng.

... Xem ra, hần thủy chung vẫn luôn đề phòng Hường Ứng Thiên.

Diệp Khai vừa lòng mà nhét một cái bánh bao vào miệng, ngó nghiêng xung quanh, bắt đầu có chút hối hận sao lúc này không mua thêm một chén sữa đậu nành.

Bên kia hai người luyện đao, Hường Ứng Thiên đã nhanh nhìn thấy y, Phó Hồng Tuyết cũng nhìn thấy y, y rất chắc chắn rằng mình đã bị phát hiện.

Dù sao hai người kia một thâm tàng bất lộ, một nhiều năm tu vi, hường chi y lại bỏ đến gần như vậy. Cho dù không nghe động tĩnh của y, cũng sẽ nghĩ được mùi bánh bao ngào ngọt.

Bất quá trước đây y cũng đã từng cùng Phó Hồng Tuyết ở lại Hiệp Khách sơn trang, hiển nhiên nể mặt Phó Hồng Tuyết, Hường Ứng Thiên cũng quyết định không chấp nhất cái loại khách không mời như y.

Một tên hạ nhân của Hiệp Khách sơn trang đang nghiêng ngả chạy bên con đường nhỏ gần đó, Diệp Khai thấy thể bèn lớn tiếng mà gọi người lại:

“A, người chờ một chút!”

Hạ nhân nghe có tiếng người liền dừng bước, bắt đầu hồ nghi nhìn xung quanh.

“Chỗ này chỗ này!”

Diệp Khai lần thứ hai cất cao giọng, còn vẫy tay, nghiêng người cười cười nhảy xuống.

“Trong sơn trang của các người, có nước uống không? ... Tốt hơn là có rượu!”

—— cách đó không xa Phó Hồng Tuyết đang cùng Hường Ứng Thiên đối luyện liên hạ tay, làm Hường Ứng Thiên bắt được điểm yếu thiếu chút nữa dụng chưởng phong đánh bay đao của hần.

... Tối hôm qua gây sức ép một đêm không nghỉ ngơi, lúc này mới sáng sớm, y ăn bánh bao còn dám gọi người đòi rượu!

Hạ nhân hiển nhiên không đoán được sáng sớm đã gặp chuyện, chần chờ một chút mới trả lời y:

“... Nếu không thì, ta mang cho người một chén trà vậy.”

“Ai, thôi cũng được.”

Diệp thiếu hiệp ngữ khí rõ ràng có chút thất vọng, nhưng không nói thêm gì, thân mình tiếp tục tựa vào cây kia, làm bộ ra y kỳ thật căn bản không có lén lút lút lút rình coi, càng không có chủ động gọi lại hạ nhân của Hiệp Khách sơn trang lại để vòi rượu.

Đến Hường Ứng Thiên biểu tình tựa hồ cũng có một khắc run rẩy, bất quá lão hiển nhiên định ngó lơ Diệp Khai, xoay người tiếp tục dụ dỗ Phó Hồng Tuyết:

“—— chiêu mới vừa rồi của ta đó, nếu như là cha người tất nhiên sẽ dùng Diệt tuyệt thập tự đao tăng thứ chín phá giải. Sao người lại không dùng?”

Phó Hồng Tuyết suy tư một chút, trên mặt lộ ra nghi hoặc:

“Chất nhĩ từ lúc luyện Diệt tuyệt thập tự đao, đã từng xem qua Diệt tuyệt thập tự đao tăng thứ chín chưa nhỉ?”

Hường Ứng Thiên lại càng tỏ ra nghi hoặc:

“Không thể nào... Chiêu này là chuyên phá chưởng pháp, cha của người năm đó có thể kháng lại Hoa Sơn lưỡng nghi thần chưởng, chính là dùng chiêu này.”

Lại suy tư một chút, lão ta nói tiếp:

“... Hay là, người xem lại đao phổ kỹ một chút đi?”

Phó Hồng Tuyết không chút nghĩ ngợi mà gật đầu đáp ứng, từ trên người lấy ra Diệt tuyệt thập tự đao phổ, bắt đầu lật xem.

Hường Ứng Thiên cũng thực tự nhiên mà vươn tay, tựa hồ định cùng nghiên cứu đao phổ với hần ...

— Diệp Khai ngẩn ra, bánh bao trong tay nháy mắt ném đi, thân hình chợt chuyển, ngay lập tức chen vào giữa Phó Hồng Tuyết cùng Hường Ứng Thiên.

Bàn tay vừa vươn ra của Hường Ứng Thiên liền bị y chặn, đến đao phổ biên còn chưa kịp đụng tới.

“Diệp Khai?”

Phó Hồng Tuyết biểu hiện hơi có chút kinh ngạc.

Diệp Khai hung hăng mà trừng hấn, biểu tình không tốt.

— giả bộ cái gì mà giả bộ! Người mà không biết ta trốn ở trong này, có quỷ mới tin!

“Phụ thân người để lại đao phổ cho người, tùy tiện cho người khác nhìn như vậy — xứng đáng phụ thân quá thể của người hay sao!”

Đặc biệt là cái tên Hường Ứng Thiên không biết rắp tâm cái gì này!

“Đao phổ là của ta, ta muốn cho ai nhìn liền cho người đó nhìn.”

Ngữ khí đương nhiên của Phó Hồng Tuyết, trong mắt Diệp Khai lại hoàn toàn bất thường.

— yên tâm, ta biết chừng mực. Người có thể thấy mà.

“Ai ta cũng không cho phép nhìn!”

Ai biết, đây cũng là chạm vào ngòi nổ của Diệp Khai.

Hắn hơi hơi nghiêng đầu liếc về phía Hường Ứng Thiên phía sau, giọng nói rõ ràng uy hiếp: “— ai muốn nhìn, ta liền giết!”

... Phó Hồng Tuyết nháy mắt cảm thấy dở khóc dở cười. Sớm biết thế này nên hắn đã tìm chuyện khiến Diệp Khai bận rộn, chỉ để y không có thời gian đi đến đây. Hắn không muốn Hường Ứng Thiên cảnh giác Diệp Khai, bởi vì cảnh giác sẽ dẫn đến sát tâm.

“Diệp thiếu hiệp... Ta là nghĩa đệ của Dương đại hiệp, thúc thúc của Hồng Tuyết, ta cũng không thể nhìn sao?”

Hường Ứng Thiên tính khí lúc này ngược lại có vẻ thực tốt. Sau khi nói xong, hắn lại mỉm cười bổ thêm một câu:

“... Hay là, người muốn động thủ với ta?”

Như là vui đùa, cũng như là uy hiếp.

Diệp Khai mạnh mẽ quay người lại, triệt chen vào giữa hai người, đối mặt với Hường Ứng Thiên không chút nào thoái nhượng:

“— động thủ thì động thủ, ai sợ ai!”

Mặc dù là công lực của y không thâm hậu bằng Hường Ứng Thiên, Phó Hồng Tuyết cũng tuyệt đối sẽ không khoanh tay nhìn y bị thương. Hai đánh một, như thế nào y đều thắng!

“Diệp Khai, người định cố tình gây sự sao?”

Phó Hồng Tuyết rốt cuộc quát một tiếng. Hắn triệt để bắt đắc dĩ.

Xem ra tổ tông này đối với chuyện hôm qua vẫn chưa tan nghỉ ngơi, đang quyết tâm nhân cơ hội phát tiết với Hường Ứng Thiên một chút.

Diệp Khai lúc này mới xoay mặt nhìn hấn, biểu tình có chút lãnh liệt:

“Hôm nay việc này không phải là nhỏ, ta phải nhúng tay!”

Nói xong liền ra tay như cắt, nhất chiêu đánh về Hường Ứng Thiên, thuận thế lại định đoạt đao phổ trên tay Phó Hồng Tuyết —

Phó Hồng Tuyết theo bản năng né tránh:

“—— người muốn cướp đao phổ của ta?”

... Tổ tông à, đừng hồ nháo. Cùng Hướnɡ Ứnɡ Thiên đánh nhau người sơ suất liền sẽ bị thương, bây giờ còn chưa đến lúc chúng ta vạch mặt hần.

Diệp Khai hừ lạnh một tiếng, làm như không thấy:

“Dù sao người cũng học thuộc rồi, ta trước thay người bảo quản một chút!”

... Coi người về sau còn dám bỏ rơi ta! Ta đây giống ngọc tử lăm sao? Lại phải để người bảo hộ sao?! Còn đao phổ lại là thứ có thể tùy tiện để người nhìn sao?!

“—— ta xem người là bằng hữu, nhưng bằng hữu cũng phải đúng mực?!”

Phó Hồng Tuyết chỉ cảm thấy đau đầu muốn chết. Vừa phải diễn kịch vừa phải dùng ánh mắt trấn an tổ tông nhà hần đang tạc mao, quả thực so với việc để hần lao đầu ra cho người ta chém giết còn mệt hơn rất nhiều.

“—— hôm nay chính là thấy người không đúng mực, cho nên ta mới phải quan tâm!”

Diệp Khai hét còn muốn to hơn hần.

“Đao phổ là của ta, người dựa vào cái gì mà lấy đi? Lại nói, người khác không thể nhìn, người vì cái gì có thể nhìn?!”

... Đi về nhà đi, về rồi người muốn trèo lên đầu ta ngồi cũng được mà, đừng ở chỗ này náo loạn.

Phó Hồng Tuyết cảm thấy ấn đường của chính mình nhất định đã nhấn đến mức biến thành chữ “xuyên”.

“Ta không có muốn xem!”

Diệp Khai gân cổ cãi, trực tiếp móc đao ra. Nói tới đây, y lần thứ hai liếc mắt tràn ngập ý tứ ám chỉ về phía Hướnɡ Ứnɡ Thiên.

“Ta chỉ sợ có người bụng dạ khó lường, định học trộm Diệt tuyết thập tự đao... Thậm chí, phá giải Diệt tuyết thập tự đao!”

Mắt thấy bọn họ thật phải đánh nhau, Diệp Khai lại đã nói toạc ra gần hết, Hướnɡ Ứnɡ Thiên hiển nhiên muốn giả ngọc cũng không được.

“Diệp thiếu hiệp... Lời này của người, là nhắm vào ta sao?”

Diệp Khai cười lạnh, ngữ khí chuyển thành thản nhiên ném ra một câu:

“Hướnɡ minh chủ, người chỉ cần không nhìn vào đao phổ, lời này tự nhiên không nói đến người. Nhưng nếu người vẫn cố ý muốn xem... Thì tâm tư Tư Mã Chiêu mọi người đều hiểu!”

(Tư Mã Chiêu soán ngôi A Đẩu-con của Lưu Bị, lên ngôi nhất thống)

“Diệp Khai, Hướnɡ thúc thúc không phải là người như thế...”

“—— Phó Hồng Tuyết, người trên giang hồ không thể loạn tin!”

Mắt thấy y sắp giở trò lật trời lật đất, Hướnɡ Ứnɡ Thiên cười rồi thở dài, rốt cuộc lại nhập vai:

“Hồng Tuyết, Diệp Khai nói không sai, là ta sơ sẩy, dù sao hiện tại ở trên giang hồ người mơ ước đao phổ này rất nhiều, ta hần nên cẩn trọng.”

“Hướnɡ thúc thúc...”

“Aiz...”

Hướnɡ Ứnɡ Thiên mỉm cười đưa tay ngăn trở hần:

“Cho nên lời thật thì khó nghe —— ta xem ra, Diệp Khai đối với người là trọng tình trọng nghĩa. Người có bằng hữu tốt như vậy, thúc thúc cũng mừng cho người.”

Nói đến lời này, chuyện xem như xong.

Sau đó Diệp Khai liền đứng ở đó, nghe bọn họ người một lời ta một lời bắt đầu nghiên cứu đao phổ, thường thường cảnh giác nhìn xem. Y thậm chí có thể cảm thấy—— Hưởng Ứng Thiên đang tận lực mà chăm ngòì cho mối quan hệ giữa Phó Hồng Tuyết và Hoa Bạch Phụng, ám chỉ Hoa Bạch Phụng cố ý đưa Phó Hồng Tuyết bản đao phổ không đầy đủ.

Tức giận cực độ mà đá tung bụi đất, y biết mình giờ phút này động tác rất giống tiểu hài tử, rồi lại khắc chế không được lửa giận bùng bùng.

“... Còn chưa tức đủ sao?”

Sau đó, Hưởng Ứng Thiên bỏ đi, Phó Hồng Tuyết vì thế cũng rút cuộc có thể bình thường trở lại, tiếp tục chịu đựng tổ tông nhà hấn tạc mao.

“Vì sao lại muốn đem đao phổ cho hấn nhìn?! ... Còn nữa, người thật sự sẽ nghe lời hấn chăm ngòì, đi hoài nghi mẹ người sao?!”

Chẳng cần biết Phó Hồng Tuyết là đang làm có ý gì, y cũng không nguyên ý để mặc Phó Hồng Tuyết lấy đao phổ tối trọng yếu ra đùa, thậm chí không thể để Hưởng Ứng Thiên nhân cơ hội chăm ngòì ly gián Phó Hồng Tuyết cùng Hoa Bạch Phụng vốn dĩ cũng đang bất hòa.

“Người đối với ta không tin tưởng như vậy sao?”

Phó Hồng Tuyết cười cười, từ trên người lấy ra một bản khác, đưa tới cho y.

“Cái gì vậy?” Diệp Khai không nhận.

“... Người không phải là muốn giúp ta bảo quản đao phổ sao? Cầm, về sau người cứ giữ.” Phó Hồng Tuyết thở dài, cười sâu không lường được, lại như đang suy tính gì.

Diệp Khai ngây dại: “Này... Đây mới là đao phổ?”

Phó Hồng Tuyết vẫn còn cầm một quyển, hai bản đao phổ thoạt nhìn giống nhau như đúc. “Hai bản đều là đao phổ. Chẳng qua, một quyển bị ta động tay một chút, nội công tâm pháp ... có lẽ dư vài chữ, lại có lẽ thiếu vài chữ, hay là sai vài chữ.”

Vô luận là loại công phu nào, tâm pháp mới là thứ tinh túy nhất, hơn một chữ thiếu một chữ đều đẩy người luyện vào tâm ma. Huống chi là “Dư vài chữ, thiếu vài chữ, sửa vài chữ”.

“Hưởng Ứng Thiên nếu muốn, ta sẽ đem cho hấn xem. Hấn không có tà niệm, không trộm luyện, tự nhiên không có bất cứ vấn đề gì. Nếu có tâm tư khác, chắc chắn gieo gió gặt bão.”

Nói xong, Phó Hồng Tuyết liền lấy quyển đao phổ gốc nhẹ nhàng nhét vào trong ngực Diệp Khai.

“Cho nên —— Diệp thiếu hiệp người bây giờ còn tức giận sao?”

Diệp Khai giật mình nửa ngày, rốt cuộc hoàn hồn:

“—— còn!”

Nói xong chữ này, ghen một khắc, y mới xoa thắt lưng hung hăng mà trừng hấn:

“... Cho nên người phải mời ta đến Hương Mãn lâu uống rượu!”

Phó Hồng Tuyết cũng trầm mặc một khắc, hiếm thấy cường ngạnh mà liếc y một cái:

“Mới sáng sớm, tối hôm qua không nghỉ ngơi, sáng nay vẫn chưa ăn gì mà đã dám uống rượu, ta đánh gãy chân của người!”

Kéo y đi qua cửa sơn trang, đi được một đoạn, tựa hồ đã suy nghĩ kỹ càng, hấn lúc này mới lại nói tiếp:

“Đi một vòng quanh trấn đã, sau đó mới được đến Hương Mãn lâu, mà phải ăn một chén canh củ cải rồi mới được uống rượu. Xong rồi về nhà ngủ!”

24. Chương 16

Diệp thiếu hiệp bị uy no bụng rồi lại bị Phó đại hiệp thẳng tay tóm về nhà leo lên giường nghỉ ngơi, một canh giờ sau bỗng nhiên từ trên giường nhảy dựng lên.

“... Nếu Hưởng Ứng Thiên thật sự là muốn lấy Diệp tuyệt thập tự đao tầng thứ chín từ ngươi, vậy nếu hắc biết ngươi không có, hắc sẽ đi tìm ai để lấy?”

Phó đại hiệp nằm ở bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần lập tức mở mắt ra, chậm rãi ngồi dậy:

“Mẫu thân của ta.”

Thời gian quá dài, hắc không có cách nhớ cho vẹn toàn, hơn nữa tâm tư của hắc vẫn luôn chỉ có Diệp Khai, thật sự đã xem nhẹ chuyện này.

“Đi, về Vô Gian địa ngục.”

Diệp Khai nghĩ xong, nóng vội đến mức thân hình nhảy lên một cái, lúc đáp xuống đã chuyển ra cửa.

Phó Hồng Tuyết cũng không nói nhiều, bật người vác đao đi theo.

Hai người vận khởi khinh công sử dụng tốc độ nhanh nhất có thể hướng về Vô Gian địa ngục, lần thứ hai nhìn thạch trận bị chính y phá hư, Diệp Khai liền chột dạ một trận. Nhịn không được dừng bước kéo kéo tay áo Phó Hồng Tuyết, ngập ngừng nửa ngày, mới ấp a ấp úng hỏi một câu:

“Cái thạch trận này... vẫn chưa sửa lại được à?”

Phó Hồng Tuyết lên nhìn y một cái, biểu tình không thay đổi, khẽ nghiêng đầu thẳm giấu khoé miệng đã hơi cong:

“Thạch trận này cơ quan tinh vi, vốn là do một tay vị cao nhân tiền bối kia bày ra. Hiện giờ người này đã mất, thạch trận bị phá hư, tự nhiên sẽ không tìm được người có thể sửa.”

“Ách...”

Diệp thiếu hiệp giật mình, cuối cùng yên lặng cúi đầu, vừa tiếp tục đi vừa bắt đầu hối hận. ... Lần sau có muốn đùa giỡn cơ quan nhà người ta, y sẽ nhớ rõ thủ hạ lưu tình tận lực không phá hư.

Nhưng chưa được vài bước, bỗng nhiên chợt nghe Phó Hồng Tuyết phía sau nhẹ nhàng gọi một tiếng:

“—— Diệp Khai.”

“Sao?”

Y theo bản năng quay đầu lại.

Phó Hồng Tuyết chậm rãi đưa tay rút ra đao sau lưng, thần sắc ngưng trọng nâng cằm về phía trước.

Ngay thạch động ngổn ngang trước Vô Gian địa ngục, Hoa Bạch Phụng đang cùng một hắc y nhân so chiêu. Hai người đều là cao thủ, cơ hồ đánh đến vô thanh vô tức, nhưng Hoa Bạch Phụng đã rơi xuống hạ phong, mắt thấy không thể duy trì lâu.

Diệp Khai tay phải vừa lật, một thanh phi đao nháy mắt hiện ra trong lòng bàn tay.

Trường đao của Phó Hồng Tuyết xé gió lao đến. Diệp Khai đi sau hắc một bước, thân hình lại như chớp giật tiến ra phía trước, cùng Phó Hồng Tuyết một trước một sau kẹp lấy hắc y nhân.

Diệp Khai nhận ra ngay đây chính là người mặt quỷ. Quả nhiên lại là lão ta.

Người mặt quỷ ra tay cũng cực quả quyết, vừa cảm thấy bọn họ đến gần liền đoạt roi sắt của Hoa Bạch Phụng rồi chế trụ cổ Hoa Bạch Phụng, mạnh mẽ áp bà xuống mặt đất.

—— Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai đồng thời xuất hiện, hắc chỉ có nắm chắc Hoa Bạch Phụng này, mới có cơ hội trở ra toàn thây.

“Ngươi nếu tổn hại bà, ta liền phế ngươi.”

Diệp Khai đứng thẳng, tư thái tựa hồ cực tùy ý, tay giấu phi đao nhẹ nhàng như cầm một vật vô hại, ánh đao sắc loang loáng, khoe miệng y vẫn nhoẻn cười, lúc này mang theo âm lãnh kì lạ.

Phó Hồng Tuyết đứng ở phía sau người mặt quỷ, nhìn qua bả vai của lão, hắn vừa vịn có thể thấy rõ biểu tình Diệp Khai.

... Diệp Khai vốn dĩ là người khó tức giận.

Mặc dù đối với hắn, Diệp Khai thường thường vừa buồn vừa bức, thậm chí có thể vì hắn liều lĩnh hết thảy, nhưng thật ra hắn rất ít khi thấy y toả hàn ý thế này.

Kỳ thật, Diệp Khai so với hắn tưởng tượng lại càng để ý Hoa Bạch Phụng hơn. Chỉ là chính bản thân y cũng không biết. Hoặc là phải nói... Y vẫn luôn tận lực mà áp chế, không chịu tự nhìn ra.

Diệp Khai lẳng lặng nhìn người mặt quỷ, tựa hồ đang chờ đợi hắn chủ động buông Hoa Bạch Phụng ra.

Sau một lát, không chờ người mặt quỷ giở trò, y đã ra chiêu, nhanh đến mức Phó Hồng Tuyết cũng không thể thấy rõ.

—— người mặt quỷ giống như đã đoán trước, toàn thân vẫn bất động nhưng vận công dụng lực đánh ra, đồng thời siết chặt cổ họng Hoa Bạch Phụng làm bà đau đến mức hừ một tiếng.

Chưởng phong của Diệp Khai bị đánh bật đi, nên phi đao của y rốt cuộc chỉ có thể cắt gọn vài lọn tóc của lão ta.

“Người không nhận ra... Chúng ta có hai người sao.”

Phó Hồng Tuyết rớt cuộc mở miệng.

“Hoặc là, người thả người, chúng ta thả người đi; hoặc là, người giết người, chúng ta sẽ định đoạt tính mệnh của người.”

Hắn sở dĩ vẫn luôn bất động, chính là bởi vì hắn biết —— hắn đứng vị trí này, bất động so với động càng gây áp lực cho người mặt quỷ hơn.

người mặt quỷ lại yên lặng bất động, tựa hồ là đang do dự. Mà sắc mặt của Hoa Bạch Phụng đã dần dần chuyển đỏ, ngực phập phồng càng ngày càng kinh người.

Phó Hồng Tuyết rớt cuộc chậm rãi nâng đao, đao khí phát ra, như có như không phả vào cổ người mặt quỷ.

“Như vậy...”

Diệp Khai đối diện với Phó Hồng Tuyết rất ăn ý mà nói, ống tay áo huy động, ngón tay lại chế trụ phi đao, lần này là hai thanh.

—— Người mặt quỷ rớt cuộc chậm rãi nghiêng đầu, một con mắt nhìn hắn, một con mắt đồng thời chú ý Phó Hồng Tuyết phía sau. Đó là một tư thế phòng ngự. Tổ vệ lão đã chuẩn bị rút lui.

Phó Hồng Tuyết nháy mắt hiểu ý thu đao, Diệp Khai cơ hồ cũng đồng thời rũ tay phải xuống.

Người mặt quỷ vọt lên, dùng roi vừa đoạt được quật mạnh xuống, lại vẫy cánh tay phóng một chùm ngân châm thẳng vào Hoa Bạch Phụng, lúc này mới bay nhanh chạy trốn.

Hành động này của hắn chẳng qua là muốn cho Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai nóng lòng cứu người, để hắn thuận lợi thoát thân mà thôi. Hai người tự nhiên đều hiểu, vì thế cũng đuổi theo.

Diệp Khai rõ ràng phóng đến trước mặt Hoa Bạch Phụng đỡ hết ngân châm, sau đó dừng lại chờ Phó Hồng Tuyết đến, để hắn đỡ lấy Hoa Bạch Phụng, chậm rãi truyền nội lực cho bà.

Hoa Bạch Phụng không ngừng ho khan, hơn nửa ngày mới ngừng, công chúa ma giáo lãnh ngạo diễm lệ giờ phút lại có vài phần đáng thương.

“Mẫu thân, chậm một chút.”

Phó Hồng Tuyết lúc này mới dìu bà chậm rãi đứng dậy, bắt đầu đi vào Vô Gian địa ngục. Diệp Khai siết chặt tay mình, lẳng lặng theo sau.

“—— các người, đến đây làm gì?”

Vào nội sảnh rồi, Phó Hồng Tuyết mới để Hoa Bạch Phụng ngồi xuống nhuyển tháp, bà bỗng nhiên cứ như vậy lạnh lùng hỏi một câu.

Bởi vì cổ bị chế trụ thời gian rất dài, thanh âm của bà vẫn hơi khàn khàn, đành phải nói từng chữ, vì thế càng thêm vẻ lạnh lùng.

“Người mặt quỷ là tới để tìm đao phổ Diệt tuyệt thập tự đao tăng thứ chín, như vậy... Các người thì sao? Có phải cũng như hần?”

“... Trong lòng người, có phải giữa người với người trừ bỏ lợi dụng lẫn nhau, sẽ không còn ý gì khác hay không?”

Ngay khi bà cất tiếng hỏi, Diệp Khai lập tức theo bản năng hỏi ngược lại những lời này. Y thật sự chưa từng đoán được Hoa Bạch Phụng rốt cuộc là suy nghĩ cái gì.

“Người là ngoại nh...”

Bà vừa nói đã tựa hồ nhớ ra cái gì đó, tạm dừng một chút, cuối cùng vẫn là sửa lại, lần thứ hai cười lạnh một tiếng, giọng nói có thể nghe ra châm chọc:

“... Nói như vậy, các người không phải vì chuyện này mà tới? Vậy các người tới để làm gì?”

Diệp Khai há miệng, câu trả lời rõ ràng đã đến bên miệng, lại đành nuốt xuống.

... Kỳ thật bọn họ thật cũng không có mục đích nhất định, chỉ là lo lắng cho Hoa Bạch Phụng nên mới trở lại. Nhưng những lời như vậy, y vô luận thế nào cũng không có cách nói cho Hoa Bạch Phụng biết.

Y đối với Hoa Bạch Phụng có được một chút ký ức ôn nhu, đều đã là từ khi còn chưa thể nhớ rõ. Cho đến khi y hiểu chuyện, bắt đầu biết Hoa Bạch Phụng đối cuộc đời y cho Phó Hồng Tuyết, để Phó Hồng Tuyết thay thế y nhận mọi huấn luyện tàn khốc cùng mang nặng thù cha, y liền không còn cách nhìn mặt Hoa Bạch Phụng nữa.

Y không nghĩ ra, như thế nào mà lại có người ích kỷ như vậy; cũng không nghĩ ra, vì cái gì y lại cảm thấy trên lưng nặng nề đến thế này.

Cho nên y liều lĩnh hết thảy mà đuổi theo Phó Hồng Tuyết, thậm chí tùy thời còn chuẩn bị tâm lý vì hần hy sinh sinh mệnh; y không điên cũng không ngốc, chỉ là muốn cho Phó Hồng Tuyết một cuộc sống khoái hoạt vốn dĩ thuộc về hần.

Về phần bản thân y, đã đánh cắp nhiều năm hạnh phúc của Phó Hồng Tuyết như vậy, cũng mãn nguyện rồi.

Kết quả ——

Có một ngày Phó Hồng Tuyết nói với y, hần thương y.

Phó Hồng Tuyết yêu Diệp Khai.

Phó Hồng Tuyết đã biết hết mọi bí mật, biết Hoa Bạch Phụng thay đổi cuộc đời hần, biết Diệp Khai trộm đi hạnh phúc của hần, vậy mà vẫn không suy xét yêu lấy Diệp Khai.

Hần nói, có Diệp Khai, hần liền có hết thảy.

Câu chuyện đến cuối cùng, tựa hồ có một cái kết cục không ai đoán được, nhưng như vậy cũng có thể coi là kết cục mỹ mãn.

Nhưng y vẫn không biết... Y làm sao ở chung với Hoa Bạch Phụng đây.

Với lại, y nên nói cho Hoa Bạch Phụng chuyện y cùng Phó Hồng Tuyết như thế nào.

Phó Hồng Tuyết lẳng lặng đứng lên, trong mắt có ôn nhu chậm rãi dâng tràn, cũng có cổ vũ, tựa hồ là muốn cho hai mẹ con bọn họ tự mình cởi bỏ khúc mắc.

Diệp Khai cúi thấp đầu im lặng một khắc, rốt cuộc mở miệng, nói với Hoa Bạch Phụng:

“Chúng ta tìm chỗ khác, ta có lời muốn nói với người.”

Bên kia Phó Hồng Tuyết khó hiểu mà nhìn y, trong mắt mang theo nghi hoặc. ... Chuyện gì không thể nói ở đây?

Diệp Khai cong cong khóe miệng, trừng lại hắn. ... Người không phải muốn ta cùng bà hảo hảo tâm sự sao? Ta nghe lời người rồi còn có ý kiến gì?

Phó Hồng Tuyết bắt đắc dĩ. ... Ta là sợ người lại làm bà tức giận. Người có biết bà tính tình cực đoan, khi kích động liền sẽ xuất roi. Người đối mặt ai cũng đều lãnh tĩnh, chỉ có đối mặt với bà, cảm xúc vĩnh viễn cũng không khống chế được.

Diệp Khai hừ nhẹ một tiếng, lại liếc hắn một cái.

... Chính là biết bà thích xuất roi đánh người, ta mới không cho người đi vào. Bà đánh người đánh hai mươi mấy năm, đánh đến thuận tay, không vừa ý liền đánh người thì sao? Ta đi vào, ít nhất ta tuyệt đối sẽ không giống như người thành thành thật thật mà để cho bà đánh!

Hoa Bạch Phụng biết hai tên tiểu tử này mắt đi mày lại trên đỉnh đầu bà, nhưng lại không biết bọn họ mắt đi mày lại những thứ gì.

Tự hỏi một hồi, bà cũng chỉ có thể làm như không thấy mà đứng dậy, đầu cũng không chuyển mà nói với Diệp Khai:

“Người theo ta vào nội thất.”

—— cửa đá chậm rãi hợp đóng lại, Hoa Bạch Phụng xoay người, biểu tình lãnh liệt mà nhìn Diệp Khai:

“Hiện tại người có thể nói chưa?”

Diệp Khai yên lặng nhìn bà, bỗng nhiên vén vạt áo lên quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy ba cái.

“—— Diệp Khai, người làm gì?!”

Hoa Bạch Phụng theo bản năng lui một bước, trên mặt rốt cuộc hiện ra trừ bỏ lãnh đạm còn có hốt hoảng.

Diệp Khai bái xong, mới thong thả đứng dậy, tựa hồ nóng vội lại nói tiếp.

“Ta dập đầu với người ba cái, là bởi vì... Ta muốn nói cho người biết, ta cùng Phó Hồng Tuyết ở cùng một chỗ.”

—— Hoa Bạch Phụng vẫn duy trì tư thế mới vừa rồi, vẫn không nhúc nhích mà nhìn y, tựa hồ chưa thông được câu nói đó.

“... Người không phải hỏi chúng ta tới làm gì sao? Ta đây sẽ nói cho người biết, chúng ta chính là vì chuyện này.”

Y thật sự không biết có thể cùng Hoa Bạch Phụng nói cái gì. Cho nên chuyện y có thể nghĩ đến, cũng chỉ có chuyện này.

Hoa Bạch Phụng là mẹ của y cùng Phó Hồng Tuyết, nếu bọn họ ở cùng một chỗ, về tình về lý như thế nào đều không thể, cũng không nên gạt Hoa Bạch Phụng.

Cũng chính là bởi vì y muốn làm rõ, cho nên y mới cố ý nhốt Phó Hồng Tuyết tại bên ngoài.

Y là con trai ruột của Hoa Bạch Phụng, Hoa Bạch Phụng có thể chưa từng yêu thương Phó Hồng Tuyết, đối với y lại ngược lại. Như vậy cưỡng phong bão táp, y một mình đối mặt Hoa Bạch Phụng, so với Phó Hồng Tuyết còn nhiều phần an toàn hơn.

“Người... Người vừa rồi mới nói gì đó?”

Sau một lúc lâu, hai tay Hoa Bạch Phụng đang đan xoắn lại với nhau mới chậm rãi buông xuống dưới, tựa hồ vẫn chưa nghe rõ lời y nói:

“Ta không nghe rõ... Người lặp lại lần nữa?”

Diệp Khai chần chờ hít một hơi, thẳng thắn nhìn nàng, lặp lại rõ ràng: “Ta nói —— ta cùng Phó Hồng Tuyết ở cùng một chỗ. Hai đứa con trai của người, ở cùng một chỗ.”

Ngay lúc chữ cuối cùng vừa dứt, bàn tay của Hoa Bạch Phụng liền hung hăng mà quật lại. Không lưu tình chút nào, thậm chí bởi vì cảm xúc quá mức kích động mà không kiểm soát được nội lực, đánh cho Diệp Khai liên tục bước lui lại mấy bước, cổ họng có mùi tanh dâng lên, máu tràn khỏi khóe miệng, trong phút chốc trước mắt cơ hồ hoá đen một mảnh, sau đó một lát mới lại chậm rãi khôi phục ánh sáng.

“... Người nói cái gì? Người dám lặp lại lần nữa?”

Hoa Bạch Phụng toàn thân run rẩy, bàn tay vừa mới đánh y nắm chặt thành quyền, gắt gao nhìn vết máu chảy xuống khóe miệng y, tiếp tục lặp lại.

“Ta nói... Người đổi thân thể của chúng ta, cho nên chúng ta đã định trước phải dây dưa cùng một chỗ. Kết quả, chúng ta yêu nhau.”

Diệp Khai đưa tay chống lên vách đá, ánh mắt có chút thương hại, cũng có chút quái dị mà nhìn bà:

“Nếu là sớm biết hôm nay? Người năm đó có phải sẽ không làm ra chuyện như vậy hay không?”

Hoa Bạch Phụng nâng nâng tay, không biết là định lại cho y một cái tát, hay là làm gì, nhưng cuối cùng vẫn không thể. Thân thể của y đã run rẩy đến cơ hồ sắp đứng không nổi.

“Hai người... Nghiệp chướng!”

Diệp Khai bỗng nhiên cười cười, đáy lòng không bị khống chế liên phiếm xuất áp lực suốt hai mươi mấy năm, giờ phút này rốt cuộc có thể phát tiết rất khoái cảm:

“... Nếu người cảm thấy người không thể tiếp thu, người có thể đánh ta, đánh tới lúc người cảm thấy hài lòng mới thôi, thậm chí đánh chết ta đều được. Nhưng mà, người phải nhớ kỹ, người không có quyền, cũng không có lý do gì đánh Phó Hồng Tuyết. Hắn không phải là con của người, lại thay con của người chịu đựng đòn roi mười hai năm, nếu người còn nhân tính, đừng thương tổn hắn nữa.”

Sau khi nói xong, y liền lẳng lặng mà đứng ở tại chỗ chờ, chờ Hoa Bạch Phụng tiếp tục đánh y, hoặc là làm những hành động điên cuồng gì đó.

Nhưng y chờ mãi, cũng chỉ Hoa Bạch Phụng xúc động đến đáng sợ, cùng nước mắt phần nộ, vô lực té ngồi trên mặt đất.

Vì thế y không đợi nữa, xoay người mở cửa bước ra ngoài.

Phó Hồng Tuyết đã đứng ở cửa đợi, lúc y ra tới rốt cuộc lảo đảo một bước, được Phó Hồng Tuyết vươn tay đỡ:

“... Xảy ra chuyện gì? Bị thương?”

Thanh âm ép tới trầm thấp. Nhìn thấy vết máu trên khóe môi y, trong mắt rõ ràng mang theo đau lòng cùng hối hận, cảm thấy mình vô luận như thế nào đều hẳn là phải cùng y đồng thời đi vào.

Hắn biết rất rõ ràng, Hoa Bạch Phụng cùng Diệp Khai ở chung, không thể yên bình.

“... Bị tát một cái, có chút choáng đầu, không có việc gì.”

Diệp Khai thực hào phóng dựa hẳn người lên hắn, chẳng hề để ý mà dùng ngón cái xoa xoa vết máu ở khóe miệng:

“Ta nói cho bà biết chuyện của chúng ta ... Nếu bà không có đánh chết ta, vậy thì chúng ta coi như còn cơ hội.”

Phó Hồng Tuyết dừng bước lại, lòng rung động, nháy mắt cảm thấy như có một búng máu vọt tới trong cổ họng, thiếu chút nữa không khống chế được mà phun ra.

Bước chân của hắn vì thế hơi loạn xạ, phải đỡ Diệp Khai, hắn đành cố gắng vững vàng.

... Hắn thật sự không biết, hắn là nên đau lòng hay vui mừng Diệp Khai tiền trăm hậu tấu, hay là nên xách y về nhà tết mừng cho chừa!

— y cứ như vậy mà ngả bài cùng Hoa Bạch Phụng!

Nếu Hoa Bạch Phụng phản ứng kịch liệt hơn một chút...

Hắn thật sự không dám tưởng tượng sẽ còn phát sinh chuyện gì!

“... Người tốt cuộc là muốn hù chết bà, hù chết ta, hay là muốn tự sát?!”

Phó Hồng Tuyết hít sâu vài hơi, mới miễn cưỡng xem như trấn định.

Cảm thấy cứ để Diệp Khai gây sức ép như vậy, nói không chừng người chết trước chính là hắn. Hắn thật sự chịu không nổi nhiều kinh hách như vậy.

“Ta đã thực thu liễm ...”

Kết quả Diệp thiếu hiệp còn không sợ chết mà xem thường hắn:

“... Ta còn không chưa nói cho bà biết, chính là bởi vì bà ích kỷ đem chúng ta trao đổi, cho nên chúng ta hiện tại mới đồng thời thành công làm cho Dương gia đoạn tử tuyệt tôn!”

Phó Hồng Tuyết đột nhiên bịt miệng y, trợn mắt há mồm mà đứng sững, trong phút chốc không rõ ràng lắm chính mình đến tột cùng là nên khóc hay nên cười.

Nhưng mà y vốn dĩ trúng một cái tát, nửa bên mặt sưng đỏ, nửa bên mặt lại lộ ra vài phần tái nhợt, cùng cặp mắt quật cường trợn lẫn vài phần đắc ý dào dạt, hắn nháy mắt lại cảm thấy trong lòng chua xót ... Cuối cùng hắn thật cẩn thận vươn tay ra, nhìn xem thật kỹ như báu vật trong lòng.

Hắn rút cuộc thở dài, khẽ hôn lên vết máu nơi khoe miệng Diệp Khai còn chưa lau đi, cũng ném đến hương vị tình ngọt, sau đó chậm rãi ôm chặt y:

“Ta đây vốn dĩ... Đã định trước sẽ bại trong tay người. Như vậy, chúng ta đồng thời... giúp cho mẫu thân tiếp thu hiện thực đi.”

Buổi tối, Hoa Bạch Phụng lại tự giam mình ở trong phòng không chịu đi ra.

Băng Di làm một bàn đồ ăn thật thịnh soạn, để Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai ăn cơm trước.

“Không sao đâu, công chúa thường thường như vậy ... để cho nàng yên mà nghĩ thông suốt thì tốt rồi...”

Tuy rằng thiếu chủ nhà bà, cùng... thiếu chủ chân chính, đồng thời mang về thứ tin tức làm đầu óc bà đình trệ, nhưng chiếu cố bữa ăn giấc ngủ của bọn họ vẫn là bản năng của bà.

Chuyện duy nhất bà có thể nghĩ lúc này chính là: băng gia phải sẽ có hỗn loạn?

Về sau thân phận hai vị thiếu chủ... Nên thế nào? Vẫn là thiếu chủ, Dương gia nhi tử? Hay là một thiếu chủ, một thiếu phu nhân? ... Nếu như là thiếu chủ cùng phu nhân vậy,... Ai là thiếu chủ, ai là thiếu phu nhân?

Băng Di chấp tay, lấy thói quen bình thường khi hầu hạ Hoa Bạch Phụng ăn cơm mà đứng ở bên cạnh bàn, vẻ mặt lo lắng.

“Băng Di, đừng đứng ở nơi đó, ngồi xuống cùng ăn với chúng ta đi.”

Phó Hồng Tuyết thu hồi khăn mặt này giờ đang chườm má cho Diệp Khai, rắc thêm chút thuốc. Thứ này vốn dĩ bỏ vào nước tắm trị thương cho hắn, dùng cứu âm Tuyết Phách công để chườm lạnh tiêu sưng quả thực không thể tốt hơn, Diệp thiếu hiệp đánh sưng mặt đến mức khó coi này giờ cũng thoải mái không ít.

Mạnh mẽ kéo Băng Di ngồi xuống, Phó Hồng Tuyết tự mình đứng dậy đi xới cơm.

Diệp Khai chọc chọc chiếc đũa nhìn động tác của hắn, nghĩ nghĩ, vẫn là do dự mà hỏi hắn:

“Nhưng bà vẫn luôn tự giam mình ở bên trong thì làm thế nào? Nếu không... lát nữa ta lại vào khuyên nhủ?”

Dù sao chuyện là do y gây ra. Lúc ấy kích thích Hoa Bạch Phụng chỉ do bức xúc, hiện tại ngẫm lại, y vẫn là có chút hối hận.

Phó Hồng Tuyết trước bới thêm một chén nữa cho Bằng Di, buồn cười: “Người đi vào? Người xác định người là đi khuyên nhủ bà, mà không phải lại chọc giận bà sao?”

Dựa vào cách Diệp Khai cùng Hoa Bạch Phụng giao tiếp, câu sau có khả năng xảy ra hơn câu trước. Dù sao hai mẹ con bọn họ nhiều năm khúc mắc quá sâu, không thể nhất thời nửa khấc có thể cởi bỏ.

Lại bới một chén đầy cho y, thuận tiện dùng mu bàn tay xoa xoa mặt y, xác nhận đã đã bớt sưng rồi.

“Ăn cơm xong, vẫn là ta đi vào thôi.”

“Không được!”

Ai ngờ Diệp Khai phủ quyết ngay.

“... Bà hiện tại chính là tức không chỗ xả, ai biết bà sẽ làm gì người.”

Mẫu chốt Phó Hồng Tuyết là một người cố chấp, hơn nữa lại bởi vì hấn nghĩ chuyện là do hấn, vô luận Hoa Bạch Phụng nổi nóng làm gì hấn, hấn cũng tuyệt đối sẽ không có chút phản kháng.

“Diệp Khai... Bà là mẫu thân của ta, bà sẽ không làm gì ta. Bà chỉ là không hiểu yêu một người là như thế nào, không phải không hiểu tình cảm.”

Phó Hồng Tuyết càn quét thức ăn trên bàn, gấp cho Bằng Di chút đồ ăn, sau đó bắt đầu dựa theo khẩu vị của Diệp Khai mà gấp cho y vài món.

“... Vậy chờ bà học được cách đối xử tốt với người rồi hẵng nói.”

Diệp Khai nếm nếm miếng cá hấn gấp cho, chép chép miệng rồi mặt mày hớn hở, vươn tay gấp hấn nửa con cá vào chén, nhanh chóng cùng cẩn thận lọc hết xương đi, rồi phân một nửa cho Bằng Di, một nửa cho Phó Hồng Tuyết.

“Sự phụ ta thích nhất ăn cá, mấy cái gỡ xương này ta làm từ nhỏ, không ai làm khéo bằng ta.”

Ngữ khí như tiểu hài tử như khoe công lại đắc ý.

“Người chẳng lẽ không thích ăn sao?” Phó Hồng Tuyết mỉm cười gấp một đĩa cá đút cho y.

Diệp Khai xưa nay đã như vậy, càng là đồ vật y thích ăn, y sẽ lại càng cứng đầu ép hấn ăn. Có đôi khi thậm chí không thèm để ý cái đó hấn ăn không được.

Có chút trẻ con, có chút bá đạo, còn có vài phần tự cho là đúng làm người muốn cười, nhưng những tính cách, cùng những cách thức ngốc vụng, đều chỉ là muốn đem những thứ y cảm thấy tốt cho hấn.

Hấn đến tốt cùng phải có bao nhiêu may mắn, mới có thể dùng hết thấy khổ cùng đau, đổi lấy một Diệp Khai?

Đút lại cho hấn một miếng cá, bên khoé miệng Diệp Khai lộ ra một đôi má lúm đồng tiền ẩn ẩn, cười không nói lời nào.

... Vừa ngồi Bằng Di nắm cặp đôi đĩa, từ đầu đến cuối chưa hề động. Bà cứ như vậy kinh ngạc nhìn bọn họ thật lâu.

Khó hiểu là, bà dần dần đã cảm thấy hốc mắt nóng lên, mũi cay đến khó giấu. Tiếp theo ngay lúc bà không ý thức được, đã có cái gì đó ẩm áp tuôn khỏi hốc mắt, lăn xuống khoé môi.

... Từ khi Dương Thường Phong chết đi, trong Vô Gian địa ngục, chưa từng thấy lại cảnh tượng như vậy.

Vài người ngồi cùng nhau, không có chuyện gì đặc biệt, cùng dùng bữa, chẳng sợ không nói được một lời, mặt ai cũng cười, trong lòng cũng thấy ấm.

Ấn không chỉ là cơm, còn có cả một loại ấm áp gia đình.

Cũng bởi vì đã lâu không có, cho nên bà cảm thấy, nhất thời chỉ là ảo giác của bà. Chỉ cần bà nháy mắt mấy cái, hoặc là tỉnh táo lại, cảnh tượng trước mắt hư ảo đến cơ hồ biến thành chân thật như vậy, sẽ khuynh khắc tiêu tán, không còn tồn tại...

Đưa mắt nhìn bốn phía, vẫn là Vô Gian địa ngục lạnh như băng mà bà quen thuộc.

“Người... Làm sao vậy?”

Diệp Khai chú ý tới sự khác thường của bà.

Y kỳ thật thật sự không quen Băng Di, nhưng y biết bà là thị nữ theo Hoa Bạch Phụng nhiều năm, cùng Hoa Bạch Phụng tình như tỷ muội. Huống chi Phó Hồng Tuyết hiển nhiên thực kính trọng bà, y cũng có thể nhìn ra, bà ước chừng là người duy nhất trong Vô Gian địa ngục đối tốt với Phó Hồng Tuyết, cho nên Diệp Khai cũng đương nhiên mà xem bà là trưởng bối.

“Không có việc gì.”

Băng Di nhanh chóng dùng mu bàn tay lau đi nước mắt, hướng y cười cười.

“Ta thấy các người lưỡng tình hảo cảm... Ta chính là cao hứng.”

“Yên tâm đi.”

Diệp Khai cũng cười với bà, ngữ khí lại chân thành mà thoải mái:

“Ta sẽ đối tốt với thiếu chủ người, sẽ tốt hơn bất cứ ai, ta phát thệ.”

Nói xong, nghĩ nghĩ, lại gấp cho bà vài món:

“Băng... Băng Di, người trước ăn cơm thật ngon, chúng ta ăn xong rồi lại nói.”

—— bữa cơm này, Băng Di ăn được đầy cõi lòng vui mừng, rồi lại ném đủ ngũ vị tạp trần.

Ăn nhanh cho xong, bà đứng dậy:

“Các người cứ ăn, ta đưa cơm cho công chúa... Thuận tiện khuyên nhủ nàng.”

Băng Di bưng đồ ăn đi vào nội thất, Hoa Bạch Phụng vẫn đơn độc ngồi ở bên giường, giống như đang tức giận, lại giống như ngẩn người.

Bà bưng khay đặt lên bàn, bước đến bên người Hoa Bạch Phụng, cùng nàng ngồi xuống.

Sau một lúc lâu, bà mới thăm thò:

“... Ta nhìn ra được, hai hài tử kia tình cảm thật sự rất tốt.”

Trầm mặc một khắc, không nghe thấy Hoa Bạch Phụng trả lời, bà nhìn những món ăn trên bàn, cảm khái:

“Cùng bọn họ ăn cơm, làm ta cảm thấy... Vô Gian địa ngục rất giống một cái nhà.”

“Hoá ra, người ở trong Vô Gian địa ngục nhiều năm như vậy, chưa bao giờ cảm thấy nơi này là nhà sao?”

Nghe thấy như vậy, Hoa Bạch Phụng lạnh lùng mà hỏi lại một câu.

“Một chỗ không có nước mắt, cũng chưa từng có cười vui, chỉ có cừ hận, chỉ có roi da—— người cảm thấy, nhà hẳn là như vậy sao?”

Băng Di rút cuộc quay đầu, yên lặng nhìn nàng:

“Hâm bản thân mình cùng thiếu chủ trong cừ hận, người thật sự không đau khổ sao?”

Hoa Bạch Phụng đột nhiên kích động đứng lên, “Bá” một tiếng, dùng song chưởng đánh bay đồ vật trong phòng:

“—— thống khổ? Thống khổ thì sao? Chẳng lẽ thù không báo sao? ... Người nghĩ ta có thể sống như thế sao?!”

“Cho nên! —— đổi cách khác, để hai vị thiếu chủ tự mình chọn con đường đi, như vậy thì có thể báo, bọn họ cũng có thể sống vui vẻ, không phải sao?”

“Vui vẻ...?”

Hoa Bạch Phụng đau đớn cười hỏi lại, trong thanh âm cơ hồ nghe ra thống khổ:

“Dương gia liền chỉ còn hai đứa con trai này, một đứa là ta sinh hạ, một đứa là ta nuôi lớn —— nhưng hiện tại bọn nó không nguyện ý cưới vợ sinh con, lại còn muốn cùng một chỗ?! Dương gia từ nay về sau hương khói vô tục... Người cùng ta sau trăm tuổi còn mặt mũi nào đi gặp Dương Thường Phong?! Ta nên trả lời hắn như thế nào?!”

Bà thật sự đã kìm nén lâu lắm. Băng Di vẫn cứ thế nhìn bà, chờ bà phát tiết đủ, mới đứng dậy, nhỏ nhẹ hỏi:

“Như vậy... Người năm đó, vì Dương đại hiệp mà từ bỏ ma giáo. Người từ bỏ thân phận của người, từ bỏ lão giáo chủ, người vì tình cảm không tiếc hết thảy. Vậy mà hiện tại người muốn ngăn trở bọn họ, không cho bọn họ lựa chọn tình cảm bản thân muốn sao?”

Hoa Bạch Phụng chấn động toàn thân, song chưởng vẫn dừng ở giữa không trung, miệng há há tựa hồ muốn nói cái gì nữa, lại nửa ngày cũng không thể phát ra âm thanh.

“Ta nhìn bọn họ... Cảm thấy họ thực sự là nghiêm túc. Không phải là nhất thời hấp tấp, cũng không phải đối nghịch với người. Mặc dù người bây giờ còn không thể chấp nhận, ít nhất, cho bọn họ một chút thời gian, để cho bọn họ chứng minh với người, cũng chứng minh chính bản thân bọn họ, lẽ nào không được sao?”

Băng Di từ nhỏ đi theo Hoa Bạch Phụng, chung thân không màng, ít thấy tình ái, nhưng không phải bà không hiểu chuyện.

Hoa Bạch Phụng đi khỏi ma giáo cam nguyện trao thân không danh phận cho Dương Thường Phong, lại còn vì hắn sinh hạ nhi tử; còn bởi vì có tư tình cùng Dương Thường Phong mà bị đuổi giết, lúc lâm bồn còn phải chờ che cho tỳ nữ Nhu nhi hạ sinh Phó Hồng Tuyết rồi tạ thế.

Vì thế trong mắt bà, hai người tương ái, không cần lý do, chỉ cần nguyện ý trả giá tình cảm.

“Về phần Dương gia... Nếu người thật sự để ý hương khói Dương gia, cũng có thể để bọn họ thu dưỡng kẻ tử, không phải sao? Năm đó người thay bọn họ làm chủ, làm cho cả hai người cùng người chịu không biết bao nhiêu thống khổ, người so với ta càng rõ ràng hơn. Cho nên lúc này đây, hãy để cho bọn họ làm chủ, cuối cùng vô luận đứng sai cũng đều là họ tự gánh vác...”

Băng Di rốt cuộc cũng đứng dậy, nghiêm túc mà nhìn Hoa Bạch Phụng, nghiêm túc mà nói cho bà hiểu:

“Công chúa... Băng Di cầu xin người, buông tay, để những hài tử đó đi trên con đường chúng chọn —— bọn chúng cũng đã trưởng thành.”

... Bọn chúng, trưởng thành?

Hoa Bạch Phụng giống như bị người điểm huyết, cứng đờ một chỗ.

Sau một lúc lâu, miệng lại run run, lại nghe không rõ bà nói gì đó.

“Lời Băng Di nói ... Chính là lời ta muốn nói.”

Lại không biết qua bao lâu, Phó Hồng Tuyết không biết từ khi nào đã đứng ở cửa phòng, rốt cuộc mở miệng nói một câu như vậy.

Hoa Bạch Phụng đỡ đầu mà quay đầu lại, Băng Di kinh ngạc mà xoay người, liền nhìn thấy Diệp Khai cũng rất không vui lòng kéo tay Phó Hồng Tuyết, muốn kéo hắn ra ngoài, lại bị Phó Hồng Tuyết rứt tay lại, sau đó trấn an mà vỗ vỗ cánh tay y, có ý bảo y trước tiên đi ra ngoài.

Diệp Khai rõ ràng do dự một chút, vẫn chiều theo ý hắn, chu khéo miệng xoay người đi ra ngoài.

Hoa Bạch Phụng nháy mắt cảm thấy giật mình. Bà giống như đã qua rất nhiều năm chưa thấy được Diệp Khai nghe lời đến thế.

Tiếp Phó Hồng Tuyết lại đưa tay ra hiệu cho Băng Di, ý bảo bà cũng đi ra ngoài trước, để hẳn nói chuyện cùng Hoa Bạch Phụng.

“Diệp Khai thực sự rất nghe lời ta. Trừ bỏ liên quan đến an nguy của ta, bình thường chuyện gì y cũng sẽ không cãi lại.”

Giống như biết Hoa Bạch Phụng đang suy nghĩ gì, chờ Băng Di ra ngoài, Phó Hồng Tuyết mới mở miệng nói.

Hoa Bạch Phụng trên mặt không tự giác mà lộ ra biểu tình khó có thể tin.

Bà vô pháp tưởng tượng, Diệp Khai đối mặt với bà vĩnh viễn như là con nhím xù lông, cư nhiên cũng sẽ đối với một người khác thuận theo đến loại trình độ này.

“Y không sợ ta, chính là để ý ta. Chỉ cần ta vui vẻ, y cái gì đều nguyện ý làm.”

Phó Hồng Tuyết cứ như vậy, nhẹ nhàng mang chút tiểu ý Hoa Bạch Phụng chưa từng thấy qua, bình thản nói:

“Y kỳ thật... Thường thường khiến cho ta đau đầu.”

“Y so với ta thông minh hơn. Mà bởi vì thông minh hơn, nên suy nghĩ rất nhiều, rồi lại giấu không chịu nói cho ta biết.”

“Y quan tâm nhất vẫn luôn là an nguy của ta. Nhưng mỗi khi vào thời điểm mấu chốt, y lại vĩnh viễn theo bản năng xem nhẹ bản thân y, làm lòng ta kinh đảm.”

“Y tham ăn, tham rượu, có đôi khi sẽ tùy hứng trẻ con, ngẫu nhiên còn bá đạo, thường xuyên khiến cho ta dở khóc dở cười.”

“Y bị sự phụ chiều hư, tiêu tiền như nước, một thân giang hồ, tính tình thiếu hiệp không chịu ngồi yên, không chịu nổi bất bình, không tự lượng sức, lúc nào cũng phải bắt ta thu dọn cục diện rối rắm.”

“Y không thích yếu thế hơn người, bị bệnh, bị thương, mệt mỏi, khổ sở, hoặc là tự tìm cách chữa, hoặc là im lặng chịu đựng. Nếu ta không ép y, y sẽ không nói.”

“Y còn thường xuyên để tâm vào chuyện vụn vặt, một khi đã nghĩ chuyện gì, đầu óc liền miên man đến mức không ai lý giải được.”

“Y thật không phải là một tình nhân có thể khiến người ta an tâm...”

Cuối cùng, Phó Hồng Tuyết kết luận như vậy.

Nhưng hẳn vẫn cười, vẫn dùng ngữ khí đó, tiếp tục nói cho Hoa Bạch Phụng:

“Chính là... Mẹ, người xem. Ta biết rõ khuyết điểm của y, nhưng ta vẫn hiểu rõ hơn bất cứ ai, y quan trọng với ta.”

Hoa Bạch Phụng tinh tế ngẫm nghĩ lời này.

Thật lâu sau, đột nhiên ý thức được cái gì, toàn thân lại chấn động, yên lặng nhìn hẳn: “Người... Người vừa rồi... Nói với ta cái gì?”

Phó Hồng Tuyết lại giống như chưa nghe thấy, vẫn cười cười, chờ trấn tĩnh lại mới nói cho hết:

“Mẹ, nhất sinh nhất thế, đối với chúng ta nói không chừng chẳng phải hứa hẹn, mà là bế tắc, không bao giờ có khả năng buông tay. Thỉnh người đem một đứa con trai, giao phó cho một đứa con trai khác, có được không?”

Những lời cuối cùng này, hẳn nói vô cùng khẩn thiết. Khẩn thiết đến mức làm Hoa Bạch Phụng cơ hồ vô lực phủ nhận.

Môi của bà run rẩy càng thêm lợi hại, rớt cuộc cố gắng phát ra âm thanh, nhưng không cách nào nghe rõ bà nói cái gì.

“Mẹ...”

Phó Hồng Tuyết lại gọi một tiếng, lúc này mới tiến lên một bước, duỗi tay ôm lấy bà. Ôm lấy bả vai của bà rồi, chậm rãi xiết chặt, để cho bà cảm thấy nhiệt độ cơ thể của hân.

“Kỳ thật ta cũng sớm đã đoán được thân thể Diệp Khai. Vô luận xảy ra chuyện gì, người cho ta Diệp Khai, vậy là cho ta đủ hết một đời rồi.”

Lúc nói những lời này, Phó Hồng Tuyết cũng không nhìn biểu tình của Hoa Bạch Phụng.

Hân cứ như vậy ôm bà, không biết ôm bao lâu, cho đến khi toàn thân Hoa Bạch Phụng trấn định, hô hấp rất cuộc vững vàng xuống dưới, hân mới buông ra, sau đó dìu bà đi tới bên cạnh bàn.

Tiếp Phó Hồng Tuyết liền bưng bát canh nghêu rong biển Băng Di cố ý nấu cho Hoa Bạch Phụng, cẩn thận múc một muống, thổi nguội rồi nhẹ nhàng đút cho Hoa Bạch Phụng. Hai mắt của Hoa Bạch Phụng vẫn còn vô thần, theo bản năng hé miệng, uống xuống.

Uống được một nửa, đáy mắt Hoa Bạch Phụng vẫn luôn khô khốc bỗng nhiên hoàn toàn ướt, lệ diên cuồng tuôn, không ngừng rơi trên tay Phó Hồng Tuyết.

Bà cứ như vậy mà khóc, lại chần chờ thật lâu, mới chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve tóc mai Phó Hồng Tuyết.

... Một cái động tác đã muộn hai mươi mấy năm, giờ phút này rớt cuộc thành toàn.

Khoảnh khắc ngón tay chạm được vào tóc, bà đột nhiên cắn môi, một trận nghẹn ngào mơ hồ bùng nổ từ trong cổ họng tràn ra.

—— khi bọn họ rời đi, Hoa Bạch Phụng cùng Băng Di đều đứng ở cửa Vô Gian địa ngục.

Hoa Bạch Phụng trầm mặc một khắc, vẫn là gọi Diệp Khai vào, ngắn gọn nói với y:

“... Đối xử tốt với Phó Hồng Tuyết.”

Diệp Khai rõ ràng đã bàng hoàng, vẫn ngoan ngoãn hiềm thấy, gật đầu:

“Ta biết.”

“Ta...”

Lại trầm mặc một chút, Hoa Bạch Phụng tựa hồ còn muốn nói điều gì, lại bị Diệp Khai cắt ngang.

“Người cái gì đều không cần phải nói. Từ nay về sau, hãy đem tình mẫu tử người nợ hân hai mươi mấy năm ra trả cho hân. Hân vì người luyện võ, liều mạng đi hoàn thành yêu cầu của người, yên lặng chịu đựng roi vọt của người, không phải là hân sợ người, mà là hân yêu thương người —— nhưng người lại vô tình với hân?”

Cả một câu dài, Hoa Bạch Phụng một chữ cũng không thể phản bác.

“... Ta sẽ.”

Bà chợt phát hiện, có lẽ đối với hai đứa con trai này, bà đều chưa bao giờ chân chính hiểu rõ.

“Vậy... Người thì sao? Người đối với ta có cái gì muốn nói không?”

Kỳ thật trong lòng bà nghĩ: người thua thiệt là y, bây giờ lại có cả Phó Hồng Tuyết. Diệp Khai lại im lặng một khắc, hiếm khi cười với bà, rồi nói:

“Đối với ta, người không thiếu ta cái gì. Người tìm cho ta một sự phụ tốt, cho nên ta từ nhỏ đến lớn cái gì cũng không thiếu. Về sau... Người chỉ cần xem ta là Phó Hồng Tuyết, nếu người cảm thấy người thiếu nợ ta, vậy cứ đền bù cho hân. Những thứ người không có cơ hội cho ta, tất cả đều cho hân đi.”

Không có miễn cưỡng, không có giận dữ, y thực nghiêm túc mà nói với Hoa Bạch Phụng những lời này.

“Còn nữa... Phải tự chiếu cố chính mình cho tốt. Nếu nhớ chúng ta, hoặc là gặp chuyện gì, phải phái người báo cho chúng ta, chúng ta sẽ đồng thời trở về.”

Sau khi nói xong, y lại suy nghĩ một lúc, sau đó cảm thấy thật sự nghĩ không ra còn có cái gì có thể nói cùng Hoa Bạch Phụng nữa, mới cúi người bỏ đi.

Y thật sự không có kinh nghiệm ở chung với Hoa Bạch Phụng. Đây đã là những lời nhắn nài nhất y có thể tự mình nói với bà.

Sau đó, bọn họ liền cáo biệt hai người, sóng vai bỏ đi.

— ngày đó, Hoa Bạch Phụng cùng Băng Di cứ như vậy đứng ở giữa cổng lớn của Vô Gian địa ngục, nhìn theo thân ảnh hai người bọn họ càng lúc càng xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Sắc trời dần dần trở tối, gió thổi vào thính không, Hoa Bạch Phụng vẫn bất động đứng ở nơi đó mới bỗng nhiên mở miệng, không biết là nói với Băng Di, hay là nói với chính mình:

“... Hai đứa nhỏ này, thật sự đã trưởng thành.”

25. Chương 17

Nhân sinh kỳ diệu nhất ở chỗ, người không thể biết chuyện gì sẽ đến, cũng không thể đoán mình sẽ hội ngộ ai.

Cho nên Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai dừng bước, đồng thời nhìn Minh Nguyệt Tâm đứng ở đối diện.

“Ta đến, là muốn nói cho các người biết... Các người có thể đi tìm một người. Bà ta rất có khả năng biết về hoa mai lệnh chủ.”

“Ai? ... Còn nữa, người vì sao lại giúp chúng ta?”

Diệp Khai hơi hơi nghiêng đầu, thanh âm lãnh đạm kì lạ, biểu tình lại như đang cảnh giác.

Y cùng Minh Nguyệt Tâm kỳ thật cũng không quen biết, cũng chỉ gặp qua một lần. Nhưng thật khó hiểu, y chính là không thích Minh Nguyệt Tâm.

Minh Nguyệt Tâm theo thói quen mà mím môi, tay áo dài hợp lại dáng vẻ tao nhã, tựa hồ không để sự phản cảm của y ở trong lòng:

“Ta nói rồi, bởi vì ta với vụ án của Dương đại hiệp rất có hứng thú.”

“Chính là, chúng ta không có hứng thú để người nhúng tay.”

Diệp Khai nói gần như trắng ra.

“A?”

Minh Nguyệt Tâm tựa hồ đã tính trước kỹ càng.

“Ta còn chưa nói người mà các người phải tìm là ai đâu... Người thật sự không muốn nghe sao?”

Diệp Khai vẫn cảnh giác nhìn nàng, rũ mắt, đem những người có quan hệ với cái chết của Dương Thường Phong đã lộ mặt nghĩ qua một lần:

“... Bạch Vân tiên tử, Hoa Bạch Vân?”

Câu hỏi, cũng là câu trả lời.

Lúc đến đại hội đồ tuyết, y đã từng hỏi Phó Hồng Tuyết, vì sao không lập tức tìm Hách Chí Thường, Long Đông Châu hỏi chuyện năm đó. Kết quả Phó Hồng Tuyết chỉ nói với y: nếu ta hiện tại đến hỏi, bọn họ còn chưa nói được đã bị giết chết.

Diệp Khai lập tức liền hiểu ra.

“Cho nên, người muốn cùng đi với chúng ta?”

“Ừ.”

Minh Nguyệt Tâm mỉm cười đáp một câu.

“Ta và các người cùng đi, các người không có bất luận tổn thất gì, còn sẽ có thêm trợ lực.”

“Người là người ngoài, dựa vào cái gì đòi theo chúng ta?” Diệp Khai hỏi lại nàng.

“Phó Hồng Tuyết thù cha... Chẳng lẽ người không phải là ngoại nhân sao?”

Nói tới đây, Minh Nguyệt Tâm cố ý nhìn Phó Hồng Tuyết một cái, đáy mắt có chút ý tứ nửa cười nửa không kỳ lạ hàm xúc.

“Ta...”

Diệp Khai phát hiện, y cực không thích ánh mắt Minh Nguyệt Tâm nhìn Phó Hồng Tuyết.

“Y đương nhiên không phải.” Nhưng y còn chưa kịp nói cái gì, người lúc này mở miệng lại rồi cuộc đối thành Phó Hồng Tuyết.

Nói như trăm đĩnh chặt sắt, lại nhẹ nhàng như không. Câu nói nặng ngàn cân. Nhưng sau khi nói xong hần lại quay đi, tựa hồ để cho Diệp Khai quyết định. “Cho nên, quyền quyết định là của ta.”

Tuy rằng biết rõ trong lòng Phó Hồng Tuyết nhất định là nghĩ như vậy. Nhưng mà nghe thấy chính hần nói ra, đặc biệt là nói với Minh Nguyệt Tâm... Diệp Khai phát hiện, tâm tình của y không biết sao lại tốt hơn một chút.

“Ta cảm thấy, chuyện của chúng ta, vẫn là tự chúng ta đi tìm Bạch Vân tiên tử hỏi sẽ tốt hơn. Minh cô nương... vẫn là mời cô tự đi.”

Diệp Khai nói đến vô cùng khách khí, biểu tình lại vô cùng không khách khí.

“... Vậy, Phó công tử ý người thì sao?” Minh Nguyệt Tâm chưa từ bỏ ý định, lần thứ hai nhìn Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết lẳng lẳng nhìn nàng một cái, lẳng lẳng lui ra phía sau một bước đứng ở bên cạnh Diệp Khai, vị trí cùng ý tứ thực rõ ràng.

Diệp Khai đơn giản không thêm quan tâm Minh Nguyệt Tâm nữa, rất vừa lòng mà trực tiếp xoay người, lấy khẩu hình hỏi Phó Hồng Tuyết:

“Người đoán xem... Nàng vì cái gì nhất định phải đi theo chúng ta?”

Phó Hồng Tuyết mỉm cười, lưỡi trả lời, nhếch nhếch cảm ý bảo bọn họ có thể chạy trốn.

Diệp Khai cũng dùng ngón tay gãi cằm, quay đầu nhìn lại Minh Nguyệt Tâm, lại xoay đầu lại, cũng nhìn Phó Hồng Tuyết cười: “... Nghe nói, ta là khinh công là đệ nhất thiên hạ?”

“Không đúng sao.” Phó Hồng Tuyết ngữ khí dung túng đến vô cùng bình thản, chỉ cần y nói y là bất cứ cái gì đệ nhất thiên hạ, Phó Hồng Tuyết cũng tuyệt đối sẽ không cãi một chữ.

“Ta biết người hiện tại nội lực cao hơn ta... Nếu ta dùng khinh công hết mười phần, người có thể đuổi kịp ta không?”

“Có thể thử xem.” Phó Hồng Tuyết ra vẻ không nắm chắc.

“... Vậy đi thôi!”

Chữ “Đi” của Diệp còn chưa nói xong, người đã bay lên trời, chỉ một cái tung người liền giống như lướt gió, thần nhiên đi mất.

Phó Hồng Tuyết lập tức đuổi kịp, công lực cũng phải vận hết mười thành mới miễn cưỡng có thể đuổi kịp phía sau Diệp Khai hai ba bước xa.

“Người đoán xem, nàng vì cái gì mà nhất định phải đi theo chúng ta?”

Xác định vứt bỏ được Minh Nguyệt Tâm rồi, Diệp Khai rút cuộc mới chậm lại, vừa cùng Phó Hồng Tuyết sóng vai mà đi vừa hỏi hần. “Mặt dày đạt được mục đích. Đi cùng chúng ta, nếu nàng làm gì Hoa Bạch Vân, cũng có thể đổ lên đầu chúng ta.”

Đây chính là nguyên nhân hần đồng ý cùng y chạy một chuyến này.

Hần mơ hồ nhớ rõ, ngay khi Minh Nguyệt Tâm cùng hần rời khỏi, Hoa Bạch Vân sẽ chết. Minh Nguyệt Tâm sau đó tựa hồ cũng đã từng đã nói với hần, nàng là linh mệnh đi giết Hoa Bạch Vân. Tuy rằng không biết nàng nghĩ gì, cuối cùng vẫn là không hề động tay.

Nhưng lúc này đây, Minh Nguyệt Tâm còn có thể động thủ hay không hần không biết, nhưng Hoa Bạch Vân lại không thể chết thêm một lần.

“Người không muốn ở bên Minh Nguyệt Tâm?” Diệp Khai lại hỏi.

“Ừ.” Diệp Khai hỏi trắng ra, hần đáp cũng trắng ra.

Hần tổng cảm thấy, nếu như không có Minh Nguyệt Tâm lúc trước giả trang Thuý Nùng, không có nàng đến lẫn lộn phán đoán của hần... Có lẽ, hần có thể sớm hơn một chút hiểu được rất nhiều chuyện, có thể sớm hơn một chút tỉnh ngộ lại, sớm hơn một chút hiểu được quý trọng cùng được mất.

Như vậy, có lẽ... Diệp Khai cũng sẽ không phải tổn thương đến mức suy kiệt.

Nhưng mặc dù là như vậy, hần cũng không oán Minh Nguyệt Tâm, thậm chí là có chút đau lòng nàng. Một đời nàng chỉ mong một chuyện, chính là trăm phương nghìn kế muốn chạy trốn khỏi Vân Thiên Đỉnh, thoát ly khỏi khống chế của Công Tử Vũ.

Cho dù đã một tay giúp đỡ Yến Nam Phi, nàng vẫn phải tìm mà tiếp cận hần.

Nàng muốn tự do, cho nên nàng chọn hần, một người không thể không trở thành chiến hữu của nàng. Nàng thực thông minh, cho nên nàng dần dần cũng lấy chân tâm của nàng đổi lấy chân tâm của hần.

Hần đối với Minh Nguyệt Tâm, thương tiếc có, đau lòng có, bảo hộ có. Tuy rằng sau này hần mới biết, kia kỳ thật không phải ái tình.

Nhưng dù sao, bọn họ đã từng một cùng đi qua một đoạn đường dài. Đi cho tới gần cuối, Minh Nguyệt Tâm không thể chịu đựng, bỏ lại hần một mình đi tới cuối cùng.

Cho nên cuối cùng, chẳng sợ không báo thù cha, hần cuối cùng cũng sẽ giết Công Tử Vũ, để cho Minh Nguyệt Tâm tranh thủ tự do ít ỏi cuối cùng.

Chỉ là, nhân sinh trên đời, mặc dù được sống lại... Cũng chung quy cũng là chọn giữ hay bỏ. Hần rút cuộc lại chọn Diệp Khai.

“Ta biết. Nếu về sau nàng lại đến, vô luận có chuyện gì, người cũng để cho ta nói rõ với nàng đi.”

Diệp Khai cũng không hỏi nàng đến vì cái gì. Y chỉ gật gật đầu, đương nhiên mà chấp thuận.

“Kỳ thật, cho dù nàng không đi theo chúng ta, cũng có thể tự mình đến Nhã Âm tiểu trúc của Hoa Bạch Vân.”

Phó Hồng Tuyết cười cười. Đây mới là Diệp Khai, có thể tín nhiệm, vì tín nhiệm nên không truy cứu.

“Ta đương nhiên biết.”

Diệp Khai lúc này quay đầu, trực tiếp xem thường hần.

“Nhưng không cho nàng theo, nàng sẽ không nghe ngóng được gì từ chúng ta!”

—— Nhã Âm tiểu trúc của Hoa Bạch Vân, xây ở một chỗ cực hẻo lánh trong núi.

Ngay từ đầu thái độ của bà ta không mấy thân thiện, nhưng sau khi bọn họ tự giới thiệu, bà lại cho bọn họ đi vào.

Vào cửa rồi, ánh mắt của Hoa Bạch Vân thủy chung phức tạp nhìn Phó Hồng Tuyết. Phó Hồng Tuyết biết, đó là bởi vì hần cực giống Dương Thường Phong.

Sau đó, bọn họ được Hoa Bạch Vân cho xem căn phòng có treo bức hoạ Dương Thường Phong, cuối cùng bà còn cố ý làm cho Diệp Khai không cẩn thận khởi động cơ quan, bị trói dính trên tường.

Nếu đổi lại là hấn bị trói, Diệp Khai nhất định sẽ phản ứng thái quá.

Vì thế, hấn đành lặng im trong gian phòng treo đầy bức hoạ của Dương Thường Phong, nghe chuyện kể, về một đoạn nhân duyên như sương sớm, về mười tám năm cũ khoái hoạt... Cùng câu chuyện thống khổ một đời.

Đại hiệp cứu thiếu nữ bị người hãm hại, vì cứu nàng cuối cùng lại thành một đêm xuân; đại hiệp cho thiếu nữ mười tám tuổi hạnh phúc cùng khoái hoạt, lại cuối cùng vẫn là rời bỏ nàng, để lại cho nàng thống khổ cùng tưởng niệm.

Cho đến khi thống khổ này biến thành hận thù.

Nhưng thống khổ vẫn là thống khổ, tưởng niệm cũng vẫn là tưởng niệm.

Cái gì đều không thay đổi.

Nghe xong câu chuyện này, Hoa Bạch Vân liền mở cơ quan, ý bảo bọn họ có thể đi rồi. Bà kỳ thật chỉ là muốn tìm một người, có thể hạo hạo nghe xong đoạn đời hai mươi mấy năm tra tấn bà.

Ngay sau đó, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai lại an vị ngay bên hiên nhà bà, vai sóng vai, thật lâu sau cũng không nói được một lời.

Phó Hồng Tuyết chỉ muốn lưu lại, bảo hộ Hoa Bạch Vân an toàn. Hấn sẽ không để cho bà bị hại chết một lần nữa. Mà Diệp Khai nghe xong câu chuyện này rồi, trong lòng sẽ nghĩ cái gì, hấn cũng không biết.

Lại ngồi thật lâu, Diệp Khai bỗng nhiên há miệng thở dốc, chậm rãi nói: “Về sau... Mặc kệ người cùng ta gặp nguy hiểm gì...”

Thanh âm của y rất nhẹ, nhẹ đến có chút không phân biệt được y là đang tự nói bản thân, hay là nói với Phó Hồng Tuyết.

“Chuyện quan trọng nhất, là phải bảo vệ mình.”

Phó Hồng Tuyết cũng chậm rãi quay đầu nhìn y, cơ hồ cho là mình nghe lầm:

“Người... Người nói cái gì? Người vì cái gì... Bỗng nhiên có cảm khái như vậy?”

Đây là chuyện hấn vô số lần muốn Diệp Khai hiểu ra, nhưng có cảm giác y vĩnh viễn không thể hiểu được.

Hấn có thể hiểu được bất cứ một thái độ nào của Diệp Khai dù chỉ là thoáng qua, cho nên hấn biết rõ, lúc này đây... Diệp Khai thật sự nghiêm túc.

“Cho đến lúc này... người vẫn làm ta bối rối.”

Nghe đến đó, Phó Hồng Tuyết nhẹ nhàng cười cười.

“Ta vẫn luôn bị dẫn dắt đến mờ mịt, mỗi lần phục hồi tinh thần, liền lại bị người làm cho hoang mang... Cho đến khi, đem chính mình triệt để bán cho người.”

Diệp Khai nghiêng đầu nhìn một con đom đóm sáng lấp lánh trong tán cây trên đầu, không quá cam tâm mà nói.

“Cho nên, hiện giờ người hối hận?” Phó Hồng Tuyết vừa cười cười, tiếp tục hỏi.

Diệp Khai liếc hấn một cái, khước miệng giật giật như là định mắng hấn cái gì, nhưng cuối cùng vẫn nói cho hấn biết: “Ta không hối hận... Chỉ là vẫn luôn như lọt vào trong sương mù, không có cảm giác chân thật. Cho đến hôm nay, nhìn ánh mắt nương nhìn theo chúng ta rời đi... Ta mới bỗng nhiên cảm thấy, thì ra chuyện này hết thấy đều là sự thật. Ta về sau thật sự không đơn độc.”

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết cái gì cũng không nói, chỉ là lên tiếng. Vẫn thản nhiên cười, vươn tay nhẹ nhàng cầm bàn tay của y.

“Trước kia... Ta luôn cảm thấy, ta hẳn là phải đem tất cả những thứ thuộc về người trả lại cho người. Sau đó người có nường, nường có người, sư phụ có A Phi thúc thúc... Về phần ta, cuối cùng không có gì, kỳ thật cũng không quan trọng.”

“Chính là hiện tại, ta biết ... Ta không thể bỏ lại một mình người.”

Diệp Khai quay đầu nhìn Phó Hồng Tuyết đang cúi mặt:

“Nghe qua câu chuyện của Hoa Bạch Vân, nhìn bộ dáng của bà, ta biết ... Nếu hai người chỉ có một người bị bỏ lại... Thực đáng thương.”

Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên không thể đáp, chỉ lẳng lặng mà ngồi ở đó, nghe y nói.

Qua thật lâu sau, y không nghe thấy Phó Hồng Tuyết đáp lời nên nhìn lại, sau đó chấn động toàn thân, kinh hoàng nhảy dựng lên:

“... Người, người làm sao vậy, khóc cái gì?”

Y kỳ thật rất hay khóc, nhưng y thật sự chưa thấy qua Phó Hồng Tuyết khóc.

Hơn nữa lại cứ lẳng lặng mà đổ lệ đầy mặt.

Y luống cuống dùng ống tay áo lau mặt cho Phó Hồng Tuyết, động tác có chút vụng về, bất giác nhẹ giọng như dỗ tiểu hài tử:

“Rất cuộc làm sao vậy... Đừng khóc a, người khóc ta cũng muốn khóc...”

Y rất có kinh nghiệm cùng Phó Hồng Tuyết đấu trí đấu võ, lại chưa từng dỗ dành Phó Hồng Tuyết bao giờ. Nếu cứ tiếp tục, y chỉ còn cách khóc chung với Phó Hồng Tuyết.

Nhìn y hoảng loạn như vậy, Phó Hồng Tuyết rốt cuộc vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt y, khóe miệng nhếch một cái, nước mắt của hắn vẫn không thể ngừng rơi.

... Diệp Khai vĩnh viễn sẽ không biết, mấy câu nói ngắn ngủi của y, làm hắn đau lòng đến mức nào.

Người bị bỏ lại... Thực đáng thương.

Bảy chữ đó, đau thấu xương, nỗi đau đó hắn đã nếm trải.

Nếu giờ đây, hắn cùng y... sau này có chuyện gì xảy ra, cũng phải giữ mình thật tốt.

Nước mắt của hắn lúc này, không phải là khổ sở của quá khứ, chỉ không thể rõ, ngũ vị tạp trần.

Diệp Khai tiếp tục lấy ống tay áo lau mặt cho hắn, tựa hồ là cảm thấy động tác của y vụng về quá sẽ làm đau hắn, nên y lại dùng tay áo, chậm nhẹ, thấm đi nước mắt.

Cố gắng một lúc lâu, tay áo đã bị Phó Hồng Tuyết làm cho ướt, y cuối cùng bỏ cuộc ngồi xuống trước mặt hắn, nắm lấy tay hắn, ngược mặt lên nhìn hắn, nghĩ nghĩ một khắc mới nói:

“Kỳ thật... Ta biết, người giấu trong lòng những chuyện ta không biết. Nhưng mà người không nói... Ta sẽ không hỏi.”

Tay kia của y cũng đưa qua đi, cầm thật chặt tay còn lại của Phó Hồng Tuyết: “Nhưng mà... cho dù người vui vẻ, thống khổ, sợ hãi lo lắng gì đó, ta đều sẽ ở bên người.”

Lại cách một khắc, y nhìn thẳng vào mắt hắn, nói nhỏ đến mức như là thì thầm, quả quyết với hắn: “... Phó Hồng Tuyết, vô luận như thế nào, ta sẽ không bỏ lại người một mình.”

Phó Hồng Tuyết liền mạnh mẽ đưa tay ra, thân thể run rẩy liều mạng kéo y vào trong ngực.

Hắn biết hắn ôm Diệp Khai rất đau, nhưng hắn cũng biết, vô luận đau như thế nào, Diệp Khai cũng sẽ không để ý.

... Vì Diệp Khai mà có, nên cũng chỉ có Diệp Khai mới có thể chấm dứt. Cảm tạ trời xanh, hắn rốt cuộc cũng chờ đến lúc chấm dứt.

Không biết qua bao lâu, Diệp Khai thử thăm dò vồ vồ phía sau lưng Phó Hồng Tuyết, nhỏ nhẹ hỏi hắn:

“Uy, có thể buông ra...”

Tuy rằng ý tứ lại là: nếu Phó Hồng Tuyết không muốn buông, thì ôm bao lâu cũng không sao.

Phó Hồng Tuyết ôm vai y thật chặt, lại thuận tiện hôn hôn, mới rốt cuộc chậm rãi buông.

Trên mặt hắn lệ đã sớm cạn, chỉ để lại chút thủy tích, như có như không. Nhưng hắn lại đang cười. Tiểu ý nhàn nhạt, cười đến ôn nhu, cùng ấm áp trước nay chưa có.

Diệp Khai bĩu môi, vươn ra hai ngón lau đi dấu vết trên mặt hắn, lại chế nhạo:

“Không nghĩ là Phó đại hiệp người cũng có lúc khóc thành như vậy.”

Phó Hồng Tuyết biểu tình không thay đổi mà trả lời y:

“So với người thì đã kinh giảm rất nhiều.”

Diệp Khai ghen, mắt trừng hắn:

“Phó, Hồng, Tuyết...”

Phó Hồng Tuyết cứ như không có việc gì mà kéo hai tay đang cọ mặt mình xuống, rốt cuộc cười lên tiếng. Cười xong, hắn mới nhỏ nhẹ nói một câu:

“Đã nhìn lâu như vậy ... Còn không ra sao?”

Nghe đến câu sau, Diệp Khai chẳng hề để ý mà nhún vai. Hiển nhiên rất rõ ràng hắn đang nói với ai, lại chỉ tiếp tục nhìn hắn xem đã lau hết nước mắt hay chưa:

“Nàng thích nhìn thì cho nàng nhìn đi, dù sao chúng ta cũng không tổn thất cái gì.”

Hắn kỳ thật không để ý người trốn sau cây nhìn lâu hay mau, nhìn được những gì. Hoặc là nói... Hắn là cố ý để cho nàng đứng ở nơi đó nhìn đủ.

Minh Nguyệt Tâm rốt cuộc vô thanh vô thức mà từ phía sau cây đi ra.

Phó Hồng Tuyết đứng dậy, kéo Diệp Khai xoay người đứng ở bên cạnh hắn. “Minh cô nương.”

Minh Nguyệt Tâm chần chờ trong chốc lát, mới thâm ý nhìn bọn họ: “Nguyên lai các người...”

“Người đều thấy được, vậy không cần hỏi nhiều đi?”

Diệp Khai khoanh tay, cố ý nghiêng đầu nhìn Minh Nguyệt Tâm. Diệp Khai đối với Minh Nguyệt Tâm rõ ràng có địch ý.

——phát hiện này, làm cho Phó Hồng Tuyết buông lỏng không ít. Hắn nguyên bản nghĩ rằng, hắn và Diệp Khai chỉ cần dừng tiếp xúc nhiều với Minh Nguyệt Tâm, Diệp Khai hẳn sẽ không chú ý đến nàng.

Nhưng hiện thì thấy, hắn hiển nhiên đã sai. Thứ cảm giác của thiên địch này... Quả nhiên là khởi động từ ánh mắt đầu tiên.

“Đường đường Diệt tuyệt thập tự đao cùng Tiểu Lý Phi Đao truyền nhân... lại là loại quan hệ này?” Minh Nguyệt Tâm đã đến giới hạn không thể khống chế về mặt khiếp sợ của mình... Cùng với biểu tình thất vọng.

Nàng nằm mơ cũng không ngờ, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai thế nhưng lại là một đôi.

Tuy rằng giờ phút này có ngấm lại đủ loại biểu hiện của bọn họ, lại cảm thấy hai người tựa hồ đã sớm phải là thuận lý thành chương mà ở chung từ lâu. Nhưng nàng đã định mượn cơ hội tiếp cận Phó Hồng Tuyết, hiển nhiên là rốt cuộc không thể thực hiện được.

“Uy, nàng thấy người khóc —— có muốn giết người diệt khẩu hay không?”

Diệp Khai nửa cười nửa không, từ từ quay đầu hỏi Phó Hồng Tuyết, còn cố ý dùng âm lượng Minh Nguyệt Tâm vừa vặn có thể nghe được. Đối với Phó Hồng Tuyết mặt than mà nói, này đích thật là chuyện thực nghiêm trọng mà?

Minh Nguyệt Tâm cảnh giác mà lui một bước.

“... Nàng cũng nhìn thấy ta ôm người.” Phó Hồng Tuyết biểu tình không thay đổi.

Diệp Khai đang dần buông tay, nghe vậy liền ngừng một khắc, một quyền nện vào lòng bàn tay chính mình:

“— vậy như đã định, diệt khẩu đi!”

Minh Nguyệt Tâm sắc mặt đã có chút thay đổi, lại lui liền hai bước:

“Ta sẽ không đem chuyện này nói ra!”

Nàng tâm niệm thay đổi thật nhanh, nháy mắt đã kinh hãi.

Đoạn tụ không phải chuyện mới mẻ. Nhưng một người là giọt máu của tiền nhiệm minh chủ võ lâm, một người là thiếu hiệp danh môn, vả lại còn cùng có tên trên võ lâm danh bảng —hai thân phận bối cảnh như vậy lại đoạn tụ chi tình, nếu công bố ra ngoài, tất nhiên sẽ khiến cho giang hồ chấn động.

“Minh cô nương... Người muốn chết thế nào?” Diệp Khai nghiêm trang hỏi.

“Ta tuyệt đối sẽ không nói ra — ta phát thệ!” Một lời này Minh Nguyệt Tâm không chút do dự.

Lấy võ công của nàng, vô luận như thế nào cũng không có khả năng đánh thắng được Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai.

“Nhưng mà người chết mới an toàn nhất a...”

Diệp Khai lắc lắc đầu, biểu tình có chút tiếc hận:

“Kỳ thật ta còn rất là thương hương tiếc ngọc, ai ngờ người cố tình nghe chuyện không nên nghe. Người tuy rằng mỹ mạo tuyệt vời, cứ thế chết đi, dù sao cũng rất đáng tiếc.”

“Ta phải làm như thế nào, các người mới bằng lòng tin tưởng ta?”

Ánh mắt Minh Nguyệt Tâm giữa hai người nhanh dao động một chút, cuối cùng đành cầu xin Phó Hồng Tuyết.

Theo nàng quan sát cùng phán đoán, trong hai người kia, người nhìn bề ngoài tương đối lãnh ngạnh Phó Hồng Tuyết ngược lại càng dễ dàng mềm lòng.

“... Được.” Phó Hồng Tuyết rốt cuộc mở miệng, kéo Diệp Khai lại một phen. “Hắn vừa rồi chỉ là nói giỡn, chúng ta sẽ không làm gì người.”

Cố ý tránh đi ánh mắt của nàng, quay đầu nhìn Diệp Khai rõ ràng còn đang uất ức vì chưa đùa xong, hắn lại nói: “Nếu chuyện của chúng ta Minh cô nương có thể giữ bí mật... Như vậy, ta cũng có thể dùng mấy câu nói này trao đổi cùng Minh cô nương.”

Kỳ thật bọn họ không quan tâm phản ứng của bất luận kẻ nào trên giang hồ, nhưng là bọn họ sợ phiền toái. Huống chi bọn họ hiện tại phiền toái vốn cũng không thiếu.

“Nói cái gì?” Minh Nguyệt Tâm thực thông minh đáp, nàng không nói sẽ đáp ứng, cũng không nói không đáp ứng.

Phó Hồng Tuyết còn đang cười, lúc này rốt cuộc nghiêm túc mà nhìn nàng: “Đừng tin vẻ ngoài của kẻ bên cạnh, ít nhất cũng phải làm rõ mục đích của hắn là gì. Càng cẩn thận càng tránh được họa sau này...”

Một đoạn này, mập mờ nửa có nửa không. Hắn tin tưởng lấy tài trí của Minh Nguyệt Tâm, cho dù bây giờ chưa hiểu, chờ nàng yên tĩnh cẩn thận ngẫm lại tất nhiên sẽ hiểu.

Minh Nguyệt Tâm quả nhiên ngơ ngẩn. Sống người một lúc lâu, trong ánh mắt của nàng liền có chút phức tạp cùng khiếp sợ.

“Minh cô nương, nơi này có nguy hiểm, người vẫn là đi trước đi.” Lời nên nói cũng đã nói, hắn cũng thẳng thừng hạ lệnh đuổi người.

Minh Nguyệt Tâm bất động một khắc, đối với hắn khẽ gật đầu, phất ống tay áo phóng người đi. Gió cuốn qua vạt áo nàng trên ngọn cây, cơ hồ không lưu lại thanh âm, đảo mắt đã không thấy.

Chuyện của Minh Nguyệt Tâm rốt cuộc cũng đã giải quyết, Phó Hồng Tuyết lúc này mới xoay người, mẫn nguyện nhìn Diệp Khai: “Đối với nàng... Người thấy thế nào?”

Diệp Khai lại ngồi xuống, còn tiện tay nhổ một cọng cỏ ngọt bỏ miệng cắn: “Cái gì thấy thế nào? ... Mục tiêu của nàng thực rõ ràng, là người.” Lúc này y không vui đùa hoặc tức giận gì.

“Lý do?”

Phó Hồng Tuyết từ chối cho ý kiến.

Diệp Khai ngâm cọng cỏ, liếc hắt:

“Nàng là người thông minh. Cho nên chuyện ta cùng người, người có thể vì thế mà giết người hay không, nàng kỳ thật biết rõ đáp án. Nhưng với ta thì khác... Nàng đã hoảng sợ.”

Diệp Khai cười rất hàm ý: “Kia chỉ có thể giải thích được —— nàng nguyên bản không tìm hiểu tính cách của ta.”

Diệp Khai kỳ thật rất hiếm khi nói chuyện đứng đắn, y không thích nghiêm trang chừng chặc. Nhưng nếu y nói như vậy nói, chắc chắn y đã có kết luận.

Phó Hồng Tuyết đứng thật lâu, lẳng lặng mà đánh giá y, bỗng nhiên cảm thấy y nghĩ thông suốt rồi... Trong lòng kiên định không ít.

Mặc kệ trải qua cái gì, hay là không trải qua cái gì, Diệp Khai thủy chung vẫn là Diệp Khai.

Không tính bình thường vui vẻ vô ưu, thậm chí còn quấy phá khiến hấn lo lắng, nhưng xét về tài trí, Diệp Khai vẫn chiếm phần hơn.

Cho tới nay, giống như vẫn là hấn lo được lo mất. Hấn không thể đem Diệp Khai bảo hộ cho kỹ, đem hết thấy những điều hấn có thể biết trước ra đánh bật mọi nguy hiểm, chỉ cầu Diệp Khai bình an là được.

Mà từ đó tới nay Diệp Khai, liền vẫn luôn bị hấn xem nhẹ đến mỏng manh.

Đêm nay khúc mắc cõi bỏ. Hấn chợt phát hiện, hấn có thể dùng tâm tình bình thản kề cận Diệp Khai rồi.

Diệp Khai cho tới bây giờ vẫn không nguyện ý trốn sau lưng hấn. Lúc trước cũng vậy, cho dù suy nhược y vẫn muốn sóng vai với hấn, không hề có ý định nằm chờ chết một mình.

“Diệp thiếu hiệp —— ”

Vì thế nghĩ thông suốt rất nhiều sự sau, Phó đại hiệp hướng y vươn ra một bàn tay:

“Sau này mặc kệ gặp chuyện gì, chúng ta đều phải đồng thời đối phó.” Những lời này có ý nghĩa gì, chỉ có mình hấn biết.

Diệp thiếu hiệp phun cọng cỏ đi, lưỡi biếng đứng lên, vừa cười vừa đập tay hấn: “Quân tử nhất ngôn!”

Phó Hồng Tuyết không đáp. Dừng một chút, hấn chậm rãi xoay người, nhìn ra phía sau rồi rút ra đao:

“... Không cần lo lắng. Bởi vì, cơ hội chứng minh câu nói vừa rồi đã đến —— ”

Diệp Khai lập tức nở nụ cười, cũng nhìn về cùng hướng: “—— tối nay thực náo nhiệt.”

Lại là một nhân ảnh Bạch y thản nhiên, ẩn sau tán lá, không động, cũng không nói lời nào.

“Ta không biết người là ai, nhưng ta biết người tới làm gì.” “... Bất quá, hai đối một, người không có phần thắng.”

Ba người giằng co một lúc lâu, Phó Hồng Tuyết cầm đao, Diệp Khai bước vài bước, hai người thoạt nhìn rất nhàn hạ, lại tùy thời có thể phát lực quyết tử.

Cuối cùng, Bạch y nhân cũng giống như lúc đến, lặng yên không một tiếng động mà rút lui.

“... Người thật sự không biết nàng là ai?”

Diệp Khai lúc này mới hỏi, tỏ rõ không tin.

Phó Hồng Tuyết nở nụ cười:

“Biết. Nhưng trước mắt, nói không biết sẽ tốt hơn.”

Dù sao hẳn còn chưa chính thức chạm mặt Nam Cung hiệp, nếu hiện tại liền thẳng thắn tự thừa nhận mình biết sự tồn tại của bà, chẳng những dọa người, lại còn làm Nam Cung hiệp tâm sinh cảnh giác.

“Được rồi.” Diệp Khai nhún nhún vai. Cũng lười truy vấn.

Cửa phía sau lại bỗng nhiên “Cạch” một tiếng mở ra, Hoa Bạch Vân hai tay chấp lại, vẻ mặt sơ đạm mà đứng ở trong, đầy ẩn ý nhìn bọn họ.

Phó Hồng Tuyết nhìn bà, hỏi:

“Người hẳn là cũng biết, sau đại hội diệt tuyết, tất nhiên sẽ có người tới giết người, đúng không?”

Hoa Bạch Vân không đáp, lại tương đương với ngầm thừa nhận.

Về cuộc ám toán năm đó, bà đích xác biết quá nhiều. Cho dù là Phó Hồng Tuyết vẫn tìm người sát hại Dương Thường Phong hay là ai khác, đều đương nhiên là muốn diệt trừ bà.

Bà chỉ không ngờ là, Phó Hồng Tuyết thế nhưng sẽ thủ tại chỗ này bảo hộ mình.

“Nếu người có phái sư thái truyền tin cho sư tỷ người, chúng ta có thể ở lại bảo hộ người đến khi sư tỷ người đến đây. Bất quá ta cảm thấy vì an toàn... Tốt nhất vẫn là chúng ta hộ tống các người đồng thời chạy về Nga Mi.”

Cho dù có thêm Hoa Bạch Vân, bọn họ vẫn không có nhiều phần thắng khi đấu cùng kỳ Nam Cung hiệp hay là Hưởng Ứng Thiên.

Hoa Bạch Vân vẫn không nói lời nào.

Diệp Khai bỗng nhiên bỏ thêm một câu:

“Ngạo khí cùng so với tính mạng, vẫn là tính mạng quan trọng hơn. Dù sao... tính mạng còn, mới còn ngạo khí. Tính mạng mất, hết thấy đều là mây bay.”

Hoa Bạch Vân vẫn luôn khép mắt suy tư bỗng nhiên trợn mắt, yên lặng nhìn nhìn y.

Diệp Khai cười cười, hỏi bà “Người cảm thấy sao?”

Lại lặng im một khắc.

“Được, coi như ta thiếu các người một phần tình. Ta không muốn sư tỷ vì ta gặp nạn.” Hoa Bạch Vân rút cuộc trả lời.

Diệp Khai nhướng mày, Phó Hồng Tuyết hơi hơi nhếch môi —— mục tiêu viên mãn đạt thành.

“Vậy người đi nghỉ ngơi đi. Người là nữ tử sống đơn độc, chúng ta không tiện vào nhà, tối nay chúng ta sẽ ở bên ngoài. Đợi các sư thái chạy tới, sau đó hộ tống người cùng bọn họ về Nga Mi.” Câu nói sau cùng vẫn là để cho Phó Hồng Tuyết.

Hoa Bạch Vân gật đầu, lúc này mới khép lại cửa phòng.

“Chúng ta thì sao? ... Làm như thế nào?”

Cửa vừa khép lại, Diệp Khai lập tức rời khỏi tư thái thiếu hiệp oai hùng vừa nãy, chán nản ngồi xuống.

“Ai biết bọn họ chừng nào mới tới chứ...” Y không lo sợ, y ngại nhàm chán.

“Nếu mệt, người có thể tựa vào trên người của ta ngủ.”

Phó Hồng Tuyết thu hồi đao, đáp rất thản nhiên.

Diệp Khai ngẩng đầu nhìn hẳn một cái: “Sau đó để cho đám kia ni cô nhìn thấy chúng ta đoạn tụ rồi lại nổi trận lôi đình hoặc là miệng sùi bọt mép sao?”

Dù sao bọn họ cũng là người xuất gia, nhìn thấy tình lữ thân thiết đã đủ kích thích, huống chi là hai đại nam nhân thân thiết, hơn nữa hai đại nam nhân này nhiều ít cũng coi như là thiếu hiệp mới vừa thành danh trên giang hồ...

Đương nhiên, kỳ thật nguyên nhân chính yếu là... Y cảm thấy bọn họ bởi vì bị kích thích quá độ, nói không chừng sẽ trực tiếp rút ra trường kiếm vì dân trừ hại chém đối cẩu nam nam bọn họ.

Phó Hồng Tuyết lần thứ hai nhẹ nhàng cười ra tiếng: “Hoá ra, người cũng chú ý đến ánh mắt của người khác sao?”

Diệp Khai mắt tròn trảng:

“Ta không thèm để ý, nhưng là ta sợ người khác để ý!”

“Để ý có năng lực thế nào?”

Phó Hồng Tuyết hoàn toàn bất vi sở động.

Diệp Khai chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thật muốn gõ đầu hấn cho tỉnh:

“Phiền toái của người cùng tội danh đã đủ nhiều ... Không cần thêm một cái nữa!”

Phó Hồng Tuyết vẫn cười.

“Ta không quan tâm.”

“Ta để ý!”

Diệp Khai hung hăng trừng lại.

Sau đó Phó Hồng Tuyết liền cười ở bên cạnh hấn ngồi xuống, từ khi hấn lằm bằm lâu bầu nói nhỏ, từ khi ngồi xổm chuyển sang ngồi, cuối cùng bất tri bất giác đầu từng chút từng chút ngả trên vai Phó Hồng Tuyết.

Chờ đến lúc dần mao tương giao bọn họ mới đuổi tới.

Ngủ một nửa thì bình tĩnh, Diệp Khai lười biếng ngồi dậy ngáp vài cái rồi cũng tỉnh hấn, Phó Hồng Tuyết cùng Hoa Bạch Vân thì đang giải thích mọi chuyện cho nhóm người Nga mi.

Chờ họ giải thích xong, trời cũng vừa sáng.

Bọn sư thái còn mệt hơn, vừa mới trắng đêm bốn ba tối, bây giờ lại phải chạy trở về.

Nhưng hai nữ sư thái kia thật ra không phàn nàn gì, ngược lại còn quang minh chính đại tạ ơn Phó Hồng Tuyết. Diệp Khai tỏ vẻ không chút để ý, trong lòng lại vô cùng hoan hỉ —— ơn nghĩa của Phó Hồng Tuyết, các nàng xem như triệt để thừa nhận.

Phó Hồng Tuyết ở trên giang hồ gây thù hấn rất nhiều, vẫn luôn là mối lo của y. Dù sao có vô địch thiên hạ như thế nào, cũng không chịu nổi khắp nơi đều là địch thủ.

Cũng may lục đại môn phái vừa được hấn cứu, cũng coi như nhận ơn nghĩa của hấn một phần. Tương lai dù có phát sinh chuyện gì, lục đại môn phái cũng sẽ suy xét lại.

“Lát nữa xuống núi sớm một chút, vừa đi vừa ăn.”

Phó Hồng Tuyết vẫn không quên chuyện quan trọng. Cố ý vừa đi vừa chờ Diệp Khai cùng sóng vai:

“Vùng này ta không quen, lát nữa tự người xuống núi nghe mùi chọn món đi, muốn ăn cái gì thì mua cái ấy.”

Đối với đồ ăn, mũi Diệp Khai so với chó còn thính hơn, chỉ bằng mùi là có thể đoán được hương vị.

Về phần hai vị tiểu sư thái kia, hoàn toàn không nằm trong phạm vi quan tâm của Phó Hồng Tuyết. Sư thái ăn chay, hấn cũng chẳng bận tâm bọn hấn có cần ăn chay cùng các nàng hay không.

Nhắc đến ăn, tinh thần Diệp Khai rốt cuộc tỉnh táo, hai mắt tròn lên, hàng mi lay động:

“Ta cũng không quen... Cho nên lát nữa chúng ta đi xuống tìm đồ ngon ăn đi!”

Nói xong, y xoay thắt lưng, kéo Phó Hồng Tuyết trực tiếp vọt về phía trước. Phó Hồng Tuyết bất đắc dĩ, lần thứ hai cười không ngừng.

Dưới chân núi là trấn nhỏ yên bình, ở đây có món đặc sản là bánh nếp gói lá sồi, vừa mềm vừa thơm. Nếp dẻo gói đậu ngọt, một hơi cắn xuống, hương vị xông lên ngào ngạt, lại còn hơi nóng làm người ta đổ nước bọt không thôi.

Diệp Khai mua một gói lớn, thỏa mãn lột bỏ lá gói, sau đó thổi thổi cắn một miếng rồi nhét vào miệng Phó Hồng Tuyết.

Thứ này nhỏ nhỏ dễ ăn, bọn họ cứ thế ăn không dừng, khát nước còn không quên dừng lại mua hai chén sữa đậu nành.

Uống được vài hớp, Diệp Khai nhớ ra cái gì đó, hảo tâm mà trở lại tiếp đón Hoa Bạch Vân cùng các sư thái, hỏi nàng có muốn ăn hay không.

Kết quả là do sư phụ ngằm lắc đầu, các sư thái đành ngậm ngùi từ chối, sau đó hỏi bà:

“Sư phụ, bọn họ... Thật sự hộ tống chúng ta về Nga Mi sao?”

Nhìn hai bóng dáng phía trước vui chơi thỏa mãn đến cơ hồ quên hết tất cả, bà khựng lại:

“Không phải.”

Sau đó bà mặt không đổi sắc mà nói cho đồ đệ:

“... Bọn họ đang đi dạo chợ.”

—— cứ như vậy một đường vừa ăn vừa đi dạo, không biết là do hai người bọn họ ở bên nhau nên có thêm lực uy hiếp, hay là đơn thuần may mắn, cứ nhiên không gặp bất luận phiền toái gì.

Cho đến khi bọn họ đến Nga Mi rồi lại trở về, còn chưa ra khỏi chân núi, liền gặp một người, nhìn bọn họ vài lần từ đầu đến chân: “—— người là Phó Hồng Tuyết?”

Phó Hồng Tuyết công Diệt tuyệt thập tự đao rất đặc biệt, rất dễ nhận diện.

Phó Hồng Tuyết cau mày suy nghĩ nửa ngày, mới mơ hồ nhớ lại người đối diện nhìn có chút quen này mắt là ai —— người Quan Đông, nhi tử của Lý Thừa Ngao, Lý Phục hoặc là Lý Cừu.

“Là ta.” Nhớ người rồi, những chuyện về sau hẳn cũng nhớ.

Hai huynh đệ này có chút ngốc, nhưng là ý chí kiên định báo thù phụ thân, vả lại huynh đệ tình thâm không chút nào sợ chết —— thẳng thắn mà nói, hẳn kỳ thật cảm thấy bọn họ lý thú. Thậm chí cũng có thể là bị bọn họ làm cho cảm động.

“Người là ai?”

Kết quả người đặt câu hỏi chính là Diệp Khai.

” Người Quan Đông? Nhi tử của Lý Thừa Ngao —— ”

“Lý Phục?”

Diệp Khai có nghe Lý Tầm Hoan đề cập qua, năm đó Lý Thừa Ngao chết trong tay Hưởng Ứng Thiên là người Quan Đông, để lại một đôi song sinh nhi tử, phân biệt gọi là Lý Phục cùng Lý Cừu.

“Sai.”

Nhưng mà vừa dứt lời, sau lưng bọn họ liền có một người bước ra: “Hắn là Lý Cừu... Lý Phục ở đây.”

Diệp Khai quay đầu lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy một khuôn mặt giống người kia như đúc.

“Người là ai? Chúng ta tìm Phó Hồng Tuyết, năm đó cha của hắn Dương Thường Phong sai Hưởng Ứng Thiên đi giết cha của chúng ta, hiện tại chúng ta không thể tìm Dương Thường Phong, cũng chỉ có thể tìm đến nghịệt chủng của hắn mà báo thù! —— người không liên quan, không muốn bị thì mau cút đi!”

“Ta?”

Diệp Khai chỉ chính mình, sau đó lại nở nụ cười:

“... Ta là Diệp Khai. Các người không phải là hai huynh đệ cùng tiến lên sao? Chúng ta đây cũng như vậy, huynh đệ đồng tâm!”

Lời còn chưa dứt, Lý Cừu đã khinh thường sẵn binh khí tới gần bọn hắn, vẻ mặt căm giận:

“Các người một đứa họ Diệp, một đứa họ Phó, dựa vào đâu mà xưng huynh đệ?!”

Diệp Khai bị làm cho nghẹn lời.

“Chúng ta...” Nghẹn một lúc, y bắt đầu tìm cách nói, nói thế nào cho bớt dài dòng.

Cũng không thể nói thẳng: chúng ta là đoàn tụ huynh đệ được!

Kết quả Phó Hồng Tuyết đột ngột bình tĩnh trả lời:

“Chúng ta là huynh đệ... Đời này kiếp này, thiên hạ địa hạ, đều sẽ không bao giờ tách rời.”

Diệp Khai ngẩn ra, sau đó cũng cười:

“Đúng đó, chúng ta là huynh đệ... Vô luận như thế nào đều không phân ly! Hôm nay để cho hai huynh đệ các người xem huynh đệ chúng ta lợi hại thế nào!”

—— lời vừa nói ra, xuất ngôn cửu đỉnh, y đương nhiên là lập tức giao đấu.

Kỳ thật võ công của Lý Phục cùng Lý Cừu thật sự không cao, hướng chỉ là Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai liên thủ, cơ hồ không cần xuất nhiều chiêu, Phó Hồng Tuyết đã thuận lợi bổ một đao xuống Lý Cừu——hắn phát thệ, hắn thật không phải là cố ý.

Kết quả lịch sử tái diễn, Lý Phục không chút do dự vọt tới dưới đao của hắn, giang tay che chở cho Lý Cừu:

“—— người muốn giết đệ đệ, vậy trước hết giết ta đi!”

“Nếu ta chỉ giết một người trong các người thì sao?”

Kết quả Diệp Khai bên cạnh nhìn thấy động tác kia của Lý Phục liền lập tức thu chiêu đáp xuống bên cạnh hắn, sau đó như là định ngăn trở: “Uy, Phó Hồng Tuyết...”

Hắn không biết sao lại chắc chắn, Diệp Khai nhìn đến cảnh tượng như vậy, tuyệt đối sẽ động lòng trắc ẩn.

Nhưng Lý Cừu lại không thể chờ được mà cướp lời hắn:

“—— ta chết là được, hãy thả ca ca của ta đi!”

Đao của Phó Hồng Tuyết vẫn không nhúc nhích chĩa thẳng vào bọn họ.

Lâu đến mức Diệp Khai đang định nói cái gì thì Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên vừa thu đao vừa lạnh lùng ném một câu:

“Muốn báo thù, ít nhất cũng phải luyện tốt võ công. Các người hiện tại còn đánh không lại ta, làm sao có thể đánh thắng được minh chủ võ lâm Hướng Ứng Thiên? ... Báo thù dựa thực lực còn phải có đầu óc. Nếu các người ngày nào đó luyện thành võ công, hoặc là nghĩ được cách đối phó với ta cùng Hướng Ứng Thiên, ta sẽ tùy thời hoan nghênh các người tới tìm ta.”

Hắn thần nhiên mà nhìn huynh đệ Lý gia:

“Hiện tại ta đếm tới ba, nếu các người còn muốn lưu lại cái mạng nhỏ để còn tìm ta báo thù thì lập tức rút. Nếu không để ta thay đổi chủ ý, sẽ đưa các người đi xuống đoàn tụ cùng Lý Ngạo Thừa—— ”

Sau khi nói xong, hắn nhanh chóng xoay người: “Một... Hai...”

Huynh đệ Lý gia nghe hắn liền nhìn nhau, rốt cuộc nhanh đứng lên, bỏ chạy không kịp quay đầu nhìn.

“Kỳ thật hai người bọn họ không tính là người xấu. Ta còn cảm thấy bọn họ thú vị ...” Sau đó, Diệp Khai nhún vai, cảm thán nói.

“Bởi vì bọn họ làm người nghĩ đến chúng ta sao?” Phó Hồng Tuyết lúc này mới thu hồi đao, bước về phía y. Sát khí mới vừa rồi trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi: “Đi thôi... Chuyện của bọn họ xong, chuyện của chúng ta lại vẫn chưa xong. Đuổi theo bọn họ.”

Diệp Khai lại giật mình:

“Người vừa rồi là cố ý dọa bọn họ đi? Vì sao giờ ...?”

“Thân phận của bọn họ đặc biệt, sự tình năm đó... Bọn họ có lẽ cũng biết một ít những điều người khác không biết. Tiếp cận chúng ta, bọn họ lại càng gặp nguy hiểm lớn. Cho nên, chúng ta âm thầm đi theo bọn họ đi.”

“... Vậy là muốn bảo tiêu?!” Diệp Khai cơ hồ muốn khóc thét. Đây là đã xong đâu!

Phó Hồng Tuyết một kéo cánh tay của y, triển khai khinh công: “Cho bảo tiêu bọn họ, hoặc là để bọn họ bị người ta làm thịt... Người chọn cái gì?”

Diệp Khai nhận mệnh leo lên người hắn, thở dài:

“Cũng không thể có lựa chọn thứ ba sao? ... Ta chọn về nhà đi ngủ.”

26. Chương 18

Bảo tiêu như là hộ tống, bọn họ theo Lý thị huynh đệ thẳng đến quan ngoại luôn.

Tính toán lộ trình rồi, Diệp Khai đột nhiên hỏi Phó Hồng Tuyết: “Nếu bọn họ xuất quan rồi vẫn là bị giết thì sao?”

Phó Hồng Tuyết trầm mặc một khắc: “... Tại địa bàn của bọn họ mà vẫn không giữ được mạng thì chỉ có thể chúc bọn họ lên đường thuận lợi.”

— Lúc đi theo thì vội vàng vàng, lúc trở về, bọn họ lại nhẩn nha, như là muốn du sơn ngoạn thủy, bắt đầu vui vẻ thưởng thức rượu ngon cảnh đẹp, mỹ thực tiêu khiển.

Cũng hơn phân nửa tháng qua, lúc này hai con ngựa nhàn nhã sóng đôi trên đường, tiếng vó thông thả, cái đuôi lay động quét qua người nhau, có khi chân hai người cưỡi cũng chạm nhau một chút.

Gió nam ấm áp, tóc áo phất phơ, hương vị thanh thảo quấn quanh khứu giác. Đường đi trước mặt yên bình khoan khoái đến mức làm người mơ màng.

“Đây.”

Cứ như vậy lười biếng mà từ từ nhắm hai mắt, tùy ý để ngựa cất vó không biết đã bao lâu, Diệp Khai bỗng nhiên hỏi:

“... Kỳ thật, người hiện tại không còn nôn nóng muốn báo thù ư?” Trong thanh âm có ý cười rất khó hình dung.

Y thích Phó Hồng Tuyết như vậy. Phải nói là, Phó Hồng Tuyết như vậy, vẫn luôn là mục tiêu y cố gắng từ lúc ban đầu. Một Phó Hồng Tuyết không bị Hoa Bạch Phụng chồng chất cừu hận, có thể vô cớ dừng lại ăn một món ngon, vô cớ cạn một chén rượu, vô cớ muốn đi ngao du.

Y nếm được, uống được, thấy được, đều không tính là gì. Y càng muốn Phó Hồng Tuyết thông qua tay y cùng mất y, có thể chân thật cảm thụ những điều tốt đẹp đó.

Phó Hồng Tuyết quay đầu nhìn y, chỉ thấy y hơi ngửa đầu, tóc mềm lay động, lông mi dài khẽ rũ. Khóe miệng hàm tiếu, lộ ra bên môi má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, trang phục cầu kì vì thế cũng nhu hoà đi nhiều, hài hoà vừa mắt.

“Ừ.” Cho nên vào lúc Phó Hồng Tuyết còn chưa nhận ra, hắn cũng đã như Diệp Khai, tiểu ý vừa tỏ.

“Cố ý kéo ta đi du sơn ngoạn thủy lâu như vậy... không kể thời gian. Người không định trở về sao?” Diệp Khai rút cuộc quay qua nhìn hắn.

“Chẳng lẽ, người không thích sao?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

Diệp Khai vén gọn tóc mai, nhìn hẩn xem thường: “... Không cần lãng qua ta. Người hiểu ý ta muốn nói gì.”

Phó Hồng Tuyết không trả lời, rút cuộc quay đi.

Lại trầm mặc một lúc lâu, hẩn nhìn phía trước, trong nụ cười tựa hồ có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn rất bình tĩnh.

“Ta nói đều là thật sự. Mỹ thực, hảo tửu, phong vị... Này đó không phải đều là thứ người thích sao? Người muốn cho ta, ta cũng muốn cho người, chúng ta đều như nhau thôi.”

Diệp Khai bất ngờ, nắm chặt dây cương trong tay. Đôi mắt to tròn của y vừa mở lớn lại đã rũ mi, vẻ mặt có chút luống cuống, y vừa không hiểu, lại vừa cảm động.

Giúp đỡ, cho đi. Y chỉ muốn trả lại, không bao giờ nghĩ sẽ được tặng lại. Cho nên vừa này còn hoảng hốt, lúc này y chỉ cảm thấy ấm áp không thôi.

“Nếu nhất định phải nói là có tâm tư gì...” Sau đó một khắc, Phó Hồng Tuyết vẫn là muốn nói cho rõ: “Ta chỉ là, muốn dùng một ít thời gian... Để nghĩ cho rõ ràng.”

Những chữ cuối, nghe như hàm chứa thâm ý.

“Nghĩ... chuyện gì?”

Diệp Khai nhú mày, theo bản năng truy vấn.

“Nghĩ... những chuyện phải làm. Nhưng ta lại sợ hãi, nếu ta hiện cứ theo cảm tính mà làm, có lẽ tương lai sẽ gây hậu quả, sẽ có một ngày ta phải hối hận.”

Hẩn biết Diệp Khai nghe không hiểu. Nhưng Diệp Khai hỏi, hẩn liền nói.

Kỳ thật đây mới là chuyện hẩn sợ hãi nhất.

Cho nên hẩn vẫn luôn tận lực làm theo những gì hẩn nhớ. Ngoại trừ loại bỏ các phiền toái, hẩn cơ hồ cũng không chủ động đi làm bất kể chuyện gì —— hẩn thực sợ hãi vạn nhất hẩn bước đi sai lầm, tương lai liền sẽ trở thành thứ hẩn không chịu được.

Có đôi khi, biết trước những thay đổi, cũng là vấn đề tiến thoái lưỡng nan.

Diệp Khai nghiêm túc nhìn hẩn trong chốc lát, lại cúi đầu nghĩ nghĩ, hỏi hẩn:

“Người sợ hãi như vậy, kết quả tốt hay không tốt?”

Lúc này thời điểm trầm mặc rất ngắn:

“Không tốt.”

Phó Hồng Tuyết cũng an tĩnh nhìn y, muốn nghe y sẽ nói cái gì.

“Vậy nếu người không làm, kết quả tốt hay không tốt?”

“Không tốt.”

Vẫn cứ là hai chữ kia.

Nếu Hưởng Ứng Thiên bắt tử, Công Tử Vũ cùng Nam Cung hiệp bắt tử, Yến Nam Phi bắt tử, hết thấy đều sẽ không thể kết thúc.

Nếu hiện tại hẩn thành công cứu một số người, cũng sẽ không kịp ngăn cản để bọn họ giết chết một số người. Hẩn chỉ hoang mang, hẩn nên chọn thời điểm nào để kết thúc đây?

Chuyện lúc này, có những chuyện hẩn đã trải qua, có những chuyện hẩn không trải qua. Cho nên hẩn lại càng lo âu, không biết mình phải làm thế nào cho đúng.

“Nếu như vậy ... Người còn không hiểu sao?”

Diệp Khai hoàn toàn mặc kệ trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, chỉ ghì cương, lùi về phía hắn vỗ vỗ:

“Người đã làm, hơn nữa lại còn cố gắng làm cho tốt—— vậy người thì sợ gì?” Nói đến hợp lý hợp tình, cười đến thiên hạ thái bình.

Lúc này đổi thành Phó Hồng Tuyết giật mình.

Diệp Khai đưa tay, vỗ vai hắn một nhịp: “Chỉ cần xác định được người muốn gì, thì làm thế ấy! Người nghĩ nhiều như vậy làm chi?!”

Phó Hồng Tuyết lại yên lặng nhìn y, bỗng nhiên quay đầu lại vụt dây cương, nhanh chóng giục ngựa chạy:

“Nói nghe hay lắm —— chờ hoàn thành việc cuối cùng, giải quyết xong người cần giải quyết, chúng ta là có thể thật vui vẻ mà quy ẩn!”

Chờ Diệp Khai nghe ra, hắn chạy được cách xa mấy trượng.

Đó mới là nguyện vọng của hắn cùng Diệp Khai.

Bọn họ đều là một thân võ công bước vào giang hồ, nhưng cho tới giờ vẫn không thích thú gì vùng vẫy. Bọn họ chỉ muốn chờ hết thủy sự tình đều giải quyết hoàn tất, dắt tay thoái ẩn, từ nay về sau an phận, thanh phong minh nguyệt thưởng tửu cầm hoa.

Hai người chạy như cuồng phong, người truy ta đuổi thực nhanh liền tới chân núi. Hai con ngựa tuy không phải ngựa tồ, nhưng cũng không phải bảo mã, chỉ chạy được một lúc là kiệt sức.

Sau đó, Diệp Khai bỗng nhiên cười, nheo mắt nói:

“... Có người đi theo chúng ta.”

“Ừ, cũng đã lâu rồi. Hai nén hương.”

Phó Hồng Tuyết không sợ hãi, giống như hoàn toàn không để người theo dõi ở trong lòng.

“Đi đến bìa rừng trước mặt, người đánh lạc hướng hắn, ta đến phía sau bọc đánh —— ta muốn nhìn xem, người kia là ai.”

Diệp Khai giảo hoạt mà nhướng mày.

Y có thể cảm giác được, người theo dõi bọn họ này võ công không thấp... Mà khí tức tựa hồ có chút kỳ dị.

“Ẩn.”

Phó Hồng Tuyết như có như không lên tiếng, ngựa vẫn chậm rãi đi.

Tiếng vó ngựa rớt cuộc cất lên đến bìa rừng, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai bỗng nhiên đồng thời thân hình chợt lóe, hai người đều từ trên lưng ngựa khinh thân ra ngoài, nhanh chóng ẩn vào trong rừng.

Người theo dõi rõ ràng bối rối một chút, tựa hồ là suy nghĩ sẽ theo ai. Nhưng chỉ do dự một chút, hắn hiển nhiên vẫn quyết định đuổi theo thân hình Phó Hồng Tuyết vốn dĩ khinh công thấp hơn, lúc này vẫn còn thoáng thấy được ——

Phó Hồng Tuyết âm thầm ra bảy phần công lực, xác định người phía sau theo kịp hắn rồi mới dẫn dụ đến chỗ đất trống ——

Cách hắn không xa, Diệp Khai ỹ vào khinh công tận lực chạy một vòng vừa lúc quay lại, rất ăn ý mà đoàn tụ với Phó Hồng Tuyết.

Hai người bọn họ, một nhắc đao, một phi đao, cước bộ vững vàng mà chậm rãi đến bên cây đại thụ khả nghi.

Tán cây dày đặc hơi lay động, dưới bóng cây có một bóng đen chờ sẵn.

Diệp Khai lại gần vài bước, Phó Hồng Tuyết dùng ánh mắt ý bảo y dừng lại, sau đó hắn dùng mũi chân nhắc hòn đá lên ném về phía đó!

Bóng đen dưới tán cây y như hắc đoán, nghiêng người tránh khỏi cục đá, tựa hồ bị hắc chọc giận, rút cuộc dứt khoát bước ra khỏi chỗ ẩn nấp.

—— thấy rõ bộ dáng của nó, trong nháy mắt Diệp Khai bỗng nhiên khiếp sợ mà lùi lại mấy bước, thiếu chút nữa kêu lên.

Mà so với y lại càng khiếp sợ hơn chính là Phó Hồng Tuyết!

Phó Hồng Tuyết đột nhiên nâng đao, sát ý toả ra ngàn ngút, đao phong đập tan chỗ trú của nó.

—— cư nhiên là Mị Ảnh!

“—— Diệp Khai! Ngàn vạn không nên đụng nó cũng đừng cho nó đụng tới! Nó toàn thân là độc vô phương cứu chữa!”

Hắn cũng như Diệp Khai, cảm thấy tên này khí tức có chút quen thuộc kỳ quái, lại hoàn toàn không ngờ tới cư nhiên chính là Mị Ảnh!

Hướng Ứng Thiên vậy mà ngay lúc này đã thả Mị Ảnh ra đối phó bọn họ!

“—— công lực của nó rất cao!”

Diệp Khai cách không lại hô một tiếng. May mắn bọn họ chọn chạy vào rừng, Diệp Khai lại khinh công cao tuyệt, lẫn vào cây cối, có thể thành công mà trốn nó.

“Nó là Tây Vực thi quái, hút huyết võ lâm cao thủ rồi hấp thụ công lực của bọn họ đem về cho chủ nhân!”

Phó Hồng Tuyết cũng không dám lại gần Mị Ảnh, cố gắng giữ khoảng cách tập kích nó, cố gắng kéo lực chú ý của nó từ Diệp Khai về phía mình.

“Thứ này làm sao mà giết!”

Diệp Khai đã phóng mấy phát phi đao, rõ ràng đã ghim trúng, lại giống như chưa hề động thủ. Quái vật kia tựa hồ đã mạnh đến mức có năng lực tự hồi thương.

“Dùng đao đối phó với nó vô dụng! Thậm chí chặt bỏ tứ chi cũng có thể mọc lại ngay!”

Phó Hồng Tuyết quơ đao, rút cuộc thành công bức Mị Ảnh lùi xa khỏi Diệp Khai, dừng một chút mới nói tiếp:

“—— nó chỉ sợ máu nữ tử! Người nhanh chạy đi tìm một cô nương, xin máu đến!”

Hoàn hảo trong lúc nguy cấp hắn còn nhớ Mị Ảnh có cái nhược điểm này.

“—— ta đi rồi người chịu đựng được sao!”

Diệp Khai lại đưa tay phóng một phi đao, không chút nào đồng tình.

“Chống đỡ không nổi cũng phải chống đỡ! Nhanh đi! Người khinh công so với ta cao thâm hơn!”

Động tác của Diệp Khai tạm dừng một chút, nhưng là cũng chỉ một chút, lập tức y khẽ cắn môi xoay người khinh thân đi.

Phó Hồng Tuyết nói không sai —— khinh công của y tốt hơn, thời gian y bỏ đi ngắn hơn.

“—— Phó Hồng Tuyết, người phải thật cẩn thận! Chỉ cần rơi mất một cọng tóc, khi trở về ta sẽ lột da người!” Trước khi mất hút ngoài bìa rừng, y vẫn còn kịp gào lại một câu.

—— Phó Hồng Tuyết không phải là không có kinh nghiệm đối phó Mị Ảnh.

Nhưng lúc ấy mặc dù là hắn cùng Diệp Khai liên thủ, vậy mà vẫn không thể thuận lợi đánh chết Mị Ảnh, cuối cùng còn để Hướng Ứng Thiên lợi dụng nó nhập ma. Cho nên đối phó với thứ này, kỳ thật trong lòng hắn cũng không nắm chắc phần thắng.

Ngẩng đầu sắc trời, giờ Thân đã qua. Công lực của Mị Ảnh yếu nhất vào buổi trưa, càng về khuya càng mạnh, nếu không nhanh triệt hạ nó, chờ khi mặt trời xuống núi sẽ gặp càng nhiều phiền toái.

Nắm chặt đao trong tay, Phó Hồng Tuyết lần đầu tiên đem nội lực đại bi phú vẫn luôn thật cẩn thận che dấu chậm rãi dụng đến mười phần, cương khí thúc đao, từng bước đánh tới Mị Ảnh.

Nội lực khủng khiếp nhảy mất quần tụ, không trung xao động, vạn vật lung lay, mặt đất ầm ầm rung lên

Mị Ảnh nhảy mất đã bị tình huống làm cho bối rối.

Nó ngẩn ngơ, mới vừa rồi còn dũng mãnh gan lì, bây giờ bắt đầu do dự mà chậm rãi lui về phía sau.

“—— người không chạy thoát được đâu.”

Phó Hồng Tuyết cũng không rõ ràng nó có thể nghe hiểu hay không, nhưng vẫn trầm giọng nói một câu.

Thân hình Mị Ảnh lại dừng một chút, chờ Phó Hồng Tuyết đi đến cách nó mười bước, bỗng nhiên xoay người bỏ trốn!

Phó Hồng Tuyết kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới nó vậy mà không chịu cùng mình giao phong, liền lập tức không chút nghĩ ngợi mà đuổi theo.

—— nhìn thấy phản ứng của Mị Ảnh như thế, hắn bỗng nhiên cảm thấy tự tin. Nếu một mình hắn có thể đánh cho Mị Ảnh tiêu hao đến bảy tám thành, vậy chờ Diệp Khai lấy máu trở về, có lẽ bọn họ thật sự có thể thử tiêu diệt nó.

Dù sao chỉ cần không có nó, sau này vô luận là Hường Ứng Thiên hay là Yến Nam Phi, đều không có khả năng luyện thành ma công cuối cùng.

Thời gian của hắn không nhiều lắm, động tác phải nhanh hơn —— cho nên hắn gắt gao đuổi theo Mị Ảnh, không hề thả lỏng.

Mị Ảnh động tác tấn công như tia chớp, ngẫu nhiên sẽ bị hắn xuất đao sát thương, nhưng phần lớn thời gian nó nằm ngoài đao của hắn.

Tâm hiếu thắng của Phó Hồng Tuyết dần dần lớn lên, tinh thần càng ngày càng tập trung, không còn nghĩ được gì, chỉ muốn đuổi kịp nó ——

Cho đến khoảnh khắc có chưởng lực phát ra, hắn không thể không thu lực xoay người, tránh khỏi một kinh lực đoạt mệnh.

Phó Hồng Tuyết lần thứ hai lui một bước, ổn định thân hình, cũng mới có thể thấy rõ người bỗng nhiên đánh lên hắn.

Một thân hắc y, một cái mặt nạ quỷ hắn quá quen thuộc.

—— Hường Ứng Thiên.

Hường Ứng Thiên căn bản không nói gì với hắn, lại càng không cho hắn cơ hội thở dốc, chưởng thứ nhất hắn né được, chưởng thứ hai chưởng thứ ba ngay sau đó đã bức đến.

Phó Hồng Tuyết phản đao liên tiếp lui về phía sau, chợt nhận ra, theo bản năng ngẩng đầu nhìn chung quanh, phát hiện cảnh sắc quá quen thuộc——

Đoạn Hồn Nhai!

Trong phút chốc, có một kí ức tự nhiên nổ tung trong đầu hắn, làm toàn thân hắn chấn kinh mà run rẩy

Đoạn Hồn Nhai!

Dĩ nhiên là Đoạn Hồn Nhai!

Hường Ứng Thiên thả Mị Ảnh ra, dĩ nhiên là để dẫn dụ hắn tới Đoạn Hồn Nhai!

Phó Hồng Tuyết sợ hãi lão đảo, những suy nghĩ loạn thất bát tao xổ đầy trong đầu——

Hình ảnh hấn tháo xuống mặt nạ của Hường Ứng Thiên, khiếp sợ, bị một chưởng rơi xuống Đoạn Hồn Nhai... Diệp Khai biết được tin dữ liền quyết đoán đâm một đao vào tim, hấn đã từng tự tay chạm đến vết sẹo chặt đứt hơn phân nửa nhân sinh của Diệp Khai...

Còn có cuối cùng, Diệp Khai dần dần ngủ mất, không thể tỉnh lại, an bình để lại cho hấn thế giới trống rỗng...

Hấn đã từng nghĩ rằng sau khi thông suốt sẽ thấy không sợ hãi cái gì. Nhưng một khắc này hấn lại phát hiện, hấn sợ đến cơ hồ muốn điên.

Hường Ứng Thiên không biết hấn đột nhiên bối rối là bởi vì cái gì, lại biết này tuyệt đối là một lần cơ hội không thể tốt hơn. Chưởng phong càng lúc càng nhanh, kinh lực sắc bén như đao.

Phó Hồng Tuyết chỉ biết theo bản năng tránh né, động tác cơ hồ đều thủ hộ, mất đi tính công kích. Ánh mắt hấn không ngừng dao động, liều mạng muốn cho rời xa vách đá ——

Hấn không thể lại rút xuống Đoạn Hồn Nhai, không thể lại để cho Diệp Khai thương tổn chính mình một lần nữa!

Hấn chịu không nổi chuyện xảy ra như vậy.

... Diệp Khai, Diệp Khai còn chưa có trở lại.

Dù hấn có phải lại rút vực, hấn cũng nhất định phải kiên trì chờ đến khi Diệp Khai trở về, phải nói cho Diệp Khai biết hấn nhất định sẽ còn sống trở lại, ngàn vạn lần không được làm việc gì ngu ngốc!

Phó Hồng Tuyết không ngừng quật đao, công kích loạn xạ, hoàn toàn dựa vào đại bi phú mà khiến Hường Ứng Thiên nhất thời không làm gì được hấn.

Nhưng giằng co như vậy, trong lòng Hường Ứng Thiên lại càng thêm rõ ràng —— muốn giết Phó Hồng Tuyết, bỏ lỡ lần này có thể sẽ không còn lần sau!

Phó Hồng Tuyết nội lực chắc chắn không phải là tâm pháp của Diệt tuyệt thập tự đao! Hấn hấn là còn luyện cái gì khác cao siêu hơn nữa!

Lão ý thức được, lão không biết nhiều về Phó Hồng Tuyết, hấn tựa hồ đã vượt quá sự tưởng tượng của lão.

—— cho nên lão phải mượn Đoạn Hồn Nhai diệt trừ Phó Hồng Tuyết!

Lão nhanh tay lấy bụi phấn tung ra, cùng chưởng phong đánh tới. Phó Hồng Tuyết không ngừng nghiêng người lui về phía sau, Hường Ứng Thiên hiển nhiên nhìn thấu ý đồ của hấn, ngầm ra hiệu cho Mị Ảnh lao lên, làm cho Phó Hồng Tuyết vừa ly khai một khoảng cách lại phải quay về bên vách đá.

“Người cho là... Người chạy trốn được sao?”

Tận lực đè thấp thanh âm, lạnh lùng nói.

Phó Hồng Tuyết căn bản không nghe thấy lão đang nói cái gì, dụng hết nội lực bổ đao vào một cái cánh tay Mị Ảnh, sau đó lại chém về phía thắt lưng Hường Ứng Thiên.

Hường Ứng Thiên vọt người, tránh không thoát lưới đao bèn dùng cổ tay bọc sắt ra đỡ —— Thân đao nhoáng lên một cái rồi rơi.

Bắt lấy cơ hội ngay lập tức, hấn ra một chưởng, đẩy Phó Hồng Tuyết xuống khỏi vách núi ——

Lão không nắm chắc phần thắng nếu đấu trực tiếp với Phó Hồng Tuyết, cho nên lão chỉ còn cách dùng mưu cũ, đánh hấn rơi xuống Đoạn Hồn Nhai mới là lựa chọn tốt nhất!

—— nhưng mà ngay lúc lão đẩy Phó Hồng Tuyết bằng một chưởng kia mà bị lực phản chấn bắn ra sau vài trượng, một thân ảnh khác đọt mùi máu tươi lao như chớp giạt đến bên vách đá, cực lực ra sức nắm chắc một bàn tay của Phó Hồng Tuyết!

—— Diệp Khai.

Y cơ hồ cả người nằm úp sấp trên vách đá, liều lĩnh hết thấy mà nắm lấy tay Phó Hồng Tuyết, căn bản mặc kệ tình huống phía sau, từ đầu tới cuối cũng không quan tâm Hường Ứng Thiên cùng Mị Ảnh.

Hường Ứng Thiên đối với phi đao của y cũng có chút cố kỵ, sau khi rơi xuống đất cước bộ dừng một chút, lão thử chạy đến nhìn, sau đó mưu hèn kế bẩn đánh lén Diệp Khai một chưởng.

Diệp Khai một ngụm máu tươi không khống chế được mà phun ra, đổ đầy mặt Phó Hồng Tuyết làm trước mắt hắn trong phút chốc một mảnh đỏ tươi.

—— Phó Hồng Tuyết vẫn luôn ngẩng đầu nhìn y, mặt dính đầy máu, lòng gấp đến không được, đầu óc lại giống như bị ngụm máu này dội tỉnh một phen.

Diệp Khai một tay chống vách đá, một tay gắt gao mà nắm cổ tay của hắn, cắn chặt môi, cả mặt đều là máu, vẻ mặt lại hoàn toàn không có bất luận cái gì e ngại hoặc là tuyệt vọng.

—— y chỉ muốn đem hắn kéo lên, không còn nghĩ được gì khác.

Sinh tử, nguy cấp.

Toàn tâm của y chỉ có Phó Hồng Tuyết.

Nhìn bộ dáng kia của hắn, Phó Hồng Tuyết lại cảm thấy, đáy mắt chưa xốt tựa như đáy lòng, hắn phần nộ cùng cực. Nhưng hắn vẫn bình tĩnh nhìn Diệp Khai, rồi gọi y:

“—— Diệp Khai!”

Ánh mắt Diệp Khai từ cổ tay nắm lấy nhau gần như muốn xuất huyết của hai người liền chuyển đến trên mặt hắn, đáy mắt rực lửa.

Chỉ cần đạt được mục đích, lửa này đốt sạch cái gì y cũng không sợ.

Phó Hồng Tuyết nhìn đôi mắt như bùng cháy đó, thanh âm thì trầm đủ nghe lại rất kiên định.

Hắn nói: “—— cùng rơi xuống với ta!”

Đó là một lời mời, cũng là một lời thề.

Diệp Khai ánh mắt kiên định.

Sau đó y bỗng nhiên mỉm cười, cười đến tiêu sái. Bàn tay còn lại đang chống trên vách đá vỗ một nhịp, thân mình y liền bay lên không, mang theo Phó Hồng Tuyết chúi xuống đáy vực ——

Người tới giữa không trung, y cứ cách một khắc lại dùng một lực kéo, kéo Phó Hồng Tuyết lại gần y, y phục dán vào nhau, rồi y lại cười, vừa ho khan vừa cố gắng nhường người đến bên tai Phó Hồng Tuyết, thở gấp mấy hơi rồi mới dụng toàn lực mà hô to:

“—— Phó Hồng Tuyết! ... Lão tử yêu ngươi!”

Y hét gần như muốn nổ tung lồng ngực, nhưng vẫn bị sức gió quật thành từng tiếng thì thào.

Miệng mở to nên bị gió lừa, gây sức ép khiến lồng ngực đau nhói, gió quật khiến y không thể thở, sắp choáng váng đến ngất xỉu—— nhưng y lại sợ lúc này nếu không nói, liền không còn cơ hội.

... Bởi vì yêu, cho nên không tiếc hết thấy, không tiếc cả mạng sống.

... Bởi vì yêu, cho nên có thể bởi vì một câu của hắn, liền không chút do dự theo hắn chịu chết.

Vào giờ khắc này, y bỗng nhiên hiểu ra —— y kỳ thật là yêu Phó Hồng Tuyết.

Tâm tình trước khi chết lại muốn bày tỏ này... không còn cần chứng minh chi nữa.

Phó Hồng Tuyết một tay giữ chặt thắt lưng y, một tay tụ nội lực đánh bay mọi vật cản trên đường bọn họ rơi xuống, cảm giác y rỗng xong, thân thể liền xụi đi.

—— này là sao? Tổ tình trước khi chết?

Gió lốc cơ hồ đoạt đi hết thảy thính giác của hắn, hắn kỳ thật chỉ có thể nghe được vài tiếng được mắt của y, nhưng trực giác của hắn biết —— y đã nói gì.

Hắn chờ đợi những lời này, chờ đã thật lâu, lại không thể ngờ sẽ nghe được vào lúc này.

Kỳ thật bọn họ đều là đầu đất —— hắn ngốc ngay lúc không nên ngốc, vì thế làm cho Diệp Khai cũng không hề có lựa chọn mà ngốc theo.

Phó Hồng Tuyết nghiêng đầu, nhìn mi mắt y đã triệt để rũ xuống, một tay giữ chặt y, tay còn lại vận nội công, bắt đầu xuất chiêu ——

Thông minh nhất thế Diệp Khai, kỳ thật đôi lúc cũng sẽ lầm.

—— vô luận gặp chuyện gì, hắn làm sao có thể bắt Diệp Khai cùng hắn chịu chết?

...

Chờ khi Diệp Khai có lại ý thức, y đã hoàn toàn không biết mình đang ở chỗ nào.

Bốn phía một mảnh tối đen, cái gì đều không nhìn thấy, chỉ có tiếng nước chảy xa xa ầm ầm truyền tới. Nhưng y biết y đang tựa vào một người, hơn nữa cảm giác vô cùng quen thuộc lại an tâm.

“Chúng ta... Chết rồi?”

Vì thế sau một lát, y cố hết sức mà hỏi ra một câu.

“Ừ.”

Không có chần chờ, người phía sau thần nhiên đáp.

“A.”

Y chỉ buột miệng, không biết nói gì.

Lại an tĩnh một khắc, người phía sau lần thứ hai hỏi y:

“Khi nhảy xuống khỏi vách núi... Người tại giữa không trung hét cái gì?”

Giống như tùy ý nhắc tới, hỏi đến cực tự nhiên, không có chút ngượng ngùng.

“Khi đó ta không có nghe rõ...” Thật ra hắn chỉ muốn biết, hắn không nghe lầm.

Diệp Khai giật mình, bản năng đã định chối rồi. Nhưng sau đó, y bỗng nhiên lại ý thức được —— dù sao hai người đều đã chết, không cần quá băn khoăn chuyện nhỏ.

Cho nên y ho khan vài tiếng, chịu đựng ngực một trận khó chịu, vẫn là nhắc lại: “Ta nói... Ta yêu người.”

Nói xong năm chữ này, dừng một chút, lại tiếp tục nói những lời y thật khó nghĩ đến:

“Không phải bởi vì vận mệnh chúng ta bị đổi, không phải bởi vì trả nợ, mà là ta yêu người—— Phó Hồng Tuyết.”

Y nói thực bình tĩnh, giống như đang nói chút chuyện cười linh tinh gì đó.

“Kỳ thật trước đây ta vẫn luôn không biết... Ta đối với người, đến tận cùng là loại tình cảm gì. Ta cũng nghĩ qua, thậm chí sợ hãi... Có thể đơn giản là, người nói muốn cùng ta một chỗ là người, cho nên ta mới vô pháp cự tuyệt. Tình cảm như vậy, ta chưa từng trải qua... Nhưng ít nhất ta biết, nó không thể là dối trá.”

Vết thương sau lưng cùng lồng ngực đều đau, y thở dốc vài lần, mấy lần định mở miệng đều đau cơ hồ muốn ngắt. Phó Hồng Tuyết một tay nắm lấy bàn tay của y, một cổ nội lực chậm rãi truyền qua, một tay khác cẩn thận xoa xoa, tận lực không đụng tới phía sau lưng của y, nhẹ nhàng kéo y tựa vào người mình.

“Đừng có gấp, chậm rãi nói.”

Phó Hồng Tuyết cũng ôn nhu đến dị thường, rất giống như người lớn chờ trẻ nhỏ nói chuyện. Chờ một lát dứt cơn đau, Diệp Khai mới có khí lực nói tiếp:

“Lúc này nhảy theo người, ta chỉ nghĩ... Ta chỉ muốn nói rằng, ta yêu người. Ta đã từng nói qua, sợ ta chết sẽ không có người nào đối tốt với người. Một khắc kia ta mới biết... Trên đời này, cũng sẽ không có người giống như người đối với ta.”

Y bỗng nhiên cười cười, có chút tự giễu, lại kì dị thỏa mãn:

“Phó Hồng Tuyết, kỳ thật Diệp Khai ta tuyệt không hiểu... Bởi vì người cùng hắn gần bó thời gian qua, bởi vì người hắn để ý cả những chuyện nhỏ nhặt ... Kỳ thật chỉ vì hắn do dự, thật sự hắn đã yêu người.”

Nói bình thản chẳng hề giống như đang thổ lộ.

Sau khi y nói xong, hai người lần thứ hai triệt để yên tĩnh trở lại.

Lại cách một lúc, Phó Hồng Tuyết vẫn nhỏ nhẹ hỏi y:

“Người nói xong?”

“Nói xong.”

Diệp Khai như trút được gánh nặng, dù sao cũng đã xuống hoàng tuyền, lời nên nói cũng đã nói, y đã không còn bất cứ tiếc nuối nào.

“Ừ...”

Phó Hồng Tuyết rút cuộc dừng tay truyền nội lực cho y, bình tĩnh nói:

“Vậy người tựa lên vách đá một chút, ta đi nhóm lửa lại.”

Diệp Khai theo bản năng mà đáp ứng, nhắm mắt lại tùy ý tựa mình vào tảng đá.

Nhưng mà ứng hoàn mới chợt phát hiện câu nói kia có gì không đúng, mở mắt liền nhìn thấy Phó Hồng Tuyết ngồi xổm cách đó không xa, tay còn dùng đá quẹt lửa đốt một đồng cảnh khô chất sẵn.

“Ta... Chúng ta không chết?”

Y cho dù bị thương nhưng cũng không đến mức mơ hồ, lúc này cũng phục hồi lại tinh thần.

“Đương nhiên.”

Phó Hồng Tuyết dịch lại cạnh bên, nửa cười nửa không nhìn y:

“Lúc này ta bận vận công trị thương cho người, lửa tắt cũng không thể nhen lại kịp.”

“Người...”

Diệp Khai nháy mắt hiểu được, muốn ngồi dậy, lại bị vết thương trên lưng làm đau đến ngã ra.

“... Người gạt ta!”

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết sáng khoái thừa nhận: “Ta chỉ là muốn nghe rõ một lần, những lời trước kia người nói.”

Không có ý gì khác. Bởi vì hắn biết, có thể cả đời này, hắn cũng chỉ thể nghe được một lần này. Diệp Khai cùng hắn, không đến phút giây sinh tử, vĩnh viễn sẽ không nói ra.

Vì thế hắn cứ bình thản, ngược lại làm Diệp Khai nói không ra lời.

Hắn nhẹ ngồi xuống bên đồng lửa, nương theo ánh lửa cẩn thận đánh giá Diệp Khai: “Quả nhiên vận công rồi, sắc mặt tốt một chút ... Hưởng Ứng Thiên đánh người một chương toàn lực, phế mạch bị thương không nhẹ. Cũng may không nguy hiểm đến tánh mạng, hơn nữa ta có thể vận công chữa thương cho người, cùng lắm phí chút thời gian, dưỡng sức là được.”

“Chúng ta... xuống đây thế nào?” Lúc này, Diệp Khai mới lại ý thức được vấn đề này.

Nghe nói chưa từng có ai rút xuống Đoạn Hồn Nhai mà còn sống. Phó Hồng Tuyết còn mang theo y trọng thương hôn mê, bọn họ làm sao vẫn bình an vậy?

“Ta ôm người, lúc xuống đến mặt đất liền vận khởi tám phần công lực chưởng xuống đất, chưởng lực nâng chúng ta bay lên lại... lần thứ hai rơi xuống, độ cao ít, còn có những nhánh cây cản lại, đủ để cho chúng ta bình an.”

Diệp Khai há to miệng. Tựa hồ muốn nói cái gì, lại không thể nói.

Phó Hồng Tuyết tiếp tục khơi to đám lửa, vừa dùng một cây gậy nhẹ nhàng gảy, tránh cho ánh lửa lụi trong đêm lạnh.

“Người đi tìm máu... sao rồi?” Hắc kỳ thật rất muốn biết chuyện này.

Nói đến đây, Diệp Khai bĩu môi, theo bản năng mà đưa tay sờ sờ bên má trái, mới không tình nguyện mà nói:

“... Ta cũng ngốc, vọt vào thôn phụ cận tìm được một cô nương mười hai mười ba tuổi đi theo mẹ, liền đi nói: cô nương cho xin xử tử huyết dùng một chút...”

Nghe đến đó, Phó Hồng Tuyết hiếm có “Phốc” một tiếng thất thố mà cười. Hắc cho tới bây giờ không nghĩ tới, Diệp Khai cũng có lúc hoảng không biết nói gì như vậy.

“Sau đó?”

“Sau đó... Ta bị tát cho một cái choáng váng, lúc trấn tĩnh lại mới nói rằng đại phu bảo người nhà ta nguy cấp, cần máu xử tử làm thuốc. Sau đó dùng một thỏi bạc... mới lấy được một chén máu...”

Lửa cháy đượm rồi, Phó Hồng Tuyết vỗ vỗ tay đi tới, chỉnh lại tóc cho y, rồi kéo y dựa vào lòng mình:

“Thông minh. Bất quá sau đó máu đâu rồi?”

Có lửa, thân thể dần dần ấm lại, Diệp Khai hữu khí vô lực mà nhắm mắt, trả lời hắc:

“Sau đó đuổi theo dấu vết các người đánh nhau đến Đoạn Hồn Nhai, nhìn thấy người bị Hướng Ứng Thiên đánh rớt xuống sơn nhai, ta còn tâm trí đâu mà nhớ tới ... nên đã vấy lên cả người.”

“Hoá ra... lão thiên gia cũng phù hộ người. Nếu không phải là huyết vấy vào trên người người, không cần Hướng Ứng Thiên cùng Mị Ảnh hợp lực tấn công người... Chỉ cần bị Mị Ảnh cào một cái —— cho dù chúng ta có thể bình an rơi xuống, ta cũng tuyệt đối cứu không được người.”

Ngữ khí của hắc nghe rất bình ổn, trong lòng lại vô cùng lo sợ. Lo sợ đến mức khi nhận ra, hắc đã bấu chặt vai Diệp Khai.

“... Đau.”

Diệp Khai nhú nhú mày, rốt cuộc thì thào.

Cũng không biết là đang nói động tác của hắc, hay là nói vết thương sau lưng.

“Vết thương giữa lưng, ngay phổi, người chỉ có thể dựa vào cây nghỉ ngơi, lát nữa ta lại trị thương cho người, khi nào đỡ hơn người mới được nằm, nếu còn lộn xộn sẽ còn đau.”

“... Đau thì đau, không chết người thì tốt rồi... Sợ cái gì.”

Diệp Khai không quá để ý mà trả lời một câu, thanh âm rất cuộc nhỏ dần.

“Chỉ là người không sợ đau, nhưng ta sợ...”

Lại là thật lâu sau, Phó Hồng Tuyết mới trả lời y như vậy.

27. Chương 19

Sắc trời mới vừa tờ mờ sáng, Phó Hồng Tuyết đã mở mắt ra. Chim chóc như chỉ cần chờ mặt trời lộ dạng là rộn rã ồn ào khắp một khoảng trời, hắc mới vỗ nhẹ nhẹ Diệp Khai còn đang dính cứng vào hắc:

“Sáng rồi, chúng ta đi tìm thứ gì ăn.”

Diệp Khai nhấp nháy hàng mi, nửa ngày mới chậm rãi mở ra, ánh mắt còn có chút mờ lung, khàn khàn đáp một tiếng.

Phó Hồng Tuyết vươn tay thăm dò độ ẩm trên trán y, lại lo lắng mà nghiêng đầu dùng môi hôn lên một cái, thử thử, xác nhận không có nóng thêm mới hỏi tiếp:

“Có đói bụng không?”

“Không đói bụng, khát.”

Phó Hồng Tuyết xoay người cầm một ống trúc sạch sẽ đang được che lại bởi một tán lá, đút cho y uống chút nước tối qua hẳn mới ra suối lấy:

“Không đói bụng cũng phải ăn một chút gì... Trên người của ngươi còn bị thương. Đến đây đi, ta công ngươi đi ra ngoài tìm thức ăn.”

Sau khi nói xong, một tay đỡ lấy vai y, ngồi xuống ý bảo y bám lên vai mình.

Diệp Khai mơ hồ nửa ngày, rốt cuộc mới thanh tỉnh. Giật mình, lại nở nụ cười, ngược lại trêu chọc nhẹ nhàng vỗ vỗ hẳn:

“Một mình ngươi đi ra ngoài đi, ta ở chỗ này chờ ... Ngươi còn sợ ta bỏ đi sao?”

Vết thương của y kỳ thật vừa động liền đau, y chỉ muốn ngồi một chỗ.

“Bỏ ngươi lại một mình, ta lo lắng.”

Phó Hồng Tuyết lại dị thường cố chấp, cũng không quay đầu lại. Chẳng những ngữ khí thủy chung như một, đến tư thế đều không thay đổi.

Dưới đáy vực các loại chim bay cá nhảy không ít, quan trọng là, còn có một Yên Ba Thiên Khách bị nhốt dưới đáy vực hai mươi mấy năm tính tình bất thường. Nếu hẳn nhớ không lầm, năm đó Thái sư phụ hẳn lần đầu tiên xuất hiện liền trực tiếp tấn công Minh Nguyệt Tâm, nếu để Diệp Khai một mình, lấy Diệp Khai hiện tại tuyệt đối chịu không nổi bất luận hành động nào của lão.

Diệp Khai nhìn bóng lưng của hẳn nửa ngày, rốt cuộc thỏa hiệp:

“... Ngươi dìu ta là được, để ta tự đi.”

Y thật không cảm thấy chính mình chưa thăm đến mức phải để hẳn công.

Nghe y nói như vậy, Phó Hồng Tuyết cũng không cãi, liền xoay người dìu y chậm rãi đứng lên, hai người đồng thời đi ra ngoài.

Đáy vực này không lớn không nhỏ, rừng cây rậm rạp, bước chân mịt mù. Ở lại sơn động từ tối hôm qua cứ đến giờ mới bước ra, Diệp Khai đánh giá mọi nơi một chút, ánh mắt liền dừng lại ở ánh nước xuyên qua tán cây, tại đã nghe thấy tiếng nước chảy.

“Đi qua đó.”

Y hướng bên kia nâng nâng cằm.

Chỗ có nước, nhất định có cá. Cho dù y không muốn ăn, Phó Hồng Tuyết cũng phải ăn.

Phó Hồng Tuyết một tay dìu y, một tay còn cầm đao, may mắn đao cũng rơi theo bọn họ, hẳn tối hôm qua còn có thể đồn củi cùng với tước ống trúc trữ nước, giờ phút này cũng có thể sử dụng đao chém đứt mấy cành lá um tùm, để Diệp Khai bước đi tương đối dễ dàng.

Đằng sau cây cối, là một dòng suối cong cong, nước trong thấy đáy, lá xanh soi bóng, thỉnh thoảng còn có vài con cá tung tăng.

Phó Hồng Tuyết quay đầu lại, nhìn Diệp Khai cười:

“Ta ăn cá, ngươi ăn tôm thì thế nào?”

Lúc rơi xuống đáy vực trên người bọn họ cũng không mang theo gia vị. Mặc dù có thể nhóm lửa nướng chín, cá cũng không có mùi vị gì cả, nhưng tôm thịt tươi rói, thật sự rất ngon.

Diệp Khai ấn ngực chậm rãi lui hai bước, dựa vào một gốc cây to, hoàn toàn không linh tinh mà xem thường:

“Không hiểu y lý, người cũng nên có chút thưởng thức đi Phó đại hiệp? ... Ta bị thương, không thể ăn hải sản. Người tự ăn cho no là được.”

Nghe thấy câu trả lời, Phó Hồng Tuyết yên lặng nhìn y, trầm mặc, đôi mày khẽ cau lại. Vừa nãy chỉ đi có một chút, sắc mặt của Diệp Khai lại trắng bệch doạ người.

Hướng Ưng Thiên, Mị Ảnh, Diệp Khai bị thương, cùng rút vực, những điều này là do hắn không thể dự liệu được. Vì thế đối mặt với chuyện này, kí ức của hắn trở thành vô dụng.

Hắn từng cho rằng đã trải qua một lần, hắn sẽ có kinh nghiệm tránh khỏi tai ương ... Chính là cho tới giờ khắc này, hắn mới đột nhiên ý thức được, thực ra hắn kỳ thật là ngốc vụng.

Tối hôm qua kéo Diệp Khai lại ôm lấy, cảm giác nhiệt độ cơ thể cùng tim đập của y, biết tính mạng của y không ngại, cho nên hắn cho rằng hắn đã hồi tỉnh với vết thương của Diệp Khai.

Nhưng giờ khắc này, Diệp Khai yếu ớt dưới ánh mặt trời, vẻ mặt tái nhợt, phải dựa vào gốc cây, làm hắn phát hoảng. Phó Hồng Tuyết kinh ngạc nhìn y, tay gắt gao nắm chặt chuôi đao, đã cảm thấy trong lòng bỗng nhiên dâng đầy tự trách cùng thất bại.

Hắn bất tri bất giác mà lui một bước, một chân trực tiếp bước vào trong nước, không hề nhận ra. ... Hắn thật sự có đủ năng lực để bảo hộ Diệp Khai sao?

Phó Hồng Tuyết âm thầm tự hỏi, lần đầu tiên thật sự hoài nghi.

Mà loại hoài nghi này, hắn thế nhưng không biết giải quyết thế nào.

Diệp Khai cũng bắt đầu kinh ngạc nhìn hắn, dần dần mới kịp phản ứng, Phó đại hiệp chắc hẳn là lại đang nghĩ linh tinh gì rồi. Vì thế Diệp thiếu hiệp hít một hơi, có chút bất đắc dĩ mà lại bồi thêm một câu:

“... vết thương đau, ta không muốn ăn. Người nhanh ăn đi, chúng ta lại trở về sơn động nghỉ ngơi, được không?”

Y phát hiện, chỉ cần Phó Hồng Tuyết ngớ ngẩn, đầu óc của y sẽ liền nhanh nhạy đến khó hiểu. Đây nói không chừng chính là nguyên nhân để bọn họ bên nhau.

Đối với loại người cứ thích nghĩ linh tinh này, biện pháp tốt nhất chính là dời đi lực chú ý của hắn, tìm việc cho hắn làm, đừng cho hắn thừ ra suy nghĩ.

Phó Hồng Tuyết quả nhiên như y mong muốn mà hồi thần, vội vàng đi tới dìu y ngồi xuống, không chần chờ mà đi bắt cá.

Động tác của hắn thực nhanh, mấy đao đã bắt được khá nhiều cá. Qua loa thanh tẩy sạch sẽ, rồi nhóm lửa nướng ăn ngay tại chỗ luôn.

“Đừng nóng vội, từ từ ăn, ăn như thế sao còn thấy ngon.”

Diệp Khai cách đó không xa vội vàng nhỏ nhẹ nhắc nhở. Trong mắt y, Phó đại hiệp ngốc ngốc vụng vụng kỳ thật so với Phó đại hiệp luống cuống tay chân dễ đối phó hơn nhiều.

Y không thích bị đặt vào thế bị động.

“Kỳ thật... Hai người cùng một chỗ, không phải là như vậy sao?”

Lại là sau một lát, Diệp Khai nhẹ nhàng mà nói:

“Ta mệt mừ, người dẫn ta; người hò dô, ta dẫn người. Ai cũng không tranh với đối phương, bởi vì không ai vạn năng ... Đúng không?”

Phó Hồng Tuyết ngừng ăn, ngẩng đầu nhìn y, y hướng Phó Hồng Tuyết vẫy vẫy tay, chờ Phó Hồng Tuyết đi tới, liền nhón một miếng thịt cá từ trong tay hắn bỏ vào trong miệng, nếm nếm nói:

“... Còn rất tươi.”

Phát hiện Phó Hồng Tuyết còn ngồi xổm ở trước mặt y vờ ngớ ngẩn, y đơn giản chủ động hôn qua, lập tức liền động miệng vết thương, đau đến mức y hút khí:

“... Mỗi lần ta bị thương, người cũng giống như là bị người điểm ngốc huyết vậy. Phó đại hiệp, người sao lại không đáng tin cậy như vậy chứ?”

Phó Hồng Tuyết chấn động toàn thân, đột nhiên cảm thấy đầu óc thanh tỉnh.

Nửa con cá còn lại ngay lập tức rơi xuống đất, hai tay của hắn đỡ lấy Diệp Khai, có hơi hốt hoảng, rồi lại nở nụ cười.

Hắn cười thế này, Diệp Khai ngược lại yên tâm. Phó đại hiệp rốt cuộc cũng hết ngốc rồi.

“Người còn có mặt mũi cười...”

Diệp Khai chống đỡ đứng dậy:

“Đi lấy thêm nước, gia lại khát.”

“Vâng, Diệp thiếu hiệp.”

Phó Hồng Tuyết đỡ y dựa vào cây, dùng ngón cái vuốt ve môi y có chút tái nhợt, lúc này mới đứng dậy đi mức nước.

Bên dòng suối có một vách đá, nước đổ từ khe hở trên vách đá này xuống suối cơ bản sạch hơn nước dưới tiểu lưu.

— nhưng mà ngay lúc hắn cầm ống trúc quay đi, bỗng nhiên xuất một cái bóng đen, trườn nhẹ như rắn đến bên Diệp Khai.

Diệp Khai kinh hãi, còn chưa kịp kêu cứu, Phó Hồng Tuyết đã nhanh ném ống trúc đi, ngay sau nhấc đao, không hề lưu tình bổ xuống bóng đen!

Bóng đen vội vàng né tránh, hắn nhanh chóng vút đao chạy đến kéo Diệp lại bên người, động tác vừa xong, hắn vẫn còn nghe tiếng tim mình đập thành thịch. Một đao kia chỉ do bản năng, hoàn toàn không nghĩ nhiều. Lúc thu đao mới kịp phản ứng, vô luận là bóng đen làm bị thương Diệp Khai, hay là làm bị thương bóng đen, kỳ thật với hắn mà nói đều là không thể tha thứ.

Bởi vì động tác của hắn quá mạnh, hơn nữa mới vừa rồi còn phải đối phó với bóng đen, Diệp Khai rốt cuộc nhìn không được mà ho khan hai tiếng, lúc buông tay, khoe miệng đã có một vết máu.

Phó Hồng Tuyết kéo y lại sát người mình, dùng ngón cái lau đi giúp y, cơ bắp toàn thân lại theo bản năng căng cứng — nếu bóng đen lại ra tay thương tổn đến Diệp Khai, hắn cũng không thể cam đoan hắn có thể hoàn toàn khống chế được chính mình.

“Không... Khụ, không có việc gì. Vốn đã bị thương phế mạch, khứ, xuất huyết... là chuyện bình thường...”

Diệp Khai vội vàng cố hết sức mà trấn an.

Y vừa mới vuốt lông Phó đại hiệp, cũng không muốn hắn lập tức lại không khống chế được. Mỗi lần y bị thương, Phó Hồng Tuyết đều đột nhiên bộc phát ra lệ khí, không ai hiểu rõ hắn hơn y. Y ho ra máu hoàn toàn là bởi vì vết thương lúc trước, bóng đen cắn bản chưa hề làm gì, nếu bị giết chết thì thật oan uổng.

“Chúng ta là bị cừu gia đánh rớt, vô ý mạo phạm lão tiên bối. Trên người y có thương tích, ta không thể không bảo hộ y chu toàn.”

— trầm mặc một lát, nhìn khuôn mặt khắc khổ già nua dưới lớp tóc hoa râm, Phó Hồng Tuyết miễn cưỡng nói ra một câu.

Hắn rõ ràng nhớ sau khi rớt vực sẽ tìm được người này. Chính là hắn lại không có chút nào vui sướng, chỉ có lo sợ cùng hoảng hồn.

Bởi vì Diệp Khai thiếu chút nữa lại bị người này tổn thương.

Lão nhân gia mềm dẻo trườn trên mặt đất như rắn lại đang bắt động nhìn họ, có chiều suy nghĩ. Sau một lát, bỗng nhiên cũng trầm giọng hỏi một câu:

“Trong tay ngươi ... Là Diệt tuyệt thập tự đao?”

Phó Hồng Tuyết hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh cảm xúc, sau đó trả lời lão:

“Vâng.”

Một chữ như đinh đóng cột, làm ánh mắt lão nhân bắt đầu dao động qua lại trên người hắn cùng Diệp Khai.

Cuối cùng, tiến lại gần hắn:

“Giống... Quá giống...”

Cảm khái xong, lại đột nhiên chuyển ngữ khí:

“... Các ngươi cùng Dương Thường Phong là quan hệ như thế nào?”

Diệp Khai cùng Phó Hồng Tuyết nhìn nhau, Diệp Khai rõ ràng kinh ngạc, Phó Hồng Tuyết lại không sợ hãi:

“Dương Thường Phong là tiên phụ.”

Lão nhân rớt cuộc giật mình, trên mặt hiện ra thần sắc khiếp sợ:

“... Tiên phụ? Ý của ngươi là —— hắn đã chết?! Chết như thế nào?!”

“Giữa tháng chạp, vào kì cuối năm, bị nghĩa đệ Hưởng Ứng Thiên cùng người mưu hại, chết không nhắm mắt.”

Lời nên nói, rốt cuộc toàn bộ nói ra.

Lão nhân trừng lớn mắt, như là triệt để mà ngây dại. Sau một lúc lâu, lão mới lầm bầm:

“Tháng chạp... Sớm hơn cả lúc ta bị rơi xuống đây... Nói như vậy, người ám toán ta thật không phải là Dương Thường Phong... Mà là Hưởng Ứng Thiên? ...”

Phó Hồng Tuyết cũng không quấy rầy, mặc lão đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Không biết sau bao lâu, Diệp Khai vẫn luôn bàng quan rốt cuộc nhện không được. Hắn tựa hồ từ chối thoại của Phó Hồng Tuyết cùng người trước mặt này trong nghe ra không ít chuyện:

“Ngươi... Khụ, khụ, ngươi nhận ra Diệt tuyệt thập tự đao... Hơn nữa, ngươi nói Hưởng Ứng Thiên... Ám toán ngươi? Ngươi rốt cuộc là ai?”

Đáng tiếc y hỏi rồi, lão nhân gia hình như vẫn chưa nghe ra.

Phó Hồng Tuyết bên cạnh lại thấp giọng cời bỏ nghi ngờ của y:

“Hắn là sư phụ của phụ thân chúng ta, Thái sư phụ... Yên Ba Thiên Khách.”

Nghe đến bốn chữ này, Yên Ba Thiên Khách bỗng nhiên giống vừa tỉnh lại, thân thể nhanh lui về phía sau vài thước, hoài nghi rồi kích động dị thường nhìn bọn họ:

“—— ta không tin! Các ngươi gạt ta!”

“Ngươi không tin cái gì? Không tin lời chúng ta nói? Hay là thân phận của chúng ta?”

Phó Hồng Tuyết kỳ thật biết rõ vị Thái sư phụ trước mắt này vô cùng cực đoan cùng cố chấp.

Bị người tối thân cận bên mình ám toán, kinh mạch đứt đoạn rơi vào đáy vực hai mươi mấy năm cô độc sống tạm bợ, loại thống khổ này bất luận kẻ nào đều không thể chịu nổi.

Cho nên hắn rất kiên nhẫn, càng bền lòng, tuy ứng phó có chút vụng về.

Mặc dù là đã từng trải qua một lần, nhưng người cùng hắn té xuống vách núi đã thay đổi, thời gian cùng tình hình cũng đều thay đổi... Hắn còn chưa nghĩ ra, nên nói thế nào để Yên Ba Thiên Khách tin tưởng.

“— các người nói tất cả ta đều không tin! Các người nhất định là do Dương Thường Phong cùng Hưởng Ứng Thiên phái tới nhân cơ hội giết ta!”

Yên Ba Thiên Khách hai mắt trợn lên ngẩng đầu nhìn bọn họ, tựa hồ tùy thời đều sẽ nổi điên.

“Chúng ta là bị Hưởng Ứng Thiên đánh rớt xuống sơn nhai. Bởi vì chúng ta muốn tìm hắc bào thù giết cha.”

Vì không muốn khiến cho lão cảnh giác, Phó Hồng Tuyết đành đứng ở tại chỗ tiếp tục giải thích.

“— đừng tưởng rằng các người nói như vậy, có thể dễ dàng gạt được ta!”

Yên Ba Thiên Khách rống đến càng lớn tiếng.

“Ta không có lừa người, ta nói đều là thật.”

Phó Hồng Tuyết sắp chịu thua. Thuyết phục người, đặc biệt thuyết phục một người tính tình quái dị bướng bỉnh, hẳn hoàn toàn không am hiểu.

Diệp Khai bên cạnh rốt cuộc nghe không nổi nữa, hít một hơi, vỗ vỗ tay Phó Hồng Tuyết ý bảo hắn đi y đi ra phía trước vài bước.

Phó Hồng Tuyết chần chờ một chút, hẳn sợ Yên Ba Thiên Khách vạn nhất thật sự nổi điên sẽ thương tổn Diệp Khai.

Diệp Khai lại cười với hắn, ý tứ — tin tưởng ta.

Vì thế Phó Hồng Tuyết liền theo ý của y, đi y chậm rãi đi ra hai bước, Yên Ba Thiên Khách cũng cảnh giác mà lui ra phía sau một đoạn ngắn.

Diệp Khai vẫn cười, nhỏ nhẹ hỏi Yên Ba Thiên Khách:

“Trên người của ta có thương tích, hơn nữa bị thương không nhẹ... Đây cũng không phải gạt người? Chẳng lẽ, người đến ta cũng sợ hãi sao?”

“— ai nói ta sợ người!”

Nghe đến thấy loại ngữ khí khiêu khích, Yên Ba Thiên Khách phẫn nộ mà vung đầu, một đầu hoa râu bay tứ tung.

“Nếu không sợ... Khụ, khụ...”

Diệp Khai dùng mu bàn tay che miệng ho khan vài tiếng, Phó Hồng Tuyết rõ ràng nhìn thấy có máu dính trên tay y, theo bản năng nắm chặt cánh tay y, cuối cùng y phải nhẹ nhàng siết tay hắn trấn an, “đừng sợ”:

“Người đã không sợ ta... Vậy ta đi tới, cho người nhìn xem ta bị thương thế nào, được không? ... Vô luận chúng ta nói cái gì đều có thể gạt người ... Nhưng thương thế không thể lừa gạt người...”

Yên Ba Thiên Khách yên lặng nhìn y, không nói, giống như đang suy xét đề nghị của y.

Diệp Khai dùng tay lau hết vết máu trên khoé miệng, an tĩnh mà chờ.

Sau một lát, Yên Ba Thiên Khách thủy chung không nói gì, Diệp Khai coi như lão đã chấp nhận.

Lại vỗ vỗ Phó Hồng Tuyết, nhìn hắn trấn an rồi Diệp Khai liền bắt đầu chậm rãi đi đến chỗ Yên Ba Thiên Khách.

Phó Hồng Tuyết đứng ở phía sau y theo bản năng cầm thật chặt chuôi đao, ánh mắt thủy chung dừng lại trên người Yên Ba Thiên Khách, lòng bàn tay nháy mắt đã thấm đầy mồ hôi lạnh.

Hắn liều mạng tại khắc chế dục vọng muốn đem Diệp Khai kéo trở về. Bởi vì Diệp Khai tựa hồ rất chắc chắn. Càng bởi vì những lời Diệp Khai nói trước kia, làm hắn bắt đầu thử thuyết phục chính mình, nhất định phải tin tưởng Diệp Khai.

Diệp Khai rốt cuộc chậm rãi đi tới trước mặt Yên Ba Thiên Khách, Yên Ba Thiên Khách không còn lui về phía sau.

Y có chút cố sức mà chậm rãi ngồi xuống, một tay chống mặt đất, đưa người vào phạm vi công kích của Yên Ba Thiên Khách:

“... Người xem, ta bị thương thể nào?”

Đây là một loại tư thái không hề phòng bị.

Yên Ba Thiên Khách lại im lặng một lúc lâu, ngẩng đầu, bắt đầu cẩn thận mà đánh giá y:

“Người sắc mặt tái nhợt, khí huyết cản trở, ho ra máu... Nội thương ...”

Diệp Khai cười cười, tiếp một câu:

“Bị người một chưởng từ phía sau lưng đánh tới, thương tại phế mạch.”

Yên Ba Thiên Khách lần thứ hai trầm ngâm một khắc, ánh mắt rốt cuộc biến đổi:

“Chưởng lực ngoan lệ, tu vi thâm hậu —— Thúc Tâm Chưởng?”

“Đúng vậy.”

Diệp Khai thầm thở một hơi, gạt gạt đầu, biết lão rốt cuộc đồng ý tin tưởng.

Lúc sau lưng trúng một chưởng, y đã biết thân phận người mặt quỷ. Nếu Yên Ba Thiên Khách trước mắt là sư phụ của Dương Thường Phong cùng Hướng Ứng Thiên, lão không thể không nhận ra Thúc Tâm Chưởng của Hướng Ứng Thiên.

“Các người... Thật là nhi tử của Thường Phong? Hắc... Thật đã chết rồi?”

“Chúng ta không hề lừa gạt người lấy một câu ...”

Diệp Khai nhìn thẳng vào mắt của lão, ánh mắt chân thành lại nhu hòa:

“... Thái sư phụ.”

Yên Ba Thiên Khách miệng há lớn, giống như rốt cuộc bị ba chữ kia đả động, tựa hồ muốn nói cái gì, rồi lại đột nhiên đình chỉ, cũng không có nói ra khỏi miệng.

“Thái sư phụ... Chúng ta biết người chịu khổ ở đây. Hiện tại chúng ta cũng ở đây, nhất định sẽ nghĩ cách mang người lên... Khụ, khụ, sau này sẽ hiểu thuận —— người.”

Nói xong một chữ cuối cùng, Diệp Khai lại cúi đầu ho nhẹ, ngay lúc Yên Ba Thiên Khách lại muốn thừa cơ hội bỏ chạy, y đã chuẩn xác điểm huyết đạo của lão.

Điểm xong y liền ngã ra không ngừng ho khan, vạt áo cùng cổ tay nhiễm đỏ máu tươi.

“—— Diệp Khai!”

Phó Hồng Tuyết cơ hồ là kinh hãi tiến lên.

Diệp Khai nói không nên lời nữa, chỉ thở hổn hển khoát tay ý bảo chính mình không có việc gì.

Phó Hồng Tuyết vừa nắm được tay y đã chuyển nội lực qua điều tức, sau thời gian một nén hương, y mới xem như miễn cưỡng an ổn lại.

“Lão đầu tử này... Cứng không ăn, mềm không ăn... nặng nghi ngờ... Trước điểm huyết đạo... kéo lão trở về... lão chỉ cần biết, chúng ta có phải lừa gạt hay không... có giết lão hay không...”

“Người trước đừng nói nữa, nghỉ ngơi một chút.”

Phó Hồng Tuyết cơ hồ là ghen hờn.

Hắn sợ hắn vừa mở miệng, liền sẽ không chế không được mà mắng chửi người.

“... Ở chỗ này... Nghỉ ngơi cái gì? ...”

Ai biết Diệp thiếu hiệp căn bản không linh tinh, ấn ngực, đứt quãng lại mười phần tức giận mà đấm hắc:

“Gia... Đau đến không thở được...”

Sắc mặt trắng bệch, y phục nhiễm máu nhìn trái ngược hẳn với thái độ thoải mái của y lại làm cho Phó Hồng Tuyết hoàn toàn không thể thoải mái nổi.

“... Gia sở hữu khí lực... Đều dùng để thu phục lão nhân này, người trước đem hẳn vào động... sau đó lại đến nhặt ta...”

Thanh âm yếu ớt, vậy mà vẫn phân phó đến thực quyết đoán.

Phó Hồng Tuyết do dự một chút, thể nhưng cũng thật sự nghe lời ôm lấy Yên Ba Thiên Khách, mang lão về sơn động rồi mới vòng trở về kéo đến Diệp Khai.

Diệp Khai rất có ý tứ. Trưởng bối vi đại, dù sao Yên Ba Thiên Khách là trưởng bối của bọn hắn, về tình về lý hẳn đều hẳn là phải để Yên Ba Thiên Khách lên đầu.

Hắn ôm Diệp Khai trở lại sơn động, Yên Ba Thiên Khách rốt cuộc như là đã tỉnh lại, còn đang tức giận vì bị ám toán.

Trầm mặc một chút, lão nhân nằm trên mặt đất hỏi:

“—— hẳn ngắt đi rồi?”

“Ừm.”

Phó Hồng Tuyết cũng không nhiều lời, chính là đỡ ngồi Diệp Khai khoanh chân xong, chính mình cũng lập tức ngồi xuống, không chút nào chậm trễ mà dùng tự thân nội lực thay y chữa thương.

Lần này làm rất lâu Diệp Khai vẫn không có tỉnh lại.

Phó Hồng Tuyết đỡ y nằm lên đám cỏ khô, dùng ống tay áo lau sạch máu nơi khóe miệng cùng mồ hôi của y, lúc này mới ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Yên Ba Thiên Khách:

“Thái sư phụ, chúng ta thật sự đối với người không có ác ý. Y điểm huyết đạo của người, chỉ là muốn để người đợi chúng ta, thấy rõ chúng ta rốt cuộc không phải là tới giết người.”

“Người... Đích thật là rất giống Thường Phong...”

Sau một lúc lâu, Yên Ba Thiên Khách còn nói. Nghe không rõ là nghi hoặc hay là nghi vấn.

“... nhưng y không giống.”

Phó Hồng Tuyết từ lúc tiến vào biểu tình trên mặt cũng rất lạnh đậm, sau khi ngồi xuống, thủy chung nắm chặt tay Diệp Khai:

“Chúng ta cùng cha khác mẹ. Ta giống cha, y giống hết mẹ.”

Yên Ba Thiên Khách trầm mặc:

“... Căn cơ của người nhiều năm luyện chính là Diệt tuyệt thập tự đao pháp. Nhưng nội lực người dùng lại không phải là nội lực của Diệt tuyệt thập tự đao.”

Đây chính là nguyên nhân lão không chịu tin tưởng. Lão sáng chế đao pháp cùng nội lực, không ai khác rõ hơn lão.

Phó Hồng Tuyết cũng không giấu diếm:

“Ta luyện Diệt tuyệt thập tự đao hai mươi mấy năm, nhưng ta hiện giờ không dùng tâm pháp nguyên bản để xuất Diệt tuyệt thập tự đao.”

“Vậy thì là gì?”

Yên Ba Thiên Khách rốt cuộc tỏ vẻ tò mò kì quái.

Nội lực Phó Hồng Tuyết dùng, tuy rằng nhìn ra được thời gian tu luyện còn thấp, nhưng đúng là loại nội lực thần kì.

Kết quả, Phó Hồng Tuyết vẫn không có chút do dự chút nào, liền nói trắng ra:

“—— thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú.”

Yên Ba Thiên Khách lập tức trừng lớn mắt, cơ hồ không thể tin được vào lỗ tai của mình.

“... Người... Người sao lại có nó?”

“Duyên phận đưa đẩy.”

Bốn chữ nghe có vẻ tùy ý, chỉ là Phó Hồng Tuyết nhìn Yên Ba Thiên Khách theo một ánh mắt không hề tùy ý.

Không phải là hắn không muốn nói tỉ mỉ, mà là nội tình trong đó quá phức tạp, căn bản nói không rõ ràng.

“... Nếu như vậy, các người làm sao lại bị Hưởng Ứng Thiên đánh rớt xuống đây? Lấy võ công của người hiện tại, tuy không thể mạnh hơn hắn, ít nhất cũng sẽ bằng hắn.”

Câu này của lão, hỏi thẳng vào tử huyệt.

Phó Hồng Tuyết cười khở, mắt nửa ngày trời, mới có thể trả lời lão:

“Ta mới vào giang hồ, kinh nghiệm không đủ, cho nên bị Hưởng Ứng Thiên tính kế.”

Nói tới đây, thanh âm trầm xuống dưới, theo bản năng mà quay đầu nhìn lại Diệp Khai:

“... Y bị thương, cũng là do ta.”

Yên Ba Thiên Khách rốt cuộc im lặng.

“Cho nên, Thái sư phụ... Người liền tạm thời ở nơi này cùng chúng ta đi, để cho chúng ta chiếu cố người. Sau khi chờ y dưỡng thương tốt rồi, chúng ta sẽ cùng mang lão nhân gia người đi lên, đem về phụng dưỡng.”

Lời cuối cùng này, hoàn toàn phát ra từ lục phủ ngũ tạng, nói thật chân thành.

Hắn còn nhớ rõ, Yên Ba Thiên Khách đã từng hy sinh chính mình như thế nào, cố gắng cải lại số mạng, truyền cho hắn công lực cả một đời.

Cả đời này của hắn, người dụng chân tâm với hắn nào có nhiều. Trừ bỏ Diệp Khai, vì hắn trả giá lớn nhất đại khái chính là vị Thái sư phụ mà thời gian ở cùng ít đến đáng thương này.

Cho nên lúc này đây, hắn vô luận như thế nào cũng phải đem Yên Ba Thiên Khách đi lên, để lão có đồ đệ chăm lo, yên vui sống quãng đời còn lại.

“Ta bị nhốt trong này hơn hai mươi năm không thể thoát, người thật sự có nắm chắc, các người có thể thuận lợi mang theo ta đi lên?”

Yên Ba Thiên Khách từ đầu đến cuối vẫn không dám tin bọn hắn. Mặc dù là duyên phận đưa đẩy Phó Hồng Tuyết có được đại bi phú, nhưng hắn một người muốn đem cả hai người, thật có thể đi lên không?

“Người cũng biết... Ta luyện nội công kì dị. Nếu ta có thể mang theo một người bị thương thuận lợi rơi xuống, tự nhiên cũng có thể mang theo người thuận lợi đi lên. Về phần y... Chỉ cần y dưỡng thương tốt, đệ nhất thiên hạ khinh công, cùng với ta đi lên hắn là cũng không khó.”

Hắn đương nhiên không thể nói cho Yên Ba Thiên Khách biết, vì đề phòng ngày này tới, kỳ thật hắn đã tu tập loại khinh công có thể thoát vực từ rất lâu về trước.

Yên Ba Thiên Khách rốt cuộc chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, sau một lát lại mở, vẫn bất động nhìn hắn, lại quay đầu nhìn Diệp Khai bên cạnh hắn còn đang hôn mê.

“... Người vẫn còn chưa nói... Các người tên gọi là gì.”

Những lời này, hắn phả lệ nói nhỏ. Ngữ khí thậm chí có chút do dự.

“... Ta là Phó Hồng Tuyết.”

Giống như phải mất một lúc, Phó Hồng Tuyết mới hiểu được mà đáp.

Đáp xong, Phó Hồng Tuyết liền từ tư thế ngồi, cung kính mà đổi thành quỳ, khom lưng xuống dập đầu về phía Yên Ba Thiên Khách.

“... Y là Diệp Khai, hiện giờ bị thương nặng. Một lạy này, ta cũng sẽ thay y.”

Dập đầu rồi giải thích, rồi lại dập đầu.

Yên Ba Thiên Khách sau khi hỏi những lời này, ngược lại im lặng không nói, vẻ mặt biến đổi vô cùng, nhìn không ra cảm xúc.

Phó Hồng Tuyết lúc này mới đứng lên, đi qua đi thay lão giải huyết đạo.

“Thái sư phụ...”

Phó Hồng Tuyết ngồi xổm ở bên cạnh lão, thấp giọng hỏi ý kiến:

“Người xem, người ở nơi này còn cần bố trí những thứ gì, ta sẽ nghĩ cách.”

Yên Ba Thiên Khách lại an tĩnh một khắc, đột nhiên vung tay, thân thể vừa động liền bỗng nhiên như muốn rời đi:

“... Không, ta không ở lại nơi này!”

“—— Thái sư phụ!”

Phó Hồng Tuyết vội gọi, chỉ có thể dùng thân thể chắn đường đi của lão, nhưng cũng không tiện ra tay ngăn cản lão.

“Người vì sao không muốn ở cùng chúng ta?”

Hắn gấp, là bởi vì hắn nhớ rõ, Yên Ba Thiên Khách trên người còn có ba cái Hoả Diễm Hồng Châm, mỗi khi giông tố đều sẽ làm lão sống không bằng chết. Nếu không làm Yên Ba Thiên Khách ở cùng bọn hắn, hắn sợ Thái sư phụ thật vất vả mới tìm được này lại xảy ra chuyện gì.

Chính là hiện tại hắn không cách nào đem cái lý do này nói ra, bởi vì hắn không giải thích được vì sao hắn biết.

“Không có vì cái gì, không nguyện ý chính là không nguyện ý!”

Yên Ba Thiên Khách ngữ khí cường ngạnh, giống như là cố ý không muốn ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ muốn tính hướng bỏ đi.

“—— Thái sư phụ!”

Phó Hồng Tuyết chỉ còn cách gọi một tiếng.

Hắn không phải là Diệp Khai, mạnh mẽ điểm huyết Yên Ba Thiên Khách hoặc là ngỗ nghịch động thủ, hắn thật sự làm không được.

Kết quả bỗng nhiên chợt nghe đến cách đó không xa một thanh âm suy yếu lại cực không kiên nhẫn:

“—— ồn ào cái gì! Lão thích ở đâu... thì để lão tùy ý ở chỗ đó đi.”

Phó Hồng Tuyết vừa định theo bản năng lên tiếng trả lời thì lại thấy Diệp Khai chậm rãi tĩnh lại. Yên Ba Thiên Khách hiển nhiên cũng bị kinh động một chút, đồng dạng quay đầu nhìn lại y.

Diệp Khai dùng một bàn tay che mắt, rống xong câu vừa này liền an tĩnh một khắc, rồi chậm rãi ngồi dậy, chậm rãi ngẩng đầu nhìn phía Phó Hồng Tuyết:

“... Người lại thay ta trị thương?”

Khí huyết lưu loát không ít, vết thương phía sau lưng cũng không còn quá đau. Kỳ thật lúc này ho một trận, tuy rằng nhìn dọa người, ngược lại làm y học ra không ít máu tụ trong phổi.

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết vội vàng đi qua, ngồi xuống vươn tay đỡ lấy vai y:

“Người tỉnh? Khá hơn chút nào không?”

Bình thường Diệp Khai tỉnh ngủ, đều sẽ mơ hồ trong chốc lát rồi mới khởi giường, lúc này Phó Hồng Tuyết sẽ tận lực không làm ồn, nếu không y sẽ dễ dàng đau đầu. Huống chi đây là ngất đi rồi mới tỉnh lại, ngũ khí ác liệt của y tuyệt đối không phải giả vờ.

Diệp Khai lắc đầu, ý bảo chính mình không có việc gì, ngược lại không chút nghĩ ngợi mà nhỏ giọng giáo huấn hẳn:

“Nội lực có nhiều hơn nữa cũng không phải để người phung phí ... Người không biết sẽ làm bản thân bị thương sao?”

“Vẫn tốt hơn tâm bệnh.”

Phó Hồng Tuyết đáp đến thật đương nhiên.

Trên trán y vẫn đỏ mồ hôi lạnh, được Phó Hồng Tuyết dùng tay áo lau, lại đi cầm tay y. Hạ thu chuyển mùa, không quá nóng cũng không quá lạnh, vậy mà tay y lạnh như băng đá.

Diệp Khai cũng biết hẳn là có ý gì, chỉ hí mắt, nhìn phía cửa động:

“... Ta muốn đi ra ngoài phơi nắng một lát.”

“Được.”

Phó Hồng Tuyết không hề phản đối, một tay nâng cánh tay của y, một tay ôm lấy thắt lưng, khom người đỡ y dậy, lúc xoay người đi mới thấy Yên Ba Thiên Khách sớm đã không thấy.

Phó Hồng Tuyết ngẩn ra, phát hiện mình thế nhưng hoàn toàn không để mắt đến Thái sư phụ, trong lòng bỗng nhiên có chút áy náy.

Ra khỏi sơn động, Diệp Khai vẫn đi rất chậm, nhưng đã không còn vô lực giống buổi sáng.

Y tự chọn bãi cỏ dưới tàng cây, Phó Hồng Tuyết giúp y nằm xuống, tùy tay rút một cây cỏ ngọt bỏ miệng nhai, một chân duỗi thẳng một chân chống, tay cũng gối sau đầu.

Tịch dương nóng bỏng bị tán cây chặn lại, rớt thành vô vàn giọt nắng xuống cỏ xanh, ngẫu nhiên còn có gió thổi qua, ấm đến thực thoải mái, lại thoáng đặng dễ chịu.

“Diệp Khai... Người không cần phản cảm với Thái sư phụ.”

Phó Hồng Tuyết ngồi xuống cạnh y. Trầm mặc thật lâu rồi mới mở miệng thanh minh

“Lão bị nhốt dưới đáy vực hai mươi mấy năm, kinh mạch đứt đoạn, không có cách ra khỏi đây, tính tình cổ quái là tất nhiên. Nhưng lão tuyệt đối không phải khó có thể ở chung.”

Diệp Khai đang khép mắt, không đáp lời. Nhìn không đoán ra y nguyện ý nghe hay là không muốn nghe.

Vì thế Phó Hồng Tuyết chỉ có thể tiếp tục nói:

“... Lão bị người tối thân cận ám toán, cho nên bệnh đa nghi rất nặng cũng là bình thường. Chỉ cần chờ lão hoàn toàn tiếp nhận chúng ta rồi, lão nhất định sẽ đối tốt với chúng ta.”

Diệp Khai cười cười, từ từ nhắm hai mắt, một tay gác trán, thoải mái mà nói:

“Lão kỳ thật đã bị người làm cho cảm động.”

Phó Hồng Tuyết bị câu nói đó làm cho kinh ngạc quay đầu nhìn y.

“Lão vừa rồi nhất định phải đi, tại vì bị nhốt cô độc dưới đáy vực, oán hận nhiều năm như vậy, rốt cuộc có người chân chính mà quan tâm lão... khiến lão không biết phải làm sao mà thôi.”

Dừng một chút, y lại nói tiếp:

“Lát nữa, người đi nhặt chút cỏ khô, trải thành một chỗ ngủ trong sơn động... sơn động lạnh, chọn chỗ cao một chút, lão nhân gia thích ngủ phía sâu ở trong. Nếu có nấu bữa trưa, người đi vào rừng gọi lão ra ăn,

gọi to lên... Nếu lão không đi ra, người liền chọn vài cái lá sạch gói kỹ thức ăn lại, nói cho lão biết để ở kế chỗ ngủ trong sơn động, lão đói bụng có thể về ăn.”

“Người...”

Nghe đến đó, Phó Hồng Tuyết càng thêm ngây người, thật sự có chút nghĩ không ra Diệp Khai đang suy nghĩ cái gì.

Y thoát nhìn rõ ràng không thích Thái sư phụ, nhưng hiện tại, y lại một hơi dạy hần nhiều như vậy.

Diệp Khai nhướng mi nhìn hần một cái, tựa hồ thường thức vẻ mặt của hần, rồi lại chậm rãi nhắm lại.

“... Lão là võ lâm tiền bối, nghe nói vốn dĩ đã cổ hủ rồi. Hiện giờ bị hại xuống đáy vực nhiều năm như vậy, sẽ lại càng thêm cực đoan. Tính tình của người trầm ổn lại hiểu thuận kiên nhẫn, ta lại nhanh nhẹn suy tính tinh vi... Cho nên lão nhất định sẽ nhìn ta không vừa mắt, lại nhất định sẽ thích người.”

Kết luận xong, Diệp Khai rút cuộc trầm mặc một khắc.

Sau đó y mới lại một lần nữa cong khóe miệng, dương dương cầm, điều chỉnh tay đang gói, thanh âm rất cuộc có phần mỗi mệ, cực kì thâm thúy:

“Phó Hồng Tuyết... Ta nghĩ, sẽ giúp người có thêm một người thân.”

Phó Hồng Tuyết triệt để mà ngây ngẩn cả người.

Không phải là khiếp sợ, chỉ là hoảng hốt.

Trong thoáng chốc...Hần đã mơ hồ cảm thấy, ngữ khí suy yếu cùng cảnh tượng, cùng vẻ mặt đó, hần đã từng nghe qua.

Ý muốn cho hần hết thấy, đến mức chính mình chẳng còn lại gì đó của Diệp Khai, quen thuộc đến mức, y vừa nói, hần đã nhận ra được. Hần cảm thấy... đại bi đại hỉ trong đời hần, hần cứ lão đảo đầu đón trải qua tưởng chừng gần hết, vậy mà nay lại bắt đầu lại từ đầu. Mà con người kia, cùng tâm tình lúc nào cũng muốn hy sinh cho hần, lại cứ thế cùng hần bắt đầu lại mà chẳng ý thức được khoảng đời trước y đã khổ ra sao.

Hần quay lại sống cuộc đời này đến nay đã khác hoàn toàn cuộc đời trước, mà những người thân yêu của hần, đối tốt với hần, hần lại có cơ hội gặp lại họ, đền đáp một đoạn thời gian dài.

Những điều hần trân quý, hần sẽ vĩnh viễn không bỏ lỡ nữa. Vì thế hần cảm thấy hần thực may mắn, hạnh phúc cùng khổ sở của hần, đều là hai phần.

Hần cũng nhận ra, nguyên lai người trọng sinh đâu chỉ có hần, còn có cả người hần yêu nữa. Tuy y không nhớ gì, nhưng y chẳng phải vẫn là Diệp Khai đó sao? Cho dù tất cả mọi người có cư xử khác đi, Diệp Khai chung quy vẫn là y, chỉ có một người như thế làm hần yêu thương trân trọng.

Đây là vận mệnh đã đặt mốc, là luân hồi đã nở hoa.

— cho nên sau khi Phó Hồng Tuyết an tĩnh suy nghĩ thật lâu, liền chậm rãi lại gần, nhẹ nhàng nằm xuống kề bên y.

Bóng hần dưới nắng trời đổ lên khuôn mặt Diệp Khai, y vẫn không có mở mắt, vì thế hần liền hôn lên môi Diệp Khai.

Cánh môi ẩm áp, hơi khô ráp vô lực.

Phó Hồng Tuyết nhìn y, cảm thấy chính mình như là đang cười, lại đã có một giọt nước mắt không tự chủ được rơi xuống gò má của Diệp Khai, lăn dài một đường ướt át.

Diệp Khai rút cuộc cũng mở ra mắt, ánh mắt dừng trên mặt hần trong chốc lát, đáy mắt trầm tĩnh thần nhiên, lại trong suốt thấu đáy. Y tựa hồ hiểu được một giọt lệ kia của hần vì sao lại rơi, nhưng y hoàn toàn không quan tâm.

Sau đó y khẽ cười cười, vỗ vỗ mặt cổ bên người, nói với hần:

“Nằm xuống đi... cùng ta phơi nắng một lát.”

Phó Hồng Tuyết hôn đi lệ tích trên mặt y, nghe lời nằm xuống kề bên.

Hắn thở ra một hơi, cảm thấy hắn có thể không cần suy nghĩ bất cứ chuyện gì. Bởi vì hắn thật ra đã trải qua cả kiếp người trước đây rồi.

Không còn tiếc nuối, không có lãng quên.

Lại là sau một lúc lâu, Diệp Khai đột nhiên hỏi hắn:

“Người đang suy nghĩ gì?”

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

“Không có gì...”

Sau đó nhỏ nhẹ hỏi lại:

“Người thì sao?”

Lại là một khắc an tĩnh, Diệp Khai cười nhẹ, giống như đang hưởng thụ ấm áp, lại tràn ngập trong hoài niệm, cách một khắc mới nói cho hắn biết:

“Ta nhớ sự phụ ta ...”

Kỳ thật Diệp Khai rất hiếm khi nhắc đến sự phụ trước mặt hắn, tựa hồ là sợ những hồi ức vui vẻ thơ ấu sẽ khiến người thiếu vắng tình thương như hắn đau lòng.

Cho nên hắn đối với Lý Tầm Hoan cũng không biết nhiều.

Nhưng hắn biết, chính là người này, cho Diệp Khai một thân dương quang rạng rỡ.

“Chờ người dưỡng thương hảo, chúng ta có thể đi lên... Ta cùng người đi gặp hắn.”

Hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Khai, nghiêm túc mà trả lời.

Diệp Khai vừa cười, vừa kể dông dài chuyện xưa cho hắn nghe:

“Người biết không? ... Khi còn bé, ta rất nghịch ngợm. Có đôi khi luyện công không chú tâm, hoặc là nghịch ngợm gây sự bị Phi thúc thúc trừng phạt, nhẹ thì bắt đứng tấn, nặng hơn thì phạt quỳ, nghiêm trọng nhất là không cho ăn cơm. Chính là mỗi lần ta bị phạt, không quá hai nén hương, sự phụ ta liền sẽ lặng lẽ từ khe cửa lén đưa gì đó vào ... Lúc bị phạt quỳ là cái đệm, lúc không cho ăn cơm chính là thức ăn. Mỗi lần đưa đồ vào, còn thường thường sẽ nhét theo tờ giấy nhỏ, tỷ như nói cho ta biết lát nữa Phi thúc thúc trở về thì ngoan ngoãn đi ôm chân hắn làm nũng nhận sai, hoặc là cơm đưa vào có canh nóng, trước khi uống nhớ thổi một cái... Sự phụ mềm lòng, Phi thúc thúc nói hắn rất cưng chiều ta, nhưng sự phụ liền nói cho hắn biết: hài tử là phải được cưng chiều, chúng ta không thương nó thì ai thương đây?”

Diệp Khai cong cong khóe miệng, ngậm một cọng cỏ xanh, không hề tỏ ra oán giận:

“Hoàn hảo có Phi thúc thúc coi sóc ta, ta lớn lên mới không làm người chán ghét, một thân võ công cũng miễn cưỡng luyện thành. Nếu không, lấy sủng pháp của sự phụ ta, nhất định sẽ sủng ta thành nhất phương tai họa.”

Phó Hồng Tuyết chỉ tỉ mỉ lắng nghe, rồi mới đáp lời:

“Sự phụ người là người tốt. Hắn dạy người võ công, trân quý người. Hắn không phải là thích nghiên mực hay sao? Chờ đến sinh thần của hắn, chúng ta tìm vài cái thực quý hiếm đem về làm quà.”

Kết quả nghe thấy hắn nói xong, Diệp Khai giật mình, nghiêng đầu nhìn về phía hắn:

“... Làm sao người biết sự phụ ta thích nghiên mực?”

Tuy rằng Lục Như công tử tiểu Lý Thám Hoa là cái danh tự mọi người đều biết, nhưng trong mắt bọn họ, Lý Tầm Hoan là thần đạo huyền thoại, ngoài ra chẳng còn gì. Diệp Khai không nhớ rõ, y có đã nói với Phó Hồng Tuyết về sự phụ y hay chưa.

“Chuyện có quan hệ với người, nếu ta nên biết, tự nhiên sẽ biết.”

Phó Hồng Tuyết cười cười, nói như bông đùa.

Kỳ thật hẳn đâu chỉ biết chuyện này.

Hắn còn biết... Diệp Khai kỳ thật cũng bắt tri bắt giác viết đôi ba dòng như sư phụ y.

Khi đó, Diệp Khai thường thường ngồi vào bàn, kiên nhẫn tỉ mẩn viết từng chữ.

Y không cho hắn nhìn, cũng không nói cho hắn biết y viết xong, sẽ cất chúng ở đâu.

Sau đó lại có một quãng thời gian, y len lén giấu từng tờ giấy ở khắp nơi trong nhà, trong đao phổ, trong giường... thậm chí ở góc bếp, ở gốc cây, cũng có đầy những giấy.

... Sau đó, hắn sẽ làm như lơ đãng bắt được một vài tờ, có ngày, hắn nổi điên lên, tìm khắp nơi, cũng được hơn trăm tờ, ... đó là ngày y rời bỏ hắn.

Hắn không dám tìm cho hết, vì hắn rất sợ đến ngày nào đó không còn một tờ nào cho hắn tìm, rồi lại khắc chế không được mà gần như nắm nát tờ giấy mỏng manh trong tay, như muốn truyền cho nó chút sinh lực.

Mà trên tờ giấy, y cũng chỉ viết vài dòng vụn vặt:

... Trong hộp cấn xà cừ là một miếng ngọc, ta tính sang năm sinh nhật tìm người khắc thành ngọc bội tặng cho người. Đến lúc đó, tự người tìm người làm đi.

... Đây là ngoại bào lam sắc, tuy nhẹ nhưng ấm, trời lạnh phải mặc vào.

... Buổi tối không được đọc tâm pháp, hại mắt. Người tập võ, nhãn lực rất trọng yếu.

... Sáng sớm mang chăn nệm ra phơi, buổi tối ngủ sẽ ấm áp, thực sự rất thoải mái.

... Không được biếng ăn, thân thể quan trọng nhất. Ta sẽ đau lòng.

... Đây vò rượu ta chôn đã lâu, không dám uống, người không được uống phí phạm.

...

Tất cả đều là ngữ khí bình thản ấm áp, giống như chỉ đang luyện thuyên chuyện nhà.

Tờ giấy cuối, y viết:

... Thương nhớ là tình cảm không ai tránh được, người nào rồi cũng sẽ qua ải sinh tử. Phó Hồng Tuyết, người xem bên ngoài, sắc trời còn xanh. Diệp Khai không hề quan trọng như người tưởng tượng đâu...

Ngón tay thon dài nguyên bản xinh đẹp bao nhiêu, nay gầy yếu vậy mà vẫn tiêu sái viết ra từng nét mỹ miều, dù đã đến lúc gần cuối, hàng chữ vẫn không hề nghiêng lệch.

Mỗi một chữ, đều cực kỳ nghiêm túc.

Giống như tiểu hài tử vẽ chữ, một nét bút, một nét hoạ, càng hoàn hảo, lòng càng vui.

Vì thế hắn vuốt ve những chữ viết đó, đã cảm thấy... như cầm lại đôi tay ngày ấy, như nhìn thấy nụ cười phi dương mãn nguyện của y.

Cũng từng có mấy lần, hắn nhìn thấy Diệp Khai ngấm hoàng hôn, ráng chiều phủ nhẹ lên khuôn mặt mơ màng, cả người rạng rỡ đứng bất động giữa sân trước căn nhà nhỏ của bọn họ, hình như đang suy tư, lại như là tìm kiếm cái gì.

Hắn đi lên hỏi, Diệp Khai liền sẽ nửa cười nửa không mà ném cho hắn một câu:

“—— người đoán xem?”

Hắn đoán không ra.

—— cho đến một ngày nào đó thật lâu về sau, hắn mới bỗng nhiên hiểu được.

Kỳ thật vào lúc đó... Diệp Khai chính là suy nghĩ, y đến tận cùng còn có thể vì hắn làm những chuyện gì.

... Lý Thám Hoa thật sự dạy dỗ ra một đồ đệ quá tốt.

Nhưng đồ đệ này lại chỉ muốn đem hết thầy cho người khác.

Cho nên nhìn tiêu sái như Diệp Khai, áy náy sau cùng, cũng chỉ là vì sư phụ của y.

Lúc đó, y cũng đặc biệt để lại một tập giấy, tỉ mỉ ghi rõ những gì sư phụ y thích ăn, những gì sư phụ y thích dùng.

Y nói, hàng năm sinh nhật sư phụ y cùng ngày lễ ngày tết, đều phải thay y chuẩn bị lễ vật, dùng danh nghĩa hai người y và hần đưa về.

Y nói, có thể lừa sư phụ y được bao nhiêu năm, liền lừa bấy nhiêu năm.

Lừa được vài năm, vậy có thể bớt thương tâm vài năm...

“Diệp Khai...”

Phó Hồng Tuyết cũng nhắm mắt lại, dùng đầu ngón tay tinh tế vuốt ve vết chai sần vì dùng đao trên tay y, như là trân trọng nó ngày cũ nào đó đã cầm bút viết nên những dòng chữ uyển chuyển đó.

“Chờ chúng ta đi lên rồi, đem nương, Thái sư phụ, cùng sư phụ ngươi, còn có Phi thúc thúc, đều đem họ về nhà. Chúng ta có thể hảo hảo hiếu thuận bọn họ.”

Diệp Khai lại sững sốt một chút:

“... Sư phụ ta cùng Phi thúc thúc thích thanh tĩnh, bọn họ mới sẽ không nguyện ý theo chúng ta ở cùng một chỗ, cả ngày nghe chúng ta cãi nhau đâu.”

“... Không sao.”

Phó Hồng Tuyết nghiêng người, nằm thật thoải mái, dùng ánh mắt chậm rãi đảo qua lông mi thật dài của y, còn có hình dáng mũi, thanh âm ôn nhu trầm thấp, bởi vì tình cảm quá vẹn toàn, nên lời nói nghe không ra dao động:

“... Khi trở về, chúng ta sẽ thường đến thăm người. Cho người biết, đồ đệ người chăm sóc từ bé đến giờ, vẫn luôn bình an vui vẻ, lúc nào cũng nhớ người...”

28. Chương 20

Diệp Khai cứ như vậy ngủ một giấc trên cỏ, chờ sau khi tỉnh lại, đã là buổi chiều.

Phó Hồng Tuyết an tĩnh ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy y tỉnh, liền nắm nắm tay, lại còn cười cười

Y mở miệng vừa định nói chuyện, Phó Hồng Tuyết đã giành trước một bước:

“Ta đã làm hần hai chỗ ngủ trong sơn động. Giữa trưa ta bắt được hai con thỏ hoang, nướng rồi mà không thể tìm được Thái sư phụ, cho nên theo lời ngươi, gói rồi bỏ vào sơn động. Mới vừa rồi ta trở về nhìn nhìn... Thái sư phụ không có ở bên trong, nhưng mà con thỏ cũng không thấy.”

Diệp Khai giật mình, sau đó bật cười lên, chống mặt đất chậm rãi ngồi dậy.

“Lão đầu tử này... Tuổi đã cao như vậy mà vẫn như tiểu hài tử, quá biệt nữ đi.”

Phó Hồng Tuyết lại không đáp lời y, chỉ nói tiếp:

“Ta còn bắt được một con nai, nướng chín rồi, giấu trong đồng tro tàn kia —— ngươi có muốn ăn hay không?”

Diệp Khai nháy mắt mấy cái, có vẻ muốn nói lại thôi.

Phó Hồng Tuyết ngồi dậy, một bàn tay chống người hơi nghiêng qua, dùng giọng dỗ hài tử với y:

“Ta biết không có gia vị để nướng thịt, nên hiện nay, chúng ta chỉ có thể ăn thế này.”

Lúc có điều kiện, Diệp Khai kỳ thật rất kén chọn. Nhưng nếu không có điều kiện, y lại có thể thực tùy tiện. Dưới loại tình hình này, Phó Hồng Tuyết kỳ thật hận không thể dùng hết khả năng để chiều chuộng y, thật sự áy náy.

Diệp Khai chớp chớp mắt, nghĩ một lát:

“Lúc này nghe khẩu khí của người... Chỉ cần thương thể của ta tốt hơn, người liền có thể mang ta cùng Thái sư phụ đồng thời đi khỏi đây?”

Phó Hồng Tuyết ngoài ý muốn dừng một chút, không rõ y vì cái gì lại đột nhiên hỏi cái này, nên cũng thành thật mà gật đầu:

“Ừ.”

Diệp Khai cũng gật gật đầu, hiển nhiên thực vừa lòng cái đáp án này:

“Như vậy... Hiện tại, một mình người cũng có thể đi lên, đúng không?”

Phó Hồng Tuyết lần thứ hai theo bản năng đáp:

“Ừ.”

Vì thế Diệp Khai nở nụ cười:

“Kia... Phó đại hiệp, chúng ta còn ngồi đây làm dã nhân để làm gì? Dù lúc này người chưa thể đem ta cùng Thái sư phụ đi lên, ít nhất, người có thể một mình đi lên... Sau đó mua đồ gia vị, quần áo, mấy thứ đồ vật xuống dưới a.”

Kết quả là, sau khi y nói xong Phó Hồng Tuyết hoàn toàn ngây dại:

“Ta... Ta như thế nào không nghĩ tới chuyện này?”

Diệp Khai đảo mắt một cái, tức giận mà ném ra một câu:

“Người là đồ ngốc.”

“Tốt lắm, ta lập tức đi lên, đem mấy thứ cần thiết xuống dưới.”

Nói tới đây, hắn dừng một chút, lại nhìn Diệp Khai:

“Nhất là có thể tìm đại phu cho người, đem hắn xuống đây trị thương.”

Lúc này lại là Diệp Khai bất khả tư nghị nhìn hắn:

“Người cảm thấy, cái dạng đại phu gì sẽ nguyện ý đi theo người xuống vực thăm xem bệnh? Lại nói... Sau khi xem bệnh xong, người làm sao đưa hắn đi lên?”

Nếu Phó Hồng Tuyết tạm thời không thể mang y cùng Thái sư phụ đi lên, tự nhiên cũng không thể mang người khác đi lên.

“Chẳng lẽ người muốn để đại phu ở đây cùng ăn cùng ở với chúng ta sao? Lại nói đại phu cũng không mang theo hết dược thảo của hắn được, đem hắn xuống có ích gì?”

Phó Hồng Tuyết bị hỏi đến sững sốt, nghĩ không thông, cuối cùng đơn giản đứng dậy ——nguyên tắc của hắn là: nghĩ không ra liền không cần suy nghĩ, trực tiếp động thủ là được.

“Người ngủ tiếp đi, trước khi thái dương xuống núi, ta sẽ trở về.” Trước khi thân hình biến mất, đây là câu nói sau cùng hắn lưu lại.

Những chữ cuối của Diệp Khai đều bị nghẹn lại.

Y đành ngồi yên một chút rồi nằm ngửa ra, dang rộng tay chân thành hình chữ đại, nhắm mắt yên bình ngủ trưa.

Lần thứ hai tỉnh lại, cũng gần đến hoàng hôn, cả người y nóng hổi vị nắng.

Diệp Khai khịt khịt mũi, cảm thấy chính mình hoàn toàn là bị mùi thơm làm cho tỉnh.

Y mở mắt ra, phát hiện trên đỉnh đầu mình có một bàn tay, bàn tay còn cầm một chung rượu thơm ngào ngạt.

“Ta mới mua về, gần đây có tử lâu. Còn có cháo nấu hương cùng canh gà nóng.” Chủ nhân của cái tay kia nói.

Diệp Khai chậm rãi ngồi dậy, nhìn chén cháo không chớp mắt. “Ta đói bụng...”

Y vui mừng phát hiện, rốt cuộc cũng có cảm giác “Đói bụng” rồi.

“Đói bụng thì ăn.”

Phó Hồng Tuyết đưa cho y cái chung, rồi kéo chén cháo lại:

“Nóng, cẩn thận một chút.”

Diệp Khai múc một muống, thổi thổi, đưa vào miệng, hương thơm ngào ngạt. Sau đó lại múc một muống, thổi vài cái sau, trực tiếp dứt cho Phó Hồng Tuyết ăn.

“Ăn ngon không?”

Nhượng lòng mày, tranh công.

“Ăn ngon.”

Phó Hồng Tuyết kỳ thật vẫn cảm thấy, mỗi lần nhìn y ăn gì đó, hẳn sẽ cho rằng thứ đó là ngon nhất trần.

Diệp Khai cười, múc một muống cháo, ánh mắt đảo qua trán Phó Hồng Tuyết, theo bản năng buông thìa xuống, dùng tay áo lau đi vết mồ hôi:

“Sao lại nhiều thế này? Mệt sao?”

Hỏi xong mới kịp phản ứng:

“Vách núi cao như vậy, đi lên rồi đi xuống đều không dễ dàng đi? Công lực tiêu hao hẳn là không ít?”

Phó Hồng Tuyết hoàn toàn không để bụng:

“Chỉ hơi mệt. Bất quá không phải mệt do vách núi, mà là do mưa dầm. Cũng may ta không thiếu ngân phiếu, chạy mấy vòng quanh trấn mới mưa đủ được.”

Diệp Khai giật mình, bỗng nhiên liền có một loại dự cảm quỷ dị.

Lúc chiều y nói cùng Phó Hồng Tuyết, chỉ muốn hẳn mua gì đó “đơn giản” hữu dụng là được. Mà mua mấy thứ đơn giản, hình như không cần lao lực như vậy.

“Người... Người mua những thứ gì?”

Nhìn y ham nói quên ăn, Phó Hồng Tuyết đơn giản vươn tay, cầm lấy thìa, vừa thổi vừa dứt cho y:

“Người ăn đi. Chờ người ăn xong rồi, ta mang người trở về nhìn.”

Vì thế, chờ Diệp Khai ăn cấp tốc hết cháo, Phó Hồng Tuyết dìu y trở lại cửa sơn động ——

Y trừng lớn mắt, ngốc một lúc lâu, mới cất cao giọng hỏi:

“—— Phó Hồng Tuyết, người là tính muốn xây nhà sinh sống ở đây sao hả?!”

Trong sơn động có hai đồng đồ vật.

Bên trái kia là chút quần áo đệm chăn hài giầy dầu linh tinh ... Vậy cũng được, này coi như đồ vật bình thường. Tuy rằng số lượng hình như hơi nhiều.

Nhưng một đồng bên phải kia—— ngoài mấy bao gia vị, còn chén dưa rau dưa ... đó là sao a? Diệp Khai phát thệ, y còn có thể thấy cả một cái bếp lò tươi màu gạch giữa cái đồng đó!

“Người... Người làm sao mà đem hết đồng này xuống đây?”

Diệp Khai lắp bắp, cảm thấy Phó Hồng Tuyết lại khiêu chiến sức tưởng tượng của y đến cực hạn.

Phó Hồng Tuyết bên cạnh y còn đang nghiêm túc trầm ngâm một chút, sau thật thà nói cho y biết:

“Tất cả đều dùng vải bố gói kỹ, xách xuống đây.”

Diệp Khai mãnh liệt quay đầu nhìn hấn, mạnh mẽ nhin xuống xúc động muốn đánh người:

“Người mang nhiều như vậy, từ trên kia đi xuống đây... người không sợ nguy hiểm sao?!”

Y phát hiện, sau khi họ rút vực, Phó đại hiệp ngôn từ cử chỉ liền trở nên rất kì lạ, mà y thì lại không thể thích ứng.

“... ta sợ người thiếu thứ gì.”

Kết quả Phó đại hiệp lại trả lời y thực ngắn gọn.

“Đi lên tương đối khó, xuống thì chỉ cần tìm chỗ bằng phẳng để mượn lực chưởng rồi dụng khinh công, kỳ thật không nguy hiểm... Đem mấy thứ này đi xuống rất dễ mà.”

Diệp Khai cho tới bây giờ đều rất tham ăn, chỉ cần có thể ăn, y sẽ tuyệt đối không khách khí. Cho nên lúc trước y không muốn ăn, hấn liền cho là chuyện nguy hiểm.

Phó Hồng Tuyết đau lòng, hấn không biết phải làm sao. Đừng nói những thứ này, chỉ cần Diệp Khai muốn, hấn có thể mang một cái chợ xuống đây.

—— Diệp Khai lúc này thật sự sợ hãi.

Lần thứ hai nghiêng đầu về mặt bình tĩnh của hấn, rồi lại quay đầu nhìn hai đồng đồ vật... sau một lát, y đột nhiên vươn tay giữ chặt vật áo của Phó Hồng Tuyết, kéo hấn lại, mạnh mẽ hôn môi.

Gấp gáp vung về, cảm xúc này dự hoặc đến mức nói không nên lời.

Hôn xong, y cứ thế quay người lùi vào góc sơn động.

Lúc quay đi, hai tay còn không được tự nhiên mà vịn vào nhau, mắt cũng bỏ lơ Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết cũng giật mình.

Diệp Khai thật sự sẽ ít khi hôn hấn. Giữa bọn họ đều là hấn chủ động, qua năm tháng, hai người cũng sớm đã thành thói quen.

Cho nên... Cũng chỉ có hấn mới biết được, Diệp thiếu hiệp thoát nhìn tùy tiện, trong chuyện tình cảm thực ra lại là da mặt mỏng.

Vì thế Phó Hồng Tuyết vẫn thản nhiên, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau môi của mình, lặng lẽ quay đi sắp xếp vật dụng.

Đợi một lát, Diệp Khai như là lại nhớ ra cái gì đó, lần thứ hai hỏi hấn:

“Người ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

Lúc ấy muốn mua rất nhiều thứ, lại nhớ Diệp Khai một ngày còn chưa ăn gì, hấn thật sự không có tâm trạng ăn. Cuối cùng hấn chọn mua cho Diệp Khai chung cháo, rồi cẩn thận ôm vào trong ngực, xuống tới nơi cũng không nghỉ, chỉ muốn nhanh chóng đưa cho Diệp Khai chén cháo còn nóng.

“... Người ngốc à? Thuận tiện mua hai cái bánh bao ăn cũng được mà! ... Người hiện tại lập tức dừng tay cho ta, đi ăn đi, lại còn muốn làm gì đó.” Kết quả Diệp Khai nghe xong liền trợn mắt, hoàn toàn giận run.

“Ta...”

Phó Hồng Tuyết xoay người, còn muốn muốn giải thích.

Diệp Khai vẫn hung hăng mà trừng hấn:

“Cho dù người không ăn, Thái sư phụ cũng muốn ăn! —— còn không mau đi!”

Diệp Khai tức giận, hướng chỉ còn nghĩ tới Thái sư phụ, hấn không phản đối.

Vì thế nhìn lại những nguyên liệu nấu ăn, phát hiện tất cả đều là ngũ cốc —— bởi vì này dưới vách núi cũng không thiếu các loại thịt để ăn. Rau dại hẳn là cũng có, nhưng hẳn không am hiểu có độc hay không, đành làm mấy món đơn giản.

“Được rồi, ta lại đi bắt thỏ hoặc là gà rừng, lát nữa nướng ăn.”

“Ừ, nhanh đi.”

Diệp Khai gạt đầu, không kiên nhẫn mà phát phát tay.

Chờ Phó Hồng Tuyết đi ra ngoài, y mới vươn vai đứng dậy, chậm rãi xem xét mấy thứ Phó Hồng Tuyết mang về.

Tên kia... Tối hôm qua cũng bởi vì y bị thương mà không thể hảo hảo nghỉ ngơi, sau đó còn trị thương cho y, rồi kém một chút là giao đấu cùng Thái sư phụ, bây giờ còn lên xuống vực sâu.

Y vẫn luôn cho rằng y vô tư tới vô tâm, nguyên lai Phó Hồng Tuyết còn vô tư vô tâm cũng hơn y. Hoàn toàn không biết nghĩ cho mình.

Chậm chạp ngồi xổm xuống, y kéo trong bao vải bố ra chần mền, đem đến đồng cỏ khô Phó Hồng Tuyết làm cho Yên Ba Thiên Khách, bắt đầu đem nệm gấp chần, chuẩn bị cẩn thận.

Khó khăn lắm mới chuẩn bị cho tốt, vừa lau trán định đứng lên, lại bị vết thương phía sau lưng tác động cho đau đớn ngã gục xuống.

“... Cái vết thương này... Rốt cuộc phải đợi bao lâu mới tốt a.”

Nhắm mắt lại cắn răng nguyên rửa một câu, ở trong lòng không kìm lòng nổi mà ân cần thăm hỏi mẫu thân của Hướng Ứng Thiên vô số lần.

Ngay lúc y còn bận rửa xả người không có mặt, ngoài cửa sơn động đã có thanh âm.

Không hề ngạc nhiên, y nhìn thấy Yên Ba Thiên Khách đang bám lấy cửa động, dùng ánh mắt quỷ dị nhìn y.

“—— sao vậy, Thái sư phụ cũng thấy ta ngọc thụ lâm phong, lỗi lạc tiêu sái sao?”

Chỉ cần vừa nhìn thấy lão nhân tính tình cổ quái này, y lại phát hiện cái miệng của mình vô pháp không chế. Vừa nói, còn vừa cố ý dùng hai ngón tay xoắn một lọn tóc, nở nụ cười phong lưu.

Yên Ba Thiên Khách không nói lời nào, nhìn chăm chăm vào y.

“... Thái sư phụ?”

Y lại kêu một tiếng thăm dò.

“—— các người đến tột cùng là quan hệ như thế nào?”

Kết quả Yên Ba Thiên Khách rốt cuộc mở miệng hỏi, cư nhiên là một câu như thế này, giọng điệu không mấy thiện cảm.

“Ha?!”

Diệp Khai bắt ngờ, nụ cười đều cáng cũng không dừng lại:

“Thái sư phụ lão nói cái gì? ... Ta không nghe rõ.”

Yên Ba Thiên Khách hít một hơi thật sâu, ánh mắt của lão dữ dội như nước lũ, sau đó mới gằn giọng hỏi:

“Ta nói... Các người đến tột cùng là quan hệ như thế nào!”

Câu hỏi cùng ngữ khí như vậy, ý tứ đã thực rõ ràng.

Diệp Khai nhìn qua bên cạnh, suy nghĩ một chút, mới lại chậm rãi quay lại nhìn lão. Một đôi má lúm đồng tiền chậm rãi hiện ra, rất không trung thực:

“Thái sư phụ, người muốn nói cái gì? ... Kỳ thật người không cần quanh co lòng vòng, có thể nói thẳng.”

Vì thế, Yên Ba Thiên Khách bị y dùng bộ mặt dày đối phó, rất nhanh giận sôi gan:

“—— ta nói, ta từ bên kia rừng thấy người bám lấy Hồng Tuyết!”

Cơ hồ là không thể nhận được nữa mà gằm nhẹ ra tới.

“A...”

Diệp Khai bình tĩnh đại ngộ mà gật đầu, giống như cuối cùng mới nhớ ra:

“... Hình như là có chuyện như vậy.”

“Như vậy... Trả lời ta, các người đến tột cùng là quan hệ gì?!”

Tuy rằng ngoài miệng lão vẫn cứ hỏi như vậy, trên nét mặt lại đã phân minh: một tên hồ ly tinh đùa giỡn dùng thủ đoạn lừa đồ tôn thuần lương của lão, làm cho người người cảm giận.

Diệp Khai ra vẻ không nhìn rõ thái độ của lão, y buồn cười, cuối cùng phát hiện tâm tình của mình tốt hơn trước rất nhiều:

“Người đoán xem?”

Y đã sớm biết dựa vào tính tình của Yên Ba Thiên Khách, tất nhiên sẽ không thích y. Lại không dự đoán được loại chuyện này, hoá ra lão nhân bướng bỉnh lại cho rằng y câu dẫn Phó Hồng Tuyết. Y không để ý loại hiểu lầm này, nhưng y vốn là người có thù tất báo—— lão nhân kia chắc chắn sẽ bị y khiêu khích cùng cực.

“Người... Người đừng cho là ta không dám động thủ!”

Vẻ mặt của Yên Ba Thiên Khách nhìn như là đã chịu không nổi.

Nếu không ngại tiểu tử này trên người có thương tích, lão chắc chắn sẽ ra chiêu bấm nát y! Vì cái gì rõ ràng đều là cùng một phụ thân, Hồng Tuyết hiếu thuận như vậy, tiểu tử này lại xảo quyệt như vậy?

Chỉ là không cùng mẹ sinh ra mà khác biệt lớn như vậy sao?!

Diệp Khai tiếp tục cười mỉm:

“Thái sư phụ, lão nhân gia người đoán được một chút đều không sai... Chính là ta câu dẫn Hồng Tuyết nhà người, để hấn theo ta đoạn tụ. Cho nên hấn đời này, không cần cô nương nhà nào cả, hấn chỉ cần ta.”

“Người...”

Yên Ba Thiên Khách tức đến mức môi trắng bệch, toàn thân rung dữ dội thiếu chút nữa động thủ:

“... Hai người đúng là nghiệp chướng!”

“Đúng vậy!”

Diệp Khai gật đầu đồng ý, hảo tâm mà nói cho lão biết:

“Người tuyệt đối không phải là người thứ nhất mắng như vậy.”

Yên Ba Thiên Khách chưa bao giờ thống hận kinh mạch toàn thân mình đứt đoạn như bây giờ, nếu không, hấn ít nhất có thể cho tên hài tử lưu manh này một bạt tai!

“Các người thân là thân huynh đệ, đạo lý luân thường... Quả thực là...”

Lão “Là” nửa ngày, cũng không thể mắng ra được.

“Là cái gì? Là trời sinh một đôi sao?”

Diệp Khai tiếp tục châm ngòi thổi gió.

Ngay lúc Yên Ba Thiên Khách bị kích thích đến nổi thiếu chút ói máu mà chết, Diệp Khai bỗng nhiên chuyển mạch truyện, thanh âm trầm đến nghiêm túc:

“Thái sư phụ —— người cũng biết, Hồng Tuyết đồ tôn của người, người gặp người thích. Cho nên ta là huynh đệ của hắn, nước chảy đá mòn, ta đương nhiên cũng sẽ không buông bỏ hắn. Chúng ta đồng thời trải qua rất nhiều chuyện, ngay cả cùng nhau rớt xuống Đoạn Hồn Nhai. Người có thể cho rằng ta đang huỷ hoại hắn... Nhưng mà, người không nên làm khó hắn, không nên công kích ta —— nếu không, hắn ở giữa hai chúng ta sẽ rất khó xử.”

Lửa giận vốn bùng lên của Yên Ba Thiên Khách tất cả đều nghẹn ở ngực, như là đột nhiên bị nước tới lên, thoáng chốc tắt ngúm.

Lão hoàn toàn không rõ tiểu tử này trong chốc lát mặt đỏ trong chốc lát mặt trắng, đến tột cùng là đang diễn vai gì.

Diệp Khai cười cười, lúc này hoàn toàn là chân thành cười, không còn mang ẩn ý:

“Ta biết người không thích ta... Cho nên nếu ta nói thẳng với người, phỏng chừng người sẽ không tin. Hơn nữa người đều đã thấy được, chúng ta đây cũng sẽ thẳng thắn với người. Chúng ta đích thật là cùng một chỗ... Giống như tình nhân vậy. Hơn nữa về sau sẽ luôn luôn cùng nhau. Chờ ta tốt lên, chúng ta sẽ đem người đi lên, về sau đồng thời hiếu thuận người... Mặc kệ người có thích ta hay không, dù sao ta cũng là Dương Thường Phong nhi tử, đồ tôn của người.”

Nói tới đây, y dừng một chút, cuối cùng cũng kết luận:

“Có một chuyện... Ta thật ra rất giống Thái sư phụ người, tâm cao khí ngạo. Vô luận thành ra nông nổi gì. Cho nên, ta sẽ không tận lực mà đi lấy lòng người, cũng sẽ không bởi vì người không thích mà buồn phiền, bất quá ta vẫn muốn nói —— Thái sư phụ, hoan nghênh người gia nhập... nhà của chúng ta.”

Lúc Phó Hồng Tuyết trở về, giật mình phát hiện Thái sư phụ nhà hắn cư nhiên thái độ khác thường lui trong góc sơn động, hình như đang ngủ.

Không khí trong sơn động lại rất vi diệu.

Diệp Khai ngồi ở một góc khác, cười đến thâm sâu.

Hắn giật mình đi qua nhìn rồi nhún mày với Diệp Khai, ý tứ thực rõ ràng: tại sao người không nghỉ ngơi, việc dọn giường chiếu ta làm cũng được.

Diệp Khai cũng nhún nhún mày, chỉ chỉ con thỏ đã lột da sạch sẽ trên tay hắn, ý bảo nấu cơm đi.

Phó Hồng Tuyết rõ ràng vẫn bất động trừng y.

Diệp Khai lúc này mới giơ lên hai tay, biểu thị y lúc này sẽ ngoan ngoãn ngồi đây, không đụng tay đụng chân nữa.

Phó Hồng Tuyết rốt cuộc gật đầu, cảm thêm một cái âu đất đi ra ngoài, tiếp tục nấu cơm.

Chờ Phó Hồng Tuyết đi rồi, Yên Ba Thiên Khách chậm rãi xoay đầu lại, cũng trừng Diệp Khai, biểu tình tràn ngập lên án.

Diệp Khai tiếp tục cười, vô tội mà nhún nhún vai:

“Thái sư phụ... Người cũng ở trong này. Ta rõ ràng này giờ chưa làm, chưa nói gì.”

“Hừ!”

Yên Ba Thiên Khách nặng nề hừ một tiếng, lại quay lại đầu đi.

Làm xong cơm, Phó Hồng Tuyết tiến vào, nửa quỳ trước giường từng chút đút cho Yên Ba Thiên Khách ăn.

Yên Ba Thiên Khách lúc ban đầu vẻ mặt có chút kháng cự, rồi sau đó cũng không cự tuyệt, an an tĩnh tĩnh mà ăn xong bữa cơm này.

Ngay khi Phó Hồng Tuyết đút xong định đứng dậy chuẩn bị rời đi, chợt phát hiện lão quay mặt vào góc tường... khoé mắt ướt ướt

Hắn quay lại nhìn Diệp Khai đối diện, thấy y đang khẽ cười.

Phó Hồng Tuyết cũng nhếch khóe môi, khắc chế ý nghĩ muốn đi qua đó hôn y, sau đó đành quyết định đứng dậy đi ra ngoài ăn cơm.

Chờ hần trở về, Yên Ba Thiên Khách lại không thấy, Diệp Khai đã ngủ đến mơ mơ màng màng.

Hần kéo chăn mỏng qua đắp cho y, vừa mới ngồi xuống đã nghe sấm rền.

“Trời muốn mưa.”

Diệp Khai bỗng nhiên mở mắt ra, thấp giọng nói.

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết quay đầu nhìn y:

“Thái sư phụ ra ngoài lúc nào?”

Diệp Khai cười cười:

“Ngay sau khi người đi.”

Lão nhân bướng không được tự nhiên kia, đến cảm động cũng phải trốn ra chỗ không người để cảm động. Ngẫm lại cũng rất có ý tứ.

“Vây...”

“Nhanh đi tìm lão về, trời sẽ mưa.”

Diệp Khai giống như biết hần đang suy nghĩ gì, giành trước một bước thay hần nói.

Kết quả vừa dứt lời, mưa liền đổ xuống, giấy lát đã thành giông bão.

Diệp Khai ngẩn ra, bất đắc dĩ mà vỗ trán, lập tức xoay đi tìm thứ gì có thể che người khỏi mưa, để Phó Hồng Tuyết ra ngoài tìm người — kết quả còn chưa kịp tìm, y đã nghe ra có tiếng gì đó mơ mơ hồ hồ rên rỉ.

“Đây là... Âm thanh gì?”

Y cảnh giác nghiêng đầu, theo bản năng chú ý. Tiếng rên rỉ lúc cao lúc thấp, hỗn loạn trong tiếng mưa, thê lương dị thường.

Phó Hồng Tuyết lập tức biết xảy ra chuyện gì.

“Người ở yên trong này, không được đi ra ngoài — là Thái sư phụ, ta đi tìm lão!”

Nói xong liền xông ra ngoài.

Chuyện này làm Diệp Khai ngồi không yên, bám vào vách núi đi ra cửa hang, theo bản năng mà vươn tay xem mưa lớn hay nhỏ, lòng bàn tay vậy mà bị mưa quất đau nhói.

Nhìn Phó Hồng Tuyết lo lắng cùng tiếng rên rỉ khó hiểu kia làm y nôn nóng, nhưng lý trí của y vẫn còn, y biết nếu mình mắc mưa bệnh sẽ càng thêm nặng, càng làm Phó Hồng Tuyết lo lắng.

Cũng may Phó Hồng Tuyết cũng không đi ra ngoài lâu lắm, không đến một nén hương đã công Yên Ba Thiên Khách trở lại.

Hai người đều ướt đầm, Yên Ba Thiên Khách cúi thấp đầu, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đã ngất xỉu.

“Vết thương cũ của Thái sư phụ phát tác, lão không khống chế được cảm xúc, không cho ta tiếp cận, cho nên ta đánh lão ngất xỉu.”

Phó Hồng Tuyết giải thích ngắn gọn.

Diệp Khai tránh ra:

“Trước dìu lão vào, giúp lão thay y phục.”

Phó Hồng Tuyết gật đầu, tay chân lạnh lẽo cởi bỏ y phục rách nát của Yên Ba Thiên Khách, mặc cho lão quần áo mới mua.

“Người biết lão bị gì sao?”

Chờ đến khi Phó Hồng Tuyết đem Yên Ba Thiên Khách lên giường, Diệp Khai đã cầm một bộ y phục khác đến cho hắn thay.

Y giúp hắn cởi thắt lưng, phục trang hài ủng, rồi gỡ tóc lau đầu, lau khô lại bôi lên.

“Ta biết.”

Bởi vì trên người Diệp Khai có thương tích, Phó Hồng Tuyết cũng không dám lộn xộn, đứng yên để y động thủ:

“Lão bị người ám toán, ba huyệt trọng yếu trên đốt sống đều bị đóng châm, lát nữa ta sẽ thay lão bức ra.”

Hắn không cần nói nhiều lời, Diệp Khai vẫn hiểu, y chỉ nhẹ nhàng khuyên:

“Đừng nóng vội, từ từ sẽ có cơ hội làm.”

Ba cây Hoả diễm hồng châm, nói không uổng công phu là giả, hướng chỉ hai ngày nay hắn đã tiêu hao nội lực rất nhiều, còn chưa có thời gian nghỉ ngơi.

Ba cây Hoả diễm hồng châm của Yên Ba Thiên Khách còn chưa bức ra, Phó Hồng Tuyết đã ướt đầm mồ hôi, vô lực ngã quỵ.

Một bàn tay hơi lạnh đưa qua, vững vàng nâng vai hắn, còn dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán hắn.

“Được rồi, để Thái sư phụ nằm xuống đi. Ta sẽ trông nom. Người qua bên kia ngồi xuống điều tức.”

Không phải thương lượng, hoàn toàn là mệnh lệnh.

Lần này, hắn mới chậm rãi phát hiện, kỳ thật Diệp Khai là một người rất lười nhác.

Lười cùng người kết thù kết oán, lười trêu chọc, lười thị phi... Nếu lúc trước không phải vì ngăn cản hắn báo thù, Diệp Khai thực chắc chắn cũng sẽ lười tiến vào giang hồ.

Trước kia, là bởi vì hắn đơn thuần chấp nhất muốn báo thù, cho nên Diệp Khai không thể không gắt gao đi theo hắn, thật cẩn thận thay hắn tính toán từng bước, để ngừa hắn lâm vào nguy hiểm.

Đáng tiếc lúc đó hắn không hiểu, Diệp Khai cũng chưa bao giờ nhiều lời.

Bây giờ trọng sinh, hắn biết trước rất nhiều chuyện, đã vượt qua suy đoán của bất cứ ai. Cho nên phát hiện mình không cần lo lắng nữa, Diệp Khai liền an an ổn ổn mà ở bên cạnh hắn, đi theo hắn, căn bản lười nghĩ nhiều.

... Cho đến khi bọn họ rơi vực, sự việc không còn đi theo những gì hắn biết làm hắn luống cuống. Lúc này, cảm thấy được sự bất an của hắn, Diệp Khai lại bắt đầu dùng khứu giác mãnh mẽ của mình mà dò đường. Chẳng nề hà y còn mang trọng thương, chẳng sợ sai lầm gục ngã, y vẫn lặng lẽ chỉ đường cho hắn.

Không biết rõ cảm xúc lúc này thế nào, nhưng hắn tin chắc, cho dù bọn họ có rơi vào hoàn cảnh như thế nào chẳng nữa, chỉ cần nhìn Diệp Khai cười, tâm của hắn liền yên ổn.

Bởi vì sinh mệnh cùng linh hồn của bọn họ đều sống nhờ vào nhau, sớm đã không còn là cá thể.

“Người không giữ sức, nếu có chuyện gì, chúng ta tính sao đây?”

Diệp Khai chỉ hỏi lại hắn một câu như vậy.

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm một chút, đưa tay vuốt tóc Diệp Khai, sau đó đỡ lấy y nhẹ hôn lên:

“Được, ta nghe lời người.”

Bởi vì lời Diệp Khai nói đều là sự thật. Chẳng sợ hắn đau lòng đến muốn mệnh.

Diệp Khai bị hôn đến gần ra, bèn bật cười, không hề có hảo ý mà bốn cọt:

“... Người cũng không sợ Thái sư phụ người đột nhiên tỉnh lại nhìn thấy, sẽ tức giận đến ngắt đi một lần nữa sao.”

“Không sao, Thái sư phụ sẽ không nhanh tỉnh như vậy.”

Phó Hồng Tuyết lưu luyến không rời mà thu hồi tay, nhỏ nhẹ đáp.

“Còn muốn làm gì nữa, đừng lãng phí thời gian.”

Diệp Khai lườm hắn một cái, thúc giục mà đá đá hắn, rất rõ ràng trong lòng hắn suy nghĩ cái gì.

Vì thế Phó đại hiệp mím nhẹ khóe môi, lại nhìn nhìn y, mới nghe lời mà ngồi xuống điều tức. Diệp thiếu hiệp dựa vào thạch bích, tóc mai buông xuống, cũng chuyên tâm mà trông chừng Thái sư phụ.

Thường thường thăm dò độ ấm trên trán lão nhân, hoặc là thử xem nhịp đập của lão. Hoàn hảo vẫn luôn bình an vô sự.

Dù sao trên người có thương tích, lại yên lặng nhìn Phó Hồng Tuyết, y cũng không biết chính mình chống đỡ bao lâu, rốt cuộc cũng mơ mơ màng màng ngủ.

Cho đến khi y cảm thấy có người đang sờ mặt. Bàn tay cùng ngón tay nhẹ nhàng mân mê mặt y.

“Vắt vả rồi.”

Mở mắt ra, liền thấy Phó đại hiệp ngồi xổm trước mặt, ôn thanh nói như vậy.

Diệp thiếu hiệp trừng mắt nhìn, con mắt lại đảo qua một vòng, vẫn đá đá hắn:

“Gia muốn ăn thật ngon.”

Bên ngoài trời đã sáng, cũng đến lúc ăn điểm tâm.

“Muốn ăn cái gì?”

Phó đại hiệp lúc này ngữ khí hoàn toàn chính là nhị thập tứ hiếu tình nhân.

“Ừm... Để gia nghĩ đã...”

Diệp thiếu hiệp rất nghiêm túc mà tự ngẫm nghĩ.

“Ta đi nướng thịt, nấu cháo được không?”

Phó đại hiệp đề nghị. Kỳ thật hắn đặc biệt mua cái bếp lò xuống, chính là để nấu cháo.

“Thuận tiện lát nữa Thái sư phụ tỉnh, cũng có thể uống một ít.”

“Hảo!”

Diệp thiếu hiệp vừa lòng cười lộ đôi má lúm đồng tiền.

Chụp tay Phó đại hiệp tay chuẩn bị đứng lên, lại bị hoa mắt, thiếu chút nữa té xuống.

Phó đại hiệp vì thế không nói hai lời, trực tiếp một phen ôm lấy y, bế ra ngoài.

Đã bị “săn sóc” thế này, Diệp thiếu hiệp nhắm mắt đổ mồ hôi, kế tiếp phản ứng chính là đưa tay đánh người — lão tử không phải là nữ nhân yếu đuối, không cần người bắt nạt!

Nhưng trong lúc y vô ý đảo mắt qua bên giường kia, lại bỗng nhiên ý vị thâm trường mà dừng lại.

— Yên Ba Thiên Khách rõ ràng tỉnh dậy đã lâu, hơn nữa hắn là nghe được bọn họ nói chuyện, giờ phút này đang dùng một loại ánh mắt “Đồ hồ ly tinh người không được một tác lại muốn tiến một thước!” phần hận theo dõi y.

Đồ tôn nấu cháo cũng cho hồ ly uống, lão chỉ là “Thuận tiện” mà thôi!

Hồ ly tinh nhường nhường mày, khụ vài tiếng, cánh tay cong cong bám lên vai đồ tôn của lão, sau đó đơn giản gác cằm lên, trong ánh mắt tất cả đều là bốn cọt, khóe miệng mím mím, lúm đồng tiền lại càng sâu.

Vì thế Yên Ba Thiên Khách nhận ra, tên tiểu tử này sắc mặt tiêu tụy, ho ra tơ máu, nhưng tinh thần thật tốt.

Lão biết ám khí trên người mình nhất định là được Hồng Tuyết bức ra. Nhưng lúc lão tỉnh dậy, cũng là tiểu tử này trông chừng lão, Hồng Tuyết đang điều tức.

Thôi cũng được, coi như lão thiếu tên tiểu tử thú này một cái nhân tình.

Vì thế... Yên Ba Thiên Khách hiếm thấy im lặng, một lần nữa nhắm nghiền hai mắt quay đi, làm bộ lão cái gì đều không nghe, cái gì cũng không thấy được.

Bắt đầu từ hôm nay, đây vực miễn cưỡng xem như gió êm sóng lặng.

Ít nhất Diệp Khai cùng Yên Ba Thiên Khách mỗi ngày ở trong sơn động, tuy rằng Yên Ba Thiên Khách vẫn cứ sẽ thường thường xem thường Diệp Khai, hai người đối đáp đến câu thứ ba là tranh cãi... còn lại... thật yên bình.

Lúc Diệp Khai nói cho Phó Hồng Tuyết y đã cho Yên Ba Thiên Khách biết mối quan hệ, Phó Hồng Tuyết thiếu chút nữa đã đổ mồ hôi ướt áo, hấn bật người kéo Diệp Khai lại kiểm tra, rất sợ Thái sư phụ nhà hấn bị kích thích quá độ rồi thương tổn Diệp Khai.

Nếu như là Diệp Khai trước kia, mặc dù là sẽ không động thủ với Thái sư phụ, nhưng y vẫn có thể dùng khinh công bỏ đi dễ dàng.

Nhưng Diệp Khai hiện tại, đừng nói động thủ, Thái sư phụ dùng hai ngón tay cũng có thể bóp chết y. Xác nhận Diệp Khai không rụng một cọng tóc nào, Phó Hồng Tuyết mới xem như thở ra được một hơi thật dài.

Dáng vẻ khấn trương của hấn đã bị Diệp Khai thực vui vẻ mà cười nhạo ba ngày.

... Cứ thế, trong bầu không khí kì dị, thời gian trôi qua được nửa tháng.

Được Phó Hồng Tuyết mỗi ngày thật cẩn thận mà hầu hạ ăn ngủ, trị thương, Diệp Khai thoáng chốc đã hồi phục, lại có thể bay nhảy như xưa. Hấn nghĩ, nếu bọn họ cứ thế ở lại đây, thật cũng chẳng có gì không tốt. Ít nhất không có lo lắng, cũng sẽ không có ai quấy rầy.

Bất quá, đến chốn đào nguyên người còn chán ngán, hưởng chi đây vực ngập trong cừ hận.

Vì thế, đến ngày bình phục, Diệp Khai lưu luyến không rời, dọn dẹp đồ dùng của họ vào bọc vải bố, giấy dầu, gói kĩ cất trong sơn động.

Đến Phó Hồng Tuyết cũng hoài nghi hấn về sau sẽ đổi tính mà quay lại đây cư ngụ hay không.

... Mặc dù từ đây muốn đi lên rất khó khăn, nhưng từ thế giới trên đó, đi xuống cư ngụ lại rất dễ dàng.

Cùng lắm thì một tháng xuống đây một chuyến, đem theo vật dụng cần thiết, sống an tĩnh một thời gian...

Ngay lúc Phó Hồng Tuyết còn đang cúi đầu cân nhắc khi nào xuống đây ở — một già một trẻ kia sớm đã ăn ý mà đi thật xa.

Vội vàng đuổi theo, đến khi ba người rốt cuộc cùng đến chỗ vách đá, ngửa đầu nhìn đỉnh Đoạn Hồn Nhai giống như hoà cùng mây, đã cảm thấy cổ mỗi muốn gãy.

“Người chắc chắn... Chúng ta có thể trèo lên?”

Tuy rằng Phó Hồng Tuyết đã đi lên một lần, nhưng giờ phút nhìn vách núi này, Diệp Khai vẫn cứ cảm thấy chuyện này rất không chân thật.

“Lúc này chính là lúc... thử xem cái danh hiệu khinh công đệ nhất thiên hạ của ngươi.” Phó Hồng Tuyết nhướn mày, vô cùng thuận miệng khích tướng. Đối phó với Diệp Khai, hấn dù sao đã có hai lần kinh nghiệm.

Diệp Khai liền quay đầu, trợn mắt. “Một mình ta không có cách đem Thái sư phụ lên, cho nên phải cùng hợp lực.”

Phó Hồng Tuyết lấy lại bình tĩnh, sau đó cúi đầu cột vào thắt lưng của Diệp Khai một cuộn dây thừng to bản, nửa đoạn thừng cột vào lưng Yên Ba Thiên Khách, đầu cuối của dây cột vào lưng hắn.

Diệp Khai nhìn cuộn dây, cũng xem thường như nhìn hắn, rồi lại nhìn vách núi:

“Chỉ cần trên vách núi có chỗ đặt chân để mượn lực, khinh công của ta sẽ không thành vấn đề. Nhưng vách núi cao như vậy, nếu hai điểm dừng chân cách xa nhau quá, chỉ sợ nội lực của ta không đủ.”

Đi lên không thể so với nhảy xuống, nhảy xuống chỉ cần chú trọng lực vừa phải để nâng mình khỏi mặt đất một khoảng thấp, đi lên lại phải dùng hết nội lực nhảy thật cao. Nếu điểm mượn lực để nhảy cách nhau quá xa, hoặc nhảy thiếu lực tầm chừng vài phân, đều sẽ té xuống chết tốt.

Phó Hồng Tuyết lại mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng chỉ vai mình: “Lúc kiệt sức cứ dựa lên vai ta.”

Điều này rất hiển nhiên, Phó Hồng Tuyết hiện giờ nội lực đã cao hơn y một đoạn, cho nên y chỉ cần mượn lực trên vai Phó Hồng Tuyết—— chắc chắn cả hai sẽ không có vấn đề gì.

“Tốt lắm, đi thôi!”

Bị Hướng Ứng Thiên đả thương rồi rớt vực, đây là lần đầu tiên Diệp Khai có cơ hội hoạt động tay chân, vẻ mặt của y là nóng lòng muốn thử.

Ở dưới đáy vực cô liêu nửa tháng, y hiển nhiên là nhớ náo nhiệt chốn phù hoa.

Vì thế Phó Hồng Tuyết xác nhận, hạ nhai an tĩnh chỉ là ước nguyện của hắn.

“—— Thái sư phụ, người có thể không?” Hắn quay đầu lại nhìn Yên Ba Thiên Khách.

“Ta được hai người mang theo ... Chỉ cần các người không cắt đứt dây thừng, ta chắc chắn không chết.” Yên Ba Thiên Khách thật sự không có hảo khí.

Diệp Khai vốn dĩ đang làm bộ mặt oán hận cũng phải bật cười, tự nhiên biết lão nói cho ai nghe.

Vì thế y cắn môi, tinh nghịch khinh thân đi trước, dây thừng đột ngột bị kéo mạnh làm Yên Ba Thiên Khách lập tức bị nhắc lên giữa không trung, cả thời gian chuẩn bị tâm lý lão còn không có.

Phó Hồng Tuyết nén nụ cười, chỉ có thể lập tức đuổi theo, thuận tiện nhảy cao hơn y một chút, để Diệp Khai không gánh quá nhiều sức nặng.

Khinh thân từng đoạn, Diệp Khai cùng Phó Hồng Tuyết lựa lúc gần đến đỉnh Đoạn Hồn Nhai liền cùng nhau tung người toàn lực nhảy—— lúc đáp xuống, Diệp Khai thân thanh khí sáng mà rống lớn một tiếng, y rút cuộc cũng trở về nhân gian.

Phó Hồng Tuyết dùng tay chém đứt dây thừng, công Yên Ba Thiên Khách lên rồi hếch cằm với Diệp Khai:

“Chúng ta xuống trần tìm xe ngựa—— đi về Vô Gian địa ngục.”

Nửa canh giờ sau, một chiếc xe ngựa khoan khoái mà chạy ra khỏi trần, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai sóng vai ngồi ở phía trước, Yên Ba Thiên Khách nằm ở trong xe ngựa một mình.

“Ta cảm thấy...”

Diệp Khai một chân đặt trên cang xe, vuốt cằm nghĩ ngợi:

“Đem Thái sư phụ về ở cùng mẫu thân... Vô Gian địa ngục nhất định sẽ trở nên thực náo nhiệt.”

Phó Hồng Tuyết đang an tĩnh lái xe liền giật mình, không hiểu:

“... Có ý gì?”

Diệp Khai nhếch miệng nhìn hắn:

“Người cảm thấy... Lấy tính cách của mẫu thân, cùng Thái sư phụ, bọn họ có thể nhường nhịn nhau sao?”

Phó Hồng Tuyết lặng lẽ nhìn Diệp Khai, rút cuộc hiểu ra:

“... Vậy phải làm thế nào?”

Một bên là võ lâm tiền bối quái gở quái đản, một bên là ma giáo công chúa tâm cao khí ngạo, ai cũng không nguyện ý nhường nhịn, lại đều là cao thủ —— Phó Hồng Tuyết theo bản năng mà dùng tay nhu nhu huyết Thái Dương, bắt đầu cảm thấy hình như ... đau đầu.

Hắn làm sao không sớm nghĩ tới chuyện này?

Diệp Khai cười đến càng vui vẻ:

“Hoá ra cho đến giờ người đều chưa nghĩ tới chuyện này?”

Phó Hồng Tuyết không còn lời gì để nói, hắn quả thật kém nghĩ.

Hắn định, đem Thái sư phụ từ đáy vực về Vô Gian địa ngục, bọn họ một nhà hội ngộ.

Về phần Hướng Ứng Thiên, Yến Nam Phi cùng Công Tử Vũ, nếu bọn họ có thể không đến quấy rầy sinh hoạt của hắn, hắn thậm chí cũng có thể nước giếng không phạm nước sông.

Đương nhiên... Điều này cũng chỉ có thể là nếu.

Hắn tự nhiên biết rõ hơn ai hết, dù bọn họ không đi tìm mấy người này để làm phiền, thì những người này cũng sẽ tuyệt đối không buông tha cho bọn họ. Đừng nói chuyện Diệp Khai ngoài ý muốn xử lí Yến Nam Phi, chỉ cần bọn họ còn sống thì đều sẽ là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Hướng Ứng Thiên hay Công Tử Vũ cùng với Nam Cung Hiệp.

Trọng sinh rồi, hắn gặp lại những chuyện đã từng gặp, lại đối phó với những chuyện chưa từng gặp, có chút mù mờ nhưng hắn vẫn có thể đoán, đã gần đến lúc trần ai lạc định. Cho nên... hắn không muốn buông xuôi, chuyện gì cần dứt khoát, hắn sẽ không núng tay như trước.

Nghĩ rồi, Phó Hồng Tuyết lại bắt đầu tính toán chuyện khác.

Đến khi Diệp Khai vẫy tay trước mắt hắn, y mới hoảng hốt nhận ra, hồn của Phó Hồng Tuyết thoát đến cõi nào.

Kỳ thật y hoàn toàn không để ý Phó Hồng Tuyết vừa đánh xe vừa ngăn người, nhưng mà dây cương gây khiển ngựa đều bị Phó Hồng Tuyết cầm trong tay, nếu hắn không chịu quay đầu xe, bọn họ sẽ càng đi càng xa Vô gian địa ngục ...

“Diệp Khai.”

Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên quay đầu gọi y.

“Ừ?” Diệp Khai theo bản năng đáp.

“Nếu ta cho người một bộ nội công tâm pháp mạnh hơn cái người đang luyện, nhưng mà yêu cầu người hủy đi võ công trước đây... Người có nguyện ý không?”

Hắn nghiêm túc suy tư nửa ngày: lúc này đây hắn hoàn toàn không muốn để cho Diệp Khai cùng Nam Cung Linh có bất luận quan hệ gì, thậm chí hy vọng đời này của Diệp Khai không bao giờ biết năng ta là ai. Cho nên Khổng Tước sơn trang bọn họ trăm triệu lần không thể tới, Khổng Tước Linh càng không thể mượn.

Vì thế phần thắng duy nhất, chỉ còn lại tự thân công lực của hai người bọn họ.

Nếu Diệp Khai có thể cùng hắn đồng thời luyện Đại Bi Phú, như vậy lúc phối hợp động thủ, bọn họ sẽ có cơ hội thắng lớn hơn.

Diệp Khai im lặng một lát, dường như không muốn trả lời: “... Là thứ người đang luyện?”

“Đúng vậy.”

Phó Hồng Tuyết trịnh trọng nhìn y: “Nếu người nguyện ý, ta sẽ dạy người.”

Diệp Khai nhìn lại bàn tay của mình: “Nếu ta nói... Ta không nguyện ý thì sao?”

Phó Hồng Tuyết vẫn bình thản, không cần suy nghĩ:

“Vậy thừa dịp Hưởng Ứng Thiên cho rằng chúng ta đã chết, chúng ta liền trở lại Vô Gian địa ngục gia tăng luyện công. Công lực của ta càng mạnh, phần thắng lại càng lớn.”

“— hửm?”

Diệp Khai kỳ quái: “Ta cho rằng, ngươi sẽ cố gắng thuyết phục ta với ngươi đồng thời luyện chứ?”

Phó Hồng Tuyết vẫn không cần suy nghĩ:

“Ngươi có chính kiến riêng. Bất luận là chuyện gì, ta cũng sẽ không ép buộc.”

Vì thế Diệp Khai nháy mắt mấy cái, nhìn hắn nở nụ cười.

Sau một lát đưa tay chỉ chỉ vào tim mình:

“Vô công đối với ta, kỳ thật không quan trọng việc cao thấp. Mà quan trọng là... người đã dạy ta.”

Nắng vàng sáng tỏ trong con mắt to tròn của y, lung linh tuyệt đẹp:

“Cho nên, học cái gì cũng có thể. Nhưng muốn phế đi nguyên bản, ta không nguyện ý.”

Đó là sư phụ hắn dốc hết hai mươi mấy năm tâm huyết cùng yêu thương, giáo dưỡng mà thành.

Chỉ có Tiểu Lý Phi Dao Diệp Khai, mới có thể làm đồ đệ của Lý Tầm Hoan.

“Ta hiểu...” Phó Hồng Tuyết vươn tay, kéo lại mái tóc dẫm ánh nắng của y. Hắn đương nhiên hiểu. Bởi vì Diệp Khai không giống hắn.

Hắn luyện Diệt tuyệt thập tự đao, chỉ là vì báo thù. Hơn nữa mặc dù là phế bỏ nội lực nguyên bản, Diệt tuyệt thập tự đao pháp vẫn còn. Mà một thân võ công của Diệp Khai, cũng là kỳ vọng cùng kế tục của sư phụ y. Diệp Khai không phải không bỏ được, là không thể bỏ.

“... Các ngươi đang sợ đến lúc tìm được Hưởng Ứng Thiên lại đánh không lại hắn?”

Mái đầu hoa râm của Yên Ba Thiên Khách thò từ thùng xe ra, đột ngột hỏi. Phó Hồng Tuyết theo bản năng quay đầu nhìn, sau đó tìm liền dừng một nhịp đập.

... Đúng vậy, bên người bọn họ rõ ràng còn có một người tuy rằng toàn thân kinh mạch đứt đoạn, lại vô cùng hiểu rõ Hưởng Ứng Thiên, còn một tay dạy dỗ gã cùng Dương Thường Phong cơ mà.

Người khác không có khả năng đối phó Hưởng Ứng Thiên cùng Công Tử Vũ, nhưng lão hắn là có!

“Chúng ta còn sợ... Đến lúc đối mặt còn có thêm nhiều cao thủ chứ không riêng gì Hưởng Ứng Thiên.”

Vì thế suy xét một chút, Phó Hồng Tuyết mới úp mồm, không dám nói hết.

Diệp Khai bên cạnh thì thực thông minh ngậm miệng lại.

Nếu y mở miệng lúc này, Yên Ba Thiên Khách sẽ lại ngựa người mà tranh cãi cùng y, chuyện quan trọng coi như rơi vào quên lãng.

Yên Ba Thiên Khách hết nhìn Phó Hồng Tuyết lại đến Diệp Khai rồi lại quay đi.

“Hai mươi mấy năm trước, võ công của ta tuy rằng không dám nói là xưng bá vô lâm, nhưng cũng đã sáng chế ra Diệt tuyệt thập tự đao cùng Thúc Tâm Chưởng để cha ngươi và Hưởng Ứng Thiên xưng bá giang hồ. Hai người các ngươi... Đều là kỳ tài luyện võ, luyện tâm pháp đại thành... Chờ ta giáo huấn các ngươi một chút, thế nào còn sợ không đánh được cái tên Hưởng Ứng Thiên khi sư diệt tổ kia?!”

Sau khi nói xong, lão nặng nề mà “Hừ” một tiếng, lại nhanh rút vào.

Sau đó ngoài xe ngựa liền an tĩnh.

Lại sau một khắc, Phó Hồng Tuyết nói nhỏ:

“Thái sư phụ giống như là... đã có dự tính...”

Hắn cũng không chắc sẽ đánh thắng Hưởng Ứng, nhưng Yên Ba Thiên Khách thoát nhìn lại tựa hồ rất chắc chắn.

“Nếu Thái sư phụ đã có biện pháp đối phó Hường Ứng Thiên, vậy còn cái thứ quý không ra quý, người không ra người kia ... hẳn là không khó đối phó.”

Diệp Khai tuy rằng không biết rõ chuyện, nhưng y rất nhanh nắm rõ trọng điểm.

Sau đó y dừng một chút, giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ lại: “Ách... Phó Hồng Tuyết.”

“Như thế nào?”

Phó Hồng Tuyết như là đi vào cõi mộng liền theo bản năng mà giơ roi, thúc ngựa chạy càng nhanh càng tốt.

“Ta kỳ thật vừa rồi đã định nói cho người chuyện rất quan trọng này... Nhưng lại bị người cùng Thái sư phụ làm cho quên đi...”

“... Cái gì?”

Phó Hồng Tuyết theo bản năng quay đầu nhìn y, biểu tình vẫn rất mơ hồ.

Diệp Khai thấy vậy bèn trình trọng võ vai hấn, sau một mới thật thông cảm mà nói:

“... Chúng ta đi nhầm đường... Đã lâu rồi.”

Qua ba ngày trời, bọn họ mới mang được Yên Ba Thiên Khách về tới Vô Gian địa ngục.

Hoa Bạch Phụng lãnh ngạo thấy bọn họ trở về cũng không tỏ thái độ gì, bất quá nhìn thấy Yên Ba Thiên Khách được bọn họ thuận tiện tha về, ngược lại tỏ ra vài phần kinh ngạc.

“Lão ta là ai vậy?”

Hoa Bạch Phụng từ trên cao nhìn xuống Yên Ba Thiên Khách tay chân bất động, cơ thể mềm dẻo trường như rắn trên nền nhà.

Diệp Khai dùng mắt ra hiệu, Phó Hồng Tuyết hiểu ý mà mở miệng:

“Đây là sư phụ của phụ thân, là Thái sư phụ Yên Ba Thiên Khách. Chúng ta vô tình gặp lão, cho nên liền đem lão về đây.”

Hoa Bạch Phụng ngẩn ra.

Bà chưa từng gặp vị sư phụ này, chỉ nghe Thường Phong nhắc qua. Đến khi Dương Thường Phong quá thế, bà cũng không nghe tin tức gì về vị này... Lại không ngờ rằng, đột nhiên bị Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai tìm được.

“Nàng ta là tức phụ của Thường Phong?”

Yên Ba Thiên Khách quan sát Hoa Bạch Phụng một lúc lâu mới rốt cuộc hỏi ra một câu:

“Ta trước kia gặp qua tức phụ của Thường Phong... Rõ ràng không giống như vậy a?”

Trong giọng nói mang theo suy tư nghi hoặc.

Diệp Khai cùng Phó Hồng Tuyết trong lòng đồng thời “Đoàng” một tiếng, biết chuyện sắp hỏng rồi. Chuyện không phải là phụ nhân danh chính ngôn thuận của Dương Thường Phong vẫn luôn là điểm làm Hoa Bạch Phụng khó chịu, tuyệt đối không được nhắc. Nếu nhắc, bà sẽ trở mặt!

Quả nhiên, Hoa Bạch Phụng nháy mắt lạnh đi.

An tĩnh một khắc, bà miễn cưỡng ném một câu:

“Các người tự mình an bài Thái sư phụ đi.”

Nói xong liền xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

“... Con nha đầu kia làm sao vậy?”

Yên Ba Thiên Khách tuy rằng không biết bà vì cái gì đột nhiên biến sắc mặt, nhưng lão chắc chắn biết mình đã chọc cho lão bà của đồ tôn nổi điên.

Diệp Khai thở dài, bất đắc dĩ mà lắc đầu, ra hiệu bảo Phó Hồng Tuyết chăm sóc lão, y sẽ đi trấn an Hoa Bạch Phụng.

Vì thế Phó Hồng Tuyết âm thầm tìm từ thích hợp, chờ Diệp Khai đi vào, mới nói cho Yên Ba Thiên Khách:

“Thái sư phụ, bà không phải là phu nhân danh nghĩa của cha ta, nhưng là mẫu thân thân sinh Diệp Khai... Cũng nuôi lớn ta.”

Yên Ba Thiên Khách giật mình, mới bừng tỉnh đại ngộ:

“... Khó trách ta cảm thấy không giống. Nói như vậy, năm đó ta nghe nói phu nhân Thường Phong sinh hạ nhi tử, đó là người?”

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

“Không, đây không phải là mẹ ruột của ta... Cũng không phải là Dương phu nhân.”

Yên Ba Thiên Khách lập tức không nói, rõ ràng là nghe hiểu.

Vì thế Phó Hồng Tuyết dừng một chút, lại nói tiếp:

“Bà nuôi lớn ta, ta cùng Diệp Khai đều gọi là mẹ. Bà yêu cha ta, trước đây đã từng là ma giáo công chúa, danh tự Hoa Bạch Phụng... Cho nên tính cách có chút cao ngạo. Nhưng ta tin tưởng chỉ cần vì cha ta, bà cũng sẽ cùng ta cùng Diệp Khai tiếp nhận Thái sư phụ.”

Yên Ba Thiên Khách trầm ngâm một khắc, ngẩng đầu, cư nhiên xem thường hắc y như dáng vẻ của Diệp Khai:

“Ý của ngươi là, nói với ta dù sao chỗ này cũng là của con tiểu nha đầu kia, bảo ta nhường nhịn nó một chút?” Đến ngữ khí cũng giống như Diệp Khai lúc tranh cãi với hắn.

Phó Hồng Tuyết bật cười: “Thái sư phụ... Người bình thường quả nhiên là cùng Diệp Khai đấu vô mồm liên tục.”

“Hừ!”

Yên Ba Thiên Khách hừ khí, năm rộng thảng dài đều nhanh hừ thành thói quen:

“... Có thể sinh ra Diệp Khai cái tên tiểu hồ ly tinh này thì chỉ có đại hồ ly, chắc chắn không phải đèn hết dầu, ta sẽ có chừng mực!”

Mặt khác, Diệp Khai đuổi theo Hoa Bạch Phụng vào nội thất: “—— Thái sư phụ là vô tâm, người không nên tức giận.”

Hoa Bạch Phụng lạnh lùng, bị y kéo tay áo cũng không thềm quay lại:

“Ta chưa nói lão cố ý. Ta cũng không có tức giận.”

Nhưng ngữ khí kia nghe ra là: công chúa thực tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng!

Diệp Khai thầm cười, trông mắt suy tư mà chuyển nửa vòng, rốt cuộc buông bà ra:

“Chúng ta bị Hường Ứng Thiên đuổi giết, bị thương té xuống Đoạn Hồn Nhai, mới nhặt được Thái sư phụ cũng bị Hường Ứng Thiên tính kế ở đây hai mươi mấy năm.”

Đối phó với Hoa Bạch Phụng, y kỳ thật không phải là không có cách. Chỉ là trước kia trong lòng oán hận, không chịu dùng mà thôi.

Bây giờ phải lo cho Yên Ba Thiên Khách, y không thể không làm nũng với Hoa Bạch Phụng, y mới nhận ra, kì thật khúc mắc giữa y và bà cũng không sâu đậm đến vậy.

Ít nhất, y đã có thể thực bình tĩnh thậm chí có chút khoái trá mà nói chuyện cùng Hoa Bạch Phụng.

—— đối phó với người quật cường cao ngạo lại cố chấp thế này, chỉ cần lấy chuyện bà để ý ra nói là được.

Hoa Bạch Phụng nghe y nói xong, quả nhiên xoay người, ánh mắt tự giác quét khắp người y:

“Người... Các người ai bị thương? Hay là đều bị thương? Bị thương có nặng lắm không?”

Dừng một chút, nhú mảy:

“... Quả nhiên nghe cách người hô hấp giống như là đại thương mới khỏi, hai người chiếu cố chính mình như thế nào! Quả thực là hồ nháo!”

Diệp Khai nhướng mi, dùng vẻ mặt vô tội tiếp tục làm nũng:

“Dù sao hiện tại đều tốt, bị thương có cái gì nghiêm trọng đâu? Chúng ta cố gắng đem Thái sư phụ lên, lão tốt xấu cũng dạy cha một thân võ công... Ta đoán, người cũng sẽ không vì một lời vô ý mà đuổi lão đi?”

“A!”

Hoa Bạch Phụng lạnh lùng mỉm cười:

“Người nghĩ Hoa Bạch Phụng ta là ai? Cho dù lão có đắc tội ta như thế nào, lão cũng là sư phụ cha người! Hiếu đạo là cái gì còn không cần người đến dạy ta!”

“Phải rồi, phải rồi... Ta nào dám dạy người. Ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút, kết quả còn nói vậy.”

Diệp Khai vội vàng cười xin tha.

Y nhận định rất đúng, kỳ thật Hoa Bạch Phụng cùng Yên Ba Thiên Khách rất giống nhau, mạnh miệng mềm lòng.

Hoa Bạch Phụng lại lạnh lùng mà trừng mắt y, rốt cuộc cũng hạ giọng:

“Lát nữa ta sẽ bắt mạch cho hai người, rồi nói Bằng Di sắc thuốc, phải ngoan ngoãn mà uống! Lúc trước còn dám thề hứa với ta thế nào? Đồ vô dụng. Hai người lớn như vậy rồi, đi ra ngoài một chuyến liền chơi đến mức bị thương!”

Diệp Khai cũng chịu cho bà mắng nhiếc, hoàn toàn làm một nhi tử hiếu thuận, dù sao y cũng không thể quên mục đích ban đầu:

“Nhưng... lúc này ta có nhờ Bằng Di dọn một gian gian phòng, về sau để cho Thái sư phụ ở, có được không? Lão năm đó bị Hưởng Ứng Thiên ám toán, kinh mạch toàn thân đứt đoạn, không người chiếu cố. Chúng ta định để lão ở lại Vô Gian địa ngục.”

Lúc này Hoa Bạch Phụng trầm mặc tương đối lâu. Hiển nhiên sư phụ này của trượng phu, từ ánh mắt đầu tiên đã biết với bất tự không hợp bà.

Bất quá cuối cùng, bà cũng gật gật đầu:

“Được.”

Chấp nhận rồi còn như là sợ chính mình đổi ý, lại phẩy tay áo một cái, một lần nữa quay đi.

Diệp Khai nháy mắt mặt mày hớn hở, cơ hồ muốn vươn tay ôm lấy Hoa Bạch Phụng như lấy lòng sư phụ của mình, nhưng y nghĩ lại rồi thôi.

Dù sao y cùng Hoa Bạch Phụng khúc mắc nhiều năm, hai mươi mấy năm chưa từng ở chung một ngày. Y có thể làm tan sự lạnh nhạt giữa họ, nhưng không thể cùng Hoa Bạch Phụng tự nhiên ở chung.

Bất quá... Y tin là, sẽ có một ngày có thể.

Bởi vì, bọn họ đều muốn được yêu thương.

— ra khỏi phòng Hoa Bạch Phụng, vừa lúc đụng vào Phó Hồng Tuyết.

Ánh mắt hai người giao nhau, khóe miệng mở nụ cười, ngầm hiểu trong lòng.

... Hai người cứng đầu kia, xem như tạm thời hoà hoãn.

Bằng Di từ trong một gian phòng khác lao tới, bắt lấy cánh tay hai người không buông, vừa oán giận hai người đều gây, vừa nhắc nhở buổi tối nấu nhiều thứ, bọn hắn phải ăn cho hết.

Chờ dở dành Băng Di xong, nhìn bà hấp tấp chạy đi ra ngoài mua thức ăn, Diệp Khai mới duỗi mạnh thắt lưng, tiếp đó khoát vai Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu, an tĩnh nhìn bộ dáng y lười nhác ỷ lại vào mình. Đầu nghiêng vào vai hắn, hàng mi dày rũ xuống che đôi mắt thông minh, bộ dáng thực nhàn nhã.

Sau một lát, Phó Hồng Tuyết rút cuộc vươn tay, nắm nhẹ cằm y, khẽ vuốt ve:

“... Chúng ta rút cuộc trở lại.”

Kỳ thật chuyện bọn họ nên làm cũng chưa có làm xong.

Nhưng ở dưới vực sâu lâu như vậy, hắn lại cảm thấy, hắn nghĩ thông suốt rất nhiều.

Rất nhiều thứ, căn bản không cần nghĩ nhiều như vậy.

Khi nào muốn làm, sẽ đi làm.

Diệp Khai “Ba” một tiếng đẩy tay hắn ra, đến mắng chửi cũng lười:

“Phó đại hiệp, người cho là người đang đùa giỡn tiểu cô nương ở thanh lâu sao?”

Phó Hồng Tuyết vẫn duy trì tư thế kia, vừa cười vừa ôn nhu nói:

“Chúng ta cùng một chỗ đã trải qua nhiều chuyện như vậy... Người nghĩ thông suốt, nương đáp ứng, Thái sư phụ đáp ứng, chúng ta cũng đã sớm bái đường trước mộ phần cha ... Vì thế hiện tại, chúng ta rút cuộc cũng về nhà.”

Ngữ khí cùng ánh mắt ôn nhu, thậm chí ẩn ẩn lộ ra một chút nguy hiểm.

Diệp Khai suy nghĩ một lần, vẫn chưa hiểu trọng điểm ở nơi nào.

Vì thế tiếp tục hỏi hắn:

“... Cho nên?”

Phó Hồng Tuyết lần thứ hai nở nụ cười, ngữ khí hết sức nhu hòa: “Người nói xem?”

Diệp Khai lần thứ hai cúi đầu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên kinh hãi: “Chờ một chút! —— chúng ta lúc nào bái đường trước mộ phần cha?!”

Phó Hồng Tuyết cũng hơi hơi nghiêng đầu, bất động thanh sắc mà thưởng thức vẻ mặt của y, kiên nhẫn giúp y khôi phục ký ức:

“... Ngày giỗ, người cùng ta trước mộ phần, đã nói những câu gì?”

Diệp Khai lại nghiêm túc suy nghĩ một khắc, rút cuộc bừng tỉnh đại ngộ, một tay chỉ vào hắn, thần tình biết vậy chẳng làm:

“Người... Phó Hồng Tuyết, người gạt ta!”

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết cũng không che dấu, trực tiếp gạt đầu, tiếp tục nhỏ nhẹ hỏi y:

“Cho nên, bái đường ... Kế tiếp hắn là phải làm cái gì, người có biết không?”

Hắn đã từng đoán xem phản ứng của Diệp Khai, lại càng vô cùng muốn biết khi y nghe chuyện sẽ có phản ứng gì.

Diệp Khai cứng người, giống như đã bị Phó Hồng Tuyết điểm huyệt đạo.

Đứng yên thật lâu, y bỗng nhiên cứng ngắc mà xoay người, tuy dáng vẻ vẫn rất hiên ngang nhưng Phó Hồng Tuyết vẫn nhận ra y có chút rối rắm:

“... Ta đi nhìn xem Băng Di mua thức ăn đã về chưa!”

— chuồn thẳng ra cổng Vô Gian địa ngục, Diệp Khai mới đột nhiên như lửa đốt đất mà vận khinh công chạy thẳng xuống thị trấn dưới chân núi:

... Muốn mạng già y a! Trước đây đúng là y không nghĩ tới, bây giờ biết được mới hoảng hồn!

... Đối loại chuyện này y hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng y lại càng không ngờ mình cứ như vậy bị Phó Hồng Tuyết lừa gạt!

... Hiện tại xuống núi mua sách đọc thử liệu còn kịp hay không?!

Mãi cho đến giờ cơm tối, Diệp thiếu hiệp mới rút cuộc chậm chậm chậm chậm mà trở lại.

Vừa về liền phóng vào bàn vùi đầu ăn, giống như cố gắng giả thành người câm. Ánh mắt còn lấm lét, làm cả bàn ăn đều cảm thấy quỷ dị.

Và hết ba bát cơm trong vài cái, Diệp Khai ném bát chạy mất, làm cho Hoa Bạch Phụng không thể nhin được mà mắng:

“... Khó khăn lắm mới trở về một chuyến, trừ ăn cơm ra liền không thấy bóng người. Hắn coi Vô Gian địa ngục là khách điểm sao?”

Đối với cái tên tiểu tử bất tài này, bà càng lúc càng không hài lòng.

“Y đang không được tự nhiên vì chuyện ta cùng y... Chờ ngày mai thì tốt rồi, ta cam đoan.” Phó Hồng Tuyết trong lòng biết rõ ràng mà cười cười, trả lời như vậy.

Hắn có thể đại khái đoán được, Diệp Khai đến tốt cùng vội vàng làm gì.

Cơm nước xong, Phó Hồng Tuyết theo thường lệ đem đồ ăn dư thừa cho Yên Ba Thiên Khách, bài trí chỗ ở của lão thật chu đáo rồi mới bỏ đi.

Chờ đến lúc Phó Hồng Tuyết rút cuộc trở lại gian phòng của mình, liền phát hiện Diệp Khai đang ngồi ngay ngắn trên giường, biểu tình cứng ngắc, đáng vẻ cứ như đang tìm chết.

Phó Hồng Tuyết cũng không đi để ý đến y, thông thả đến bên cạnh bàn, đem một chung rượu cùng đôi chén ra.

“Người...”

Vì thế, hắn trầm đến trụ khí, Diệp Khai liền thiếu kiên nhẫn:

“Người... Không phải nói đêm nay muốn...”

“Cái gì?”

Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu.

Diệp Khai tựa hồ bị ghen một lúc lâu. Sau đó cắn môi, hét lên:

“— người không phải nói đêm nay muốn động phòng sao?!”

Làm cho y phải chuẩn bị tâm lý, còn phải chạy đến trấn trên đi mua mấy quyển sách tranh khó hiểu cùng xấu hổ vô cùng.

Bất quá nói thật, y đúng là cuống lên mới ôm chân Phật, Phật đúng là không thèm nhìn. Loại chuyện này y hoàn toàn không có kinh nghiệm thực chiến.

Lúc đối mặt Phó Hồng Tuyết... Trong lòng y ít nhiều cũng có sợ hãi.

Nhưng mà trốn tránh cũng không phải tính cách của y.

“Đúng vậy.”

Phó Hồng Tuyết cầm hai chén rượu chậm rãi đi tới, rượu hoàng lương trong chén óng ánh, hương khí nồng đậm liền tràn ngập một phòng.

Diệp Khai theo bản năng hít hít mấy cái liền phát hiện Phó Hồng Tuyết đã nhét một chung vào tay mình, sau đó khom lưng xuống, cầm một chén khác, vòng qua tay y.

Y lúc này mới chú ý tới, hai chén rượu còn buộc cả tơ hồng.

“... Rượu giao bôi?”

Tuy rằng Diệp Khai vẫn chưa thành thân, nhưng những thứ thế này y cũng đã ít nhiều nghe nói qua. Y chính là không nghĩ tới Phó Hồng Tuyết lại đã chuẩn bị.

“Uống...”

Nhìn y cầm chén rượu sững sờ, Phó Hồng Tuyết nhắc nhở.

Kết quả chưa đợi hần nói xong, Diệp Khai đã trực tiếp ngửa đầu một hơi uống hết.

“... Đừng nuốt!” Nửa câu sau chỉ có thể biến thành thế này.

Nói xong một chữ cuối cùng, hần cũng uống hết rượu của mình, sau đó vươn tay kéo Diệp Khai lại gần, đầu lưỡi cạy mở bờ môi của y, hương rượu thơm ngọt nháy mắt hoà vào nhau, miệng lưỡi giao triền.

Đến khi Diệp Khai thở dốc, y mới phát hiện ngụm rượu đó sớm đã theo yết hầu nuốt xuống hết.

“Người... Khụ, khụ...”

Y căn bản là trở tay không kịp. Nắm vạt áo của Phó Hồng Tuyết muốn mắng chửi người, lại ho khan mắng không ra.

Rất nhanh tách ra, Phó Hồng Tuyết lại lần nữa vươn người qua nhẹ nhàng hôn y, liếm khoe y vẫn còn óng ánh rượu, mới thấp giọng nói cho y biết:

“Rượu giao bôi mỗi người uống một nửa, sau đó trao đổi chén uống tiếp. Chén rượu uống xong ném xuống giường, một cái hướng miệng ra cửa, một cái úp miệng xuống đất, ý bảo trăm năm hảo hợp... Không có ai nói cho người nghe sao?”

Diệp Khai lại sững sốt, sau đó giọng liền cao lên:

“... Ta làm sao mà biết nhiều như vậy! Hơn nữa người nghe mấy thứ này ở đâu?!”

Điều này làm cho y cảm thấy bị Phó Hồng Tuyết đùa giỡn.

“... Tìm Bằng Di hỏi.”

Phó Hồng Tuyết ngược lại rất thành thật, còn không quên bước tiếp theo.

Ngồi xổm xuống giường bài bố hai chén rượu, sau đó vẫn duy trì tư thế kia mà ngẩng đầu, chậm rãi vươn tay kéo tay y.

Bị hần kéo một lúc, Diệp Khai mới hồi phục tinh thần... Kia kỳ thật là một loại tư thế chờ đợi.

Bởi vì hần quỳ, cho nên sẽ không tạo cảm giác đang thúc ép y.

Tay phải của hần cầm lấy tay phải của y, ngón cái nhẹ nhàng xoa lên mu bàn tay, bởi vì da của y ở chỗ đó thực mỏng, không lâu sau đã có chút cảm giác lạ kì.

Tên kia... rõ ràng là thực vất vả chờ đến ngày động phòng, lại cứ kiên nhẫn xem y có cảm giác bị bức ép hay không.

Chỉ có ánh mắt hần lơ đãng lướt qua cổ áo Diệp Khai, hầu kết hần sẽ ngẫu nhiên cao thấp hoạt động, mới có thể để Diệp Khai nhìn ra... Hần đúng là ẩn nhẫn khát vọng gì.

Sau đó Diệp Khai liếm liếm môi, vốn dĩ định nổi nóng, cứ như vậy hoàn toàn nóng không nổi. Y nghĩ nghĩ, lại nhìn hần một trận, bỗng nhiên liền không biết sợ mà vươn tay, kéo Phó Hồng Tuyết lên giường.

— dù sao đều đã quyết định muốn động phòng, đến rượu giao bôi cũng uống rồi, còn có cái gì mà ra vẻ nữa?

Sau đó y thực thuận lợi đề lên người Phó Hồng Tuyết, vừa nhớ lại nội dung cuốn sách vừa này, vừa cởi bỏ y phục của hắn.

Nếu Phó Hồng Tuyết không định chủ động, vậy y chủ động là được.

Về phần Phó Hồng Tuyết vì sao lại không chủ động... y không phải không hiểu, lại càng không phải là không cảm động.

Quần áo thực nhanh bị ném bỏ, Phó Hồng Tuyết nửa người trên bị y thấy hết.

Lúc đang định tiếp tục, Phó Hồng Tuyết vẫn luôn mặc y bài bố bỗng nhiên bắt lấy tay y, bình tĩnh nhìn rồi hỏi:

“Người thật xác định... Người đã chuẩn bị tốt sao?”

Kỳ thật lần đầu tiên, Diệp Khai cơ hồ không chịu thua, cùng hắn vùng tay đánh nhau, hai người đều khiến cho một thân xanh tím mới miễn cưỡng xem như bị hắn vũ lực trấn áp mới thôi.

Lần này, hắn luyến tiếc.

Hắn sẽ dẫn đường, sẽ khát cầu, nhưng hắn không muốn Diệp Khai vì hắn có chút miễn cưỡng.

“... Người làm sao lè mề như vậy? Hai đại nam nhân, động phòng liền động phòng, chẳng lẽ còn giống tiểu cô nương thẹn thùng sao?”

Diệp Khai căn bản lười liếc hắn, vùi đầu xé bỏ đai lưng.

Phó Hồng Tuyết hít một hơi thật sâu, rốt cuộc xác định Diệp Khai so với hắn còn nóng hơn.

Vì thế đột nhiên xoay người, nháy mắt cùng Diệp Khai thay đổi vị trí, trên tay phát lực xé rách y phục của Diệp Khai.

Quần áo tuy rách nhưng vẫn còn dính trên cơ thể, bờ ngực chỉ lộ một nửa cùng da thịt trơn bóng khiến đầu óc của hắn muốn nổ tung.

“—— Đây!”

Diệp Khai dùng đầu gối thúc vào bụng hắn, bắt đầu giãy dụa.

Y vốn dĩ chỉ nhìn người có vị trí ở trên trong sách, không hề nghĩ mình sẽ bị đặt ở dưới.

“Đừng động, ta sợ thất thủ lộng thương người.” Phó Hồng Tuyết kẹp chặt đùi, banh hai chân của y ra, hai tay tóm lấy tay y, hoàn toàn không chừa cho y cơ hội phản kích: “... Đây chính là lý do ta còn nghi ngại.”

“—— Phó Hồng Tuyết, người cái tên hỗn trướng!” Diệp Khai trực tiếp khai rống: “... Hoặc là ta ở trên, hoặc là đừng nghĩ tới việc động phòng!”

Đây là vấn đề về nguyên tắc, tuyệt không thỏa hiệp.

Hai tay Phó Hồng Tuyết bận giữ chặt tay y, chỉ còn cách dùng khuỷu tay chống giường, nhìn xuống y, chóp mũi cơ hồ chạm được chóp mũi y, đến hàng mi của y hắn cũng được ngắm thật rõ ràng:

“... Chờ ta nói xong câu này, ta liền sẽ thả người. Nhưng chuyện ta muốn làm, ta vẫn sẽ làm. Người muốn trở mặt muốn đánh người, ta tuyệt đối không đánh trả, cho dù bị người đánh học máu cũng tuyệt đối sẽ không dừng lại. Người làm chuyện người muốn, ta làm ta chuyện ta phải làm ... Thế nào?”

Hắn cũng hiểu, thứ uy hiếp Diệp Khai, kỳ thật cho tới bây giờ chính là hắn. Chỉ là vì ước muốn xa xỉ của hắn.

Có lẽ đến Diệp Khai cũng không thể biết rõ, y vì hắn sẽ phải trả giá đến mức nào.

Diệp Khai trợn mắt há miệng nhìn hắn một lúc lâu, dần dần bắt đầu hô hấp dồn dập, cuối cùng phát hiện lát nữa người sẽ học máu tuyệt đối là mình:

“Người... Người cái này...”

Phó Hồng Tuyết đối với y quả thực đã dùng hết chân tâm, bây giờ hắn chỉ muốn công lược tại thành!

“Phó Hồng Tuyết... Người nhớ kỹ cho ta...”

Ý tứ chính là, hiện tại y không chống đỡ được, không có nghĩa sau này y không chống đỡ được, đến khi y chống đỡ được, hẳn đừng hòng tranh với y!

“Ta nhớ rõ.”

Phó Hồng Tuyết rút cuộc nở nụ cười, hơi hơi cúi mặt hôn lên môi y, lại thì thầm với y: “Trừ bỏ chuyện vị trí. Những chuyện khác, ta sẽ theo ý người.”

Như là cầu xin, lại như là cam đoan.

Diệp Khai cắn chặt răng, rõ ràng mãnh liệt thả lỏng tay chân, cam chịu nhắm mắt lại, chỉ còn hô hấp làm ngực phập phồng, tùy ý hắt bài bố. Nếu đã đến một bước này, còn giả tạo làm trò thật là không nên.

Vì thế sau một lát, Phó Hồng Tuyết chậm rãi hạ môi, chạm vào xương quai xanh của y, nhẹ nhàng gặm cắn, sau đó đầu lưỡi ầm ập hầu hạ làn da mẫn cảm, cảm xúc kỳ dị tê dại làm cho Diệp Khai run rẩy, bất giác hừ nhẹ.

Sau đó Phó Hồng Tuyết lại đột ngột mà dừng lại.

Hắn vùi đầu vào cổ y, không hề nhúc nhích, hô hấp càng ngày càng dồn dập. Thậm chí sau một lát, còn để y ngửi ra mùi máu tươi.

Diệp Khai giật mình, theo bản năng nắm tóc Phó Hồng Tuyết kéo mặt hắn quay lại.

Sau đó y liền nhìn thấy Phó Hồng Tuyết gắt gao cắn chặt răng, trên môi chảy ra tơ máu, đầy mắt dữ dội như đang giam giữ cuồng thú, mạnh mẽ cùng khắc chế, như muốn giữ lại chút thanh tỉnh cuối cùng.

“Ta...”

Ngón tay của hắn cũng chìm vào mái tóc của Diệp Khai, răng cắn quá chặt khiến môi ánh vết máu, ánh mắt ẩn chứa nguy hiểm chưa từng có, vẫn ôn nhu ngoài sức tưởng tượng:

“Ta sợ chính mình không khống chế được... Thương tổn đến người...”

Thanh âm của hắn khàn khàn đến cơ hồ phát ra từ sâu trong yết hầu, nghiêm túc như vậy, rồi lại gian nan như vậy.

Diệp Khai lại ngơ ngẩn.

Y có thể cảm giác được Phó Hồng Tuyết đang giữ chặt một lọn tóc của mình, nhưng lại có thể cảm giác được hắn vẫn thật cẩn thận, từ lúc bắt đầu tới giờ đều chưa làm y thấy đau.

Vì thế Diệp Khai đã lại thấy đau lòng.

Sau đó một khắc, Diệp Khai mãnh liệt kéo tóc hắn xuống, hôn lên đôi môi đầy máu kia.

Chờ đến khi ném đủ, Diệp Khai mới thở dài hỏi hắn:

“Phó Hồng Tuyết... Người rút cuộc... Đợi ta bao lâu...”

—— đêm động phòng, bọn họ thực điên cuồng.

Diệp Khai cơ hồ dung túng Phó Hồng Tuyết tại trên người y muốn làm gì thì làm, trúc trắc mà chủ động phối hợp, sau đó lại kinh ngạc nhận ra mỗi một động tác nhỏ tận tâm của Phó Hồng Tuyết.

Cuối cùng thậm chí bởi vì bất mãn vì Phó Hồng Tuyết quá mức cẩn thận, y bắt đầu chủ động trêu chọc.

Niên thiếu khinh cuồng, huyết khí phương cương.

Lúc này xem mấy thứ đó, đúng là không lãng phí, y cảm thấy mình còn có thể chủ động với Phó đại hiệp. Chỉ là ý đồ phản công của Diệp thiếu hiệp cũng đã bị Phó đại hiệp bóp chết từ trong trứng nước.

Ngay lúc tình cùng lực kiệt, y hung hăng cắn một cái lên bờ vai của Phó Hồng Tuyết, dấu cắn còn có vết máu, rồi mới nhắm mắt lại mệt mỏi thiếp đi... Dù sao, có thiệt thòi gì, y cũng đã được bù đắp bằng tình nhân ôn nhu nhất trên đời này.

Chỉ là tình nhân của y cũng có được một tình nhân độc nhất vô nhị là y.

Cho nên, bọn họ sẽ như hai chén rượu bạch ngọc dưới giường, bị một sợi tơ hồng trói buộc, vững chãi trăm năm.

29. Chương 21

Sáng ngày thứ hai, lúc Phó Hồng Tuyết tỉnh lại, Diệp Khai cũng chậm rãi mở mắt ra.

Y nhìn đỉnh màn, an tĩnh trong chốc lát, bỗng nhiên đá đá hần, thâm ý hỏi: “Phó Hồng Tuyết... Người nhiều kinh nghiệm như vậy, không phải là lần đầu tiên sao?”

Trầm thấp mang nghi vấn, cũng như là khẳng định.

Phó Hồng Tuyết quay đầu đi, liền nhìn thấy lông mi y hơi rũ, sau đó lại mở to nhìn thẳng vào hần, đáy mắt long lanh cùng khuôn mặt như đang thâm nhận xét phản ứng của hần.

... Quả nhiên rất giống hồ ly giáo hoạt giơ móng vuốt rình mồi.

Phó Hồng Tuyết hứng thú nghĩ vậy, chợt phát hiện Yên Ba Thiên Khách thật sự đã nhìn rõ bản chất của Diệp Khai.

“Hết thấy kinh nghiệm của ta, đều đến từ người. Chưa từng có người thứ hai.” Vì thế Phó Hồng Tuyết kéo y lại hôn một cái, hôn xong mới thản nhiên đáp.

“Thật sao?” Đến chân mày cũng nhíu.

“Thật sự.”

Phó Hồng Tuyết nhìn y. Cảm thấy chắc chắn là hần cũng đang cau mày cau mặt như y.

Sau đó Diệp Khai xoay người đi không thềm nhìn hần, tay còn phẩy phẩy như đuổi ruồi, mặt đã vui vào gối định ngủ tiếp:

“Ta đói bụng, đi xem Băng Di sáng nay làm cái gì...”

“... rồi bưng về phòng cho người?”

Phó Hồng Tuyết vừa cười vừa nói thêm nửa câu, chậm rãi ngồi dậy, thuận tiện thổi tắt ánh nến hôm qua hần quên tắt. Nến đỏ khắc long phượng là hôm qua hần tận lực nhờ Băng Di đi mua, giờ phút này chỉ còn một mẩu, bọn hần để mặc nó cháy cả đêm.

“... Người nói sao? Người muốn cho tất cả mọi người đoán được tối hôm qua chúng ta làm cái gì sao?”

Diệp Khai miễn cưỡng mà mở một con mắt, nhìn từ cổ hần xuống bụng dưới, lại thật vừa lòng mà nhắm lại.

Phó Hồng Tuyết lần thứ hai cười nhẹ, xuống giường từ từ thu gom y phục, thông thả chuẩn bị cho cả Diệp Khai một bộ mới, rồi chính mình chỉnh tề bước ra ngoài.

Chờ hần đi rồi, Diệp Khai nằm trên giường thêm chốc lát, rốt cuộc đuổi thất lưng, biếng nhác đứng lên mặc quần áo rửa mặt.

Đến lúc y ra ngoài, tất cả mọi người đã ngồi vào bàn bắt đầu ăn điểm tâm.

Phó Hồng Tuyết rất quen thuộc mà lấy một cái chén không, một tay thay y múc cháo, một tay kia nhón cho y một cái bánh bao, chu đáo đầy qua trước mặt y.

Hoa Bạch Phụng mặt không đổi sắc cúi đầu uống canh. Băng Di lại nhìn bọn họ, vừa lộ ra vẻ mặt muốn nói lại đã bị Hoa Bạch Phụng trừng, bèn nuốt trở vào.

Ngược lại Yên Ba Thiên Khách ngồi bên cạnh chờ Phó Hồng Tuyết hầu hạ, bỗng nhiên cười nhẹ khó hiểu, làm Diệp Khai lười biếng cũng phải ngẫm nghĩ vài lần.

Ăn cơm xong, Yên Ba Thiên Khách lập tức sai Phó Hồng Tuyết xuống chân núi mua cho lão ít vật dụng.

Sau đó lão gọi Diệp Khai vào trong phòng, không cho y ngồi ghế, dứt khoát bắt y ngồi đất.

“Làm sao mà ngươi cứ phải khó chịu như vậy?”

Diệp Khai hoàn toàn theo thói quen bắt đầu muốn cãi nhau.

“Ngươi đứng cao như vậy nói chuyện với ta... ngồi ghế cũng cao hơn ta trườn dưới đất. Ngươi không hiểu cái gì gọi là kính lão sao?”

Yên Ba Thiên Khách cũng chẳng có chút hạo khí nào với y.

“Vậy được.”

Diệp Khai nghĩ nghĩ, cảm thấy lý do “Kính lão” này thực có sức thuyết phục, vì thế ngoan ngoãn ngồi xuống, một tay chống cằm nửa cười nửa không:

“Thái sư phụ, ngươi muốn nói gì... Hiện tại có thể nói chưa?”

Yên Ba Thiên Khách lại một lần “Hắc hắc” cười, bắt đầu trườn quanh y, giống như đang xem vật lạ.

“... Trên người của ta có cái gì kỳ quái sao?”

Diệp Khai buông tay, rốt cuộc bị lão nhìn đến bực.

Yên Ba Thiên Khách lại càng không nói lời nào, chuyển hai vòng, bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng hai khối chân khí bắn thẳng vào yếu huyệt của y, lập tức khiến cho Diệp Khai không thể nhúc nhích.

“Ngươi cùng Hồng Tuyết tối hôm qua... Không cần ta nói rõ ra nhỉ?”

Tuy lão lấp lửng, nhưng Diệp Khai cũng hiểu được lão có ý tứ gì.

Tường đá trong Vô Gian địa ngục kỳ thật rất cách âm, nhưng là đáng tiếc trong này lại toàn cao thủ, một tiếng động nhỏ cũng đủ hòng thoát khỏi tai bọn họ. Cho nên Yên Ba Thiên Khách, còn có Hoa Bạch Phụng, hiển nhiên cũng đã rõ ràng tối hôm qua phát sinh cái gì.

Cho dù da mặt Diệp Khai rất dày, giờ phút này cũng có chút không được tự nhiên.

Loại chuyện này... cho dù ngoài ý muốn để người khác nghe... vẫn rất xấu hổ mà.

Đáng tiếc Yên Ba Thiên Khách cũng không có y thời gian đỏ mặt, chỉ dừng một khắc, lão liền bật người nhảy lên, bay lên không chống ngược đỉnh đầu đối với đỉnh đầu của y, một cổ chân khí dứt khoát đánh vào huyệt Bách Hội quán nhập thân thể y, nhanh đến mức Diệp Khai hoàn toàn không có cơ hội phản ứng.

“—— Thái sư phụ ngươi làm gì!”

Diệp Khai cơ hồ theo bản năng thốt lên.

“—— không muốn chúng ta đồng thời tẩu hỏa nhập ma, liền cảm miệng cho ta!”

Yên Ba Thiên Khách căn bản mặc kệ y có nguyện ý hay không, còn lớn tiếng mà cảnh cáo.

Diệp Khai trở tay không kịp, cũng biết loại tình huống này còn phân tâm sẽ rất là nguy hiểm. Vì thế không thể không cường chế tâm thần, cố gắng để cho công lực Yên Ba Thiên Khách truyền tới một chút một chút mà đạo nhập kinh mạch, quy về đan điền.

—— không biết qua bao lâu, Yên Ba Thiên Khách rốt cuộc thu công, từ trên đỉnh đầu Diệp Khai nhảy xuống, chỉ đắc ý mẫm, tựa hồ tâm tình vô cùng thư sướng.

Diệp Khai cũng chậm rãi phun ra một hơi, lúc này mới mở mắt ra.

“... Thái sư phụ, ngươi đây là?”

Y không biết Yên Ba Thiên Khách truyền cho y bao nhiêu công lực, nhưng có thể chắc chắn phải qua một canh giờ rồi.

Yên Ba Thiên Khách mặc kệ y, đắc ý phát phơ đầu tóc hoa râm, vừa cười vừa bỏ đi. Đi ra cửa mới nhẹ nhàng ném lại một câu:

“— hai mươi năm công lực này là ta thay Hồng Tuyết nhà ta cho người, coi như sinh lễ!”

— từ động tĩnh tối hôm qua lão nghe được thì, ít nhất, Hồng Tuyết nhà hắn cũng đã ăn sạch tên Diệp hồ ly này. Chẳng sợ trên danh nghĩa đều là đồ tôn, áp người cùng bị áp, rất là khác nhau.

Cho nên hai mươi năm công lực này, một là để giúp bọn hắn đối phó với Hương Ứng Thiên, mà hai là để — sĩ nhục tên tiểu hồ ly kia, vậy mà để đồ tôn lão ăn không thừa xương!

... Mà sinh lễ, là của bên tân lang nha!

Vừa lòng với tính toán của mình, Yên Ba Thiên Khách trườn ra cổng chính của Vô Gian địa ngục híp mắt ngắm thái dương bên ngoài, quyết định đi tìm chỗ tắm nắng.

Trên người lão có sáu mươi năm công lực, mới vừa cho Diệp Khai hai mươi năm, cho dù không tính là nhiều, nhưng lão vẫn cảm thấy mệt.

Cho nên lão cũng không biết, ngay sau khi lão đi, Diệp Khai liền liều lĩnh vận công giải huyết.

Yên Ba Thiên Khách đúng là công lực thâm hậu, điểm huyết thật độc, Diệp Khai giải xong cũng mệt lã ra đất. Mồ hôi của y cứ thành dòng rơi xuống rồi biến mất trên nền phòng, gió thổi làm y lạnh buốt, đành cần răng ngời dậy điều tức chân khí.

“... Người làm sao lại ở trong phòng Thái sư phụ?” Rốt cuộc lúc thu công, y chợt nghe có người hỏi như vậy.

Hắn hiển nhiên đã tới từ lâu, chỉ sợ quấy rầy y luyện công nên lúc này mới cất giọng.

Diệp Khai mở mắt ra liền được Phó Hồng Tuyết lau mồ hôi cho:

“Người làm sao lại luyện công ở đây, hơn nữa... sắc mặt không tốt.”

“Không có việc gì.”

Diệp Khai lại thở một hơi, vén vạt áo đứng lên:

“Lúc này nói chuyện với Thái sư phụ. Sau đó...”

Nói tới đây, y đột ngột dừng một chút, mới nói cho hết lời:

“... Sau đó, hắn dứt khoát cho ta hai mươi năm công lực.”

Phó Hồng Tuyết sững người, một lúc mới hỏi như muốn xác nhận:

“... Hai mươi năm... Công lực?”

Sau đó mới chợt nhớ mà hỏi thêm:

“... Truyền công cho người rồi, Thái sư phụ không có việc gì đúng không?!”

Hắn còn nhớ rõ, lần trước Thái sư phụ truyền hết công lực cho hắn, cuối cùng kết quả lại là...

“Không có việc gì.”

Diệp Khai trấn an hắn:

“Thái sư phụ đã bỏ ra ngoài trước, lão còn mạnh khỏe hơn ta. Công lực của lão rất thâm hậu, chỉ cho ta hai mươi năm... Hắn là không việc gì. Người còn lo lắng thì cứ đi tìm lão về.”

Phó Hồng Tuyết gật đầu, trong đầu muốn đi tìm người, hai chân lại vẫn không chịu động.

... Diệp Khai không được tốt. Tuy rằng hắn không biết vì sao lại nghĩ thế, nhưng Diệp Khai chắc chắn không tốt.

Nghĩ một lát, hắn định đi tìm Thái sư phụ rồi quay lại gặp Diệp Khai ngay, nên quay đầu nói một câu:

“Diệp Khai... Ta biết, Thái sư phụ không cần người đồng ý đã làm như vậy, sẽ làm người có chút không thể tiếp thu...”

Nói tới đây, hắn tạm dừng một chút, tựa hồ đang lo lắng tìm từ:

“Nhưng mà, tin tưởng ta... Lão chỉ muốn tốt cho chúng ta.”

Hắn rất hiểu Diệp Khai, cho nên hắn mới biết, Yên Ba Thiên Khách đột ngột làm vậy, sẽ khiến y rất khó chấp nhận.

Diệp Khai chưa bao giờ nói mình kiêu ngạo, nhưng y vẫn rất là kiêu ngạo. Hành động như kiểu bố thí này, chắc chắn y sẽ phản đối.

Chính là Yên Ba Thiên Khách dụng tâm, làm cho bọn họ vô pháp cự tuyệt.

Sau này bọn họ còn phải đối phó với Hướng Ứng Thiên, công lực không đủ cũng là vấn đề. —— cho nên sau khi hắn nói xong, Diệp Khai rũ mi trầm ngâm:

“Thái sư phụ... Nhất định là nghe thấy chúng ta nói chuyện trên xe ngựa. Lão tuy rằng ngoài miệng vẫn luôn đối nghịch ta, nhưng trong lòng kỳ thật cũng đã sớm tiếp nhận ta. Hai mươi năm công lực này, là hắn thật tâm hy vọng chúng ta có thể bình an báo thù, ta biết.”

Sau đó, y nhìn Phó Hồng Tuyết, khẽ cười cười, lần thứ trịnh trọng lập lại một lần: “... Ta biết.”

Phó Hồng Tuyết rút cuộc thở một hơi:

“... Vậy là tốt rồi. Ta trước tìm Thái sư phụ, ta sợ lão gặp chuyện.”

“Đi đi.” Diệp Khai gật gật đầu.

Phó Hồng Tuyết lúc này mới triệt để xoay người, vội vã chạy đi.

Xác nhận Phó Hồng Tuyết đi xa rồi, Diệp Khai lần thứ hai cúi đầu, lẳng lặng nhìn tay mình.

Hai bàn tay này, đã nắm giữ công lực hai mươi năm của lão. Giống như đã có thể đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, rốt cuộc không còn sợ hãi.

Cho nên y cuối cùng cũng thu hồi tay, không nhanh không chậm mà đi ra ngoài.

—— sau đó, Diệp Khai lại mất tích cả ngày. Đến Phó Hồng Tuyết cũng không biết y đi đâu.

Sau vài ngày, Diệp Khai vẫn luôn đi sớm về trễ, trời chưa sáng đã bỏ đi, đến bữa tối mới quay lại. Lúc ăn cơm vẫn bình thường cùng Yên Ba Thiên Khách đấu võ mồm, ngẫu nhiên đùa Bạng Di đến vui vẻ, tuy không nói nhiều với Hoa Bạch Phụng nhưng cũng xem như hòa hợp, thoạt nhìn rất bình thường.

Đến một buổi sáng, Phó Hồng Tuyết nhịn không được phải kéo y lại, hỏi y mỗi ngày đi làm gì, y ngậm bánh bao, ồm ồm vài câu:

“... Luyện công a! Thái sư phụ cho hai mươi năm công lực, còn không hảo hảo luyện không phải rất ngu hay sao?”

Phó Hồng Tuyết nhíu mày: “Vậy cũng không cần liều mạng như vậy đi?”

Buổi trưa y cũng không quay lại ăn cơm, lâu lâu thuận tay mới lấy một bánh lương khô đem theo, thậm chí chẳng còn quan tâm thưởng thụ mỹ thực.

“Lâu lâu cố gắng một chút, không việc gì mà.”

Diệp Khai nhếch miệng vỗ vỗ vai hắn, vạt áo giương lên, xoay người bỏ đi.

Vì thế Phó Hồng Tuyết cũng đành thôi, ngoan ngoãn tìm một chỗ an tĩnh luyện công. Dù sao, vẫn còn một trận chiến cuối.

Thoáng chốc lại đã qua mấy ngày, giữa trưa hôm nay, Phó Hồng Tuyết đang luyện đao lại quyết định dừng ——lá cây đầy trời chậm rãi rơi, ánh đao lấp lánh vội thu vào vỏ.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, bỗng nhiên theo bản năng mà bắt đầu thâm tính toán: bọn họ tách ra luyện công đã qua bao nhiêu ngày?

Từ lúc hắn trọng sinh đến giờ, bọn họ chưa hề tách nhau ra lâu đến vậy.

Rõ ràng từ sáng tới tối vẫn cùng một nhà... Hắn lại phát hiện, vô luận hắn muốn yên tĩnh luyện công như thế nào, lòng hắn vẫn không thể yên.

—— thói quen thật là một thứ đáng sợ.

Phó Hồng Tuyết thở ra một hơi, lưu loát cắm đao vào vỏ đao sau lưng, xoay người bắt đầu đi tìm Diệp Khai.

Nếu trong lòng không yên, vậy thì đi tìm người.

Đi một lúc, hắn mới thấy —— Diệp Khai cũng không có lừa hắn, mỗi ngày đúng là đi luyện công.

Cây cối bên đường, đá lớn đá nhỏ, cả mặt đất cũng có dấu vết phi đao. Hơn nữa từ dấu vết mà phán đoán, lực đao đã kinh khủng hơn trước rất nhiều.

Lần theo dấu vết, chẳng bao lâu, hắn đã như dự đoán mà gặp được Diệp Khai ——

Sau đó Phó Hồng Tuyết lặng lẽ đứng ở nơi đó, nhìn y thật lâu —— hiện tại rõ ràng là giờ cơm trưa, Diệp Khai tựa hồ không đói, chỉ đến ngồi nghỉ dưới tàng cây.

Tịch dương gay gắt xuyên qua tán lá ... làm cho thân ảnh Diệp Khai lúc này, trở thành một Diệp Khai mà hắn rất quen thuộc. Y nghiêng đầu, khoan khoái ngồi trên cỏ, hàng mi dày rũ bóng, tất cả trong mắt hắn đều thanh bình kì lạ.

Phó Hồng Tuyết không muốn đánh động y rồi sẽ mất đi khung cảnh này, nên đành ngồi ở xa xa mà ngẩn nhìn.

Y đột nhiên một mực đưa tay lên, nhìn, rồi lại cười, như nghiệm ra gì đó. Làm Phó Hồng Tuyết cơ hồ bị nụ cười của y đánh đến bất ngờ khiến tim như ngừng đập. Diệp Khai phi dương thế này, chính là Diệp Khai mà hắn đã từng giữ không nổi.

Hắn lần đầu tiên phát hiện, hắn rõ ràng thực hiểu biết Diệp Khai, rồi lại căn bản không biết gì về y. Những gì hắn nhìn thấy, là những gì y muốn hắn thấy. Còn Diệp Khai chân thật như thế này, hắn hoàn toàn không cách gì để biết.

Cảm giác hư vô như vậy đáng sợ đến mức, hắn muốn tiến lên bắt lấy Diệp Khai, nói với y cho rõ ràng; lại sợ mình thất thố, sẽ hù dọa hay thương tổn y. Dù sao, rõ ràng Diệp Khai thật tâm muốn giấu hắn.

Phó Hồng Tuyết có chút mờ mịt lui lại một bước, nắm chặt tay mình, sau đó quay người bỏ đi. Hắn cần lãnh tĩnh một chút, cần thời gian suy nghĩ một chút... Hắn phải tìm được một loại phương pháp, có thể làm cho hắn hiểu toàn bộ con người Diệp Khai...

Vì thế đêm hôm đó, người về muộn đổi thành Phó Hồng Tuyết.

Lúc Phó Hồng Tuyết trở về, Diệp Khai đã ngủ say.

Nhưng đèn trên bàn còn sáng, còn có một bộ chén, chén nhỏ ủ trong chén lớn, mở ra thấy cơm canh còn toả hương, cảnh trí như vậy, làm tâm của hắn bình lại.

Vì thế Phó Hồng Tuyết ngồi xuống ăn cơm.... Vừa ăn vừa nhớ lại dáng vẻ của Diệp Khai lúc sáng nay. Làm sao lại có người chỉ muốn nghỉ cho người khác như vậy, còn chính mình lại tựa hồ quên mất.

Phó Hồng Tuyết ăn hết bữa, sau đó lặng yên đi tắm gội cho thật sạch, rồi mới thổi tắt ánh nến, cởi bỏ y phục, nằm xuống ôm lấy Diệp Khai.

Sáng ngày thứ hai, Diệp Khai theo thường lệ thức dậy rất sớm, khinh thủ khinh cước bắt đầu mặc quần áo.

Phó Hồng Tuyết chỉ mặc trung y, ngồi dậy khỏi giường, nhìn y đã mặc tới ngoại bào, đang thắt đai lưng:

“... Đai lưng thắt bị lệch, y phục có nếp gấp kia.”

“Sao?”

Diệp Khai theo bản năng quay đầu lại.

Phó Hồng Tuyết nhẹ đến trước mặt y, giúp y thắt lại cho tốt.

Trầm mặc một lát, tay hắn rời khỏi thắt lưng Diệp Khai, nhẹ nhàng nói:

“Không đến mười ngày, người lại gầy một vòng.” Hắn rũ mắt, gần như không mang bất luận cảm xúc gì, chỉ là thuận miệng.

“Luyện công a!” Diệp Khai vươn tay vỗ bụng mình: “Rõ ràng dạo này cơ thể sẵn chắc hơn này.”

Phó Hồng Tuyết lại trầm mặc một chút.

“Diệp Khai, ta sẽ lo lắng.” Hắn không nói nhiều, bởi vì hắn biết Diệp Khai cũng không muốn nghe.

Diệp Khai rút cuộc ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của hắn, cũng không tỏ vẻ gì, nhưng hắn biết, y hiểu.

Vì thế Diệp Khai cũng im lặng một lát, rồi nói:

“Ta sẽ không làm chuyện gì... khiến người lo lắng, ta cam đoan.”

Sau đó y lại cười. Diệp Khai thường hay như vậy, cười đến quen mắt:

“Tâm lý của ta... có một khúc mắc. Ai cũng không giúp được ta, ta chỉ có thể dựa vào chính mình. Hãy cho ta một chút thời gian, ta sẽ vượt qua.”

Phó Hồng Tuyết há miệng, tựa hồ muốn nói, lại bị Diệp Khai đi trước một bước cắt đứt:

“... Người biết, ta kiêu ngạo. Chờ ta vượt qua đi, ta sẽ nói cho người biết, khúc mắc này là gì. Nhưng hiện tại, không nên hỏi.”

Lại nhìn y một trận, Phó Hồng Tuyết rút cuộc chậm rãi gật đầu:

“Được, ta không hỏi. Nhưng mà khi nào người mệt mỏi, có thể trở về tìm ta phát tiết, cãi nhau với ta, đánh ta cũng được. Ta không có cẩn thận thông minh như người, có một số việc... Ta có thể cảm thấy được, nhưng cũng có cái ta không hiểu. Nếu người không muốn nói cho ta biết, cũng không có vấn đề gì, người chỉ cần nhớ rõ... Vô luận người như thế nào, tùy hứng thế nào, ta đều chịu được.”

Diệp thiếu hiệp nghiêng đầu, yên lặng nhìn hắn, nghe hắn nói những lời kia, nhẹ nhàng khịt mũi, đáy mắt chậm rãi ướm rồi:

“Phó Hồng Tuyết, người lại bắt đầu động kinh hả ... Người cho là người đang dở tiểu hài tử sao?”

Phó Hồng Tuyết lắc lắc đầu:

“Không.”

Hắn rút cuộc thăm tận lực bình tĩnh mà nói:

“Ta là sợ, ta gốc đến quên cho người, người lại chưa bao giờ đồng ý mở miệng nhắc nhở ta.”

Vì thế buổi sáng hôm đó, Diệp thiếu hiệp bỏ đi với đôi mắt đỏ hoe.

Phó đại hiệp bắt đầu mỗi ngày vào bữa trưa sẽ đem cơm tối cho Diệp thiếu hiệp, an tĩnh nhìn y ăn hết, sau đó lại rời đi, chưa bao giờ hỏi y một câu.

Mấy ngày sau —— Vô Gian địa ngục bắt ngờ nghênh đón hai vị khách.

Nhìn thấy hai người kia, Diệp Khai khó có thể tin mà giật mình, sau đó mãnh liệt tiến lên, một phen kéo tay một người, hung hăng bổ nhào vào lòng hắn.

Người kia cái gì đều chưa nói, chỉ mỉm cười, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng Diệp Khai.

Có chút vui mừng, có chút đau lòng, cũng có chút sùng nịch.

Một người khác đứng cạnh hắn, lại không nói một lời mà dùng ánh mắt xem xét Phó Hồng Tuyết. Xem xét xong, gật gật đầu.

Phó Hồng Tuyết cũng hơi hơi khom người, mỉm cười với y. Cung kính hành lễ.

Hai người này liền cách một khoảng lặng lặng đứng, chờ hai người kia ôm chán tách nhau ra.

... Phó Hồng Tuyết cho tới bây giờ không đã nói với Diệp Khai, hẳn vẫn luôn thực cảm kích hai người kia. Nhất là người đang ôm lấy Diệp Khai.

Tuy rằng bọn họ cùng hẳn không gặp nhau được bao lần.

Hắn kỳ thật vẫn biết, Diệp Khai rất ít khi quay về thăm họ... Chẳng qua là sợ bọn họ đau lòng mà thôi.

Cho nên lúc này đây, hẳn thật sự cảm kích bọn họ đã đến.

Hắn sẽ có dịp chứng minh cho bọn họ thấy, hải tử bọn họ thương yêu, đã có hẳn chăm sóc. Mà quan trọng hơn là —— nếu khúc mắc trong lòng Diệp Khai mà hẳn không thể tiếp cận, vậy người kia hẳn là có thể.

Đêm hôm đó, Vô Gian địa ngục dị thường náo nhiệt. Băng Di vội trước vội sau chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, Phó Hồng Tuyết sợ bà vội đến chết ngất nên đành vào bếp chuẩn bị cùng à. Đến Hoa Bạch Phụng lạnh như băng thể mà cũng phải khách khí cười vài tiếng.

Nếu trên đời này còn có người có thể làm cho bà cảm kích vậy thì chính là hai vị khách này—— là người thay bà nuôi nấng Diệp Khai, còn truyền thụ một thân võ công không tầm thường.

Diệp Khai cũng mời sư phụ vào phòng khách ngồi cùng Hoa Bạch Phụng và A Phi nói chuyện phiếm, cười đến phi dương.

“Sư phụ, hai người sao lại đến đây?” Y hỏi thật vô tư.

“Người hơn một tháng không gửi thư báo bình an, ta lo lắng, cho nên tới nhìn xem.” Lý Tầm Hoan mỉm cười, nhìn y rất sủng nịch.

“Ách...” Diệp Khai giật mình, suy nghĩ nghiêm túc một chút mới nhớ, thư bình an cuối cùng của y, chắc là gửi trước khi bảo tiêu Lý thị huynh đệ đi ... Vốn y cho rằng hơn nửa tháng có thể trở về, sau khi trở về lại gửi thư cũng không muộn.

Kết quả bọn họ lại bị thương rơi vách núi.

“Ha ha... chuyện loạn thất bát tao rất nhiều, ta quên.”

Con mắt đảo một vòng, lại nhìn sư phụ, ra chiều vô tội. Nếu mà nói thật, không biết có doạ sợ sư phụ hay không đây.

Khi còn bé luyện công nhân hạ, lúc bị Phi thúc thúc phạt, sư phụ y tuy không nói giúp, nhưng y còn quỳ, sư phụ y còn thức, cả đêm chong đèn trong thư phòng. Chuyện sai, đương nhiên phạt. Nhưng Lý Tầm Hoan còn đau lòng y, cả đêm viết giấy chỉ bảo, khiến y đi tìm Phi thúc thúc xin tha.

Sư phụ của y, còn dịu dàng hơn cả mẹ, còn có Phi thúc thúc, bình thường hoà nhã, lúc nghiêm khắc cũng rất hung dữ trách phạt giáo dưỡng y.

Băng Di đi vào phòng khách, thấy bọn họ trò chuyện, bỗng nhiên kỳ quái mà thuận miệng hỏi hẳn một câu:

“... Đó là sư phụ của Diệp Khai thiếu chủ sao? Vì sao thiếu chủ không thăm hỏi ...”

Bà còn chưa nói hết, Phó Hồng Tuyết đã mỉm cười, đơn giản hiểu bà muốn nói cái gì.

Giờ phút này bộ dáng Diệp Khai đối với sư phụ y, thoát nhìn chỉ như là đối với một hảo bằng hữu, không nhìn ra tình cảm thân mật.

“Đó là bởi vì... Mẹ cũng ở đó.”

Phó Hồng Tuyết ngẩn gợn đáp, cũng không quan tâm Băng Di có hiểu hay không.

Bởi vì Hoa Bạch Phụng còn ngồi ở đó.

Cho nên Diệp Khai cố ý khắc chế tình cảm với sư phụ, dù ánh mắt rạng rỡ của y chẳng thể lừa ai.

Không có người mẹ nào chịu nổi, đứa con của mình đối với người lạ còn thân mật hơn mình. Dù cho mẹ của bọn hắn có mạnh mẽ lạnh lùng thể nào, bà vẫn sẽ khổ sở.

Cho nên Phó Hồng Tuyết cũng chỉ tựa ở cửa phòng, lẳng lặng nhìn bọn.

Diệp Khai vẫn vừa cười vừa kể chút chuyện cho sư phụ nghe, ngẫu nhiên còn sẽ hỏi Phi thúc thúc hai câu, cũng không quên thường thường kéo Hoa Bạch Phụng vào cuộc.

Bộ dạng vui vẻ hoạt bát này, làm cho hần cảm thấy hình ảnh y mệt mỏi nằm dưới tán cây mấy ngày trước, thật sự chỉ là ảo giác.

Cơm tối làm xong, Yên Ba Thiên Khách cũng không biết từ nơi nào quay trở lại. Lão rõ ràng cảm thấy hứng thú đối với sự xuất hiện đột ngột của Lý Tầm Hoan cùng A Phi.

Sau khi biết thân phận của lão, Lý Tầm Hoan rất có cấp bậc lễ nghĩa mà dùng thân phận võ lâm hậu bối đứng lên hành lễ, vì thế A Phi cũng đứng lên theo. Sau đó lại ngồi xuống, năm người tiếp tục chuyện phiếm. Yên Ba Thiên Khách hôm nay, đặc biệt nể mặt Diệp Khai.

Dùng cơm xong, Diệp Khai vì Băng Di đã quá mệt, nên chủ động chạy tới chuẩn bị phòng cho sư phụ cùng Phi thúc thúc của y.

Phó Hồng Tuyết không cùng đi, ý muốn nhường cho sư đồ họ chút thời gian riêng.

Đến khi gần nửa đêm, Diệp Khai trở lại, Phó Hồng Tuyết đợi đã lâu trong phòng mới thăm bảo với y:

“Người trước ngủ. Ta đi trong chốc lát sẽ trở về.”

“Trễ như vậy, người đi làm gì?” Diệp Khai không hiểu.

Phó Hồng Tuyết cười cười: “Ta bắt cóc đồ đệ của sư phụ người, không phải là nên nói một lời với hần sao?”

“Này, người...”

Diệp Khai hiển nhiên không đoán được hần sẽ nói ra lời như thế, phát hoảng:

“Người cũng đâu cần gấp đến mức vào lúc này... Sẽ quấy rầy sư phụ ta cùng Phi thúc thúc nghỉ ngơi...”

Y kỳ thật chính là bị loại thái độ nghiêm trang chừng mực này của Phó Hồng Tuyết làm cho xấu hổ.

“Yên tâm, ta sẽ mau trở về, sẽ không quấy rầy sư phụ người.”

Phó Hồng Tuyết không cho y ngăn trở, nói xong liền đi ra ngoài.

Lý Tầm Hoan cùng A Phi cũng không có ngủ.

Thấy hần đến, hai người giống như là đã dự đoán được.

Phát hiện ánh mắt của hần vẫn luôn yên lặng nhìn Lý Tầm Hoan, A Phi thấu hiểu mà đứng dậy, thản nhiên nói một câu: “Ta đi ra ngoài đi một chút.” Cho bọn họ chút riêng tư.

Lúc A Phi đi qua, Phó Hồng Tuyết cảm kích mà hướng hần cười cười, A Phi lần thứ hai thản nhiên mà gạt đầu một cái.

Lý Tầm Hoan ngồi cạnh bàn thấy cảnh đó liền bật cười.

“—— người tìm ta có việc?”

Hần cười thực ôn hòa, cùng Diệp Khai cười hoàn toàn khác nhau. Nhưng khó hiểu lại có cảm giác hết như Diệp Khai.

Phó Hồng Tuyết suy xét một chút, lại nghiêm túc hành lễ:

“—— sư phụ.”

Lý Tầm Hoan lại một lần nữa cười rộ lên, nâng tay ý bảo hần ngồi xuống.

“Lúc này trong thư phòng, Diệp Khai nói rất nhiều chuyện của người cho ta.”

“Ta thực cảm kích sư phụ.”

Đây là câu nói hần đã định nói cùng Lý Tầm Hoan từ rất lâu về trước.

“Người không sợ ta phản đối các người?”

“Không sợ. Nếu trên đời này có một người yêu Diệp Khai như ta, vậy chỉ có thể là sư phụ.”

An tĩnh mà quan sát hần một khắc, Lý Tầm Hoan rút cuộc gạt đầu:

“Ta đã từng lo lắng, nhiều năm cừu hận tra tấn, sẽ làm người bị thương, cũng làm Diệp Khai bị thương. Nhưng là hiện tại nhìn đến các người, ta yên tâm. Các người trưởng thành... tốt hơn ta nghĩ.”

“Tất cả đều nhờ... Diệp Khai giáo huấn ta. Cũng là do sư phụ giáo huấn Diệp Khai.”

Hần lúc này cũng không còn cảm thấy được, thanh âm của hần kỳ thật đã phát run.

Trừ bỏ Lý Tầm Hoan, trên đời này sẽ không có người thứ hai có thể nói về Diệp Khai như hần. Hoa Bạch Phụng cũng không thể.

Diệp Khai, cùng những lo lắng mờ mịt trong lòng hần, cũng chỉ có người này mới có thể giải đáp nghi hoặc cho hần, chỉ ra một cái phương hướng cho hần.

Bởi vì bọn họ, là hai người trên đời này hiểu rõ Diệp Khai nhất.

“Sư phụ, ta đã nghĩ rằng ta hiểu được nội tâm Diệp Khai.”

Hần bình tĩnh nhìn Lý Tầm Hoan, cơ hồ không e ngại, không phải bức bách, mà là thỉnh cầu.

“Người cảm thấy... Người hiểu y còn chưa đủ?”

Lý Tầm Hoan trầm mặc một chút, hỏi lại hần.

Phó Hồng Tuyết rút cuộc rũ mắt, che giấu chua xót:

“Y rất để ý ta, cho nên... y không để ta biết toàn bộ.”

Diệp Khai có thói quen thứ gì tốt sẽ cho hần, thứ gì không tốt thì giấu đi. Y có thói quen cho, lại không có thói quen nhận.

Cho nên, ngay lúc đó Nam Cung Linh mới có thể dây dưa với y, vì Nam Cung Linh chủ động cho y cả gia bảo, cả bản thân, cho nên y không cách nào trốn tránh mà cưới nàng, nhận lấy bảo vật cùng nàng nhập gia. Kiếp này, không gặp Nam Cung Linh, không ai có thể chủ động cho Diệp Khai thứ gì.

“Diệp Khai... So mới lúc bỏ đi, gầy không ít.” Lý Tầm Hoan hiển nhiên hiểu hần đang nói cái gì.

“Bởi vì hần đi theo ta chạy ngược chạy xuôi, hơn một tháng không truyền tin báo bình an cho sư phụ, là bởi vì y bị thương, cùng ta té xuống vách núi.”

Hần biết Diệp Khai nhất định sẽ không nói cho sư phụ y chuyện này, cho nên hần nói.

“Chúng ta ở đó hơn nửa tháng, đến khi y dưỡng hảo thân thể, mới đi lên. Đi lên rồi, lại xảy ra một việc... Thái sư phụ, tính cách có chút quái gở, làm việc tương đối độc đoán. Lão xuất phát từ hảo ý, không chờ Diệp Khai đồng ý, liền tự truyền cho Diệp Khai hai mươi năm công lực. Ta biết lão thương tổn đến Diệp Khai... Nhưng không biết, Diệp Khai khúch mắc vì chuyện gì.”

“Cho nên... Người lo lắng cho nó?” Những lời này, Lý Tầm Hoan hỏi rất chậm.

“Đúng. Chỉ hơn mười ngày, y gầy đến lợi hại. Lúc đối diện với chúng ta lại vẫn vui vẻ.” Đây mới là chuyện làm cho hần lo lắng.

Nếu hần không biết y khúch mắc gì, làm sao hần có thể dỡ bỏ cùng y?

Hần biết Diệp Khai không phải không tín nhiệm hần, chỉ là... không cách gì mở miệng nói cho hần biết.

Cho nên hần tới hỏi Lý Tầm Hoan.

Lúc này Lý Tầm Hoan trầm mặc thật lâu.

Sau đó hần đứng dậy, chậm rãi đi đến bên Phó Hồng Tuyết, vươn tay vỗ nhẹ nhẹ bả vai Phó Hồng Tuyết.

” Nếu người không gặp gỡ Diệp Khai, lúc người biết thân thể các người—— người sẽ cảm thấy như thế nào?”

Phó Hồng Tuyết rũ mắt, nghiêm túc mà suy tư một khắc:

“Hận. Triệt để là hận, hận Diệp Khai, hận mẹ ta, có lẽ còn sẽ hận hết thầy trên đời này.”

Lý Tầm Hoan gật đầu: “Nhưng người gặp Diệp Khai. Y đem nhân sinh của người xoay chiều.”

Phó Hồng Tuyết không tiếp lời.

Diệp Khai đến tột cùng cho hấn nhiều hay ít, đã không có bất luận từ ngữ nào miêu tả được.

“Như vậy... Người có nghĩ tới hay không, thân thể các người, đối với Diệp Khai sẽ sinh ra ảnh hưởng gì?”

Phó Hồng Tuyết chậm rãi quay đầu lại, bình tĩnh nhìn bóng lưng của hấn, sau đó chấn động toàn thân, nháy mắt cảm thấy chính mình giống như đột nhiên nắm chắc một vật neo giữ trong sương mù.

“Người có biết, ta vì sao lại để y rời đi hay không?”

Lý Tầm Hoan rút cuộc xoay người, nhìn thẳng vào mắt của hấn hỏi:

“Diệp Khai có nói với người bao giờ chưa —— từ lúc y còn rất nhỏ, biết đến sự tồn tại của người, biết thân thể các người, y cũng đã như người, nhân sinh bị hoán đổi. Trước kia, mỗi năm vào sinh nhật của y, ta cùng A Phi đều sẽ cho y một tâm nguyện, y muốn cái gì, chúng ta liền cố gắng hoàn thành. Đến khi y mười ba tuổi, y bỗng nhiên nói với chúng ta, y cái gì cũng không muốn. Y sẽ cố gắng mà báo đáp chúng ta.”

“Diệp Khai khi còn bé, thực nghịch ngợm. Bởi vì bên người không có cha mẹ, cho nên ta đành phải yêu thương y gấp đôi. Chỉ là vào năm đó, y thay đổi rất nhiều. Tuy bề ngoài vẫn vui vẻ khoái hoạt, nhưng thâm tâm đã bắt đầu mất đi vẻ nghịch ngợm đó, dứt khoát luyện võ, luyện đến mức sức cùng lực kiệt, để có thể đi bù đắp cho người.”

Nhìn thấy đau đớn rõ ràng hiện ra trên mặt Phó Hồng Tuyết, Lý Tầm Hoan lần thứ hai vươn tay, vỗ vỗ vai hấn:

“Cho nên, ta đành để nó rời đi. Ta chỉ có một đồ đệ, lại chính tay nuôi dưỡng nó nên người, nên tất nhiên ta so với ai khác càng lo lắng cho nó hơn. Nhưng mà nếu Diệp Khai không tìm được người để cởi bỏ bế tắc, sớm hay muộn gì y cũng sẽ suy sụp.”

Lý Tầm Hoan vỗ không dùng lực, bả vai Phó Hồng Tuyết lại đau đến phát run.

“Nhiều năm như vậy... ba người chúng ta, không ai có thể vui trọn vẹn.”

Đúng vậy... Nguyên lai, ai cũng đau đớn cả.

Hấn chưa từng nghĩ, Diệp Khai mười ba tuổi, sẽ thế nào mà vì một hài tử khác, quyết tâm đến vậy. Nhưng may mắn là, Diệp Khai đã tìm được hấn.

Nhưng, sẽ có ai đi tìm Diệp Khai?

“Từ lúc hiểu chuyện, y cũng sẽ sợ hãi. Y sợ hãi việc phải mang nợ người khác, y sợ không đủ sức trả. Người có quyền hận, oán, bởi vì người gánh vác thứ không phải số mệnh của người.”

Nói tới đây, Lý Tầm Hoan tạm dừng một chút, Phó Hồng Tuyết có thể nghe ra trong giọng nói của hấn ẩn nhẫn đau đớn:

“Còn y... không thể oán, cũng không thể hận, bởi vì... y là người được lợi.”

Những lời cuối cùng này, giống như đao, gắt gao mà cắm vào trong lòng Phó Hồng Tuyết.

Cho nên, y chỉ có thể cố gắng cười. Cười để che mắt Lý Tầm Hoan, không cho bất cứ ai biết y đau đớn cái gì.

“Y chỉ duy nhất oán hận Hoa công chúa... Nhưng cái y oán hận chính là, nàng không có đối tốt với người. Y vẫn luôn hy vọng, Hoa công chúa có thể xem người là con nàng. Còn y, trả hết cho người xong, ai cũng quên y đi là được ...”

Chính là hiểu đồ đệ mình đau đớn, cho nên Lý Tầm Hoan mặc dù không muốn, vẫn để cho y đi tìm Phó Hồng Tuyết.

Tâm bệnh cũng giống như thuốc độc, không để cho y tự chữa trị, y chắc chắn sẽ đau đớn đến chết.

Cho nên, hấn đánh cuộc một phen này. May mắn là, hấn đánh cuộc thắng.

Chỉ có hai người mang cùng một vết thương mới có thể hiểu rõ, phải bằng bó cho đối phương thế nào.

Phó Hồng Tuyết không muốn khóc, lại càng không tưởng tượng được Lý Tầm Hoan sẽ khóc. Nhưng một giọt nước mắt của Lý Tầm Hoan lại đột ngột rơi.

“Nếu người để ý một chút, liền sẽ biết, y chưa từng bởi vì chính mình mà đi oán hận bất luận kẻ nào. Bởi vì y nghĩ rằng mình không có quyền ... y còn một món nợ phải trả.”

“Đứa học trò này của ta... Sẽ vì người khác rơi lệ, lại chưa bao giờ vì chính mình rơi lệ; sẽ vì người khác oán hận, lại chưa bao giờ vì mình oán hận. Cho nên, y chắc chắn sẽ hiểu được ý tốt của Thái sư phụ. Chỉ là... Thái sư phụ vừa vận dụng phải nỗi đau của y, làm y không thể cư xử bình thường... Bởi vì y đau.”

Thanh âm của Lý Tầm Hoan, không hề giống giang hồ truyền kỳ Tiểu Lý Phi Dao, càng làm cho Phó Hồng Tuyết đau đến tột đỉnh.

Cái miệng của hấn hép hép, cố gắng hai lần lại đều không phát ra nổi thanh âm, chỉ có khàn khàn lên tiếng:

“Y... Chỉ là...”

Hoa Bạch Phụng cho y cuộc sống thanh thoi, lại đã làm y nặng lòng nhiều năm như vậy. Không thể trách Hoa Bạch Phụng, không thể than thở với Lý Tầm Hoan, y chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Bây giờ, lại thêm một cái lợi, lại thêm một lần mang nợ nhân gia.

Lý Tầm Hoan vẫn nhìn hấn. Lời hấn muốn nói, rốt cuộc nói xong:

“Ta đêm nay nói cho người biết nhiều như vậy, chính là muốn người hiểu... Kỳ thật, người cho tới nay nhìn Diệp Khai phi dương, thật sự không phải là bản chất của y. Trong lòng y cũng có vết sẹo, cũng có sự sợ hãi, ta biết, ta cũng đau lòng, nhưng ta lại không giúp được y.”

Phó Hồng Tuyết cũng thầm thở một hơi, nhắm mắt lại, triệt để che dấu thủy tích trong khoé mi:

“... Cho tới nay, đều là Diệp Khai dẫn dắt ta, từng bước một từ chỗ tăm tối đến nơi minh bạch. Sư phụ, cảm ơn người. Cho nên lúc này đây, đến lượt ta chăm sóc y.”

30. Chương 22

Lúc trở về, Diệp Khai đang cúi đầu, dùng ngón tay đùa giỡn ánh nến trên bàn.

“... Người đi hỏi sư phụ ta chuyện gì?”

Nhìn thấy hấn trở về, Diệp Khai ngẩng đầu, lười biếng cười.

“Làm sao người biết ta đi tìm sư phụ người?”

Phó Hồng Tuyết dừng một chút, chậm rãi đi tới.

“Việc này còn phải đoán sao?”

Diệp Khai ngồi ngay ngắn lại.

Vì thế Phó Hồng Tuyết cũng vuốt thẳng vạt áo, ngồi xuống:

“Đến hỏi mấy chuyện... Người không chịu nói cho ta biết.”

Hấn nguyên bản cũng không tính gạt Diệp Khai.

Diệp Khai lại cười, an tĩnh một khắc, mới nhìn hấn: “Thực xin lỗi.”

Phó Hồng Tuyết nhấp nhấp khoé môi, định nói gì đó, lại bị y cắt ngang. “Ta không phải để tâm vào chuyện vụn vặt, cũng không phải không linh hội được hảo ý của Thái sư phụ... Ta chỉ là...”

Phó Hồng Tuyết bất đắc dĩ, đầu óc chưa kịp phản ứng, tay đã bắt lấy chéo áo của Diệp Khai, dùng sức kéo người qua mà hôn. Hôn chưa đủ, tay hấn sờ soạng eo, miệng chuyển đến bên tai thầm thì:

“... Người vừa rồi muốn nói cái gì?”

Khàn khàn nói, hơi thở thổi nhẹ bên tai y, nghe ra chút đau lòng.

“... Thực xin lỗi.” Diệp Khai biết, chính mình làm hắn lo lắng.

Cho nên ra tay so với hắn còn mạnh hơn, ôm lấy lưng hắn, tiếp tục hôn.

“... Lại cho ta một chút thời gian, thực nhanh sẽ tốt thôi... Ta cam đoan.”

Khi môi chạm môi, lời nói trở thành vô nghĩa.

Phó Hồng Tuyết mở mắt ra, chậm rãi buông y ra, nghiêm túc nói. “Diệp Khai —— người chưa từng đòi hỏi cái gì.”

... Diệp Khai lúc này, hay Diệp Khai trước kia, đều chưa từng.

Nếu Diệp Khai có yêu cầu cái gì, cũng là để cho hắn, không phải cho y.

Hắn đến hôm nay, mới phát hiện sự thật này.

“Hai người ở chung... Không phải là như vậy.”

Phó Hồng Tuyết áp phía trên Diệp Khai, hơi cúi đầu, bình tĩnh nhìn y.

“Người đã nói, người yêu ta. Nhưng yêu không phải là chỉ cho đi mà không chịu nhận lại. Yêu như vậy, quá mệt mỏi, mệt đến vô pháp trường cửu. Cuộc đời dài như vậy... Nếu như không đòi hỏi nhau, nhân nhượng nhau, làm sao lâu bền được? Người yêu ta, là bởi vì trong mắt người ta không có bất luận khuyết điểm gì sao?”

Diệp Khai trầm mặc một chút, thành thật nói cho hắn biết:

“Người tuyệt đối không hoàn mỹ, mặt than, không thú vị, đối phó với ta thì ranh ma, gặp chuyện lại trở nên ngu ngốc. Nhưng mà, người đại khái là một người duy nhất trên đời này, sẽ nói với ta...’Ta chưa bao giờ yêu cầu người, như vậy không được.’”

Cho nên, mặc kệ lại bị hắn lôi kéo nghiêng ngã lão đảo, có bao nhiêu người ngăn trở, những nguy hiểm phía trước rình rập, y cũng nguyện ý đem nửa đời giao vào tay người này.

“Như vậy, người rõ ràng đã biết,... Người chưa bao giờ thiếu ta. Nhưng vì cái gì, lại còn khúc mắc như vậy?”

Lúc nói lời này, tay phải của Phó Hồng Tuyết chậm rãi chuyển qua bên trái ngực của Diệp Khai, cảm giác bên trong nhảy lên, cũng nhớ nơi đó đã từng có một vết thương chí mạng.

Diệp Khai vuốt nhẹ từ bờ vai hắn xuống, bắt lấy tay hắn.

“Ta...”

Y biết lỗi, bèn nhoẻn cười, ngữ khí đậm đến thực bình tĩnh, tận lực bình tĩnh.

“... Ta tựa như người sợ rắn, tuy rắn đã trườn đi, ta biết, ta vẫn sợ.”

Bình tĩnh tự chế giễu, nói cho hắn hiểu.

“... Người sợ hãi cái gì?”

Phó Hồng Tuyết cũng dừng một chút, sau đó cố ý hỏi.

Kỳ thật, hắn chỉ là muốn Diệp Khai, cứ thế nói hết ra. Nếu không nói ra, khúc mắc kia chỉ sợ càng trầm trọng.

Hắn kỳ thật cũng không rất biết khuyên nhủ người, lại có một tình nhân quá thông minh cẩn thận. Rất nhiều chuyện xảy ra, bọn hắn đã làm thành thói quen ngầm hiểu. Nên khúc mắc này, Diệp Khai chôn giấu quá sâu, hại hắn mù mờ.

Lúc trước, Diệp Khai buồn khổ, chỉ có thể xách vò rượu ra mộ Dương Thường Phong, tiếng được tiếng mất tâm sự. Bây giờ, hắn không muốn y khổ sở như thế

Diệp Khai rũ mắt, không dám đối diện với hắn.

“Ta nói rồi, ta sợ... Ta sợ ta có dục vọng, muốn thứ không nên, cũng không thể muốn.”

Những lời này, y đích xác đã từng nói qua. Vào cái đêm hắn thấy y tâm sự với phi đao của mình.

“Trên đời này, không có tình yêu vô duyên vô cớ, cũng không có vô duyên vô cớ hận thù. Bởi vì ta thay thế người, cho nên người mới bù đắp cho ta; bởi vì người bù đắp cho ta, cho nên ta mới yêu người; bởi vì ta yêu người, cho nên người lại tốt với ta gấp bội... Bởi vì người ngoài miệng chưa bao giờ nói, nhưng lại sẵn sàng Thái sư phụ, cho nên Thái sư phụ ngoài miệng cũng không chịu nói, lại từ trong đáy lòng tiếp nhận người. Thái sư phụ cho ra hai mươi năm công lực, không là bởi vì người là nhi tử của cha, cũng không phải bởi vì người là tình nhân của ta... Mà là bởi vì, lão biết, người đấu võ mồm với lão, cũng nhất định sẽ đối tốt với lão. Người xứng đáng mà.”

Phó Hồng Tuyết nhìn y rũ mắt, bèn thở dài, thấp giọng hỏi y:

“Người rõ ràng là một người thông minh như vậy... Tại sao lý lẽ đơn giản như vậy mà vẫn cứ đầu không hiểu?”

Bởi vì y bao dung, nên nhân gia đối với y ưu ái. Y thông minh nhất thế, nên đơn giản lấy lòng nhân gia.

Cho nên, chuyện này có gì không tốt?

Vẫn luôn chờ đến khi Diệp Khai lần thứ hai nhìn hắn, đáy mắt y rõ ràng đã tràn đầy thủy tích, trong veo đến lạ. — Phó Hồng Tuyết ngơ ngẩn.

Hắn cảm thấy, đáng lý ra Diệp Khai có lẽ đã khóc rồi. Tựa như trước kia mỗi lần hắn nói cùng Diệp Khai như thế.

Nhưng lúc này đây — Nói ra khúc mắc như vậy, Diệp Khai lại bình tĩnh đến mức, không rơi lệ.

Sau đó, Diệp Khai nói cho hắn biết:

“... Kỳ thật, ta mệt chết đi. Ta vốn là quyết định, vô luận phát sinh chuyện gì, cũng chỉ có thể để ta tự gánh vác. Không ràng buộc bất luận kẻ nào, không thuận bất luận kẻ nào, cũng không nợ bất luận kẻ nào. Nhìn người khác giúp đỡ lẫn nhau, ta cũng sẽ hâm mộ... nhưng ta không muốn nợ ân tình.”

Nói rất đơn giản, lòng lại nặng nề.

“Ta... hiểu.”

Cho nên, Phó Hồng Tuyết cũng hiểu ra, thói quen đơn độc của Diệp Khai hoá ra là hình thành thế này.

“Ta đuổi theo người, chỉ là muốn trả lại cho người. Ta cũng cho tới bây giờ chưa từng đoán được, người sẽ yêu ta... Kỳ thật lúc ban đầu, chỉ là bởi vì người muốn, cho nên ta liền theo bản năng mà làm theo, cái gì khác ta đều không nghĩ. Cuối cùng lại phát hiện ... thật ra, ta cũng muốn. Dù trước đây ta có giả tạo cười đùa thế nào, thì bây giờ, ta cũng đã có thể vui vẻ thật sự ...”

Y nhẹ nhàng nháy mắt mấy cái, nhếch khóe môi, nước mắt cuối cùng cũng rơi.

“Cho nên... Ta chỉ là khúc mắc quá sâu, cần thời gian làm quen. Thái sư phụ hành động bất ngờ quá... làm ta có chút không thể quen được.”

“Vì thế nên ...?”

Phó Hồng Tuyết hai tay ôm lấy thắt lưng y, cũng thấp giọng hỏi.

Hắn rõ ràng biết, Diệp Khai muốn nói điều gì.

“Vì thế... Cảm ơn người.”

Diệp Khai nghiêng nghiêng đầu, vừa khóc vừa cười, nhìn rất ngớ ngẩn.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc một khắc rồi cũng cười, chậm rãi cúi đầu, khoảng cách của hai người từ từ ngắn lại.

Nụ hôn này. Hết sức triền miên.

Đêm đó, lưu luyến mê loạn điên cuồng, Diệp Khai bỗng nhiên nghe thấy Phó Hồng Tuyết thì thầm:

“Người vĩnh viễn không thể hiểu được điều này đâu... Ta thật sự cảm tạ trời xanh, để ta có thể cùng người cưỡi bỏ khúc mắc...”

Sáng hôm sau, Diệp Khai nhắm mắt lại đuổi tứ chi, thở một hơi sảng khoái, cảm thấy gánh nặng nhiều năm tiêu tán, vui vẻ cực kì.

Phó Hồng Tuyết bên cạnh tựa hồ là bị y đập cho rơi xuống đất, lật đật ngồi dậy hôn y một cái. Tóc rũ xuống làm ngứa Diệp Khai, kết quả bị Diệp Khai kéo xuống, áp lên hôn thêm một cái nữa.

“Mặc quần áo!”

Y nhanh nhẹn thấy cho hấn bộ y phục, Phó Hồng Tuyết bật cười:

“—— tâm tình thực tốt?”

“Tốt đến mức có thể bay lên trời!”

Diệp Khai quay đầu lại nhìn hấn, tóc mai dưới nắng quả thật là mi phi sắc vũ.

Sau đó Phó Hồng Tuyết bình tĩnh chỉnh trang, nghiêm túc nói:

“... Đêm mai ta sẽ làm đến tâm tình người càng tốt.”

Diệp Khai nháy mắt ra tay, một chiếc khăn mặt ẩm ướt bay đến đập vào mặt Phó Hồng Tuyết.

“Cho người rửa mặt!”

Dùng phi đao, động tác quả nhiên là nhanh đến khó lường. Phó Hồng Tuyết cơ hồ không thấy y lúc nào đổ trà vào khăn, lúc nào ném hấn.

Cho nên Phó Hồng Tuyết thật tâm cảm thấy, nếu ngày nào bọn họ thoát ải giang hồ, Diệp Khai hoàn toàn có thể đi làm ảo thuật kiếm tiền. Hấn chỉ cần phụ trách ở bên cạnh nâng đồng đánh la thanh rao mời mà thôi.

Chờ Diệp Khai ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài, liền gặp sư phụ y ở trong đại sảnh chờ sẵn.

Lý Tầm Hoan đứng ở tại chỗ nhìn y, mỉm cười:

“Xem ra... Tối hôm qua hàn huyền không ít.”

Diệp Khai giật mình, cắn cắn môi, cuối cùng nhịn không được, một bước vọt qua nhào lên ôm lấy sư phụ.

“Đem người giao cho hấn, sư phụ thực yên tâm.”

Diệp Khai đang ôm, nghe thế liền buông ra. Nhìn thấy người đi đến đứng sau Lý Tầm Hoan, liền học theo sư phụ mà cọt nhả một câu:

“Tựa như đem sư phụ giao cho Phi thúc thúc... Ta rất yên tâm.”

A Phi mặt không đổi sắc, theo thói quen mà gật đầu Phó Hồng Tuyết ngắn gọn nói một câu:

“Nhanh đi ăn cơm. Ăn xong rồi, ta cùng các người đi luyện công.”

Nếu rảnh rỗi quá thì chẳng thà lôi hai tên tiểu tử này ra võ luyện, vừa bận rộn, vừa chắc chắn bình an cho chúng sau này.

“—— ta cũng đi!”

Không biết Yên Ba Thiên Khách từ khi nào trườn ra, cũng lớn tiếng nói một câu.

Hai mươi năm công lực kia của lão không thể lãng phí.

Quan trọng hơn là, hai cái đứa đồ tôn này của lão... Không, phải là, là một hảo đồ tôn cùng một tên tiểu tử thú kia, cũng phải hoàn hoàn chỉnh chỉnh mà thay lão thanh lý môn hộ, sau đó về sống bình yên cùng lão.

Diệp Khai làm bộ làm tịch cười, quay đầu nhún nhún vai với Phó Hồng Tuyết:

“Ba quân ngục... Nhiệm vụ gian khổ a.”

“Người sai. Là bốn.”

Phó Hồng Tuyết bình tĩnh mà sửa y:

“Còn có nương.”

“Trời ạ...”

Bốn cao thủ, thay nhau ra trận, ai cũng không nương tay.

Trừ bỏ nghỉ ngơi lại sức, bọn họ hoàn toàn không cho bọn hắc thông thả, làm Băng Di đưa cơm vừa thấy liền đau lòng.

Lý Tầm Hoan cùng Yên Ba Thiên Khách bắt đầu huấn luyện bọn họ phối hợp.

Nếu chỉ dựa vào vũ lực, bọn họ hoàn toàn không thể thắng Hưởng Ứng Thiên cùng Mị Ảnh.

Cũng không phải là không có ai nhắc tới việc đến Khổng Tước sơn trang mượn Khổng Tước Linh. Nhưng Phó Hồng Tuyết trầm mặc, Diệp Khai liền mở miệng phủ quyết. Y không biết Phó Hồng Tuyết vì cái gì không nguyện ý. Nhưng y tuyệt đối sẽ theo nguyện vọng của Phó Hồng Tuyết.

“Diệp Khai cái tên tiểu tử kia, người có nguyện ý học Diệt tuyệt thập tự đao không?”

Yên Ba Thiên Khách đột nhiên hỏi.

Diệp Khai ngẩn ra, nhìn về phía lão. Y hoàn toàn không nghĩ đến.

Càng không nghĩ, có một ngày Yên Ba Thiên Khách sẽ hỏi y như vậy.

“Người không cần luyện thành thực Diệt tuyệt thập tự, thậm chí không cần thật sự thông thạo hết các chiêu thức. Người chỉ cần làm quen với cảm giác dùng đao, sau đó võ công bản thân tự khắc dung hoà.”

Yên Ba Thiên Khách nói giản lược, Lý Tầm Hoan cùng A Phi liền hoàn toàn hiểu được ý tứ của lão:

“Diệp Khai, nếu bàn về sức bền, người không bằng Hồng Tuyết. Nhưng chỉ luận mưu lược, người lại có ưu thế hơn. Diệt tuyệt thập tự đao pháp, không phải toàn bộ đều trọng sức, có một vài phần cần mưu lược. Người có thể nắm vững, sẽ phối hợp với Phó Hồng Tuyết ăn ý hơn.”

Diệp Khai nhướng nhướng mày, cũng quay đầu nhìn lại Phó Hồng Tuyết, đáy mắt lộ ra tinh quang, đều là hứng thú cùng nóng lòng muốn thử.

“—— các người cứ hảo hảo luyện đi.” Có ba vị cao thủ dốc lòng chỉ giáo nhi tử, Hoa Bạch Phụng cảm thấy mình có thể rút lui.

Oán hận, chấp niệm, báo thù, trong giờ phút này nhẹ như mây bay.

... Nơi này cách mộ phần Dương Thường Phong kỳ thật cũng không xa.

Hoa Bạch Phụng ngẩng đầu nhìn bốn phía núi rừng xanh biếc, qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên phát hiện... Kỳ thật, Dương Thường Phong đi rồi, nó vẫn tiên diễm thanh thoát.

Băng Di bước theo kịp, im lặng cùng đi một đoạn. Hoa Bạch Phụng bỗng nhiên mở miệng hỏi:

“Người nói... Nếu ta hiện tại liền mang theo bọn họ thoát ỉn núi rừng, Thường Phong sẽ tha thứ cho ta không?”

Băng Di trầm mặc một trận, thành thật mà trả lời:

“Trừ phi để hai vị thiếu chủ giả chết, không giao thiệp với giang hồ. Nếu không, cừu gia sẽ không buông tha.”

Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai có thể buông bỏ cừu hận, nhưng chắc chắn không nguyện ý giả chết.

Hai vị thiếu chủ của bà, tuy rằng chưa từng tiên y nô mã, lại là niên thiếu phi dương thanh danh cao thủ. Bất bộn họ cúi đầu sống như vậy, chẳng thà để bộn họ liều mạng đấu một trận thống khoái.

Tuy rằng có thể đi không trở lại, ít nhất cũng không tiếc nuôi.

Vì thế Hoa Bạch Phụng cười cười, tự giễu cúi đầu:

“Ta quả nhiên là già rồi... Cư nhiên sẽ ý tưởng hoang đường như vậy.”

“Không, công chúa.”

Bằng Di dừng một chút, mới nói:

“Người đang tỉnh ngộ... kì thật, có rất nhiều thứ quan trọng đã bị người bỏ quên.”

“A.”

Hoa Bạch Phụng không rõ mà cười cười, rốt cuộc không lại nói chuyện, bắt đầu quay lại Vô Gian địa ngục.

—— đến khi, bà thấy hai thân ảnh xa lạ ngoài cửa Vô Gian địa ngục.

“Các người là ai?”

Đối với người xa lạ, Hoa Bạch Phụng theo bản năng tràn ngập cảnh giác. Đặc biệt loại người xa lạ chủ động tìm tới cửa này.

“Tại hạ —— Minh Nguyệt Tâm. Cầu kiến Hoa công chúa.”

Người nữ nhân thân hình thon dài, bạch y phiêu tán, tựa hồ xuất trần.

Nam tử kế bên lại chỉ tựa tiểu hài, tuy khuôn mặt phong trần, cũng trầm giọng:

“Ta là bằng hữu của nàng, Tước Nô.”

“... Ta không quen biết các người.” Hoa Bạch Phụng nói chuyện không hề khách khí.

Minh Nguyệt Tâm lại không thềm để ý chút nào, vẫn cười đến cực kỳ vân đạm phong thanh:

“Hoa công chúa đích thực không biết chúng ta. Mà chúng ta kỳ thật chỉ là muốn xác nhận một chút... Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai, có phải đã chết hay không.”

Tim Hoa Bạch Phụng giật thót, nháy mắt lui nửa bước, giơ tay lên định động thủ.

Lại giả bất thiện.

Minh Nguyệt Tâm vẫn không nhúc nhích, giống như nhìn không ra sát ý, hoàn toàn không phòng vệ mà tiếp tục nói:

“Công chúa không cần lo lắng, ta tuyệt đối không phải địch nhân. Vị bằng hữu bên cạnh ta, đã từ Hưởng Ứng Thiên nghe ra chuyện Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai bị đánh rớt xuống vực, chắc chắn tử mệnh. Nhưng ta lại cảm thấy... Lấy võ công cùng cơ trí của bộn họ, hẳn là không dễ dàng như vậy. Cho nên ta đến, cầu kiến Hoa công chúa. Nếu bộn họ không chết, vậy... Ta có chuyện muốn nói cùng bộn họ.”

“Ta dựa vào cái gì tin tưởng người?” Hoàn toàn không kiêng nể.

Hai người xa lạ, bỗng nhiên tới cửa hỏi chuyện Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai, lại tràn đầy tự tin, bộn họ nhất định sẽ trả lời.

Hoa Bạch Phụng chợt phát hiện, nguyên lai trên giang hồ, nữ nhân tự tin đến cơ hồ cuồng vọng không chỉ có mình bà.

“Công chúa không cần tin tưởng ta. Chỉ cần đem lời của ta truyền đạt cho Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai, để bộn họ quyết định.”

Hoa Bạch Phụng trầm ngâm một chút, cuối cùng phát tay áo quay về Vô Gian địa ngục.

Chờ khi Vô Gian địa ngục đóng lại, Tước Nô tài ngẩng đầu hỏi Minh Nguyệt Tâm:

“Người có nắm chắc... Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai nhất định sẽ hợp tác với người?”

Minh Nguyệt Tâm hơi hơi gục đầu xuống, vẻ tự tin khi nãy tan biến:

“Tự tay giết Yến Nam Phi rồi, người cảm thấy ta còn có đường lui sao?”

Nàng trước kia chưa từng nghĩ đến, nam nhân nàng một tay giúp đỡ, lại không có lúc nào là không muốn thoát khỏi nàng, thậm chí mơ ước địa vị của nàng tại Vân Thiên Đỉnh. Hắn vẫn luôn che giấu đến hoàn hảo.

Đến khi Hưởng Ứng Thiên cùng hợp tác với Tước Nô, Tước Nô xuất hiện trong cuộc đời nàng.

Nam nhân này, thân thể có chút khuyết điểm, lại dị thường chấp nhất nàng. Sau đó, thần thông quảng đại lặng lẽ giúp nàng tra ra rất nhiều chuyện Yến Nam Phi từng lén lút làm sau lưng nàng.

Vì thế, cuối cùng nàng chết tâm, bạo phát với Yến Nam Phi.

Nàng cũng chưa bao giờ ngờ, công sức của nàng trong mắt Yến Nam Phi lại là bổ thí giày xéo tôn nghiêm của gã. Mà thứ làm cho Yến Nam Phi phẫn nộ chính là, nàng cứ nhiên tin tưởng Tước Nô, mà không chịu tin tưởng gã.

Kết quả nàng tỉnh lặng, định bình tâm thì Yến Nam Phi lại động thủ trước.

Gã định đem chứng cứ mang ý đồ thoát khỏi Công Tử Vũ của nàng đến Vân Thiên Đỉnh, tiên hạ thủ vi cường.

Gã vừa sợ nữ nhân này, lại nằm mộng cũng muốn có được nữ nhân này. Nếu tín nhiệm cùng tình cảm nàng chung quy đều cho người khác, vậy gã tình nguyện tự tay hủy nàng.

Nàng cái gì cũng không kịp nghĩ, chỉ có thể tự vệ, rồi lỡ tay đánh chết Yến Nam Phi. Một khắc kia, nàng biết... Nàng đã không có đường lui.

Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai luyện công trở về, xa xa nhìn thấy Minh Nguyệt Tâm kiên nhẫn chờ đợi trước Vô Gian địa ngục, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Người đoán... Nàng là muốn tới làm gì?”

Diệp Khai dừng lại, đánh giá nàng một chút, cảm thấy không hứng thú lắm. “Không biết.”

Phó Hồng Tuyết thành thực mà lắc đầu: “Phỏng chừng nàng đã đoán ra... Chúng ta chưa chết.”

“Nàng lợi hại như vậy sao?” Diệp Khai cùng Minh Nguyệt Tâm thật sự ít khi tiếp xúc. Y biết Minh Nguyệt Tâm được xưng là vô lâm đệ nhất nữ Gia Cát, nhưng không rõ lắm nàng đến tột cùng có thể tính kế đến mức nào.

“Ừ.” Phó Hồng Tuyết chỉ ngắn gọn mà trả lời một chữ.

Minh Nguyệt Tâm tâm kế cũng không phải hữu danh vô thực, trước đây nàng theo hắn, hắn biết rõ, nhưng hắn thật sự không dám nói với Diệp Khai.

“... Nếu nàng có thể đoán được, Hưởng Ứng Thiên... Có thể cũng đoán được hay không?” Diệp Khai trầm ngâm, bỗng nhiên cảm thấy thời gian cấp bách, có lẽ bọn họ thật sự đã chậm trễ.

“Không cần lo lắng. Chuyện nên tới sớm hay muộn cũng tới, trốn cũng trốn không thoát.”

Phó Hồng Tuyết đứng ở xa xa nhìn Minh Nguyệt Tâm, bỗng nhiên vươn tay về phía sau, chặt chẽ cầm tay Diệp Khai: “Chúng ta đi qua hỏi thăm nàng, tự nhiên biết rõ.”

— bọn họ đi qua, Minh Nguyệt Tâm nói câu đầu tiên là:

“Các người quả nhiên chưa chết.”

Diệp Khai nghiêng đầu, phút chốc cười xán lạn:

“Ân, mạng lớn a, để người thất vọng rồi.”

“Ta...”

Minh Nguyệt Tâm thở một hơi. Nàng tự nhiên hiểu được Diệp Khai đã sinh ra địch ý với nàng, nhưng nàng bây giờ là đến van cầu người, tất nhiên phải thu liễm.

“Ta vô ý quấy rầy các người, chính là... Ta hiện tại đã không có đường lui. Ta muốn sống sót, cũng chỉ có thể tới tìm các người xin giúp đỡ.”

“Sao?” Diệp Khai lại bắt đầu dùng ngón tay xoa cằm.

Phó Hồng Tuyết mân mê bàn tay còn nắm tay y, ý bảo đừng vội, trước hết nghe Minh Nguyệt Tâm muốn nói gì.

Vì thế Diệp Khai cùng hắn nhìn nhau, lần thứ hai cười cười, chăm chú nghe.

Minh Nguyệt Tâm lại hít một hơi:

“... Yến Nam Phi đã chết.”

“... Chết!?”

Diệp Khai lập tức trừng lớn mắt, khó có thể tin mà lặp lại một lần.

Y còn băn khoăn nào khi có cơ hội lại đến ăn tiệc của Yến Nam Phi, sao lại chết nhanh như vậy? Hơn nữa... Yến Nam Phi không phải là cùng phe với Minh Nguyệt Tâm sao? Gã chết rồi, nàng chạy tới báo với bọn họ làm gì?!

Lúc này đến Phó Hồng Tuyết cũng giật mình.

“Chết như thế nào?”

Hắn cũng giống Diệp Khai, chỉ ngạc nhiên vì sao Minh Nguyệt Tâm lại tận lực chạy tới nói cho bọn hắn biết.

“... Bị ta ra tay giết chết.”

Nghe thấy câu trả lời, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai đồng thời trầm mặc.

Phó Hồng Tuyết khó hiểu mà cảm thấy tim đập mạnh và loạn nhịp.

... Đã có một lần, Yến Nam Phi đoạt Đại Bi Phú từ tay Công Tử Vũ, tu thành ma công, gây ra biết bao đau thương cho bọn hắn.

Nam Cung Linh mất đi sự trong sạch, mất đi tính mạng của Minh Nguyệt Tâm cùng Chu Đình.

Mà lúc này đây... Gã lại cứ tầm thường chết trong tay Minh Nguyệt Tâm?

Hắn trọng sinh một lần... Mọi việc cứ thế mà thay đổi vậy sao. Như vậy, sau này thì thế nào?

Hướng Ưng Thiên cùng Công Tử Vũ, có thể cũng đã thay đổi hay không?!

Về phần Diệp Khai ——

Diệp Khai chính là yên lặng mặc niệm cho Yến Nam Phi.

Giang Nam công tử luôn thích làm khổ tỷ nữ xinh đẹp này, rõ ràng là có gì đó không minh bạch với Minh Nguyệt Tâm... Lại cứ không minh bạch mà hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu như vậy?

... Xem ra hảo nữ sắc thật không phải là cái gì tốt.

Sau đó y gật gật đầu, tăng thêm vài phần khẳng định, bọn họ hảo nam sắc, quả nhiên là anh minh thần võ!

“... Ý của người là, các người phản bội? Sau đó Yến Nam Phi chết dưới tay người? —— vì sao?”

Tuy rằng nghĩ lan man, nhưng Diệp Khai dù sao cũng là Diệp Khai, nên sẽ không quên chính sự. Vô cùng sắc bén hỏi đến điểm quan trọng.

Yến Nam Phi chết, bọn họ không bận tâm. Nhưng Minh Nguyệt Tâm giết Yến Nam Phi rồi sao lại phải chạy đến với bọn họ, đây mới là điều kì lạ.

“Quyền lợi, không cam lòng bị một nữ nhân áp chế. Không chiếm được liền hủy diệt.”

Minh Nguyệt Tâm nói rất ngắn gọn.

“... Nhưng võ công của hai chúng ta, chắc chắn bỏ xa các người, vậy tại sao chúng ta cần các người?”

Nhìn Diệp Khai nói chuyện phi lễ Minh Nguyệt Tâm, Tước Nô rốt cuộc khó chịu.

Võ công của hắn có lẽ cũng không tính là cao, nhưng mưu trí chắc chắn không thua Minh Nguyệt Tâm.

Trước hắn sớm đã biết Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai đề danh vô lâm nhân bảng, đệ nhất thiên hạ đao cùng đệ nhất thiên hạ ám khí. Hắn cũng chưa từng coi thường hai người. —— hắn lại không ngờ, võ công của hai người cường đại như vậy. Đại Bi Phú cùng hai mươi năm công lực của Yên Ba Thiên Khách, hiện giờ Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai sớm đã không thể so sánh nổi.

“... Hộ hoa sứ giả?”

Diệp Khai lại nhượng nhượng mày, nhìn hắn từ đầu đến chân, từ chân đến đầu. Đánh giá thì đánh giá, nhưng không có ý chế nhạo.

Sau đó Diệp Khai thân hình chợt chuyển, vô thanh vô thức đến gần hắn, khom người nói thầm vào tai hắn:

“Người... Thích nàng?”

Tước Nô nghiêng đầu hung hăng mà trừng một cái, không đáp.

“Có dũng khí. Thật trượng phu!”

Diệp Khai lại không để bụng, ha ha cười.

Dám muốn nữ nhân như Minh Nguyệt Tâm, không phải là trượng phu thì là gì? —— đừng đem chiều cao luận anh hùng!

Tước Nô lại trừng mắt nhìn y vài lần, rốt cuộc nhin không được:

“Nàng rất thông minh, rất đẹp, lại rất tốt!”

Hắn tự nhiên biết Diệp Khai là có ý gì.

“Àn...”

Diệp Khai rất là tán thưởng mà gật đầu:

“Thêu hoa dệt gấm, ủ ấm quạt mát. Người có thể vào sinh ra tử cùng nàng, ta tin là sắt đá cỡ nào, cũng sẽ tan chảy.”

Sau đó y lại thâm thì:

“Người coi chừng người của người, ta coi chừng người của ta. Chúng ta đồng thời ra tay, đỡ phải để Minh cô nương luôn nhớ thương người của ta, thế nào?”

Ngữ điệu lưu manh, thực chọc búa.

Phó Hồng Tuyết đằng sau, thính giác bởi vì có công lực mà nghe ra, nghe đến dở khóc dở cười.

Căng thẳng thế này, Diệp thiếu hiệp còn có sức mà suy nghĩ chuyện hậu hoạ... Hắn là nên vui mừng hay là đỡ trán?

Ngược lại Tước Nô rốt cuộc híp lại hí mắt, bắt đầu nghiêm túc đánh giá Diệp Khai.

Diệp Khai nheo mi, cười đến quỷ dị.

Một lúc lâu sau.

“Thành giao.”

Hai người ánh mắt giao hội, không cần động tác dư thừa, thâm nhất trí.

“Yến Nam Phi hoài nghi ta cùng Minh Nguyệt Tâm có quan hệ, cảm thấy Minh Nguyệt Tâm bởi vì ta mà muốn thoát khỏi hắc. Cho nên dưới cơn nóng giận, tính toán cầm chứng cứ chứng minh Minh Nguyệt Tâm muốn bỏ trốn khỏi Vân Thiên Đỉnh đi tìm Công Tử Vũ mật báo. Kết quả trong lúc chặn hắc lại, Minh Nguyệt Tâm lỡ tay giết hắc.”

Đến thi thể đều là hắc giúp đỡ chôn.

Vốn hắc là đề nghị dùng Hoá Thi Phần trực tiếp làm gã tan chảy. Nhưng suy nghĩ một hồi, Minh Nguyệt Tâm chung quy không nhẫn tâm, đành đem chôn.

Diệp Khai rút cuộc chậm rãi đứng lên, khẽ cúi đầu tựa hồ ngẫm nghĩ lời hắc vừa nói. Chỉ có Tước Nô thấy được, miệng y khẽ nhúc nhích, không phát ra âm thanh:

” Mâu thuẫn giữa hai người bọn họ... Người nhúng tay không ít đi?”

Thông minh tới cực điểm, lại chọn phương thức như thế hỏi hắc. —— tiểu tử này, căn bản không chỉ có võ công cao.

Vì thế Tước Nô cảm thấy chính mình nhìn y rất thuận mắt. ... Ngẫm gật đầu, người hiểu.

“Được rồi, sự tình tiền căn hậu quả ta cũng biết. Như vậy... quay lại vấn đề khi nãy, các người đến đây làm gì?”

Diệp Khai nói xong, khoanh tay hỏi.

Minh Nguyệt Tâm vẫn kiên nhẫn chờ hắc cùng Tước Nô nói nhỏ, hiện tại, rút cuộc cũng đến phiên nàng giải bày.

“—— Mị Ảnh mà Hướng Ứng Thiên hiện tại nuôi dưỡng, là Tước Nô cho gã. Hắc hiểu rõ vật kia hơn Hướng Ứng Thiên. Chỉ cần loại bỏ Mị Ảnh, ta tin tưởng lấy võ công của các người hiện tại có thể không cần e sợ Hướng Ứng Thiên. Chúng ta giúp các người, các người giúp ta đối phó với Công Tử Vũ.”

Đây là ý đồ chính yếu của nàng, có qua có lại.

Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai báo được thù, nàng tìm được tự do.

Diệp Khai lần thứ ba trầm ngâm.

Tiếp đó y quay đầu nhìn lại Phó Hồng Tuyết, lại nhìn thấy Phó Hồng Tuyết mặt không đổi sắc.

Cho nên y gật đầu:

“Thành giao.”

Phó Hồng Tuyết phía sau giật mình, từ phía sau nhẹ nhàng cầm lấy tay của y.

Đó là thắc mắc cùng kinh ngạc.

Diệp Khai quay đi, nhìn hắc, bỗng nhiên lấy ra một thanh phi đao, khoan khoái vừa đùa với nó, vừa quay vào Vô Gian địa ngục.

Phó Hồng Tuyết nhìn Minh Nguyệt Tâm cùng Tước Nô, khẽ gật đầu, tỏ vẻ hắc cũng đồng ý. Nhưng hắc vừa quay người định theo Diệp Khai, thì lại bị gọi lại.

“Phó... Phó công tử!”

Minh Nguyệt Tâm vội vàng gọi hắc lại.

Nàng rất muốn bảo trì hình tượng lãnh diễm. Chính là lúc này thật sự bảo trì không nổi nữa.

Phó Hồng Tuyết dừng một chút, lại không thay đổi tư thế.

“Yến Nam Phi đã chết, ta không còn có thể ở lại Vân Thiên Đỉnh nữa. Ta đã giữ lại không được Minh Nguyệt Tâm, Vân Thiên Đỉnh càng không thể trở về.”

Ý tứ chính là, nàng có thể tạm thời lánh nạn ở Vô Gian địa ngục hay không.

Phó Hồng Tuyết rót cuộc cũng trầm ngâm.

Trầm ngâm rồi, lại vô cảm nói:

“Các người chờ một chút, nếu Diệp Khai đáp ứng, lát nữa sẽ có người an bài cho các người.”

— Diệp Khai đáp ứng cùng bọn họ liên thủ, là bởi vì Diệp Khai biết, lấy tính cách của hắn nhất định sẽ giúp Minh Nguyệt Tâm.

Mà hắn để Diệp Khai an bài, cũng là bởi vì hắn hiểu Diệp Khai kỳ thật không thích Minh Nguyệt Tâm cho lắm.

Kỳ thật bọn họ mỗi người lùi một bước đều là hiểu rõ nội tâm đối phương.

... Cái gọi là tình nhân, đây mới là chân chính.

31. Chương 23

Lát sau, Băng Di từ đại môn đi ra, Diệp Khai đi theo phía sau, cười cười. Y đơn giản mở cửa mời.

Tước Nô giật mình, hiểu ý khẽ gật đầu. Diệp Khai cũng mỉm cười, nhướng mày nhìn Minh Nguyệt Tâm.

Băng Di liền khách khí mà mời Minh Nguyệt Tâm cùng Tước Nô vào Vô Gian địa ngục, tạm thời an bài hai gian khách phòng.

Bất quá này cũng không phải yên ổn.

Mới vừa sắp xếp xong, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai liền đi thẳng vào vấn đề. Đối với Mị Ảnh, Diệp Khai nhớ lại lần té vực đó, vẫn hơi hãi hùng.

“Quái vật kia rốt cuộc sợ cái gì?”

Tuy rằng Phó Hồng Tuyết có nói qua, nó sợ máu xử nữ. Nhưng Diệp Khai thấy nó đối mặt với máu xử nữ gần như chỉ là e dè một chút, cũng không thể thương tổn nó được.

“Nó sợ dương quang, vào lúc giữa trưa công lực yếu nhất, cũng sợ máu xử nữ... Nhưng thứ chắc chắn có thể giết chết nó, là Khổng Tước sơn trang Khổng Tước Linh.”

Tước Nô cũng đáp đến thực sắc khoái.

“Lại là Khổng Tước Linh...” Diệp Khai nhin xuống xúc động muốn đỡ trán, đau đầu. Thứ làm cho Phó Hồng Tuyết vừa nghe liền nhủ mày cứ như âm hồn không tiêu tan?

“Vậy, ta có thể đổi cách khác không? — chỉ cần giết được nó thôi.” Diệp Khai nghiêng răng.

“Sợ” vô dụng, y muốn thứ có thể giết nó!

Tước Nô dừng một chút, biểu tình bỗng nhiên có chút phức tạp:

“... Giết chết nó? ... Người phải biết, Mị Ảnh là loại thì quái trăm năm khó dưỡng được một con, nó rất hữu dụng, chủ yếu có thể hút công lực của người khác, truyền lại...”

“... Chờ một chút, nó hút công lực?!”

Diệp Khai trực tiếp đánh cắt lời hắn: “Người nói... Hường Ứng Thiên nuôi nó để hấp thu công lực người khác cho mình dùng?!”

“Đúng ...” Tước Nô cũng biết, cái chân tướng này quả thật kinh người một chút.

Chà xát hai tay đang nổi da gà, Diệp Khai biểu tình quả thực như là nhìn một người dùng cảm ăn chấu đại tiện.

Tước Nô nhấn mạnh: “... Người dùng nội lực nó hút, trên người sẽ biến đổi! Càng biến đổi, càng giống hình dạng quái vật, lông dài màu đen!”

Hắn lại hoàn toàn đoán sai điểm chú ý của Diệp Khai. Phó Hồng Tuyết theo bản năng mà ấn huyết thái dương...

Hắn thật sự không muốn hồi tưởng năm đó Diệp Khai bị trúng thi độc của Mị Ảnh, sau đó trở thành thế nào ...

Diệp Khai chà xát cánh tay, đột nhiên lại nhớ chuyện quan trọng hơn:

“Chờ một chút! Nàng nói...”

Y hít một hơi, chỉ tay vào Minh Nguyệt Tâm rồi lại chậm rãi chuyển hướng Tước Nô:

“... Thứ kia là người dưỡng cho Hường Ứng Thiên?!”

“... Đúng.”

Tước Nô xém chút nhảy xuống khỏi ghế bỏ của chạy lấy người. Hắn xác định hắn tuyệt đối sẽ không muốn nghe Diệp Khai kết tội.

Diệp Khai chậm rãi buông tay, thanh thanh cổ họng, tận lực ra vẻ hòa ái mà chậm rãi quay đầu nói với Phó Hồng Tuyết: “Hảo, chúng ta có thể đi rồi, tối nay hắn là không cần quấy rầy nhân gia thân thiết ...”

Sau khi nói xong, một tay kéo Phó Hồng Tuyết đi ra ngoài.

“—— Này! Ta cũng đâu có ngờ nó hút nội lực!”

Mất thấy bọn họ đi thẳng, Tước Nô buồn bực mà hét theo. ... Tuy rằng hắn nghĩ như vậy.

Nhưng tựa như Diệp Khai nói, quả thật rất ghê tởm.

Mấu chốt là hắn phân minh nhìn thấy biểu tình Diệp Khai xoay người kéo Phó Hồng Tuyết: còn không mau đi! Đứng trong gian phòng đó cẩn thận mọc lông màu đen!

Phó Hồng Tuyết bắt đắc dĩ mà kéo Diệp Khai lại, quay đầu hỏi Tước Nô:

“Nếu không dùng đến Khổng Tước Linh, vậy cũng chỉ có hai cách người nói, đúng không?”

“Đúng.” Kỳ thật, Tước Nô hẳn cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến việc giết chết Mị Ảnh. Dù sao thứ này đúng là tuyệt tác.

Đưa cho Hường Ứng Thiên, chẳng qua chỉ là vì muốn cùng tính kế với Hường Ứng Thiên.

“Bất quá, các người nhớ rõ, đối phó với Hường Ứng Thiên cùng Mị Ảnh nhất định phải nhanh, càng nhanh càng tốt. Để càng lâu, ta sợ Mị Ảnh hấp thụ công lực võ lâm cao thủ càng ngày càng nhiều, Hường Ứng Thiên liền sẽ càng ngày càng mạnh.”

“Hảo, chúng ta biết.”

Sau khi nói xong, Phó Hồng Tuyết liền gật đầu, xoay người cùng Diệp Khai bỏ đi.

—— hai người trở lại phòng của mình rồi, Phó Hồng Tuyết cười cười, vuốt vạt áo ngồi xuống, một tay chống bàn hỏi Diệp Khai:

“Người vì cái gì muốn kéo ta đi ra?”

Trước chính là bởi vì thu được ám chỉ của Diệp Khai, ý bảo đi trước, cho nên hắn mới đi theo Diệp Khai ra tới cửa.

Diệp Khai cũng phỉu phỉu bụi trên quần áo, tùy tiện mà ngồi vào bên giường:

“... Điều nên hỏi đều đã hỏi, không nên hỏi, bọn họ cũng sẽ không nói. Chúng ta còn ngồi ngốc ở nơi đó làm chi?”

“Nói như thế nào?”

Phó Hồng Tuyết biết Diệp Khai có chuyện. Từ khi lên khỏi vực, mọi thứ tựa hồ đều đã vượt khỏi kí ức của hắn. Bây giờ cần ứng phó, cũng chỉ trông chờ Diệp Khai.

“Ta muốn hỏi, vì sao ngươi lại thực hiểu rõ quái vật kia?”

Nếu không, lúc ấy tại Đoạn Hồn Nhai, hắn cũng sẽ không hô lên câu “Đi tìm máu xử nữ”.

“Àn. Ta biết một ít.”

Hắn kỳ thật lo lắng Diệp Khai sẽ hỏi, hắn làm sao biết. Hắn không thể giải thích rõ ràng.

Nhưng cũng may Diệp Khai không quan trọng việc này: “Vậy lời hắn nói, ngươi cũng biết sao?”

“Biết.”

Phó Hồng Tuyết trầm mặc một chút, quyết định nói rõ cho Diệp Khai:

“Bất quá... Có một chút, hắn tựa hồ không nhắc. Theo ta được biết, quái vật kia hút máu chủ nhân sẽ biến ra nửa người nửa quỷ, phi thường đáng sợ. Hơn nữa nếu bị nó cắn, người cũng sẽ biến thành quái vật.”

Diệp Khai đã từng bị Hường Ứng Thiên biến thành Mị Ảnh thảo thương, chuyện này giờ nhớ lại, hắn vẫn còn sợ hãi.

Nghe hắn nói xong, Diệp Khai nửa cười nửa không mà gật đầu:

“Như vậy, liền chứng minh ta cũng không có đoán sai...”

“Không có đoán sai cái gì?”

“Không có đoán sai... Mặc kệ vị Minh cô nương này đến hợp tác với chúng ta là xuất phát từ chân tâm hoặc là giả ý — ít nhất cái tên Tước Nô này, hắn cũng không phải thật tâm.”

“... là ý gì?” Phó Hồng Tuyết cảm thấy đầu óc hắn đã hoàn toàn theo không kịp Diệp Khai.

“Chuyện ngươi mới nói đây, mới là quan trọng nhất, cũng là nguy hiểm nhất, đúng không? Nhưng là Tước Nô lại hoàn toàn không có ý nói ra. Ta không tin hắn quên. Cho nên... Lúc này chỉ đoán, hiện tại đã có thể khẳng định — hắn hy vọng chúng ta cùng Hường Ứng Thiên lưỡng bại câu thương, để hắn làm ngư ông đắc lợi.”

“Vậy là...”

Phó Hồng Tuyết nghiêng đầu nghĩ nghĩ, vẫn cứ như là lọt trong sương mù.

Hắn phát hiện mặc kệ đã trải qua bao nhiêu chuyện, âm mưu quỷ kế hắn quả nhiên vĩnh viễn không am hiểu.

“Tước Nô nói, hắn là Lâu Lan Quốc vương tử, trước cùng Hường Ứng Thiên liên thủ, là hy vọng Hường Ứng Thiên lên làm Vô lâm minh chủ rồi có thể trợ giúp hắn phục quốc, đúng không?”

“Ừ.”

Đây là chuyện ai cũng hiểu.

“Ngươi có nghĩ, Hường Ứng Thiên làm minh chủ, lại lật lọng muốn diệt trừ hắn. Ngay lúc lại gặp Minh Nguyệt Tâm, cho nên hắn triệt để trở mặt với Hường Ứng Thiên, cùng Minh Nguyệt Tâm tới tìm chúng ta, nhờ vào hiểu biết về Mị Ảnh mà đổi lấy chúng ta tay với Công Tử Vũ?”

Phó Hồng Tuyết thông thả gật đầu, rốt cuộc bắt đầu có chút manh mối.

“Thứ hắn muốn, chỉ hai... Minh Nguyệt Tâm, cùng phục quốc. Hiện ở trong vô lâm chia ra hai phái, một là Hường Ứng Thiên vô lâm minh chủ, một là Công Tử Vũ ở Vân Thiên Đỉnh. Hường Ứng Thiên, hiển nhiên sẽ không thêm giúp hắn phục quốc. Mà Công Tử Vũ, lại là chủ tử của Minh Nguyệt Tâm, người sẽ giết Minh Nguyệt Tâm.

Hiện tại hai bên tạm thời gió êm sóng lặng, là bởi vì thế lực ngang nhau... Như vậy, nếu Hường Ứng Thiên thật sự hấp huyết Mị Ảnh, tự biến mình thành quái nhân — ngươi nói kế tiếp, hắn sẽ làm gì?”

Diệp Khai vừa nói, vừa vân vê đầu ngón tay, vết chai sần vì dùng đao lâu ngày thanh tỉnh y. Nói xong lời cuối, bỗng nhiên râu rĩ bùng tay phóng khí lực thay đao.

Phó Hồng Tuyết bị y phóng một tia khí, giật mình hoảng hốt, triệt để hiểu được.

“Nhưng mà, Hướng Ứng Thiên nhất định sẽ theo cách này sao?”

Nếu như Tước Nô thật sự muốn phục quốc cũng không dám biến thành quái nhân, vậy Hướng Ứng Thiên đang xuân phong đắc ý, làm sao sẽ vô duyên vô cớ mà dùng cách này?

“Ai...”

Diệp Khai bắt đắc dĩ mà hít một hơi, nhìn vẻ mặt hần dần ra như vậy, đành dang tay nằm lăn ra giường:

“Cho nên, Tước Nô mới cần chúng ta!”

“... Người là nói, hần là muốn lợi dụng chúng ta đi bức Hướng Ứng Thiên?!”

“Đúng.”

Diệp Khai nằm thư thả trên giường:

“Sau đó, chờ chúng ta bức Hướng Ứng Thiên thành thiên hạ vô địch... Hướng Ứng Thiên liền sẽ đi đối phó với Công Tử Vũ. Kết quả, hoặc là lưỡng bại câu thương, Tước Nô hần rất mong chờ điều này ; hoặc là Hướng Ứng Thiên giết Công Tử Vũ. Mà quái vật kia là hần dưỡng thành, ta tin tưởng... Hần tuy rằng chưa nói, nhưng hần chắc chắn có biện pháp đối phó với Hướng Ứng Thiên khi gã nhập ma.”

Y lại tiếp: “Đến lúc đó, trung nguyên vô lâm như rắn mất đầu. Vô luận là hần kéo quân đến, hoặc mua chuộc, hần đều có thể lên ngôi tân minh chủ.”

Cuối cùng cuối cùng, y tổng kết:

“Cho nên nếu sự tình thật sự phát triển ra như vậy... Đến cuối cùng, Hướng Ứng Thiên chết; Công Tử Vũ là mối uy hiếp lớn nhất của Minh Nguyệt Tâm cũng đã chết; trung nguyên vô lâm loạn; hần dẫn đầu vô lâm... còn sợ không khôi phục được Lâu Lan Quốc sao?”

Phó Hồng Tuyết theo bản năng mà xoa xoa thái dương, cảm thấy chính mình quả thực kém, chỉ nghe phân tích vài điểm đã rất mệt.

Hần chẳng thể nghĩ tới, chuyện đơn giản như vậy, lại có cả một động cơ phức tạp ở phía sau.

... Bọn họ cũng không thể cứ như vậy rơi xuống Đoạn Hồn Nhai luôn hay sao?

“Chúng ta bây giờ làm như thế nào?”

Hần hiểu, bọn hần bây giờ, tựa hồ biến thành tiến thoái lưỡng nan. Đối phó với Hướng Ứng Thiên không được, không muốn đối phó Hướng Ứng Thiên cũng không được.

“Hơn nữa, người vì sao lại muốn để bọn họ ở lại?”

Đây mới là chỗ hần khó hiểu nhất.

Nếu Diệp Khai đã nghĩ đến mấy chuyện này, y vì cái gì còn muốn lưu lại Tước Nô cùng Minh Nguyệt Tâm?

Diệp Khai ngược lại rất thông thả, biếng nhác nằm vắt tay:

“Hay vì để bọn họ đi tính kế hại chúng ta, chỉ bằng giữ bọn họ ở gần. Có thể tạm hoà hoãn và ...”

Y cố tình quay đầu nhìn hần, miệng cười thật giống hồ ly giáo hoạt:

“Trong Vô Gian địa ngục... Cho dù không có chúng ta, còn có nường, có Thái sư phụ, có sư phụ, có Phi thúc thúc. Mỗi người đều là cáo già thành tinh. Dưới mắt bọn họ, Tước Nô cùng Minh Nguyệt Tâm... có thể bày ra thủ đoạn gì?”

Kỳ thật Phó Hồng Tuyết cảm thấy, hần thật sự dần rồi. Nhưng vì có Diệp Khai định liệu, hần cũng liền cảm thấy... nếu trời sắp xuống dưới, cùng lắm đỉnh đầu thấp mấy trượng.

Ở cùng Diệp Khai càng lâu, hần lại càng như bị lấy tính cách phi dương của y.

Cho nên hắn cúi thấp đầu im lặng, sau đó cũng đi đến bên giường ngồi, sau đó nằm xuống bên Diệp Khai, vươn tay vô ý phẩy vài sợi tóc nơi cổ áo y: “—— vậy kế tiếp, chúng ta làm như thế nào?”

“Còn có thể làm như thế nào?”

Diệp Khai vẫn mỉm cười, nhìn hắn bằng đôi mắt tinh anh:

“... Dao sắc chặt đứt rồi. Đêm nay hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai chính ngộ, chúng ta mang theo thuốc nổ đến Hiệp Khách sơn trang, nghĩ cách bắt con quái kia trước. Dù toàn thân nó là độc, tay chân mọc cấp tốc, ta cũng không tin —— nổ thành phần nó còn có thể hồi sinh!”

Vì thế màn đêm buông xuống, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai đều kiên định ngủ thật ngon.

Sáng sớm hôm sau, chuẩn bị những thứ cần thiết rồi, hai người vô thanh vô thức đến Hiệp Khách sơn trang.

Lúc gần đến cổng, Diệp Khai liền nói với Phó Hồng Tuyết:

“Lát nữa người từ cửa chính tiến vào, trực tiếp đi tìm Hưởng Ứng Thiên, dọa hắn thuận tiện chế trụ hắn. Ta từ phía sau đi vào tìm con quái kia.”

“Không được, nguy hiểm.”

Phó Hồng Tuyết dừng bước lại, bốn chữ nói như đinh đóng cột.

Lấy võ công của hắn cùng Diệp Khai hiện tại, đơn thân độc đấu cùng Hưởng Ứng Thiên, tuy rằng không thắng được, nhưng cũng không đến mức thua thiệt. Nhưng nếu một mình đối mặt Mị Ảnh... Vậy hoàn toàn là chuyện khác.

Thứ này trên người tụ tập công lực của vô số võ lâm cao thủ, hơn nữa toàn thân là độc, quả thực cực kỳ nguy hiểm.

Diệp Khai cũng dừng bước, kiên nhẫn phân tích cho hắn nghe:

“Nếu không chế trụ Hưởng Ứng Thiên, hiện tại chúng ta đồng thời đối phó với Mị Ảnh cùng Hưởng Ứng Thiên, làm sao thắng? Người dùng đao, ta dùng phi đao, người cũng biết vật kia toàn thân là độc, ta có thể tấn công ở khoảng xa, người làm được không?”

Phó Hồng Tuyết trầm mặc, trầm mặc rồi liền bỗng nhiên gắt gao nắm chặt tay Diệp Khai. “Ta lo lắng.”

Kiếp sống trước nếu hắn không vừa vặn đuổi tới, Diệp Khai lần đầu tiên đối mặt với Mị Ảnh, suýt nữa thành chuyện lớn. Tuy rằng độc thương kia sau này cũng xem nữa lấy mạng y.

“Phó đại hiệp, đừng sợ sệt như vậy.”

Diệp Khai nắm chặt tay hắn, dùng sức mà siết:

“Ta hoàn hảo mà đi, cam đoan sẽ hoàn hảo trở về. Có bất trắc liền đi tìm người, tuyệt không ham chiến!”

Phó Hồng Tuyết do dự thật lâu, rốt cuộc chậm rãi thu tay về.

Hắn cũng biết, hắn phải tin tưởng Diệp Khai, không cần để cho nỗi sợ hãi lấn át.

“Vậy được, đi thôi!”

Diệp Khai vỗ vai hắn, cam đoan.

“Nếu nghe được tiếng thuốc nổ, người hãy chạy đến chỗ ta. Sau đó chúng ta đồng thời rút đi. Còn... nếu sau một canh giờ không nghe gì, cũng không có thấy ta, vậy nghĩ cách đến hậu viện trợ giúp ta.”

“Ân.”

Phó Hồng Tuyết gật đầu, sau đó lại dặn dò y.

“Mị Ảnh bị nhốt ở mật thất phía dưới phòng Hưởng Ứng Thiên. Cơ quan là một bình hoa. Sau khi đi vào phải thật cẩn thận, đang là chính ngộ cho nên công lực của nó yếu nhất, người phải ra ngoài trước, rồi mới kích nổ”

Diệp Khai ngẩn ra, có chút kinh ngạc, hẳn cư nhiên biết được tường tận như vậy, nhưng cũng chỉ gật đầu: “Biết rồi. Được rồi, phân ra hành động —— nhớ rõ, người cùng Hướng Ứng Thiên cũng không cần ham chiến, bảo vệ tốt chính mình.”

Sau khi nói xong, tựa hồ là biết Phó Hồng Tuyết lo lắng. Y đơn giản tung người đi mất.

Phó Hồng Tuyết đứng tại chỗ ngẩn một lúc, mới bình tâm siết chặt Diệt tuyết thập tự đao, từng bước tiến vào đại môn của Hiệp Khách sơn trang.

—— trèo tường vào hậu viên của Hiệp Khách sơn trang, Diệp Khai lên qua tủy từng tuần tra, đi vào phòng Hướng Ứng Thiên. Không uống công y lúc trước đã tiện chân thăm dò toàn bộ chỗ này.

Đẩy nhẹ cửa sổ ra, y lách mình nhảy vào, rơi xuống đất còn không kinh động bụi dưới sàn.

Đi một vòng quanh phòng Hướng Ứng Thiên, y liền thuận lợi tìm được cái bình hoa Phó Hồng Tuyết nhắc đến. Nhẹ nhàng kéo nó, mặt thất lập tức mở ra, Diệp Khai không chút do dự mà lách người đi vào.

Trong mặt thất âm y tràn ngập mùi hư thối, xung quanh toàn xương đầu lâu khô khốc. Diệp Khai theo phản xạ mà bóp mũi, đi thật cẩn thận xuống dưới.

Không tưởng đến thông đạo, mặt thất cũng không lớn, chỉ ghê sợ bên trong mặt thất đó là tù ngục của vô lâm thân sĩ, máu khô đọng thành vệt, không khí u uẩn oan khốc.

—— Hướng Ứng Thiên cư nhiên cất giấu một cái luyện ngục như vậy!

Diệp Khai dừng một chút, chậm rãi thủ sẵn phi đao, lại đi vài bước, thay đổi góc độ, cẩn thận quan sát thạch thất bên kia.

Y nhận ra ——quái vật kia chắc chắn ngủ trong quan tài đá bên trong thạch thất!

Quan sát trong chớp lát, Diệp Khai rút cuộc chậm rãi nâng tay phải.

Ngay lúc y định xuất đao, thạch quan bỗng nhiên mở tung nóc, ngay sau đó Mị Ảnh như một bóng đen quỷ mị nhào ra, động tác so với lần chạm mặt trước, lợi hại hơn không ít!

Diệp Khai liền lui lại, dùng khinh công biến bản thân gần như là hư ảnh, thuần thực tránh được Mị Ảnh một trảo. Cứ thế vờn đuổi nhau, đến mức phi đao trong tay Diệp Khai thật sự không thể dùng.

Y vẫn đang chờ một cái thời cơ tốt nhất. Hoặc là, y đang cố gắng tạo ra một cái thời cơ.

Chạy quanh một hồi, đến khi Mị Ảnh gần đuổi kịp —— y bỗng nhiên quay ngoặt lại, dùng hắc năm đao phi đao găm Mị Ảnh lên vách động.

Phi đao lần lượt găm chặt tay chân cùng ngực của Mị Ảnh, nó hết sức giãy dụa định, Diệp Khai lập tức đưa tay xuất ra bốn cái nữa, đóng chặt nó.

Mị Ảnh lần thứ hai điên cuồng giãy dụa, vẫn không thể tránh thoát. Cảm thấy đến bước đường cùng, nó bỗng nhiên ngửa đầu thu thành tiếng trầm thấp, rõ ràng thanh âm không lớn, nhưng vẫn khiến lỗ tai Diệp Khai muốn nổ vang, thậm chí phát sợ.

Y liền lùi lại mấy bước, hít một hơi thật sâu, vận công điều phối mới có thể giúp nhịp tim trở lại bình thường.

Ngay sau đó, y mới nhận ra —— không tốt! Hướng Ứng Thiên chỉ sợ sẽ chạy ngay đến đây!

Hướng Ứng Thiên cùng Phó Hồng Tuyết triển đấu không biết bao lâu, nghe thấy âm thanh thét dài liên sững người——suýt nữa đã bị Phó Hồng Tuyết một đao quét trúng.

... Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai là đồng thời bị hắc đánh rớt vách núi. Hôm nay Phó Hồng Tuyết mang một thân sát khí đột ngột xuất hiện, không nói hai lời liền liều mạng với hắc. Cho nên hắc cũng đương nhiên cho rằng, Diệp Khai trọng thương trụ nhai hơn phân nửa đã chết.

Nhưng hiện tại nghe thấy Mị Ảnh cầu cứu, lão liền nhận ra ngay—— lão đã bị lừa!

—— không đến lúc nguy cơ, Mị Ảnh tuyệt đối sẽ không phát ra thanh âm như vậy!

Tính toán thật nhanh, Hường Ứng Thiên bắt đầu lui về sau, đánh ra một chiêu tung hoả mù để bỏ chạy.

Thủ vệ trong sơn trang cùng Cuồng Đao liền nhào tới, rất ăn ý với Hường Ứng Thiên mà đốc sức chặn Phó Hồng Tuyết lại, dù cho chỉ là bộ ngựa đầu xe.

Phó Hồng Tuyết đã không còn quan tâm an nguy tự thân nên không còn khoan dung nữa, căn bản họ không chông được.

— bởi vì một tiếng kia, Phó Hồng Tuyết cũng nghe thấy.

Trầm thấp áp tắc, giống như từ dưới lòng đất vọt lên, quăng có quăng không, nhưng lại kỳ dị kinh hồn.

Hơn nữa Hường Ứng Thiên đột ngột khản trương như thế... Phó Hồng Tuyết nháy mắt cũng hiểu ra: Diệp Khai đang ở trong tình trạng ngoài dự liệu!

Vì thế Phó Hồng Tuyết cùng Hường Ứng Thiên cơ hồ cùng lúc lao đi.

Hường Ứng Thiên liều lĩnh muốn chạy về gian phòng của mình, Phó Hồng Tuyết lại càng liều lĩnh không chể lảnh.

— nếu để Hường Ứng Thiên đi tiếp ứng Mị Ảnh, Diệp Khai tuyệt đối là dữ nhiều lành ít!

Trong mật thất Diệp Khai chỉ thất kinh một lúc, sau đó ngay lập tức suy tính.

Y biết Phó Hồng Tuyết sẽ không ngăn được lâu, còn kéo dài, mọi việc sẽ còn đi càng xa kế hoạch.

Nếu không nhanh giải quyết Mị Ảnh, Hường Ứng Thiên bị bức đến đường cùng liền sẽ không tiếc lấy thân nhập ma để đối phó bọn họ.

Cho nên ngay lập tức, y lui người chạy ra cửa thạch động. Mật thất quá nhỏ, nếu chỉ đối phó với Mị Ảnh y còn có thể miễn cưỡng thi triển võ công, nếu có cả Hường Ứng Thiên cùng tùy tùng hiệp khách trong sơn trang, càng tung chiêu càng nguy hiểm.

Mà y vừa vận sần sỏi phi đao cùng khinh công, chỗ này là nơi đắc địa cho y, ngược lại sẽ là nơi nguy hiểm cho Phó Hồng Tuyết. Vừa chạy, y vừa bình tĩnh rút bầu thuốc nổ nơi thắt lưng.

Thuốc nổ đựng trong ống tre chắc chắn, một bó năm ống, y đều đốt.

Sau đó dùng tay trái ném nhẹ ống thuốc, tay phải phóng phi đao tiễn nó bay thẳng vào ngực Mị Ảnh.

Mị Ảnh lần thứ hai ngửa mặt lên trời kêu to, không biết có phải là do một đao cuối này làm nó đao đến mức nổi dã tính hay không, chỉ biết vừa kêu xong, nó liền có thể vung tay đánh rụng những cây phi đao trước!

Để lại một miếng da thịt còn bị phi đao găm lên tường, Mị Ảnh nhảy xuống đất, ho ra một ngụm máu tanh tưởi, chỗ nào dính máu của nó, chỗ đó liền sùi bọt toả khói trắng hôi thối khắp nơi.

Sau đó nó dứt phi đao còn ghim thịt của mình ở trên tường xuống, ném mạnh về phía Diệp Khai!

Tuy không ném trúng Diệp Khai, nhưng mùi hôi trong không khí làm y choáng váng đến mức sững người. Sau đó, y cố gắng lui ra gần tới cửa động hơn, tay còn lại vói vào ngực áo rút một thanh búi nhùi lửa ra, ném chính xác vào chỗ ống trúc còn đang cháy.

Phía sau có tiếng chân người chạy lại, Diệp Khai hai tay bịt tai, đá tung cửa động phóng ra ngoài. Cùng lúc đó, bởi vì lực đạo của y quá mạnh, đá bay luôn Phó Hồng Tuyết cùng Hường Ứng Thiên vừa vận lẫn quần giao đấu bên ngoài.

Sau đó lại ầm một tiếng, lực nổ xô ngã Diệp Khai, tiếp tục ập vào Phó Hồng Tuyết và Hường Ứng Thiên vẫn đang chưa thể đứng dậy. Do đã chuẩn bị tinh thần từ trước, Diệp Khai bèn nhanh chóng lấy lại vị thế, quay người chưởng thêm một chiêu vào Hường Ứng Thiên

Nhưng lực chú ý của Hường Ứng Thiên lại hoàn toàn không ở trên người Diệp Khai.

Lão không hề háo thắng, chỉ vung chưởng đánh lui chưởng phong của Diệp Khai, sau đó điên rồ lao vào thạch thất đầy khói lửa cùng bụi mù mịt.

“—— ngăn hãm lại!”

Phó Hồng Tuyết lúc này mới có thể đứng dậy mà hô to.

Vì để cầm chân Hường Ứng Thiên, hãn hiển nhiên cũng phải trả giá một ít. Cánh tay trái có một vết thương kéo dài, sau y phục cũng có một mảng máu lớn.

Hường Ứng Thiên một tia hy vọng cuối cùng cũng không muốn bỏ cuộc, lão phải đi cứu Mị Ảnh.

Mà mục đích bọn họ làm việc này, chính là không thể để cho lão cứu Mị Ảnh ra.

Diệp Khai giật thót, cố gắng ra một chưởng nữa nhắm vào sau lưng Hường Ứng Thiên—— không còn cách nào, khoảng cách gần như vậy, chỉ có thể dùng nội lực đối phó!

Hường Ứng Thiên cảm thấy tiếng gió sau lưng, liền quay lại dụng chưởng lực đón lấy, hai người vì thế lui mạnh về sau hai bước.

Phó Hồng Tuyết rút cuộc cũng rút được đao, nhắm vào Hường Ứng Thiên toả sát khí.

Lúc này, bọn Cuồng Đao mới đuổi tới, đang tính vào trận liền đã bị Hường Ứng Thiên vì ý đồ thoát thân khỏi bọn Diệp Khai mà dụng chưởng đánh bật cả đám vào mũi đao của Phó Hồng Tuyết. Cuồng Đao nháy mắt bị chém ngọt, máu phun đầy mặt Phó Hồng Tuyết, rút cuộc cũng cho Hường Ứng Thiên một cái cơ hội thoát thân.

Phó Hồng Tuyết đang tính đuổi theo, lại bỗng nhiên nghe thấy Diệp Khai phía sau “Oa” một tiếng phun ra một búng máu.

Hãn kinh hãi trở lại, chỉ thấy Diệp Khai chẳng hề để ý lau máu đi:

“Không có việc gì... một chưởng kia chấn động khí huyết, nhổ ra thì tốt rồi. Hôm nay nhất định phải tìm được hãn. Nếu không hậu hoạn vô cùng.”

Cho dù có hai mươi năm công lực của Thái sư phụ, vẫn không thể so tu vi với Hường Ứng Thiên.

“Trước chữa thương!”

Phó Hồng Tuyết cơ hồ là không chút nghĩ ngợi mà trầm giọng nói.

“—— trước tìm người!”

Diệp Khai không cam yếu thế mà cãi:

“Nếu ta thật sự không được, ta sẽ không cậy mạnh!”

Phó Hồng Tuyết lúc này mắt đầy tơ máu, đao vung đến vô tình, chém giết hết những tuý tùng của sơn trang vẫn còn nuôi ý đồ chống lại hãn. Hãn không thể thấy Diệp Khai đổ máu, khi thấy rồi, hãn không kiềm chế được.

Diệp Khai đứng tại chỗ, một tay ấn ngực, yên lặng, thậm chí lãnh tĩnh đến có chút lãnh lệ nhìn hãn:

“Nhìn xem máu của người, máu của ta... Không nắm cơ hội tốt nhất này, máu của chúng ta vô dụng!”

Phó Hồng Tuyết trầm mặc một chút:

“Thực xin lỗi.”

Biết hãn đã tỉnh táo lại, Diệp Khai cũng thu hồi vẻ lạnh lùng, phóng đi trước hãn:

“Hiện tại không phải là lúc lo lắng. Đi —— sống thì gặp người, chết phải thấy xác.”

Sau khi nói xong, Diệp đã nhanh khinh thân qua bờ hồ.

Bọn họ không phải là Hường Ứng Thiên, không dám bắt chấp lao vào lửa, nên phải đi nhúng y phục ướt nước mới dám xông vào.

Lúc này, Phó Hồng Tuyết xé áo choàng, dùng vải cột chặt tay hãn với y.

“Phó Hồng Tuyết...”

Diệp Khai cảm thấy y phải thuyết phục hắn một chút. Phó đại hiệp đang như là cuồng hoá mất rồi.

“Để ngừa vạn nhất.” Hắn không biết Hường Ứng Thiên cùng Mị Ảnh đến tột cùng là đã chết hay chưa, nhưng là hắn còn nhớ kĩ hình dáng Diệp Khai thê thảm thể nào khi nhập ma.

Hắn vô pháp đoán trước chuyện như vậy có phát sinh hay không, cho nên hắn phải làm chuyện gì đó cho chính mình an tâm.

“Uy... Nhìn thật kì quái?”

Diệp Khai bị hắn dắt theo, tỏ ra ghét bỏ.

Phó Hồng Tuyết cản môi, không thềm để ý đến y.

Diệp Khai không được đáp, bèn chạy lại gần nhìn về mặt đáng sợ của Phó Hồng Tuyết

“Mặt kệ có chuyện gì, ta đều sẽ bên người. Người không được kích động, kẻ địch ở phía trước.”

Phó Hồng Tuyết cản môi chặt hơn, hô hấp dần dần chậm lại. Cách một khắc, hắn bỗng nhiên thấp giọng:

“Ta không kích động... Ta chỉ đang muốn bảo vệ thứ trân quý.”

“... A.”

Vì thế cái vậy “thứ trân quý” kia nhin không được liền nở nụ cười.

“Biết không... Kỳ thật ta còn rất thích bộ dạng kích động của người.”

Bởi vì lúc này Phó Hồng Tuyết có vẻ thực dễ đối phó.

Bình thường lúc bình thường, Phó Hồng Tuyết đôi khi bí ẩn, lại đôi khi cường ngạnh, khiến y trở tay không kịp.

Lại là một khắc trầm mặc.

“Ừ. Ta cũng thích tư thế người phun máu xong còn ra vẻ không có chuyện gì... Chỉ có ta lo lắng, người có bao giờ để tâm.”

Lần này Diệp Khai bật cười thành tiếng.

Phó Hồng Tuyết phủ áo choàng ướt nước của hắn lên người Diệp Khai sau đó hai người đồng thời vọt vào thạch thất.

Trong mật thất mọi thứ đã tan hoang, Phó Hồng Tuyết vận kinh lực chưởng bay chưởng ngại, dọn ra một con đường. Diệp Khai bịt mũi chui vào trước, ho khan vài tiếng, sau đó cố gắng nhìn qua màn bụi mù mịt tìm tung tích địch thủ.

Diệp Khai vẫn nắm chắc phi đao, lâu lâu lại ho khan.

Đi thêm một chút nữa, y bèn quyết định nhắm mắt, tắt cả dựa vào thính giác.

Phó Hồng Tuyết vẫn im lặng, để y dẫn đường.

Diệp Khai nghe ngóng xung quanh, hắn chỉ cần chú ý Diệp Khai, bởi vì hắn tuyệt đối tin tưởng vào Diệp Khai phán đoán.

Rất nhanh, Diệp Khai đã có thể dẫn Phó Hồng Tuyết đến vách động lúc nãy y găm Mị Ảnh lên.—— chỉ là, chỗ này dường như không bị ảnh hưởng bởi vụ nổ.

Chăm chú nhìn dấu vết còn lại, nét mặt của y càng nghiêm trọng hơn:

“Lúc ấy ta đã nghĩ rằng mình có thể giữ nó ở đây... Bây giờ có lẽ... Vụ nổ khiến nó được lợi, dễ dàng trốn thoát.” Hắn là nó đã đánh vỡ khối thuốc nổ đi qua chỗ khác.

Y tìm không thấy Hường Ứng Thiên, cũng không thấy Mị Ảnh.

Mọi việc cơ hồ rõ ràng ——

Phó Hồng Tuyết theo thói quen trầm mặc:

“Bọn chúng đều chưa chết.”

Diệp Khai dùng tầm mắt chậm rãi quét về phía bốn phía, nặng nề nói:

“Bọn chúng cũng không đi ra ngoài... Cho nên, khẳng định nơi này còn chỗ nào chúng ta chưa tìm đến.”

Trong không gian âm u hôi thối, mỗi một khe hở, mỗi một chỗ tối, đều có thể trở thành chỗ trốn của lão ta.

“Không —— ”

Phó Hồng Tuyết bước lên trước, Diệp Khai theo bản năng đi sau hắn, bắt đầu theo trí nhớ mà tìm kiếm.

Chuyện hắn lo lắng nhất —— đã xảy ra.

Mị Ảnh chưa chết, hơn nữa Hướng Ứng Thiên đã mang nó đi trốn.

“Ta biết chỗ này còn một mật đạo thông ra nơi khác, ta nghĩ... Bọn hắn hẳn là đã thoát ra chỗ đó.”

Dừng một chút, hắn nói nhanh:

“Chúng ta đồng thời tìm, càng nhanh càng tốt. Hướng Ứng Thiên đi vào sau khi nổ, hắn là phải dụng chưởng mở đường như ta lúc này. Tìm kỹ một chút, chắc chắn sẽ lần ra dấu vết của hắn.”

“Được, chia ra tìm!”

Diệp Khai không chút do dự. Y cũng hiểu thời gian trọng yếu.

Phó Hồng Tuyết giật mình, ngay lúc định đi lại xoay người dặn dò:

“Diệp Khai... Người không biết kế tiếp chúng ta gặp nguy hiểm gì đâu —— cần phải cẩn thận.”

Mật thất thật ra cũng không khó tìm.

Đi một vòng, Diệp Khai thực nhanh đã tìm ra điểm nghi vấn, y vung cước đá bay phiến đá dưới chân, liền lộ ra một cái thông đạo tối hù.

Phó Hồng Tuyết nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu, bước đến kéo Diệp Khai lại:

“—— ta xuống trước.”

Nói chưa hết lời, người đã nhảy xuống.

Trên người hắn có ngoại thương, Diệp Khai lại bị nội thương. Xác định địch nhân ở phía trước, cho nên hắn nhất quyết phải đi tiên phong.

Diệp Khai ngẩn ra, cái gì cũng chưa nói, cười nhẹ một tiếng, theo hắn nhảy xuống mật đạo.

Một đường không ngờ gió êm sóng lặng.

Không biết đi bao lâu, bọn họ rốt cuộc chui ra một chỗ Diệp Khai không bao giờ ngờ tới ——

“Nơi này là...”

Diệp Khai theo bản năng nhìn xung quanh một vòng, sau đó quan sát tiểu lâu giữa hồ, vẻ mặt có chút bối ngỡ.

“Nơi này là... phía sau núi Vân Thiên Đỉnh.”

Dừng một chút, Phó Hồng Tuyết bình tĩnh nói cho y biết.

“Vân Thiên Đỉnh?”

Diệp Khai lấp bắp kinh hãi.

Mật thất dưới gầm giường của Hướng Ứng Thiên, lại thông đến phía sau Vân Thiên Đỉnh?

“Hướng Ứng Thiên cùng Công Tử Vũ của Vân Thiên Đỉnh... Là quan hệ như thế nào?”

Diệp Khai dù sao cũng là người nhạy bén, chỉ nghe một câu này, lập tức đoán được trọng điểm.

Phó Hồng Tuyết lại lắc đầu:

“Không, lão không có quan hệ với Công Tử Vũ.”

Lại dừng một chút, mới nói tiếp:

“Nhưng là... Hắc cùng mẫu thân của Công Tử Vũ, có mối quan hệ rất thâm sâu.”

“... mẫu thân của Công Tử Vũ?”

Diệp Khai hoàn toàn là lần đầu tiên nghe nói về người này.

“Người nhớ rõ, đêm đó chúng ta canh giữ ngoài cửa của Hoa Bạch Vân, Minh Nguyệt Tâm đi rồi, lại có một người thứ hai đến?”

Diệp Khai gật đầu:

“Nhớ rõ.”

“... Tiểu lâu giữa hồ kia, chính là chỗ ở của bà ta.”

Về Công Tử Vũ, về Dương phu nhân cùng liên hệ giữa bọn họ, hắc đã vẫn không muốn Diệp Khai biết.

Nhưng hiện tại, rốt cuộc đã đến lúc không thể không nói.

“Đêm đó bà ta muốn giết Hoa Bạch Vân, là bởi vì Hoa Bạch Vân từng cùng trượng phu của bà ta có một đoạn tình. Bà ta trong lòng có hận, cho nên bà ta muốn tất cả nữ nhân dây dưa cùng trượng phu của mình chết hết đi.”

Nghe hắc nói xong, Diệp Khai sửng sốt một hồi lâu.

“Người... Người là nói...”

Y theo bản năng mà phun ra vài chữ, lại lặng im một khắc, mới bỗng nhiên thở mạnh, không thể tin mà hỏi:

“Người là nói... Công Tử Vũ cùng chủ nhân của tiểu lâu giữa hồ này...”

Hoa Bạch Vân, đã từng là tình nhân của Dương Thường Phong.

Mà Phó Hồng Tuyết lại nói, chủ nhân của tiểu lâu giữa hồ muốn giết Hoa Bạch Vân... Là bởi vì Hoa Bạch Vân cùng trượng phu của bà có một đoạn tình?

Kia chỉ có thể là...

“Bà ta là... Dương phu nhân đã mất tích nhiều năm?”

Như vậy, Công Tử Vũ... Chính là Dương gia trưởng tử bị đồn đoán đã chết trong cuộc mưu sát ở Mặc lâm một dịch năm xưa? Là ... Đại ca của y?!

“Người... Người chờ một chút.”

Diệp Khai một tay bắt chước Phó Hồng Tuyết mà xoa xoa huyệt thái dương, trong đầu có chút hỗn loạn.

Nếu theo như Phó Hồng Tuyết nói, vậy người ở tiểu lâu này đích thực là nguyên phối phu nhân của cha y, Công Tử Vũ là đại ca y... Vậy y nên dùng thân phận nào đối mặt với hai người?

Như vậy, lúc này kẻ địch chỉ có Hướng Ứng Thiên?

Mà Vân Thiên Đình trừ bỏ Minh Nguyệt Tâm cùng Yến Nam Phi, cũng chưa từng công khai có bất luận cái xung đột gì cùng bọn họ.

Vậy, Minh Nguyệt Tâm cùng Hướng Ứng Thiên cố ý tới gần bọn họ, đến tột cùng là vì Công Tử Vũ gợi ý, hay là xuất phát từ ý nguyện của bọn họ.

Mà hiện tại... Hướng Ứng Thiên mặt thất sao lại lặng lẽ thông đến nơi này?

Bọn hần vất vả như vậy, lúc này lại tiến thoái lưỡng nan?

Nếu thật sự phải đối đầu với nguyên phối phu nhân của cha... Giết hay là không giết?

Người đại ca này của y, lưu hay là bắt lưu?

Phó Hồng Tuyết ngay lúc này mới nói ra chân tướng, làm y không biết nên xử sự thế nào.

“Diệp Khai, trong lòng Dương phu nhân—— hết thấy nữ nhân từng mê hoặc chồng của bà, đều đáng chết; trừ bỏ con trai của mình, những hài tử Dương gia khác, tất cả đều là bại hoại không được tồn tại.”

Không có một chút phần hận, chính là trần thuật.

Hắn nói cho Diệp Khai chân tướng, không phải để cho Diệp Khai nương tay.

Bởi vì Dương phu nhân cùng Công Tử Vũ cũng tuyệt đối sẽ không nương tay với hắn cùng Diệp Khai.

Sau khi nói xong, hắn an tĩnh mà đứng ở tại chỗ chờ.

Lại sau một lúc lâu, Diệp Khai chậm rãi nhắm mắt lại, lần thứ hai thở một hơi. Sau đó chậm rãi nói ra:

“Ta hiểu, người nói cho ta biết —— chỉ là vì tránh cho ta khi đối diện với Dương phu nhân sẽ bị bà ta nói lời làm loạn tâm trí.” Y hiểu Phó Hồng Tuyết lo lắng cái gì.

Hắn cũng hít một hơi thật sâu, vươn tay vuốt ve ấn đường vốn dĩ không tốt của mình: “Là ta suy nghĩ không chu toàn, không nói trước cho người biết.”

Hắn trước e sợ nhiều thứ, bây giờ tạo thành rất nhiều phiền toái. Nếu hắn có thể nghĩ thông suốt sớm một chút, có lẽ tình hình bây giờ sẽ khá hơn.

Nhưng hắn vẫn cứ tin tưởng vững chắc, bọn họ đã đi lên một con đường không thể hối hận. Trên đường có trở ngại gì, đều cũng chỉ là trải nghiệm mà thôi.

“Không, người đã nghĩ thực chu đáo.” Diệp Khai rút cuộc mỉm cười, vỗ nhẹ mu bàn tay hắn trên vai y.

Bởi vì trong lòng y vô cùng rõ ràng, trên đời này cũng chỉ có một hắn —— Phó Hồng Tuyết tuy chậm hiểu, nhưng vững chắc cùng cẩn thận thế nào.

“... Những chuyện khác, sau này chúng ta lại nói. Hiện tại...”

Nói xong lời cuối cùng, y chậm rãi xoay người, từ cổ tay xòe ra một loạt phi đao, sáng bóng như thiên kiếm:

“Vô luận sắp sửa đối mặt cái gì... Chúng ta trước tìm Hướng Ứng Thiên, giải quyết hắn lại nói.”

Phó Hồng Tuyết không nói gì, cũng chậm rãi rút đao.

Ánh mắt của Diệp Khai chuyển hướng về phía tiểu lâu giữa hồ. Phó Hồng Tuyết không nói một lời, gật gật đầu.

Diệp Khai trước tiến nửa bước, Phó Hồng Tuyết đối lưng bọc hậu, quan sát trái phải, hai người làm thành tư thế công phòng, từ từ tiến lên tiểu lâu.

Xung quanh là hồ nước, thoát nhìn tựa hồ chỗ an toàn nhất, rồi lại là nơi khiến người ta bất an.

Mỗi một bước đi của Diệp Khai, đều cực kỳ cẩn thận nhìn thiên trúc lót sàn cầu dưới chân.

Y có một loại trực giác bản năng cực kỳ khó hiểu rằng—— nguy hiểm tại dưới chân.

Ngay lúc hai người ra giữa cầu —— đột nhiên có một cỗ lực từ dưới chân mãnh liệt đánh lên, lật tung một đoạn ván cầu dài thượt!

Diệp Khai xoay tay bắt lấy vai Phó Hồng Tuyết, vừa kéo hắn khinh thân, mũi chân y vừa nhón lên miếng ván trúc đã ở giữa thình không, triển khai lực đạo phóng phi đao vào chỗ có động tĩnh!

—— phi đao xuyên qua hỗn độn tầng tầng trúc thiên, cơ hồ không thể làm gì thứ đang ẩn nấp phía dưới.

Chỉ thấy mặt nước dao động, “Xôn xao” nước văng từng dòng như mưa rào, một tiếng tru dài cất lên, bóng dáng hắc sắc từ đáy hồ đồng dạng vọt lên, ngực còn bị cắm năm cây phi đao của Diệp Khai, tay chân quơ quào như muốn xé xác bọn hắn!

Diệp Khai đột nhiên buông tay, để Phó Hồng Tuyết rơi thẳng xuống, sau đó giẫm lên vai hắn, trực tiếp rống lớn một tiếng:

“—— chặn ngang!”

Phó Hồng Tuyết hiểu ý nhú mào, rút đao lia một đường ——

Thân thể của Mị Ảnh bị một đao ánh như chớp lia ngang!

“Lui!”

Diệp Khai từ bỏ vai hắn đã mượn lực khinh thân từ lúc nào, lực đạo phiêu linh đến mức không hề ảnh hưởng đến hắn, lúc y đáp xuống, lại dùng chân cho hắn một cước, khiến hắn lao đảo bắn ra phía sau, vừa vặn tránh được một ngụm máu huyết của Mị Ảnh.

“—— phía sau người vẫn còn trúc phiến, người mau đạp lên chạy qua tiểu lâu!”

Mị Ảnh toàn thân là độc, như vậy hồ nước này là nơi nó ẩn náu, cũng độc không tưởng.

Phó Hồng Tuyết khinh công tuy rằng không bằng y, nhưng dựa trên phiến trúc chạy đến tiểu lâu, quả thật không khó. Tuy nhiên đạo pháp của Phó Hồng Tuyết mượn lực đứng tấn, thủy chiến cái dạng mơ hồ như vậy, hắn không có cách nào triển khai được.

Diệp Khai ngoài miệng bắt hắn chạy vào tiểu lâu, nhưng chính y thủy chung vẫn dùng khinh công thăm dò tung tích hai đoạn thân thể của Mị Ảnh vừa chìm vào hồ. Y cất đi phi đao, móc ra hai nén bạc trắng phi thẳng vào nước.

Bạc đáp xuống mặt nước, loang một vài vòng, chỉ giây lát sau, chỗ phiến bạc chìm xuống liền sủi tăm, nửa xác trên của Mị Ảnh liền theo bọt khí nổi lên. Diệp Khai lúc này mới mỉm cười, rút năm đạo phi đao lập tức phóng, mượn lực cùng sức nước đẩy phần thân thể này vào bờ gần y!

Sau đó y lại ném tiếp ba nén bạc cách xa nhau vào nước, phần thượng thân của Mị Ảnh cũng như thân trên, bị y tống vào bờ phía ngược lại, gần chỗ Phó Hồng Tuyết đứng chờ.

Sau đó, Diệp Khai tiếp tục ném phi đao ghim chặt phần hạ thể nó xuống đất, sau đó liền tiến lên, vận chưởng đánh đổ đá tảng đè nát. Đề phòng chắc chắn như vậy, để coi nó còn có cách gì vừa thoát ra, vừa hồi phục, vừa nói nửa người được với nhau hay không.

Sau đó y khinh thân chạy về bên Phó Hồng Tuyết trong tiểu lâu, trúc phiến trên mặt nước lúc này đã phiêu tán xa xa, y hầu như không có chỗ mượn lực. Nên đến khi về được tiểu lâu, Diệp Khai đã cơ hồ kiệt sức, vết máu nơi khoe miệng bắt đầu đậm lên.

Nhưng y không dừng tay, tiếp tục với phần thượng thân của Mị Ảnh, y còn chưa quên lúc nãy, y đã dùng gần mười đạo phi đao mà vẫn không thể giữ chặt nó.

Đúng như y dự đoán, bọn y còn đang định liệu xem sẽ làm gì để kiềm chặt, Mị Ảnh đã bật phóng lên, dùng vuốt tấn công Phó Hồng Tuyết.

Diệp Khai dưới tình thế cấp bách, sợ phi không đủ lực, trực tiếp tiến lên dùng đá bay móng vuốt của nó.

Mị Ảnh đánh trả, móng vuốt cắt đứt một vạt áo của Diệp Khai. Y kinh hãi, vội vàng lộn một vòng, Mị Ảnh lại nhanh chóng đưa móng vuốt định hàm trụ cổ y.

Phó Hồng Tuyết liền mạnh mẽ nhào lên nắm thắt lưng y kéo lại, vừa vặn tránh thoát.

Diệp Khai nội tâm kinh hoàng không ngừng, lại tiếp tục rút đao phi, không dám chậm trễ mà phóng thẳng vào tảng đá đang dựa vào vách núi gần đó ——

Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, tảng đá lớn mang theo vô số cát bụi nặng nề đổ, đè bẹp Mị Ảnh còn đang trên đường phóng đi trốn.

Tiếng động trầm đục, có thể nghe trong hỗn loạn tiếng huyết nhục trộn lẫn tởm lợm.

Lần này mặc kệ Mị Ảnh có chết hay không, ít nhất thế gian này ít ai có đủ năng lực di dời tảng đá đó để thả nó ra!

Diệp Khai ấn ngực không ngừng mà thở dốc, khóe miệng lại bắt đầu tràn đầy máu, y cũng không nghĩ phải lau, chỉ chống tay vào đại thụ thở dốc rồi ho nhẹ vài tiếng, vừa cười, vừa đắc ý vận nội lực hô to:

“—— Phó Hồng Tuyết, quái vật kia ta giải quyết! Hướng Ứng Thiên giao cho ngươi!”

32. Chương 24

Kỳ thật lúc Phó Hồng Tuyết rơi xuống tiểu lâu giữa hồ, hắc căn bản không thấy ai. Cho nên hắc chỉ chậm rãi nâng Diệt tuyệt thập tự đao lên, một bước, hai bước... chậm rãi đi vào.

Hắc cũng không quên vận bảy thành công lực Đại Bi Phú, chứa lại ba thành.

... Hắc trời sinh không am hiểu âm mưu quỷ kế, hắc chỉ có trực giác chiến đấu.

... Hắc còn có một Diệp Khai.

Chỉ cần một ánh mắt rất nhỏ, một động tác đơn giản nhất, hắc đã có thể lĩnh hội được ý tứ của Diệp Khai.

Ngay lúc Diệp Khai bỏ hắc lại, y đã đưa ba ngón tay ra sau lưng cho hắc nhìn thấy —— ý tứ rất đơn giản: lưu khởi ba phần lực, sau này có chỗ phải sử dụng.

Phó Hồng Tuyết đập trúc khinh thân vào tiểu lâu, theo bản năng ngẫm nghĩ, đã nghĩ ra nguyên do.

—— Diệp Khai và Hướng Ứng Thiên, và những người khác trong bóng tối, đều có tâm kế.

Từ khi hắc bị Mị Ảnh bức đến Đoạn Hồn Nhai, cùng Diệp Khai đồng thời rơi xuống, đến hôm nay một lần nữa đối phó với Hướng Ứng Thiên... Kỳ thật Hướng Ứng Thiên vẫn chưa hề lĩnh giáo mười phần công lực của Đại Bi Phú.

Lúc ở Đoạn Hồn Nhai là bởi vì tâm hắc hỗn loạn, hôm nay cũng là vì cố ý kéo dài thời gian đánh lạc hướng lão cho Diệp Khai đi đối phó Mị Ảnh.

... Thậm chí ngay cả Diệp Khai, đến bây giờ cũng chưa nhìn thấy hắc vận hết công lực.

Cho nên, để lại ba thành, chính là lợi thế xuất kỳ bất ý lớn nhất.

Phó Hồng Tuyết nín thở tĩnh khí, ánh mắt đảo khắp không gian.

Hắc đang chờ đợi, chờ sự nhẫn nại của Hướng Ứng Thiên hoặc là Nam Cung Hiệp tiêu hao hết.

Bọn họ ở trong tối, hắc ở ngoài sáng. Nếu hiện tại tùy tiện ra tay, hắc sẽ không có phần thắng.

Vì thế, hai bước sau, Phó Hồng Tuyết trấn định mà ngừng lại, kiên nhẫn chờ đợi.

—— đến khi tiếng nước cùng tiếng xé gió mãnh liệt vọng trên mặt hồ, đoán được Diệp Khai đối phó Mị Ảnh đã đến thời điểm mấu chốt, hắc mới bỗng nhiên cảm thấy đỉnh đầu đột nhiên phát lạnh, một cỗ lực hùng hậu chổng xuống hắc!

Phó Hồng Tuyết lui bước cực nhanh, thân mình đảo về phía sau, không tránh né, ngược lại hai tay nắm đao thuận thế thượng lưu —— luyện đến mức này, đao thượng cương khí của hắc đã có thể sánh bằng chưởng lực.

Chưởng lực cùng cương khí đụng nhau, đột nhiên bốn phía nổ tung, nháy mắt tường trúc mái ngói của tiểu lâu tất cả đều tan hoang.

“Hồng Tuyết...”

Hướng Ứng Thiên hai chân rơi xuống đất, bàn tay thu lại, vẻ mặt tàn nhẫn nhìn hắc:

“... Tính cảnh giác thực hảo, công lực cũng đủ bá đạo.”

Khóe miệng của Phó Hồng Tuyết tràn tơ máu, mặt không đổi sắc, hồi đao hoành phong:

“Hương thúc thúc —— chắt nhi chờ người đã lâu rồi.”

“—— vậy đến đây đi!”

Hương Ứng Thiên cũng biết, với Phó Hồng Tuyết nhiều lời không hữu dụng.

Vừa dứt lời, lập tức song chưởng đánh tới!

Lão biết hai tên tiểu tử này công lực đột nhiên tăng mạnh, sớm đã thượng thừa. Lão tuy rất tiếc nhưng cũng không thể đi cứu Mị Anh, cũng chẳng qua là lão biết —— đơn đả độc đấu, lão tuyệt đối không e ngại bọn họ, nhưng nếu lấy một chọi hai, lão không có phần thắng.

Phó Hồng Tuyết cũng sớm đã có chuẩn bị, ánh đao loé sáng, lần thứ hai đánh thẳng vào lão.

Hai người đánh nhau không có chút hoa mỹ hư chiêu nào, tất cả đều là chiêu thức đoạt mạng.

Thoạt nhìn đơn giản, đao chưởng đụng nhau, trên thực tế cũng là chân chân chính chính nội lực giao triền, không hề nương tay.

Phần còn lại của tiểu lâu cũng chỉ là vách trúc, lung lay chống đỡ, cứ dưới khí lực của hai người mà răng rắc liên hồi, làm ai nghe được đều cảm thấy lo sợ.

Sấm rền chớp giạt hơn mười chiêu, Phó Hồng Tuyết cảm thấy nóng ruột, trong khi trong hai người, chưa ai có biểu hiện xuống sức.

Ngay lúc đang so chiêu —— bỗng nhiên chợt thấy tiếng của Diệp Khai xa xa truyền đến bằng nội lực:

“—— Phó Hồng Tuyết, quái vật kia ta đã giải quyết xong! Hương Ứng Thiên để cho người!”

Hương Ứng Thiên bàn tay run lên, trong phút chốc cảm thấy kinh hãi! Lão không tin Diệp Khai có thể giải quyết Mị Anh nhanh như vậy, nhưng giọng nói của Diệp Khai mười phần vui vẻ, khó mà giả được! Quan trọng là ... Nghe thanh âm, Diệp Khai có vẻ đang chạy đến chỗ lão!

Tâm tư cứ rối loạn như vậy, động tác trên tay lập tức chậm nửa nhịp, bị Phó Hồng Tuyết chém một đao!

Hương Ứng Thiên vội vàng hạ tấn, tay trái vận công, tay phải đưa lên đỡ, lưỡi đao bị phản lực bật tung ra. Ai biết Phó Hồng Tuyết căn bản rất kiên trì, tay nắm chặt cán đao, lại ngoan độc bổ xuống.

Hương Ứng Thiên lập tức lặn một vòng, lúc này đành tránh đi.

Phó Hồng Tuyết không muốn để lão chiếm ưu thế, ngay lập tức đánh đuổi ——

Nhưng ngay lúc hấn phi thân lên định đuổi theo, một vật nhỏ xé gió liền lao đến sau lưng hấn, làm hấn không còn cách nào khác mà phải quay người dùng đao đỡ lấy.

Chỉ nghe “Đình” một tiếng, vật nhỏ búng vào thân đao lại mang theo kinh lực xém chút đánh bật Phó Hồng Tuyết theo hướng ngược lại.

Phó Hồng Tuyết không nao lòng, giống như đã sớm dự đoán được sẽ có người đánh lén. Người còn giữa không trung, lập tức vụt đao lại, dùng công lực chém về hướng phóng ám khí.

Đồng thời hấn nhấc tay quất lại một chưởng ngăn lại Hương Ứng Thiên đang tính đánh lén mình!

“Oanh” một tiếng, hai người lần thứ hai bắn ra hai hướng. Tiểu lâu gần như chỉ còn trơ bộ khung trúc.

“—— Hương thúc thúc, hôm nay chúng ta phải kết thúc.”

Hấn tự nhiên biết Diệp Khai cố ý hô lên một tiếng kia là có ý gì.

Hấn hiểu, dựa vào khinh công của Diệp Khai... nếu như là bình thường, y sẽ có mặt ngay khi cất tiếng. Lúc này chỉ có thể dựa Hương Ứng Thiên, người vẫn chưa thấy mặt. Vậy chỉ có thể hiểu là, Diệp Khai đã không còn khí lực tiến lại đây.

Cho nên hai người trước mắt kia —— chỉ còn có thể vào tay hấn giải quyết!

Sau đó vận nội lực, hô một tiếng đáp lại y:

“—— người phải chờ ta! Thù của cha ta, ta phải tự tay báo!”

Hắn đã từng thâm nhận ra, Hướng Ứng Thiên vẫn luôn lưu luyến si mê Nam Cung Hiệp, mà Nam Cung Hiệp lại chỉ thống hận Hướng Ứng Thiên rồi lại biến lão thành công cụ lợi dụng.

Lúc này, Nam Cung Hiệp ra tay đánh lên hắn, cũng không thêm so đo xem có thể đánh trúng Hướng Ứng Thiên hay không. Đối với Nam Cung Hiệp mà nói, Hướng Ứng Thiên chính là thứ tùy thời có thể vứt đi.

An toàn của bà so với một vận Hướng Ứng Thiên đều trọng yếu hơn.

“Chỉ cần thêm một chương... Toà lâu này sẽ chìm xuống nước. Hồ nước phía dưới lại có độc huyết của Mị Ảnh. Ta không rõ người là ai, nhưng cừu nhân của ta là Hướng Ứng Thiên. Nếu người hiện tại bỏ đi —— ta sẽ không làm khó dễ người.”

Phó Hồng Tuyết âm trầm nói, vì đã từng trải qua khoảnh khắc này, hắn đương nhiên biết chân tướng Nam Cung Hiệp.

Người trốn trong phòng không hề có động tĩnh đáp lời hắn.

Hướng Ứng Thiên vừa bị bắn lưu ra sau, dựa vào tường trúc đã gãy đổ phân nửa, thừa dịp nghỉ ngơi một chút, biết hắn nói lời nói thật, nhưng vẫn lần thứ hai vọt lên. —— người khác sợ độc tính Mị Ảnh, lão không sợ!

Toàn bộ trúc lâu phát ra một âm thanh kinh khủng, nội lực chạm nhau quá dữ dội, rốt cuộc triệt để sụp xuống.

Hướng Ứng Thiên nhếch khóe miệng đắc ý, vẻ mặt tuy rằng chật vật, lại cảm thấy lão rốt cuộc nắm chắc phần thắng ——

Phó Hồng Tuyết bất kể thế nào cũng không thể chạm vào nước trong hồ, lão căn bản lại không sợ!

Phó Hồng tuy vận vẫn không ngừng tay, chiêu thức sau lại mạnh hơn động tác trước.

Khóe miệng Hướng Ứng Thiên nhếch đến rất cao, hào phóng mà tiến lên đón Phó Hồng Tuyết. Giống như đã nhanh nhìn thấy hình ảnh chính mình đẩy hắn vào trong nước, hình ảnh Phó Hồng Tuyết trúng thì độc thống khổ bỏ mình.

—— Lão kiếp này đại khái đến năm mơ cũng không đoán được, kỳ thật Phó Hồng Tuyết chờ cũng chính là giờ khắc này!

Vì thế, ngay lúc Hướng Ứng Thiên vươn tay ra xô hắn, Phó Hồng Tuyết đột nhiên đem công lực kéo tới mười phần thành, lần đầu tiên trước mặt mọi người ra Đại Bi Phú chân chính!

Hai chương đối nhau, Hướng Ứng Thiên ngực chấn động mạnh một cái, bất khả tư nghị mà tròng lớn mắt, sau đó một ngụm máu tươi phun ra.

Phó Hồng Tuyết không chút do dự lại ra một chương, Hướng Ứng Thiên vì thế liền giống điều đứt dây bay ngược ra sau, đập mạnh vào bờ hồ.

Phó Hồng Tuyết hít một hơi, chậm ra đáp xuống trúc phiến tán loạn trên nước, hai tay thoát lực đến khó khăn.

Ngoại thương trên người hắn khá nhiều, đều không phải là vết thương nhỏ. Chỉ qua loa điểm huyết đạo cầm máu, hắn chưa hề nghĩ tới chuyện băng bó. Đánh nhau thế này, chỉ sợ đã nứt thêm ra, cả quần áo chắc toàn là máu, hắn chỉ cảm thấy ẩm ướt khó chịu.

—— trước mặt hắn, một góc y phục của Nam Cung Hiệp phát phơ trên đầu một ngọn trúc gãy, trôi nhẹ trong hồ.

Nam Cung Hiệp dĩ nhiên chẳng biết đi đâu, xem ra là thừa loạn rút lui.

Vì thế hần khinh thân đến bờ hồ, rút Diệt tuyệt thập tự đao ra, nhưng đến nơi lại ngã quỵ kiệt sức. Hần dù sao cũng không phải sắt đá, thụ nội thương là để lừa Hưởng Ứng Thiên, ngoại thương lại mất máu đến mức không đỡ được. Hần lão đảo đến trước mặt Hưởng Ứng Thiên:

“Hưởng thúc thúc... Ta nói rồi, chất nhi đã kinh đời người đã lâu rồi.”

Hưởng Ứng Thiên nằm đó, tròng lớn mắt gắt gao nhìn hần, khoe mắt muốn nứt ra, hung hăng cắn chặt môi, cả mặt đều là máu, nhưng hần không có cầu xin tha thứ, cũng không nói gì.

Phó Hồng Tuyết so với ai khác đều rõ ràng hơn, hần đột nhiên vận tới tam thành công lực chưởng ra sẽ tạo thành cái hậu quả gì.

Hưởng Ứng Thiên run rẩy, tựa hồ muốn nói cái gì.

Phó Hồng Tuyết lại cúi đầu đứng yên một khắc, cuối cùng nâng Diệt tuyệt thập tự đao lên, chậm rãi tiến lão hết dương thọ. Hần không muốn giết người, nhưng hần không muốn để lão sống lay lắt.

Một nhát đâm xuống, máu cũng không tuôn nhiều như hần tưởng.

Sau đó hần bỏ đi, không đầu lại, lão đảo đến bên Diệp Khai đang ngồi xa xa dưới tàng cây.

Mối thù này ... Rốt cuộc xem như báo một nửa rồi?

Tâm trạng của hần, bình tĩnh dị thường, còn có thể suy tính.

Chờ bọn hần trở về, còn phải nhờ người đến nghĩ cách xử lý hài cốt của Mị Ảnh.

Nếu không, thứ kia còn tồn tại thật sự quá mức nguy hiểm.

Không biết đi đến bao lâu, rốt cuộc cũng đến được chỗ cây toả bóng.

Hần nhắm mắt lại, một viên mồ hôi lạnh lăn xuống lông mi, lại chậm rãi mở.

Đến khi tầm mắt rõ ràng—— bỗng nhiên đã cảm thấy toàn thân chấn động.

Diệp Khai lấy một loại tư thái nhàn tản, bất động dựa vào cây, thoát nhìn như đang xem trò gì vui vẻ lắm.

Bên khoe miệng đều là máu.

Mảnh áo choàng của hần trên cổ tay y đã mất đi từ lúc nào, cả người đều là máu, cổ áo bị nhuộm thành đỏ sậm.

“Diệp... Diệp Khai...”

Phó Hồng Tuyết có thể nghe thấy, giọng nói của hần run đến đáng sợ.

Bước chân lão đảo, dùng đao chống mặt đất nghiêng ngả đi qua, hần như kiệt sức, ngã khụy dưới gối Diệp.

Diệp Khai vẫn như đang cười. Giống như đang mơ thấy điều gì vui vẻ lắm.

Tay hần giật giật, nhẹ nhàng góc áo Diệp Khai, sau đó không biết làm, tay siết chặt, răng gần như cắn vào lưỡi, đau đớn gọi:

“Diệp Khai... Diệp Khai... Người tỉnh tỉnh... Đừng đùa ta ...”

Phó Hồng Tuyết thậm chí còn không biết mình làm sao có thể mang Diệp Khai ra khỏi mật đạo ngổn ngang bụi đá, hần chỉ biết, sau khi ra khỏi mật đạo, hần đã rút đao kề cổ một bá tánh vô tội đi ngang chỗ hần đứng đầu tiên:

“—— xe ngựa.”

Ném lại một bọc tiền, xe ngựa bị hần cướp đi, nhanh chóng quay về Vô Gian địa ngục.

Hoa Bạch Phụng cùng Lý Tầm Hoan, ngay cả Tước Nô đều bị tiếng xe ngựa hồi hã làm cho kinh động, bước ra lại gặp Phó Hồng Tuyết thất thần.

“... Trên người làm sao nhiều máu như vậy? Người bị thương ở đâu?!”

Dù có lãnh tinh như Hoa Bạch Phụng cũng không thể không quan tâm. Bà bắt đầu hối hận vì sao mình lại không bám theo bọn tiểu tử này.

“Diệp Khai đâu?”

Lý Tầm Hoan nhìn một vòng, nháy mắt liền nhận ra thiếu một người.

Hắn biết Diệp Khai cùng Phó Hồng Tuyết đi đối phó Hường Ứng Thiên sẽ không dễ dàng, lại không nghĩ rằng khó khăn đến nước này.

Phó Hồng Tuyết cả người toàn máu làm hắn có chút kinh hãi.

“Trong xe.”

Phó Hồng Tuyết đáp được hai tiếng, đã nhanh chóng bật dậy bế Diệp Khai bé ra.

Diệp Khai trước khi đi mặc một bộ y trang lục sắc, máu nhiễm đầy làm màu sắc tươi tắn trở nên u uẩn kinh hồn.

“—— hắn làm sao vậy?!”

“—— làm sao để ra nông nổi này?!”

Vài người đồng thời kinh hãi.

Lý Tầm Hoan nhìn thấy Phó Hồng Tuyết đứng không vững, vươn tay định tiếp nhận lại tiểu đồ đệ của mình.

“Bị trảo, cổ...”

Đáng tiếc Phó Hồng Tuyết gắt gao ôm người hiển nhiên không định buông tay. Hắn lão đảo đến mức A Phi vươn tay đỡ, hắn cũng không biết.

“... Cổ! Bị cào!”

Tước Nô sắc bén mà nghe được hai chữ này, vội vàng truy vấn:

“Bị ai trảo? Mị Ảnh hay là... Nhập ma Hường Ứng Thiên?! Nếu như là Hường Ứng Thiên thì phải...”

Hắn nhìn Phó Hồng Tuyết, giọng nói dần nhỏ lại.

Đáng tiếc còn chưa nói xong, liền nghe Rầm một tiếng, nếu hắn không tránh, có lẽ đã bị Phó Hồng Tuyết đập cửa cho gãy mũi rồi.

“Phó...”

Lý Tầm Hoan cùng Hoa Bạch Phụng cơ hồ đồng thời liếc cái mũi của Tước Nô, hắn dường như không ngờ Phó Hồng Tuyết lại phản ứng thế này.

—— Phó Hồng Tuyết người không nghe ta, người người ôm xảy ra chuyện cũng không nên oán ta!

Yên lặng mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người mới vừa nói... Hường Ứng Thiên làm gì?”

Cũng may cuối cùng cũng có người nghe hắn nói.

Mấy người kia đều vây quanh hai tiểu tử gấp đến độ không màng chuyện gì, Yên Ba Thiên Khách dù sao cũng không cần đi qua, lão có đến cũng không giúp được.

Dù sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng gió, lão cũng không thể luống cuống như đám hậu bối được.

Được cao thủ vô lâm chú ý, Tước Nô khó hiểu cảm thấy uy phong thỏa mãn cảm:

“Hai loại thương đều thực phiền toái —— nếu Diệp Khai bị Mị Ảnh trảo thương, sẽ phải tìm người có hồn nguyên chân khí dùng mười năm công lực đến giúp hắn bức thi độc ra. Còn nếu là bị Hường Ứng Thiên nhập ma trảo thương ... Vậy chỉ có thể lập tức tìm người cùng huyết thống đến truyền chân khí bức độc.

Nếu không hẳn chỉ còn cách lập tức tự sát, nếu không thì sẽ nhập ma như Hưởng Ứng Thiên biến thành quái vật người không ra, quỷ không thành!”

Hắn vừa dứt lời, Lý Tầm Hoan, Yên Ba Thiên Khách cùng Hoa Bạch Phụng cơ hồ đồng thời thay đổi sắc mặt.

Nếu là lão Hưởng, dù sao Hoa Bạch Phụng cùng Phó Hồng Tuyết cũng có thể tìm được.

Nhưng nếu là Mị Ảnh... Bọn họ phải chạy đi đâu tìm một người có hồn nguyên chân khí đồng ý hao phí mười năm công lực đến chữa thương cho Diệp Khai đây?

Lý Tầm Hoan ồ ồ tâm thần, lập tức vì chữa thương cho đồ đệ mà định nhào ra cửa. A Phi vẫn bình ổn thản nhiên, nhẹ nhàng giữ hắn lại.

Lý Tầm Hoan lúc này xanh hết cả mặt, giọng nói run rẩy:

“Diệp Khai bị trảo xuất thương chỉ sợ thực phiền toái...” Hắn không thể nói hết, chỉ gấp gấp muốn giải thích rồi đi ngay.

“... Phiền toái gì cơ?”

A Phi lại càng không hiểu, lúc này, ngữ khí của y thay vì nhẹ nhàng như thường, lại có chút cứng ngắt mất tự nhiên:

“Vừa rồi lúc đưa bọn họ đi vào, ta nhìn kỹ, Diệp Khai trên người căn bản không có ngoại thương. Huyết đều là do bị nội thương mà ối ra...”

Ngụ ý chính là, Phó Hồng Tuyết khấn trương đến mức biến thành thẳng ngốc cũng có thể hiểu được... Các người ba cái tên già, cộng tuổi lại cũng phải hơn hai trăm mà cũng ngốc theo hắn sao?

Tuy rằng Diệp Khai một thân toàn máu, hôn mê bất tỉnh nhìn có chút dọa người, nhưng chỉ cần chưa tắt thở, này một phòng bốn cao thủ không cứu được y, thế gian ắt chê cười rồi.

Lại nói, y cùng Lý Tầm Hoan một tay nuôi lớn con khỉ này, y có bất trắc, bọn hắn phải biết rõ chứ.

“Ách...”

Lý Tầm Hoan dừng bước lại.

A Phi luyện kiếm khí, đặc biệt trọng tốc độ, nhãn lực của y khó ai bì được. Y nói trên cổ Diệp Khai không có ngoại thương, tuyệt đối là không có ngoại thương.

“Lúc nãy ta cũng qua loa bắt mạch bọn chúng, đều có nội thương —— người chữa thương so với ta thích hợp hơn.”

Nội lực của y khác hẳn Lý Tầm Hoan cùng Diệp Khai, cho nên y mới đi ra tìm Lý Tầm Hoan.

“Ta trước vào xem —— ”

Lý Tầm Hoan làm bộ không chuyện vừa rồi, quay mặt bỏ vào phòng.

Khó khăn đem Diệp Khai đến giường, Phó Hồng Tuyết một khắc đều chưa từng chậm trễ, lập tức kéo y ngồi lên, dùng nội lực bắt đầu chữa thương cho y.

—— hắn còn nhớ rõ đã từng một lần, trên cổ Diệp Khai cũng đã từng nhìn đáng sợ như vậy, Tước Nô đã nói những lời kia.

... Tước Nô nói hắn không có thời gian.

... Nói trừ phi có thể tìm người cùng huyết thống đến, nếu không ai cũng cứu không được y.

Kết quả Diệp Khai quyết chết để giữ bí mật, vẻ mặt trắng bệch, cả người toàn máu, lại như hải tử hét to với Hoa Bạch Phụng, không cho bà nói ra, nói mình vĩnh viễn sẽ không tha thứ bà.

Cố tình gây sự đến mức không ai có thể tưởng tượng.

Hắn lúc ấy chính là cực kỳ tức giận, hận y không biết nặng nhẹ.

... Tiếp đó, Hoa Bạch Phụng bị đẩy vào đường cùng mà nói ra chân tướng.

Hắn bị đả kích quá lớn, bị Yến Nam Phi bắt, nhân cơ hội đánh vào huyệt Khốn Long Đình trên cơ thể...

Sau đó, hắn không bao giờ muốn nhớ lại chuyện lúc đó.

Bởi vì rất đau.

Cho nên hắn cũng không nhớ... Đã từng có một người như thế, vì thay hắn lưu lại duy nhất tín niệm, để cho hắn sống vui vẻ, mà quật cường thà chết cũng không nhận nhân thân.

— chân khí chuyển qua không lâu, Diệp Khai nhẹ nhàng thở một hơi, chậm rãi mở mắt.

“Xảy ra... Chuyện gì ...”

Hai chữ cuối ách đến cơ hồ không phát ra âm thanh. Y chỉ biết mình đã ngất đi.

Bởi vì thoát lực lại phun không ra ít huyết.

“Người bị Hưởng Ứng Thiên nhập ma trảo thương, phải có người cùng quan hệ huyết thống truyền chân khí ba ngày ba đêm không gián đoạn mới bức độc ra được.”

Phó Hồng Tuyết nói cực trầm.

“... Quan hệ huyết thống?”

Diệp Khai đầu óc vẫn chưa thanh tỉnh, nhưng y đã ra nghe ra một điểm kỳ dị.

“Đừng nói.”

Thời điểm này, gần như tương tự với lúc trước, Phó Hồng Tuyết quả thật không muốn thấy lại cảnh tượng đó nữa.

Cho nên hắn thật sự chỉ muốn nói trắng ra, nói rằng hắn đã biết, y không cần phải khổ tâm rồi lại cứng đầu làm cả hắn đau lòng.

Diệp Khai thoáng sững người, mặc kệ vẫn còn đang được truyền chân khí, y chống giường, xoay người khẽ tránh khỏi trường lực của hắn:

“... Người... và ta ... Quan hệ huyết thống?”

Còn nữa... Y bị Hưởng Ứng Thiên trảo thương vào lúc nào? Sau y không biết?

Vì để xác nhận, Diệp Khai liền không được tự nhiên tư cúi đầu nhìn lại người mình, cuối cùng dùng tay chà xát cổ mình.

Sau đó y lập tức hiểu ra, liền dùng một chút khí lực còn lại đẩy Phó Hồng Tuyết còn đang truyền chân khí ra, sau đó kiệt sức ngã vào lòng Phó Hồng Tuyết:

“... Rõ ràng quái vật kia đã bị ta giải quyết ... Làm sao Hưởng Ứng Thiên có thể nhập ma được? Hơn nữa... ta lúc nào bị trảo thương?”

Nhìn tình hình này, y chỉ biết, Phó Hồng Tuyết lại động kinh.

Phó đại hiệp vẫn bất động, khi bị đẩy ra tay hắn vẫn dừng trên không trung.

“... Người nói... Người và ta...là quan hệ huyết thống?”

Diệp Khai lần thứ ba truy vấn, y thật sự để ý điểm này.

Phó Hồng Tuyết thật sự cảm thấy chột dạ, sau đó cũng đành nói cho rõ ra:

“... Mẹ ruột của ta, là tỷ nữ Nhu nhi của Dương phu nhân. Hai chúng ta là huynh đệ cùng cha khác mẹ.”

Hắn vẫn luôn cho rằng, hắn đã nói với Diệp Khai.

Còn nữa, Diệp Khai nói... y không bị trảo thương?!

Phó đại hiệp đầu óc đình trệ, rốt cuộc mới nhận ra điểm này.

Diệp Khai ấn ngực ho khan một tiếng, giống như đang tiêu hóa chuyện “Y cùng Phó Hồng Tuyết là huynh đệ ruột thịt” ừa mới nghe được.

Suy tư mà cụp mắt trầm mặc một lúc lâu, y bỗng nhiên hỏi:

“... Người cái tên ca ca lại ngủ với ta là đệ đệ... Người nói, đôi ta có thể bị thiên lôi hay lão cha đánh chết không đây?”

Phó Hồng Tuyết cái đồ mặt than kia, còn từng quang minh chính đại lừa y đến trước mộ phần Dương Thường Phong mà bá đường ——lão cha của bọn họ làm sao lại có thể kiên cường đến mức không tức giận chui ra khỏi mộ bốp chét hai đứa nghịch tử này chứ?

Phó Hồng Tuyết chậm rãi thở ra một hơi, ánh mắt chuyển chuyển, rồi lại nhìn Diệp Khai, đã cảm thấy chính mình cuối cùng cũng an tâm tỉnh táo:

“... Sẽ không, hần luyện tiếu.”

Hần biết hần lại vấp vấp làm chuyện khiến người khác chê cười, nhưng hần không hề cảm thấy mất mặt.

Diệp Khai thở dài, vươn tay kéo ngực áo hần, lại kéo tay áo đã rách tả tơi của hần:

“Bị thương thành như vậy, nhìn máu nhiễm đỏ cả y phục ... Ta chỉ hôn mê trong chốc lát người liền ngốc thành như vậy sao? Gọi sư phụ ta vào thay ta chữa thương, còn người mau đi băng bó đi.”

“Ta...”

“—— đi!”

Vào lúc này, cái trùng mắt của Diệp Khai hiệu quả tuyệt đối hơn gấp bội.

Vì thế Phó đại hiệp một thân toi tả đành run rẩy hạ tay, đứng dậy đi đến chỗ Lý Tầm Hoan đang đứng từ lúc nào, vừa vặn giáp mặt Hoa Bạch Phụng mặt mày lo lắng, tay còn cầm một đồng dược liệu, thuận tiện bị bà bắt đi băng bó.

“Hai tên tiểu tử này.”

Lúc Lý Tầm Hoan chữa thương cho Diệp Khai, A Phi ôm kiếm đứng ở bên giường mặt không đổi sắc mà nhận xét Diệp Khai cùng Phó Hồng Tuyết:

“Học nghệ không tinh, thế nào cũng gặp chuyện.”

Chờ Lý Tầm Hoan truyền công xong đã là hai canh giờ sau.

Lý Thám Hoa nâng vạt áo khoan thai bước khỏi giường, nhìn đồ đệ nhà mình rốt cuộc cũng mở mắt ra, cả đầu là mồ hôi còn thâm ý cười cười, lại không nói lời nào.

A Phi đứng bên cạnh đưa qua một cái khăn mặt, Lý Tầm Hoan tiếp, mới vừa đưa tay định lau mặt cho Diệp Khai liền bị y đoạt lấy, tự xử.

“... Người đang chờ Phó Hồng Tuyết? Còn có việc?”

Về mặt của Diệp Khai, rõ ràng là đang chờ Phó Hồng Tuyết, rõ ràng có chuyện muốn nói.

A Phi ấn nhẹ vai Lý Tầm Hoan một cái, làm hần phải ngồi xuống ghế kê bên.

“Đúng vậy.”

Diệp Khai dùng sức lau hết vết máu nơi khoe môi lúc này đã bị mồ hôi làm cho loang lổ, sau đó cúi đầu nhìn y phục dơ bẩn đầy ghét bỏ, giống như muốn đứng dậy, thay đổi y phục.

“Trước đừng cử động. Quần áo để lát nữa hăng thay.”

Lý Tầm Hoan mở miệng ngăn cản y. Dù sao bị thương không nhẹ.

“Không có việc gì.”

Diệp Khai cười, chân vừa nhấc đã vì yếu ớt mà té lại xuống giường.

“... Có chuyện hay không, phải nghe theo sư phụ người. Người còn muốn lại phun hai lần máu, lại bắt hấn chữa thương cho người hai canh giờ?”

A Phi bỗng nhiên lạnh lùng mà nói một câu.

“Ách... Ha ha.”

Diệp Khai nháy mắt đành cười gượng, cứ thế liền nằm im.

Trước mặt sư phụ, y từ nhỏ đã quen thói khóc lóc ăn vạ, không nhẽ cãi lại, cái gì cũng không sợ. Nhưng đối với Phi thúc thúc, có thêm vài cái lá gan y cũng không dám.

Lát sau, Phó Hồng Tuyết đi tới, sau lưng còn có Hoa Bạch Phụng cùng Yên Ba Thiên Khách đi theo.

Hắn đã thay y phục, miệng vết thương cũng đều được băng bó tốt, thoát nhìn so với Diệp Khai thần thanh khí爽 hơn không ít.

Hoa Bạch Phụng cẩn thận đánh giá Diệp Khai từ đầu đến chân một lần, xác nhận tiểu tử này cũng không có việc gì, cuối cùng mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“Thù đã báo, Hường Ứng Thiên đã chết.”

Diệp Khai nói câu đầu tiên với Hoa Bạch Phụng, lại là câu này. Tuy rằng y cũng không được thấy toàn bộ sự việc.

Hoa Bạch Phụng thoáng run rẩy, hiển nhiên không dự đoán được y vừa mở miệng liền nói cái này.

“Từ nay về sau, trong lòng còn có cừu hận, cũng có thể triệt để buông tha... Hảo hảo sống qua ngày. Trước kia người chịu khổ, cha không thể trả lại cho người, vậy hãy để cho ta cùng Phó Hồng Tuyết đền đáp người.”

Diệp Khai khẽ cười, nhìn Hoa Bạch Phụng nghiêm túc mà nói tiếp.

Hoa Bạch Phụng triệt để bất động.

Từ sau khi rút vực trở về, quan hệ của bà cùng Diệp Khai đã dịu đi đôi chút, nhưng là vẫn chưa tới mức thân mật thế này.

Dù sao, bà đã vẫn luôn luôn nhớ mong đứa con này. Đến khi thật sự đối mặt lại không có cách gì gỡ bỏ vách ngăn tạo nên từ xa cách.

Nhưng hai câu này, bà lại nghe ra ——nhi tử của mình trấn an mình, nhi tử của mình thương tâm mình.

Thù đã báo, hết thấy thống khổ đều đi qua.

... Bà trong lúc nhất thời thể nhưng không biết nên như thế nào trả lời y.

Vì thế không biết im lặng đã bao lâu, Hoa Bạch Phụng đột ngột xoay người, bỏ lại một câu:

“Ta đi nhìn xem... Băng Di sắc thuốc cho các người, còn có cháo.”

Giống như bỏ chạy mà đi nhanh ra ngoài.

Nhìn theo thân ảnh của bà biến mất sau cửa, Diệp Khai thở một hơi thật dài, quay đầu nhìn Phó Hồng Tuyết.

Ánh mắt của Phó Hồng Tuyết dao động, sau đó hai người đều lộ ra tiểu ý.

Tiếp đến y vươn tay, thực cẩn thận tránh khỏi vết thương trên tay của Phó Hồng Tuyết mà kéo hắn. Hai người không hề giao tiếp, vẻ mặt lại nhất trí đến khó hiểu.

“... Người rút cuộc muốn nói gì?”

Lý Tầm Hoan xem thường cảnh tượng trên, trực tiếp hỏi.

“Hiện tại mẹ người cũng đi rồi, có thể nói ra chưa?”

Diệp Khai lúc đó cố ý nói hai câu này, cố nhiên là vì thương yêu Hoa Bạch Phụng, thật sự muốn bà từ nay sống vui vẻ. Nhưng thật sự mà nói, y đoán được bà cảm động sẽ bỏ đi giấu lẹ, chừa lại không gian riêng cho bọn họ.

Hiếu con không ai bằng mẹ. Hiếu mẹ, chỉ có thể là con ruột thân sinh.

Diệp Khai lại nhìn Phó Hồng Tuyết, một bàn tay nắm lấy tay hắn, mới nói với Lý Tầm Hoan:

“—— Phó Hồng Tuyết hẳn là không có thời gian nói cho hai người biết, trong phòng của Hường Ứng Thiên có mật thất thông ra phía sau Vân Thiên Đỉnh.”

Lý Tầm Hoan chợt mở to mắt, rõ ràng là giật mình. Đến A Phi đứng bên cạnh luôn lãnh tỉnh cũng phải hơi nhú mày.

Chỉ có Yên Ba Thiên Khách mặt không đổi sắc. Hiển nhiên lúc chữa thương cho Phó Hồng Tuyết, Phó Hồng Tuyết đã nói qua với lão.

“Bất quá, ta cũng không định nói cái này...”

Diệp Khai lại dừng một chút, mới nói tiếp:

“Lúc Phó Hồng Tuyết đối phó với Hường Ứng Thiên, ta gặp Dương phu nhân. Người theo đồn đoán đã bỏ mạng cùng phụ thân tại Mặc Lâm Mộc Dịch.”

Bàn tay của Phó Hồng Tuyết bị y nắm chặt lại run lên, khiếp sợ nhìn y.

Diệp Khai lúc này đề tay hắn lại, chính là biết Phó Hồng Tuyết nhất định sẽ có phản ứng như thế.

“... Cho nên người bị thương đến mức ngắt xỉu đi, là bởi vì —— gặp bà ta?!”

Phó Hồng Tuyết thắm hít một hơi. Khi đó hẳn quá mức chuyên tâm đối phó với Hường Ứng Thiên, căn bản chưa kịp nghĩ nhiều.

Diệp Khai nhún nhún vai, ngữ khí ngược lại thoải mái đến kì lạ:

“Bà bỏ chạy khỏi tiểu lâu, lại thấy ta đẩy người thương tích, đại khái là chiếm ưu thế —— cho nên ta đành phải động thủ, giao đấu với bà ta.”

“Sau đó thì sao?”

Phó Hồng Tuyết cơ hồ là to tiếng truy vấn.

Dù cho Diệp Khai lúc này đã bình an, hắn vẫn nghĩ mà sợ. Nếu lúc ấy Diệp Khai đấu với Nam Cung Hiệp có cái gì sơ xuất... Hẳn thật không dám tưởng tượng.

“Sau đó...”

Diệp Khai cười cười, vô tư tới vô tâm, nằm yên thưởng ngoạn vẻ mặt lo lắng của hắn:

“Bà biết ta là nỗ lực hết đà, ta cũng chẳng sợ bị thương thêm nữa... Võ công của bà nhiều lắm là có thể đánh ngang ngửa với ta. Bà định ra tay, ta liền tỏ ý muốn đồng quy vu tận để hù dọa. Chỉ cần kéo dài thời gian đến lúc người giải quyết xong Hường Ứng Thiên... Bà sẽ không có cơ hội ra tay nữa...”

Phó Hồng Tuyết mím thật chặt môi, không nói. Hắn không biết mình nên nói cái gì.

Ngược lại Lý Tầm Hoan đối diện chậm rãi rũ mắt, vẻ mặt cũng ưu tư.

... Kỳ thật ở đây đại khái không ai là không hiểu, cái tên tiểu tử này chỉ là muốn làm ra vẻ mọi chuyện vẫn rất thuận lợi để trấn an Phó Hồng Tuyết mà thôi.

Tình hình lúc đó, có phải ưu thế như Diệp Khai nói hay không, chỉ mình y mới biết.

—— A Phi nhanh chóng bóp nhẹ vai Lý Tầm Hoan, hắn chậm rãi ngẩng đầu, hai người ánh mắt giao nhau, vì thế tâm ý tương thông.

“... Nếu, ta không thể xử lý Hường Ứng Thiên thật nhanh? Người tính sao?”

Phó Hồng Tuyết nói câu này, có biết bao nhiêu khó khăn. Hắn rất muốn rống, lại rống không nổi.

Hắn không phải giận Diệp Khai, hắn giận chính mình. Nếu hắn có thể suy xét chu đáo một chút, nếu hắn có thể tốc chiến tốc thắng...

Diệp Khai ngồi dậy, một tay ấn ngực, một tay cố đỡ cơ thể dựa vào thành giường:

“... Người cùng ta đều bị thương. Trừ bỏ tốc chiến tốc thắng, chúng ta đều không có khí lực dây dưa Hưởng Ứng Thiên—— người cũng trước đã nói với ta từ trước, chúng ta rất có khả năng đối mặt với Dương phu nhân. Ta dám tách người ra để tự giải quyết Mị Ảnh, tự nhiên cũng sẽ tính đến chuyện này.”

Y thậm chí đã nghĩ, nếu bọn họ không may mà kinh động tùy tùng của Vân Thiên Đỉnh, vậy y liền thí mệnh chần giữ để Phó Hồng Tuyết có thể thoát thân.

... Đương nhiên, lời như thế tuyệt đối không thể nói với Phó Hồng Tuyết. Nếu không hắn nhất định sẽ làm to chuyện.

Trong phòng lại trầm mặc một khắc.

Cách đó không xa, Yên Ba Thiên Khách vẫn luôn an tĩnh nằm trên mặt đất bỗng nhiên hừ mạnh, ngữ khí kỳ dị mà ném ra một câu:

“Quả nhiên là lão nhân gia ta đây ánh mắt tinh chuẩn... Nói người là cái thứ hồ ly tinh, nói thật đúng!”

Diệp Khai hơi giật mình, sau đó dựa vào giường bật cười:

“Khụ... Đa tạ Thái sư phụ khích lệ.”

Lão nhân không được tự nhiên này, rõ ràng là khen y, nhưng ai nghe cũng hiểu lão đang mắng.

“... Cho nên, người cùng bà giảng co đến khi ta giết được Hưởng Ứng Thiên, Dương phu nhân mất thấy tình thế bất lợi, mới phải bỏ đi?” Phó Hồng Tuyết nói hết suy nghĩ của Diệp Khai ra một cái kết luận như vậy.

Mà Diệp Khai cũng hiển nhiên là chống đỡ đến khi Nam Cung Hiệp bỏ đi, mới dám ngã xuống.

“Đúng vậy. Hiện tại Hưởng Ứng Thiên đã chết, nhưng chuyện của chúng ta... Còn chưa có chấm dứt. Từ sát ý của Dương phu nhân đối với chúng ta thì thấy, từ nay về sau... Vân Thiên Đỉnh đại khái sẽ là nhóm địch nhân lớn nhất.”

Hoặc phải nói là, vốn dĩ ngay từ đầu, Vân Thiên Đỉnh vẫn luôn âm thầm trợ giúp Hưởng Ứng Thiên. Có Hưởng Ứng Thiên ra mặt, Dương phu nhân cùng Công Tử Vũ hoàn toàn không cần tự mình động thủ.

Mà hiện tại... Hưởng Ứng Thiên đã chết. Vân Thiên Đỉnh rốt cuộc cũng phải lộ diện.

“Hưởng Ứng Thiên chết rồi, ngôi minh chủ vô lâm nháy mắt thành bọt biển —— ta không tin Công Tử Vũ vẫn luôn có dã tâm mở rộng thế lực Vân Thiên Đỉnh sẽ bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này.”

Đối phó với Dương phu nhân, y đã nhận ra hận ý của bà. Cũng vì vậy, y mới lừa Hoa Bạch Phụng bỏ đi.

Mẹ y đã thống khổ nhiều năm như vậy, sớm nên đến lúc giải thoát.

Nếu để cho nương biết —— bà một lòng chỉ muốn báo thù. Nhưng chính thất cùng trưởng tử của trưởng phu bà lại trăm phương ngàn kế muốn hại nhi tử của bà... Bà làm sao buông tha đây?

Phó Hồng Tuyết vẫn luôn cúi đầu không nói.

Hắn còn biết rõ sự tình hơn Diệp Khai, tự nhiên cũng hiểu được Diệp Khai vì sao lại không muốn để cho Hoa Bạch Phụng nghe thấy bọn họ nói những lời này.

Hắn kỳ thật có chút mờ mịt, cũng thực vô lực.

Những sự việc này, càng lúc càng phức tạp, hắn đã biết trước nhiều thứ, lại liều mạng suy xét cho rõ, thế nhưng đến khi lâm trận lại như chân vấp phải dây, trăm ngàn sơ hở.

Hắn cảm thấy, cũng đã đến lúc hắn phải nói hết cho Diệp Khai chân tướng mọi chuyện.

Nếu không cứ như vậy, hắn không lần tới hắn có còn cùng Diệp Khai toàn thân trở ra.

“Uy, đừng nghĩ nhiều ...”

Diệp Khai phía sau rút cuộc chọc chọc hần:

“Chuyện phải nói đều đã nói, mau giúp ta đi tắm rửa một cái, đổi y phục sạch.”

Dù sao nói xong rồi, y cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Nếu không phải vì bảo hộ Phó Hồng Tuyết, y cũng sẽ không cậy mạnh. Ba người trong phòng này lần lộn giang hồ mấy chục năm, mỗi một người đều dày dặn kinh nghiệm hơn y. Y tin tưởng, bọn họ hẳn là có thể giúp y suy tính rất nhiều.

Về phần Phó Hồng Tuyết, muốn hần không động kinh, chỉ cần kiểm chuyện sai hần làm. Người này tâm tư đơn thuần, vĩnh viễn chỉ có thể làm từng chuyện một.

Phó Hồng Tuyết gật đầu, đỡ Diệp Khai đứng lên, cầm lấy một bộ y phục sạch sẽ, dìu y vào hồ được trong Vô Gian địa ngục.

Chờ sau khi bọn họ ra ngoài, Lý Tầm Hoan cùng A Phi mới nhìn nhau, lại nhìn Yên Ba Thiên Khách:

“Tiền bối... Nghe bọn hần nói nhiều như vậy, ngươi có ý kiến gì không?”

Yên Ba Thiên Khách trầm mặc một chút. Bỗng nhiên ngẩng đầu, lại hừ mũi xem thường:

“Có thể có ý kiến gì? Hồng Tuyết nhà ta võ công có cao tới đâu chung quy tâm tư vẫn đơn giản, làm sao với tiểu tử nhà ngươi mới tí tuổi đã ngang cáo già. Bất quá... Hai cái đứa này vẫn còn là tiểu tử, để tự bọn nó đi đối phó với Vân Thiên Đỉnh lớn mạnh như vậy...”

Lão lại lạnh lùng cười một tiếng:

“... Ngươi cũng không đau lòng đồ đệ bảo bối của ngươi sao? —— để hai tên tiểu tử cậy mạnh, lão già này có ích gì, ngươi cứ việc nói.”

Sau khi nói xong, lão thông thả trường ra cửa.

Đến khi lão gần như mất hút, Lý Tầm Hoan mới nghe được lão nhỏ giọng mà than thở một câu:

“Hai đứa nó có cái gì không hay xảy ra... Ta còn trông cậy vào ai dưỡng lão a...”

Lý Tầm Hoan nở nụ cười, quay đầu nhìn A Phi. Y lúc này mới là A Phi của Lý Tầm Hoan, vừa gian xảo, vừa thanh tân, môi nhếch khẽ nói:

“Một ván cờ kì lạ, càng đi, cuộc càng lớn. Hồng Tuyết tựa hồ biết rất nhiều chuyện không ai biết, nhưng hần luôn luôn do dự, không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.”

Tựa như lần này, kỳ thật thật là lúc sinh tử. Nếu khi đó Công Tử Vũ cùng Dương phu nhân đồng thời xuất hiện, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai tuyệt đối không có khả năng còn sống trở về.

“Yên tâm đi.”

Lý Tầm Hoan vỗ vỗ lưng y, không hề lo lắng:

“Có ta giáo huấn, ta tin tưởng hần sẽ đem hết thấy từ đầu đến cuối nói cho Diệp Khai. Lần này, là hiểm... Nhưng cũng là lợi. Hai người bọn họ, cũng phải thăng thần thành khẩn rồi.”

Hồ được trong Vô Gian địa ngục kia chính là một cái hồ nước nóng, là nơi Phó Hồng Tuyết đã từng chữa thương nhiều năm qua. Mỗi lần hần bị Hoa Bạch Phụng trách phạt, đều phải đến ngâm trong hồ này. Ma giáo công chúa cũng biết đau nhĩ tử mình, thường lén hần đổ rất nhiều dược liệu trị thương vào, đến nỗi hồ nước bình thường biến thành được trì lúc nào không biết.

Hần đặt y phục mới ở bên cạnh, lặng lẽ giúp Diệp Khai cởi bỏ y phục rách nát nhiễm máu kia, rồi giúp y xuống hồ.

Diệp Khai vốc một vốc nước lên rửa mặt, sau đó mới trầm mình xuống hưởng thụ.

Động tác của y làm bọt nước bắn lên tung toé, ướt hết người Phó Hồng Tuyết. Y trồi lên nhìn, nước rỏ từ đầu mày xuống cằm, xuống xương quai xanh, đặc tả từng đường cong săn chắc của y.

Phó Hồng Tuyết theo ánh tịch dương buổi chiều tà, qua làn hơi nước mỏng manh mà ngẩng nhìn y, nhìn đến mức không biết vô thức ngồi xuống bên hồ từ lúc nào.

Diệp Khai bắt đầu cọ xát tẩy máu toàn thân, nước đi đến đâu, máu tan đến đấy, làm lộ ra da dẻ trơn tru câu dẫn vô cùng.

“Diệp Khai —— ”

Nhìn ngấm một lúc, hần bỗng nhiên mở miệng gọi tên y.

“Sao?”

Diệp Khai quay đầu lại. Tóc dài hỗn độn mà dán trên cổ, dáng vẻ y lúc này, làm người ta thực an tâm thích ý.

Vì thế Phó Hồng Tuyết cũng dẹp bỏ một tia băn khoăn cuối cùng, hần cười cười, vẫy tay.

Diệp Khai hiểu ý mà đi tới gần, dựa lưng vào bờ hồ.

Phó Hồng Tuyết vốc một vốc nước, nhẹ nhàng tẩy rửa bờ vai của y, nghĩ ngợi một chút, mới bắt đầu nói cho y nghe:

“... Kỳ thật, chuyện ta biết... So với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn.”

“Ừ.”

Diệp Khai chỉ đáp một tiếng này. Sau đó y cười rất câu dẫn, lại nhìn hần có vẻ chờ đợi.

“Từ lúc biết ngươi, đến bây giờ... Chúng ta, những người thân của chúng ta, những người chúng ta vô tình gặp được, tỷ như nương, tỷ như sư phụ ngươi, tỷ như Thái sư phụ, hay là Hường Ứng Thiên, Yến Nam Phi, Minh Nguyệt Tâm, Công Tử Vũ thậm chí Dương phu nhân... Kỳ thật đều là một phần trong câu chuyện này.”

“Ừ.”

Diệp Khai gật gật đầu, vẫn trả lời như vậy.

“Rất nhiều năm trước kia, Thái sư phụ... Đã từng thu hai đồ đệ. Một là cha, một là Hường Ứng Thiên.”

Phó Hồng Tuyết rót cuộc chính thức bắt đầu chuyện xưa của hần.

“Vốn dĩ lão phải yêu thương hai đồ đệ như nhau. Chỉ vì có một ngày... Thái sư phụ lại qua vài chuyện nhỏ, phát hiện Hường Ứng Thiên tựa hồ không phải là người có tính lương thiện. Từ đó về sau, trong mắt của lão, hai đồ đệ không còn cùng vai vế với nhau nữa, lão truyền cho cha Diệt tuyệt thập tự đao, Hường sư thúc là Thúc Tâm Chưởng, rồi lại lên lút sáng chế ra Diệt tuyệt thập tự đao tăng thứ chín truyền cho cha, cũng nói cho hần biết đây là thứ dùng để khắc chế Thúc Tâm Chưởng.”

“Cho nên, đây là lúc bi kịch bắt đầu —— đúng không?”

Nghe đến đó, Diệp Khai mới hỏi một câu.

“Đúng. Cứ như vậy, nguyên bản hai huynh đệ như tay chân, dần dần trở thành đồ kỵ. Võ công của cha cao hơn Hường Ứng Thiên, cuối cùng được bầu chọn làm minh chủ võ lâm, mà Hường Ứng Thiên... vĩnh viễn chỉ có thể là sư đệ của cha.”

“Sau lại, cha gặp gỡ Dương phu nhân. Dương phu nhân khuê danh Nam Cung Hiệp, là muội muội của trang chủ đương nhiệm của Khổng Tước sơn trang Nam Cung Bác. Nàng từ nhỏ tu tập Nam Cung gia độc môn tuyệt học ‘Thiên Nữ phi ti’, mà Khổng Tước sơn trang có quy củ... nữ tử tu luyện Thiên Nữ phi ti, sẽ là nữ thần hộ trang, phải thề trước bài vị tổ tông cả đời không gả, cả đời bảo hộ Khổng Tước sơn trang.”

“Kết quả... Dương phu nhân yêu cha? Bà phản bội Khổng Tước sơn trang?”

Diệp Khai im lặng một chút. Hần nhớ tới tiểu cô nương nữ phần nam trang đã từng gặp gỡ tại khách điếm, nhớ tới Nam Cung Tường ... Cho nên, nàng chính là nữ thần hiện tại của Nam Cung gia sao?

Bèo nước gặp nhau, bọn họ kỳ thật đều không phải là chân chính quen biết. Nhưng y lại bỗng nhiên cảm thấy, gia quy như vậy đối với một tiểu cô nương thiên chân vô tà mà nói, thật sự là quá mức tàn khốc.

“Sau đó, vị nữ thần hộ trang này vì cha mà trốn khỏi Khổng Tước sơn trang, cùng cha thành thân, rất nhanh sinh ra Dương gia trưởng tử, cũng chính là Công Tử Vũ hiện giờ. Sau đó... Cha gặp gỡ mẹ người, lại sủng ái cả tỷ nữ Nhu nhi của Dương phu nhân cũng là mẹ ta, sau lại lại gặp Hoa Bạch Vân. Mà Dương phu nhân... theo từng người đàn bà quanh cha, chậm rãi thay đổi.”

“Một sư đệ vừa thương vừa hận sư huynh, vừa oán sư phụ bắt công với mình; cùng một thê tử phải trở mặt nhìn trượng phu của mình càng lúc càng yêu chiều nhiều người. Hai người đồng cảnh ngộ, sư đệ liền thương yêu đại tẩu của mình.”

“Đáng tiếc là, đại tẩu cũng không thương hắn. Đại tẩu thủy chung chỉ có trượng phu. Yêu càng sâu, hận càng sâu. Hận chất chồng đến mức chỉ muốn huỷ diệt. Vì thế đại tẩu thuận tiện lợi dụng vị sư đệ si mê bà, cùng lừa đoạt và uy hiếp vô lâm nhân sĩ bằng hoa mai kim lệnh —— cùng bọn họ giả trang đến Mặc Lâm Mộc Dịch, thăm sát trượng phu bà.”

Diệp Khai chậm rãi thở dài, nghe đến cảm khái:

“Những người này ... Gồm cả Lạc Đào, Xá Chí Thường, Long Đông Châu, thậm chí là Hoa Bạch Vân, đúng không?”

Nghe đến đó, trong toàn bộ câu chuyện, có lẽ có người đã làm sai chuyện, có lẽ cũng có người chọn sai đường. Nhưng y lại thật sự cảm thấy ... Những người này, có lẽ không có ai triệt để là người xấu.

Chỉ có thể nói, tạo hóa trêu người.

Phó Hồng Tuyết vẫn luôn ngồi phía sau y, thản nhiên kể chuyện. Lúc này mới lại dùng nước xoa vai cho Diệp Khai, vô thức vuốt ve đường cong bóng loáng mê người.

“Vì thế ngay tại phiên rừng Mặc Lâm, người đã từng là minh chủ vô lâm, vang vọng giang hồ lại tuyệt mạng. Dao kiếm vô tình, Dương phu nhân cùng nhi tử của trượng phu cũng bị trọng thương, từ nay về sau khuôn mặt tẫn hủy, chỉ có thể tránh ở trong phòng băng kéo dài hơi tàn mà sống. Sau đó... Dương phu nhân liền mang theo nhi tử ẩn cư ở tại Vân Thiên Đỉnh.”

Diệp Khai không lại chen vào. Bởi vì y biết, câu chuyện về sau, liền có dính dáng đến bọn họ.

“Cũng vào lúc đó, Dương phu nhân phát hiện tỷ nữ Nhu nhi mang thai với chồng mình. Bà liền một đường đuổi giết, Nhu nhi vì thế chạy tới trốn trong Vô Gian địa ngục, cầu cứu ma giáo công chúa cũng đang mang cốt nhục Dương Thường Phong. Chuyện nguy cấp, hai người cơ hồ cùng động thai khí, làm Tiểu Lý Phi Dao Lý Tầm Hoan phải xuất thủ cứu giúp. Cuối cùng hai người đồng thời sinh hạ nam hài tử, Nhu nhi lại bởi vì khó sinh mà tạ thế. Hoa công chúa mất thấy trượng phu không rõ căn do mà chết thảm, chỉ để lại cho nàng hai hài tử, vì thế gian nan lựa chọn. Dùng một phiên đá xoay chuyển chọn lựa vận mệnh, mũi nhọn chia về đứa con nào, tiểu tử đó liền phải báo thù, tiểu tử còn lại gửi cho Lý Tầm Hoan, bảo lưu giọt máu Dương gia.”

“... Thời gian thoáng qua, hai mươi mấy năm sau. nhi tử của Dương phu nhân tuy rằng thân không trọn vẹn, lại thông minh tuyệt đỉnh, Vân Thiên Đỉnh từ từ nổi danh, từng bước độc bá vô lâm.... Mặt khác hai hài tử Dương gia, cũng lặng lẽ mà trưởng thành. Một người không rành thế sự, tâm can lạnh lẽo, chỉ muốn báo thù; một người âm áp, sớm đã đoán được rất nhiều chuyện, cho rằng đối phương thay thế mình chịu đựng hết thảy, vì thế một lòng muốn hoàn lại.”

Diệp Khai nở nụ cười. Chống khuỷu tay lên thành hồ, cả người nhướn lên.

“Nếu như không có hai chữ ‘Cho rằng’, Diệp Khai sẽ không phải là Diệp Khai ngày hôm nay, Phó Hồng Tuyết cũng sẽ không là Phó Hồng Tuyết ngày hôm nay. Vận mệnh mang là một vòng luẩn quẩn... Thực đáng giá, thậm chí làm cho ta —— thực cảm kích.”

Nguyên lai, trên vai bọn họ đều có trách nhiệm. Phó Hồng Tuyết không gánh vác chuyện dư thừa, y cũng sẽ không nhận được chuyện gì tốt.

Chính là vì Phó Hồng Tuyết gặp gỡ Diệp Khai, sau đó bọn họ tương ái, đây là chuyện tốt.

Y cảm thấy vui mừng muốn rơi lệ, lại cảm thấy cái danh xưng thiếu hiệp không thể cứ khóc. Vì thế y khịt mũi, dùng ngón tay bóp cánh mũi, mắt chớp thật nhiều.

Bọn họ cùng một cha, bọn họ có cùng một dòng máu. Không cần luân thường đạo lý gấn kết, bọn họ có máu mủ tình thâm ràng buộc.

Phó Hồng Tuyết vươn tay nhón lấy vài sợi tóc ẩm ướt trên vai y, mân mê một lúc:

“Ngay lúc bọn họ bước vào giang hồ, Dương phu nhân cùng nhi tử cũng phát hiện sự tồn tại của bọn họ. Vì thế liền phái Yên Nam Phi cùng Minh Nguyệt Tâm đến tiếp cận bọn họ, thuận tiện dùng mưu cơ nắm đó tại Mặc Lâm Mộc Dịch của Hưởng Ứng Thiên mà bức hấn hạ sát bọn họ.”

Nói xong lời cuối cùng, Phó Hồng Tuyết dừng một chút, thanh âm rất cuộc trầm xuống:

“... Mà hiện tại, Hưởng Ứng Thiên đã chết. Chúng ta không có đường khác để chọn, phải đối mặt với Dương phu nhân cùng Dương gia trưởng tử, đại ca của chúng ta —— Công Tử Vũ.”

Lúc này Diệp Khai trầm mặc rất lâu.

“Bọn họ... Kỳ thật đều là người đáng thương.”

Trong chuyện này, ai đúng ai sai, hắn không thể nói.

Yên Ba Thiên Khách bởi vì bản tính Hưởng Ứng Thiên khuyết thiếu nhân thiện mà không thích hắn thì có gì sai? Hưởng Ứng Thiên bởi vì sự phụ bất công mà phẫn hận có gì sai? Dương Thường Phong gặp ai cũng yêu, ai yêu cũng đáp trả, có gì sai? Dương phu nhân bởi vì trượng phu không chung thủy, từ yêu đổi hận, có gì sai? Hoa Bạch Phụng vì thâm án của trượng phu, rèn luyện nhi tử báo thù, có gì sai? Nam Cung Hiệp thống hận sự tồn tại của bọn họ, có gì sai?

Mỗi người sai một ít, mỗi người mang khổ đến cho nhau, nhân gia đau khổ

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết đơn giản đáp, tuyệt không phủ nhận.

“Chỉ là bọn họ không lúc nào không muốn giết chúng ta.”

Nếu có thể, y thật sự không muốn đối đầu với Nam Cung Hiệp cùng Công Tử Vũ này. Chỉ là... Đối phương có thể buông tha cho bọn họ hay không.

Diệp Khai lại trầm tư một trận:

“Công Tử Vũ... Có nhược điểm gì?”

“Dáng vẻ của hắn đã từng thanh tú, lại bởi vì dung mạo bị hủy, mà vô pháp đối mặt chính mình. Toàn bộ Vân Thiên Đỉnh, chưa bao giờ cho phép xuất hiện gương. Cho nên hắn tận lực tung tin Công Tử Vũ nhân xuất hào kiệt, bởi vì... Hắn hoàn toàn không thể nhìn thấy bộ dáng của mình, hắn tình nguyện tin tưởng, hắn thật sự là ngọc thụ lâm phong Công Tử Vũ trong đồn đoán.”

Lại trầm mặc một trận, Diệp Khai lại thở dài, vươn tay ôm cổ Phó Hồng Tuyết, ngửa đầu nhìn hắn, làm cả người hắn ướt theo:

“... Yên tâm, ta biết người đang lo lắng cái gì. Nếu có thể, ta sẽ không tuyệt tình, chỉ cần, bọn họ bỏ qua cho chúng ta.”

Phó Hồng Tuyết cũng cúi đầu nhìn y, hai tay ôm lấy thắt lưng, hôn y một cái:

“Sự phụ người... Cùng Thái sư phụ, bọn họ tựa hồ muốn giúp.”

“Ta biết.”

Diệp Khai nhếch khóe miệng:

“Nhưng này là chuyện của chúng ta, phải để tự chúng ta giải quyết.”

Dừng một chút, y lại híp mi, bỗng nhiên có vài phần ý vị sâu sa:

“... Bất quá, ta sẽ nhờ bọn họ giúp ta một chuyện này.”

Phó Hồng Tuyết theo bản năng quan sát thái độ giao hoạt này của y, cảm thấy rất quen thuộc:

“Người lại có chủ ý?”

Diệp Khai buông tay ra, xoay người lại, dùng tay vốc nước vẩy mạnh lên tường:

“—— người đoán xem?”

Vẻ mặt khiêu khích muốn mệnh, giống như đã định liệu chuyện gì.

Phó Hồng Tuyết bất động.

Kỳ thật hẳn thật sự chỉ định nói sơ qua chân tướng cho Diệp Khai, cũng chưa có cách gì ...

Vậy mà...

Phó Hồng Tuyết mặt không đổi sắc, vẫn mặc quần áo mà “Bùm” một tiếng trực tiếp nhảy vào trong nước, tay dùng sức ghì chặt y, miệng hôn xuống mãnh liệt.

“Phó Hồng Tuyết ——!”

Diệp Khai bị hấn đè lấy, cổ tay cũng bị khống chế, vậy mà vẫn không nhận được tiếu ý:

“Ban ngày ban mặt ... Chúng ta đều bị thương.”

“Ta biết.”

Phó Hồng Tuyết phát hoả, cắn môi y một cái, Diệp Khai dứt ra được, cũng cắn vai hấn một cái.

Y phục hấn vừa thay lại bị nước làm ướt nhẹp, dính dính vào da người khoẻ mạnh. Áp sát cơ thể thon dài của Diệp Khai, thoát nhìn vô cùng gợi tình, vô cùng dung hợp.

Phó Hồng Tuyết chôn đầu thật sâu vào vai y mà điều chỉnh hô hấp, giọng khàn khàn hỏi:

“Vậy bước tiếp theo... Chúng ta nên làm như thế nào?”

Diệp Khai cười một trận. Đến khi xác nhận hấn hô hấp vững vàng rồi, mới buông thả lưng hấn ra, dựa người vào thành hồ:

“Người thay ta lấy y phục đến, thuận tiện cũng đổi y phục khô ráo đi.”

Vui đùa một chút thì được, lúc này quả thật không thuận tiện để bọn họ hồ nháo. Trong Vô gian địa ngục bây giờ chỉ toàn cao thủ, còn làm ra thứ tiếng động mờ ám này, lát nữa sẽ không còn mặt mũi nhìn ai.

Sau đó, y mới trả lời vấn đề:

“Người quên... Trong nhà còn có hai người khách không mời sao? Cơm của Vô Gian địa ngục, ăn cũng không ngon đến vậy ...”

Bắt lấy y phục Phó Hồng Tuyết ném qua, Diệp Khai rút cuộc bước khỏi bồn tắm, bắt đầu chậm rãi mặc vào.

Đến khi y chỉnh tề rồi, mới nghe thấy Phó Hồng Tuyết phía sau bỗng nhiên thận trọng mà nói một câu:

“Diệp Khai... Chờ hết thấy trần ai lạc định, ta sẽ nói cho người biết, ta là làm sao mà biết đầy đủ câu chuyện.”

Diệp Khai kinh ngạc quay đầu lại, bình tĩnh nhìn hấn một khắc.

Sau đó rừ mi nhẹ nhàng gạt đầu một cái, giống như có chút ngạc nhiên, lại giống như sớm đã đoán được cái gì:

“... Được, ta chờ.”

Sau đó, họ cũng quên đi mất. (phiên ngoại: Bì thì tương vong)

33. Chương 25

Sau khi đi ra ngoài, hai người đang định trở về phòng, lại bị Tước Nô cùng Minh Nguyệt Tâm chờ không biết đã bao lâu đón đầu.

Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai nhìn nhau một cái, Phó Hồng Tuyết dừng bước lại, Diệp Khai nửa cười nửa không:

“—— các người có việc?”

Minh Nguyệt Tâm cùng Tước Nô cũng nhìn nhau một cái, trầm mặc một chút, Minh Nguyệt Tâm mở miệng:

“Chúng ta là tới nhìn xem, các người có chuyện hay không?”

“Yên tâm, tạm thời... Chết không được.”

Diệp Khai nghiêng đầu đánh giá bọn họ một khắc, tiếp đó đi đến trước mặt Tước Nô, chậm rãi ngồi xổm người xuống.

Sau đó nói nhỏ vào tai Tước Nô:

“Hôm nay, người đã biết chưa ... trừ khi ta tự nguyện, người có thể chiếm tiện nghi của ta chỉ có một.”

Tước Nô khẽ giật giật mi mắt, biểu tình có chút cứng nhắc.

“Hơn nữa con người của ta, có thù tất báo... Hai người của ta, ta nhất định trả đũa, như vậy mới có nghĩa.”

Lúc này, Tước Nô thiếu chút nữa đến tim cũng ngừng đập, không tự chủ được mà nắm chặt nắm tay, mắt rất nhiều sức lực mới không chế được vẻ mặt của mình, hoàn toàn đoán không ra ý đồ của y.

“Ta không có ý đối lập với các người.”

Hắn theo bản năng mà vội vàng chối sạch.

“Ta biết.”

Diệp Khai mỉm cười:

“Người chẳng qua là muốn lợi dụng chúng ta mà thôi.”

Tước Nô miệng há há, cuối cùng á khẩu không trả lời được. Nói đến phần này, hắn còn thanh minh gì với Diệp Khai đều là dư thừa.

“Hương Ưng Thiên chết, hiện tại các người đã không còn đường lui ... Ý đồ phục quốc của người ta không có hứng thú, cũng không muốn quản. Nhưng mà nữ nhân của người... Người còn muốn có không? Nếu không triệt để thoát ly Vân Thiên Đỉnh, cho dù người dẫn nàng ta về Lâu Lan quốc, Công Tử Vũ cũng sẽ lục tung chân trời góc biển mà phái người đuổi theo, cho các người trọn đời không thể sống yên ổn —— người có tin không?”

Giọng điệu của Diệp Khai có chút tà ác.

Tước Nô trầm mặc. Hắn đương nhiên tin.

Nếu không tin, hắn liền sẽ không tính kế với Diệp Khai cùng Phó Hồng Tuyết.

“Như vậy, các người sẽ đối phó với Vân Thiên Đỉnh, chúng ta cũng muốn đối phó Vân Thiên Đỉnh, bắt đầu từ lúc này... Chúng ta sẽ hợp tác, thế nào?”

Diệp Khai nói rất có thành ý, ngữ khí nghe lại hoàn toàn trái ngược. Hơn nữa y tươi cười, thấy thế nào cũng giống như hồ ly tinh vớ được gà con.

Cho nên Tước Nô chần chờ mãi. Hắn không phải là sợ hãi, hắn chỉ biết Diệp Khai tuyệt đối sẽ không trả món hời như vậy. Y đã biết hắn tính kế, lúc này hắn là sẽ tính kế hắn.

“Bất quá... Lần này hợp tác, không còn như lúc trước.”

Như hiểu được điều hắn nghĩ, Diệp Khai nói thẳng.

“... Không giống điểm nào?”

Hỏi ra những lời này rồi, Tước Nô quả thật là có chút hối hận.

Hối hận hẳn trước kia nhận ra Diệp Khai thực khôn khéo, lại không tính chuẩn... Diệp Khai còn có chút tà ác trong tính cách.

Về phần mang theo Minh Nguyệt Tâm đầu phục Vô Gian địa ngục —— càng là một quyết định sai lầm.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Vô Gian địa ngục cư nhiên tụ tập nhiều tiền bối cao thủ như vậy, kết quả tất cả bàn tính của bọn họ toàn bộ phải nuốt ngược vào bụng.

... Luận võ công, luận đa mưu túc trí, bọn họ làm sao mà là đối thủ của những người này?

Mà quan trọng hơn là... Nếu hiện tại bọn họ đắc tội với Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai, chẳng phải là cũng sẽ đắc tội với đám người đó hay sao.

Này có tính là ăn trộm không được gà còn mất cả nắm gạo hay không?

Thường thức thần sắc biến đổi trên khuôn mặt của Tước Nô, Diệp Khai tâm tình cực tốt vươn ra một ngón tay, chờ hắn xuất đủ thần rồi, mới quơ quơ trước mặt hắn:

“Trước kia... mọi người ngang hàng, có chuyện gì đều có thể thương lượng; bây giờ thì... Cũng chỉ có thể —— chúng ta nói, các người làm. Không thể không đồng ý, cũng không nên hỏi vì cái gì.”

Thanh âm không cường thế, lại làm cho người khác phản bác không được.

Tước Nô thần sắc chấn động.

Vừa định mở miệng, lại bị bên cạnh Minh Nguyệt Tâm giành trước nói:

“Được, chúng ta nghe các người phân phó. Bởi vì ta tin tưởng —— thanh danh của Phó đại hiệp cùng Diệp thiếu hiệp ở trên giang hồ, tất nhiên sẽ không lấy chúng ta tánh mạng đem làm trò đùa.”

Câu nói này làm cho Diệp Khai ngoài ý muốn giật mình, giật mình rồi, y bội phục mà nở nụ cười.

Quả nhiên không hổ là võ lâm đệ nhất nữ Gia Cát một tay nâng đỡ Yến Nam Phi, nàng ta lấy thủ làm công, chơi rất đẹp. Trực tiếp dùng lời của bọn họ, bịt miệng bọn họ khẩu.

Bất quá nàng nói cũng đúng lý đúng tình. Vô luận là y hay là Phó Hồng Tuyết, vô luận bọn họ ở trên giang hồ thanh danh như thế nào —— bọn họ cũng đích xác sẽ không lấy bất luận tánh mạng của kẻ nào đem làm trò đùa.

Đây chính là điểm khác biệt giữa bọn họ và Minh Nguyệt Tâm cùng Tước Nô.

Phó Hồng Tuyết lúc này mới đi lại, vỗ vỗ vai y:

“... Minh cô nương nhảy bén thông tuệ, quả nhiên không hổ là võ lâm đệ nhất nữ Gia Cát.”

Ngụ ý chính là, Minh Nguyệt Tâm nói những lời này, bọn họ ghi nhận.

Tước Nô đứng ở tại chỗ im lặng một khắc, mới bắt đầu dĩ thử dài mà ngẩng đầu, nhìn Minh Nguyệt Tâm với vẻ mặt “Quả nhiên là nữ nhân ta lựa chọn”, đem tạm thời dẹp đi rồi rảnh rỗi.

Sau khi nói xong, Phó Hồng Tuyết liền đỡ Diệp Khai, nhường bọn Tước Nô đi trước.

Dù sao bọn họ là khách.

Vì thế Tước Nô cùng Minh Nguyệt Tâm cũng biết thời biết thế mà khẽ gật đầu với Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai, biết hai người này đều không thích dài dòng, đành trở về phòng.

Diệp Khai nhếch khóe miệng, nhìn bóng dáng bọn họ rồi cảm thấy phi thường vừa lòng.

... Người định tính kế y, y sẽ tính kế lại, sau đó mới quang minh chính đại đấu cùng nhau.

Trước đó y nói có thù tất báo, cũng chỉ dùng để hù dọa Tước Nô. Y là người thích nhàn hạ, không rảnh rỗi so đo vài việc con con như vậy.

Nhưng là... Không để ý, cũng không phải y thích bị người lợi dụng.

Người lợi dụng được y, chẳng khác gì sĩ nhục đầu óc của y.

Kẻ sĩ có thể chết, không thể nhục.

Không hoàn lại cho hắn, kia tuyệt đối không là Diệp Khai.

Sau đó bọn họ cũng đồng thời về gian phòng của mình, đoán trúng phúc Băng Di đã sớm ở bên trong chờ, cho bọn hắn một âu cháo to đùng, còn có vài cái há cảo khói nghi ngút, bà bắt bọn hắn ngồi ăn ngay để bà băng bó, thay được.

Bình thường Diệp Khai sợ nhất đáng lúc này cũng không dám cãi, ăn hết cháo Băng Di nấu lại ngoan ngoãn uống hết được, sau đó bò lên giường nằm thật chỉnh tề.

Hôm nay kinh tâm động phách cả một ngày, nếu nói không mệt tuyệt đối là gạt người.

Phó Hồng Tuyết giúp Băng Di thu dọn bưng mâm ra ngoài rồi mới quay lại, bỏ giày, cũng ngoan ngoãn nằm xuống kê bên.

“... Người tính toán làm như thế nào?”

Quy củ nằm trong chốc lát sau, Phó Hồng Tuyết nghiêng đầu, nhìn đầu y đang gối lên hai tay, bộ dáng thảnh thơi hời.

“Ừ thì...”

Diệp Khai lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, trầm mặc một chút, thực thần bí mà nói:

“Người biết không? ... Kỳ thật Yến Nam Phi cũng chưa chết.”

Phó Hồng Tuyết chấn động toàn thân, theo bản năng mà ngồi dậy.

Diệp Khai nghiêng đầu nhìn hắn, khoe miệng nhướn đến mang tai, tựa hồ đã sớm dự liệu hắn sẽ có phản ứng như thế:

“Chẳng những Yến Nam Phi không chết... Hơn nữa hắn còn cùng Minh Nguyệt Tâm đồng thời bắt giữ chúng ta, muốn dẫn chúng ta giao nộp Vân Thiên Đỉnh.”

Cho Phó Hồng Tuyết một chút thời gian phản ứng, sau một lát, y mới vỗ vỗ vị trí bên người, ý bảo Phó Hồng Tuyết tiếp tục nằm xuống mà nghỉ ngơi:

“Cho nên, người có biết chúng ta hiện tại nên làm cái gì không?”

Phó Hồng Tuyết không để ý đến y, vẫn ngồi trầm mặc.

Lát sau, hắn mới thận trọng đáp:

“Chúng ta hiện tại, hắn là hảo hảo dưỡng thương, hảo hảo luyện công. Tiếp...”

Tiếp, hai người cơ hồ không nhanh không chậm mà đồng thời mở miệng, đồng thời nói ra cùng một câu:

“... Đến hỏi sư phụ một chút, Thái sư phụ cùng nương, có biết ai trên giang hồ... là cao nhân dịch dung hay không.”

Nghỉ ngơi cả đêm, ngày hôm sau, Phó Hồng Tuyết liền kéo Diệp Khai lặng lẽ xuất môn.

“Chúng ta đây là muốn đi đâu?”

Diệp Khai hoàn toàn không đoán được hắn muốn làm gì.

“Tìm người.”

Phó Hồng Tuyết cũng không quay đầu lại.

“... Tìm ai đây? Không phải nói nhờ sư phụ cùng Thái sư phụ tìm dịch dung cao thủ sao?”

Diệp Khai cảm thấy thời gian của bọn họ không còn nhiều, không phải là nên ở nhà hảo hảo tĩnh dưỡng sao, cứ phải mạo danh kỳ diệu chạy đi... giống như không có tác dụng gì.

“Không cần đi tìm sư phụ, ta chợt nhớ tới, tự chúng ta có thể đi tìm một dịch dung cao thủ.”

“... Ai a?”

Diệp Khai hồ nghi mà đem những người y cùng Phó Hồng Tuyết nhận thức loại bỏ một lần, nghĩ không ra ai có bản lĩnh này.

“Người có nghe nói qua Quỷ đại phu chưa?”

Phó Hồng Tuyết rốt cuộc cũng không ngậm miệng được.

“Quỷ đại phu?”

Diệp Khai nghiêm túc mà nghĩ nghĩ:

“... Cái người trong đồn đại coi tiền hơn mạng người, thấy chết không cứu đó sao?”

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết cười cười, nụ cười của hắn phức tạp làm Diệp Khai đoán không ra ý đồ. Hắn nhớ người dâng hiến hết thầy cho Chu Đình, cuối cùng vì nàng mà chết thảm. Chết ngay trước khi hắn có được mộng mơ hắn ấp ủ bao năm trời.

“Chưa nghe nói qua hắn có thể dịch dung a?”

Diệp Khai phát hiện, chuyện Phó Hồng Tuyết “Biết được không nhiều” kia, thật ra là nhiều đến mức y không lường được.

“Nếu hắn không dịch dung... Hắn liền không phải là Quỷ đại phu như bây giờ.”

“... Hở?”

Diệp Khai liền dừng chân, kéo theo Phó Hồng Tuyết cũng dừng lại, hừ một tiếng ý bảo hắn phải giải thích cho rõ ra.

“Hai mươi mấy năm trước, hắn không phải là Quỷ đại phu, hắn có một cái tên khác—— gọi là Ngọc Diện thần y. Trong mưu toan ở Mặc Lâm Mộc Dịch, Dương phu nhân hạ độc phụ thân, độc chính là Hương Ứng Thiên lừa từ tay hắn. Cho nên từ sau đó, hắn liền dịch dung giả dạng, mai danh ẩn tích, từ Ngọc Diện thần y nổi tiếng giang hồ, biến thành Quỷ đại phu xấu xí lưng còng thấy chết không cứu.”

Diệp Khai trầm mặc một chút:

“Vì sợ Hương Ứng Thiên giết người diệt khẩu?”

“Ừ.”

Phó Hồng Tuyết gật đầu.

Diệp Khai không hỏi vì sao nhiều năm như vậy, người duy nhất còn được coi là cùng phe với bọn họ lại không đứng ra làm rõ chân tướng. Bọn họ có thù cha, người khác cũng có bất đắc dĩ.

Tiếp đó hai người liền trầm mặc.

Một lát sau, Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên nói:

“Kỳ thật, Ngọc Diện thần y lấy thân phận Quỷ đại phu chờ đợi một cô nương rất nhiều năm, đáng tiếc cô nương này rất vô tâm, không thèm nhìn ra chân tướng, cho rằng hắn thật sự là lão nhân. Cô nương này ... người cũng biết.”

“—— ta?”

Diệp Khai trừng lớn mắt, tò mò.

Phó Hồng Tuyết nhìn y, ý vị sâu sa mà liếc y một cái:

“Có nhớ khi mới gặp nhau... Người đã định dùng thật nhiều tiền thuê một nữ tử đến câu dẫn ta?”

Diệp Khai ngẩn ra, trực tiếp quay đầu —— a, hôm nay thời tiết thật hảo.

Phó Hồng Tuyết biểu tình không thay đổi.

Có một số việc, hắn vẫn luôn ghi nhớ với Diệp Khai, chỉ còn đợi cơ hội ló ra tính sổ với y.

“Người hẳn là còn nhớ... Nàng tên Chu Đình?”

Bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng, vẫn có thể làm cho Diệp Khai nghe ra một thứ cảm xúc khó diễn tả bằng lời.

“Được rồi, nếu là người quen —— chúng ta đây liền làm người tốt hỗ trợ đẩy bọn họ một phen, đi đi?”

Kỳ thật y cũng biết, Phó Hồng Tuyết không phải thật sự ăn dấm, chỉ là đơn thuần bất mãn cách y làm mà thôi.

Phó Hồng Tuyết rút cuộc bật cười:

“... đây thế nào?”

Diệp Khai đắc ý nháy mắt, lúc này còn chêm vào:

“Diệp đại hiệp xuất mã, mã đến công thành! Đi sẽ biết.”

Vì thế Phó Hồng Tuyết dẫn y, hai người mất rất nhiều thời gian mới chạy tới chỗ ở của Quỷ đại phu.

Không có thông báo, bọn họ trực tiếp đi vào.

Một lão nhân lưng còng với bộ râu thật dài, đang mân mê vật gì đó trước tủ thuốc của hắn.

“—— ai đó? Không có tiền không trị.”

Ước chừng là nghe được tiếng bước chân, lão nhân cũng không quay đầu lại, chỉ không có hảo khí mà ném một câu.

“Chúng ta không phải tới tìm người chữa bệnh.”

Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai đứng cách hắn vài bước chân.

“... Không trị bệnh?”

Quỷ đại phu rút cuộc kỳ quái mà xoay người, đánh giá bọn họ một trận:

“... Không trị bệnh các người tới chỗ của ta làm chi?”

Diệp Khai cũng rất có hứng thú mà đánh giá hắn, tựa hồ muốn nhìn ra dung mạo thật đằng sau lớp vỏ khô cằn xấu xí kia.

Đánh giá nhau một lượt, y liền nói thẳng cho hắn biết:

“Chúng ta là Dương Thường Phong nhi tử.”

Quỷ đại phu ngẩn ra. Sau đó trên mặt liền lộ ra thần sắc cực kì phức tạp, mãnh liệt xoay người:

“Ta không biết các người.”

“Người không cần biết chúng ta.”

Diệp Khai nhẹ nhàng nhảy đến, chặn đường đi của hắn, ngữ khí chân thành:

“Chúng ta không định tìm người báo thù, cũng không phải tới tìm người hỏi chuyện năm đó... Chỉ là muốn nhờ người giúp chúng ta một việc.”

Quỷ đại phu yên lặng nhìn y một cái, trầm mặc một lát, trực tiếp hỏi y:

“—— giúp cái gì?”

Hắn sống như vậy vài thập niên cũng không phải để uống phí.

Nếu Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai có thể tìm tới nơi này đến, mà còn trực tiếp nói ra thân phận, hẳn có giấu diếm nữa cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Diệp Khai cùng Phó Hồng Tuyết nhìn nhau một cái, sau đó vươn ra hai ngón tay:

“Giúp ta làm hai cái mặt nạ da người. Sau khi làm xong, chúng ta không bao giờ tìm đến người nữa, cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào biết người là ai.”

Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên mở miệng:

“Hương Ưng Thiên đã chết. Ngày hôm qua, trong tay chúng ta.”

Nói thật cực đơn giản. Nhưng hẳn tin tưởng, đã để Quỷ đại phu nghe rõ hoàn toàn.

Quỷ đại phu thật sự chấn động:

“—— các người tìm hẳn báo thù?!”

“Đúng vậy. Cho nên người mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy... giúp chúng ta chuyện cuối cùng này, sau đó, người liền có thể khôi phục thân phận thật sự, làm chuyện người luôn muốn làm.”

Quỷ đại phu trầm mặc một khắc, lại yên lặng nhìn bọn họ một trận, bỗng nhiên quyết định:

“Các người muốn giả dạng ai?”

Diệp Khai nhướng mày, nháy mắt vẻ mặt tươi cười vì mục đích đạt thành:

“... Người có giấy bút không?”

“Bên kia.”

Quỷ đại phu chỉ đại ra phía sau quầy thuốc, tựa hồ là ghét bỏ câu hỏi của y.

Có cái loại đại phu gì mà không có giấy bút hay không? Hẳn sẽ dùng ngón tay chấm nước miếng vẽ loạn lên y phục để kê toa hay sao?

“Cảm tạ.”

Diệp Khai chạy tới, cầm bút nhìn nhìn, nhẹ nhàng mài một ít mực, lại khoan thai chấm ướm, sau đó lướt nhẹ thành hình trên tập giấy mà Quỷ đại phu vốn dĩ chỉ dùng để kê toa, báo tử.

“Người vậy mà biết vẽ...”

Phó Hồng Tuyết cũng cùng đi qua, đến hẳn còn ngạc nhiên. Hẳn chưa bao giờ biết Diệp Khai còn có bản lĩnh này.

Diệp Khai khinh thường mà bĩu môi:

“Khi còn bé, bị sư phụ ép luyện. Ta ghét luyện chữ, rất nhàm chán, hẳn liền cho ta học họa, nói là như vậy có thể tĩnh tâm. Chỉ cần tâm đủ tĩnh, tay đủ vững, liền có thể luyện thành Tiểu Lý Phi Dao.”

Y đương nhiên sẽ không nói cho Phó Hồng Tuyết biết, y có thể họa mặt người, chỉ vì khi y còn bé bướng bỉnh nghịch ngợm, đã từng một lần đem bức cổ họa sư phụ yêu nhất xuống phá hư. Vì thế sợ Phi thúc thúc đánh, y liền trộm giấu bức họa đi, sau đó vùi đầu khổ luyện nhiều năm, định là có thể thần không biết quỷ không hay mà lặng lẽ vẽ lại bức họa ấy.

Kết quả... Đương nhiên là bị phát hiện, sau đó kéo ra đánh mông. Sư phụ xót xa, vừa cản A Phi, vừa dỗ dành y:

“Người làm sao không vứt nó đi phi tang chứ?”

Y khóc thút thít, khó khăn nói:

“Nếu mà thật tìm không thấy, sư phụ sẽ bị thương tâm ...”

Sư phụ không nói gì, cứ vỗ nhẹ tấm lưng bé nhỏ của y, sau đó lại ôm y thật chặt.

Có cảm giác người vui mừng, lại cảm động.

Sau đó, bức hoạ bị y vẽ nguệch ngoạc như mèo kia bị sư phụ cho vào rương, khoá kĩ lại, không ai còn thấy nữa. Nhưng dù vậy, Lý Tầm Hoan hẳn cũng vẫn luôn không chịu ném đi.

Còn hội hoạ, sư phụ y lại càng bắt y luyện tập nghiêm túc hơn.

Trong chốc lát, Yến Nam Phi dần dần hiện ra trên giấy trắng.

Diệp Khai vẽ, cũng như con người bình thường của y, động tác thanh thoát lưu loát, không hề có nét dư thừa, chuẩn xác miêu tả khuôn mặt của Yến Nam Phi.

“Nhìn thế này, có thể làm không?”

Buông bút xuống, y quay đầu đến hỏi Quỷ đại phu.

Quỷ đại phu cẩn thận quan sát nửa ngày:

“Nếu cái này có tám phần giống thì... Làm xong sẽ cho cho các người xem qua, sau đó điều chỉnh lại là được.”

“Hảo!”

Diệp Khai vừa lòng, tâm tình tốt đến mức lộ ra một đôi má lúm đồng tiền.

“Vậy còn khuôn mặt còn lại đâu?”

Quỷ đại phu cũng không quên, Diệp Khai nói chính là “Hai cái”.

Lúc này Diệp Khai cười đến càng thần bí, thần bí đến cơ hồ Phó Hồng Tuyết cũng xem không hiểu.

Hắn giơ tay lên, chỉ vào mặt mình, sau đó nói với Quỷ đại phu:

“... Còn một cái, là ta.”

Quỷ đại phu hơi khó hiểu, đến Phó Hồng Tuyết bên cạnh cũng dờ ra.

Nhưng còn chưa kịp nói gì, ngoài cửa đã có tiếng gọi:

“—— quỷ gia gia... Quỷ gia gia, người có nhà hay không?”

Phó Hồng Tuyết nháy mắt đã tỉnh hồn lại, lần thứ hai nhìn Diệp Khai—— là Chu Đình.

Chu Đình vừa gọi vừa đã chạy luôn vào nhà, nhìn thấy bọn họ liền giật mình, rõ ràng lộ ra ánh mắt nghi hoặc “Ta hình như đã gặp qua các người”:

“Các người...”

Nàng chỉ vào hai người nửa ngày, lại không thể nhớ ra.

“Nha đầu, một vụn lượng vàng —— ”

Diệp Khai tâm tình rất tốt, vươn ra một ngón tay quơ quơ, hảo tâm mà nhắc nhở nàng.

“A...”

Chu Đình bưng tỉnh đại ngộ, ngón tay từ Diệp Khai chuyển qua Phó Hồng Tuyết, sau đó lại quay lại hét to:

“Các người là cái kia... Cùng cái kia...”

“Đúng.”

Diệp Khai cười y như hồ ly:

“Nghĩ sao? ... Đáng tiếc a, người vĩnh viễn không còn cơ hội kiếm một vụn lượng.”

Sau khi nói xong, cũng không để Chu Đình có thời gian phản ứng, y liền quay đầu vẫy tay gọi Quỷ đại phu:

“Quỷ đại phu, cũng đã đến lúc chúng ta phải đi rồi, còn một câu cuối cùng —— người lại đây chúng ta nói riêng.”

Quỷ đại phu gật gật đầu, không nhanh không chậm mà đi tới. Đứng cạnh Diệp Khai còn tận lực nghiêng đầu, hiển nhiên là chờ nghe Diệp Khai “nói riêng”.

Nhưng ai biết Diệp Khai chỉ cười cười, bỗng nhiên nhanh như tia chớp ra tay, mạnh mẽ kéo bỏ mặt nạ của hắn!

Tiếp đó y ra hiệu cho Phó Hồng Tuyết, hai người ỷ vào cao tuyệt khinh công, lập tức song song từ trong phòng chạy ra ngoài — giang hồ hiểm ác, không chạy là chết!

Chạy trốn được rồi, Diệp Khai còn thực vừa lòng mà nghe được trong phòng truyền đến thanh âm Chu Đình khiếp sợ:

“— quý... Gia gia!? Người... Người nguyên lai...”

Đó cũng là y cùng Phó Hồng Tuyết thúc đẩy một đoạn lương duyên a... Diệp Khai trong lòng nhẹ nhàng nghĩ.

Năm đó giang hồ đồn đại Ngọc Diện thần y ngọc thụ lâm phong, quả nhiên không phải gạt người. Khuôn mặt sau lớp mặt nạ kia, dù thanh xuân đã qua đi, nhưng nét thanh tú vẫn còn đó.

— chờ ngày quý lão nhân cùng Chu Đình thành thân, nhất định bọn hắn phải tới đòi tiền làm mai!

Đi về đến Vô Gian địa ngục, Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên đưa tay ném một thứ lại cho Diệp Khai.

Diệp Khai theo bản năng chụp được, là miếng gỗ khắc hình búp bê. Hơn nữa nhìn hình dạng đã rất cũ rồi.

“Người lấy nó ở đâu vậy?”

Y nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn thấy nó có gì đặc biệt.

Phó Hồng Tuyết cười cười, biểu tình cực kỳ thông thả:

“Lén lấy từ chỗ Chu Đình đó.”

“...”

Lúc này đổi thành Diệp Khai cứng họng.

Y bắt đầu nghiêm túc kiểm điểm lại... Phó Hồng Tuyết có phải là do ở chung với y nên lây tính xấu rồi hay không. Cái loại chuyện trộm gà trộm vịt này cũng có thể làm, còn có vẻ tự hào nữa kìa.

“... Người chôm thứ này của một cô nương làm gì?”

Phó Hồng Tuyết cười đến sâu không lường được:

“Cho người chơi, cầm ở trong tay là được... Sau khi trở về, tự nhiên sẽ có người nhìn nó.”

Diệp Khai giật mình, như từ từ hiểu ra.

Trên đường trở về, con búp bê cứ bị Diệp Khai chuyền qua chuyền lại cho vui. — đến khi bọn họ vào Vô Gian địa ngục gặp Minh Nguyệt Tâm.

“Trên tay người — là cái gì?”

Nhìn thấy miếng gỗ khắc xấu xí này, Minh Nguyệt Tâm biểu tình liền thay đổi.

“Búp bê gỗ đó!”

Diệp Khai cười cười quơ quơ vật trong tay, bắt đầu hiểu được ý tứ của Phó Hồng Tuyết.

Minh Nguyệt Tâm yên lặng nhìn một khắc, bỗng nhiên liền chạy lại, có chút thất thố mà giật lấy miếng gỗ lật xem. Miệng há lớn, một lúc mới hỏi được:

“... Cái này... Là từ đâu tới đây?”

“Từ trên người một cô nương rơi ra.”

Diệp Khai nháy mắt mấy cái, đã hiểu phải trả lời thế nào.

“Cô nương đó thế nào?!”

Minh Nguyệt Tâm vội vàng truy vấn.

“Một cô nương tên là Chu Đình. Người không phải là vô lâm đệ nhất nữ Gia Cát sao? Vậy người hẳn là biết Quỷ đại phu đang ở nơi nào đi? —— người đi tìm Quỷ đại phu, sau đó hẳn sẽ nói cho người biết, tìm Chu Đình cô nương ở đâu.”

Cơ hồ hẳn vừa dứt lời, Minh Nguyệt Tâm và búp bê gỗ liền đồng thời không thấy.

“Nàng cùng Chu Đình là quan hệ như thế nào?”

Diệp Khai héch cằm, chỉ hướng Minh Nguyệt Tâm vừa biến mất, lúc này mới hỏi Phó Hồng Tuyết.

” Tỷ muội thất lạc nhiều năm.”

Phó Hồng Tuyết đứng bên cạnh im lặng này giờ, hiển nhiên cũng không định nhiều lời, vỗ vỗ vai Diệp Khai, ý bảo y định làm môn thần giữ cửa hay sao mà chưa chịu bước vào nhà.

... Hy vọng lúc này đây, Minh Nguyệt Tâm cùng Chu Đình tỷ muội gặp nhau rồi, có thể tương thân tương ái không lại trở mặt thành thù như trước.

—— qua vài ngày sau, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai lại đến chỗ Quỷ đại phu, Quỷ đại phu kéo Diệp Khai vào bên trong, để Phó Hồng Tuyết ở bên ngoài chờ.

Phó Hồng Tuyết chỉ nhìn thấy Quỷ đại phu đem một cái mặt nạ da người dán lên mặt Diệp Khai, sau đó hai người chụm đầu thăm thì gì đó, cứ nhìn gương sửa đi sửa lại.

Hắn chỉ mới nhìn theo con én nhỏ vô tình bay ngang cửa sổ, vừa xoay đầu lại đã nhìn thấy Yến Nam Phi bỗng nhiên đứng ở trước mặt.

Phó Hồng Tuyết theo bản năng lui ra phía sau một bước. Không phải là sợ hãi, chỉ là bởi vì nhìn thấy một người đã chết bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, cái cảm giác này thật tình quỷ dị.

“Thế nào? Giống không?”

Yến Nam Phi, cũng là Diệp Khai cười nhe mấy cái răng.

“Giống.”

Phó Hồng Tuyết nhú mày, đưa tay sờ mặt y, cảm thấy khó chịu quá thế nên hắn định sờ đến phần rìa mặt nạ ——

“Gỡ xuống mau, cất vào.”

Hắn không thích Diệp Khai đeo cái bộ mặt hắn chán ghét nhất đời này.

“Được rồi, không chơi nữa.”

Diệp Khai cười, đem một cái mặt nạ da người khác cùng vài thứ dược liệu Quỷ đại phu cho mà nhét vào ngực áo.

“Đi thôi, đại công cáo thành, hồi gia!”

“Các người...”

Y mới định đi, Quỷ đại phu liền từ phòng trong đi ra. Hắn vẫn đeo cái mặt nạ xấu xí già nua, tựa hồ muốn nói lại thôi.

An tĩnh một chút, Diệp Khai bỗng nhiên mở miệng:

“Người thay bọn ta làm hai cái mặt nạ da người, cho nên chúng ta cũng sẽ đưa người một phần đại lễ...”

Y nghiêng đầu kề tai Quỷ đại phu, giống như biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì:

“Chờ chúng ta giải quyết một chuyện cuối cùng này —— từ nay về sau để người an tâm mà triệt để tháo xuống cái mặt nạ Quỷ đại phu này, thoải mái lấy thân phận Ngọc Diện thần y cùng Chu Đình thành thân, thế nào?”

Quỷ đại phu giật mình, phát hiện mình căn bản cái gì đều không cần phải nói. Bởi thứ hắn muốn đã bị Diệp Khai nói ra.

Sau đó Diệp Khai cùng Phó Hồng Tuyết liếc nhau, đồng thời cười cười:

“—— an tâm ở lại nơi này, chờ tin chúng ta.”

Sau một vài ngày, Vân Thiên Đỉnh giống như một con rồng trở mình từ giấc ngủ tỉnh dậy, bắt đầu cường thể ra tay, thể như vũ bão triệt hạ vô số môn phái.

Hạ độc, cường bức, lợi dụng.

Minh chủ võ lâm Hướng Ứng Thiên chết rồi, toàn bộ võ lâm rối loạn. Ngay lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Công Tử Vũ đã nhanh chóng thao túng danh hiệu minh chủ võ lâm.

Toàn bộ võ lâm loạn thành một mớ bầy hầy. Ngay sau đó, lục đại môn phái liên phái người tới Vô Gian địa ngục thỉnh cầu viện trợ.

—— bọn họ vẫn còn chưa quên, lần trước, là Phó Hồng Tuyết cứu bọn họ từ Vân Thiên Đỉnh ra.

Nhưng mà Vô Gian địa ngục vẫn cứ bình chân như vại. Bọn họ thậm chí còn thật vui vẻ cả nhà đoàn viên trải qua một mùa Trung thu. Nghỉ ngơi lấy lại sức, thủy chung án binh bất động.

34. Chương 26

Trời tháng tám oi ả, tiết Xử Thử.

Mặt trời đỏ rực đẹp như trứng muối, ráng hồng rực rỡ như muốn tiến tiết Viêm Liệt ra đi.

Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai vừa dưỡng thương, vừa nhờ trưởng bối dạy dỗ mà tiến bộ từng ngày..

Công lực tới thành tựu này, đã không còn phụ thuộc vào mức độ luyện tập nữa. Bọn họ còn phải luyện cùng nhau, tìm ra linh cảm mà phối hợp ăn ý, đưa thủ pháp của Diệt tuyết thập tự đao lên đỉnh điểm.

Vì thế vào chạng vạng một ngày kia, khi hai người thật sự đồng điệu thu chiêu xuất chiêu... bọn họ mới cảm thấy, rốt cuộc đã đến lúc bọn họ nên trèo lên Vân Thiên Đỉnh rồi.

Còn chần chờ, đến lúc Công Tử Vũ cùng Nam Cung Hiệp xử lý toàn bộ võ lâm, chỉ sợ sẽ tới tìm bọn họ tiên hạ thủ vi cường.

Hiện tại Hướng Ứng Thiên vừa mới chết, muốn không chế trung nguyên võ lâm thì đây là thời cơ. Bọn họ mặc kệ Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai yên ổn trốn trong Vô Gian địa ngục, không phải là nhân từ nương tay, lại càng không phải là khinh thường nhất cố, chỉ là tạm thời bỏ qua một bên mà thôi.

Bất quá lần này đi lên, không thể chỉ có bọn họ. Còn phải mang cả Minh Nguyệt Tâm theo, cùng với một người khác.

Yên Ba Thiên Khách mang nặng tư tưởng đồ tôn là nhất, hết khóc lại nháo nhất định phải đi cùng bọn họ. Bị Diệp Khai không hoàn toàn cự tuyệt, lão giận dữ bỏ đi, lại khóc lại nháo bên ngoài Vô Gian địa ngục.

Phó Hồng Tuyết bất đắc dĩ. Hắn đối với Thái sư phụ này một chút biện pháp đều không có.

Cuối cùng cũng là Lý Tầm Hoan điều đình:

“Chúng ta bốn trưởng bối, liền dưỡng ra hai người các người. Ai nói được có thể hoàn toàn yên tâm cho các người đi tìm Công Tử Vũ liều mạng, sẽ đều là nói dối. Thái sư phụ muốn đi, những người khác muốn đi, vậy để cho bọn họ đi. Chỉ là sẽ không can dự, không phá hư kế hoạch của các người. Không được các người cho phép cùng ám chỉ, không ai có thể tùy tiện hiện thân động thủ.”

“Được.”

Yên Ba Thiên Khách một hơi đáp ứng. Hoa Bạch Phụng cũng muốn, vậy là gật đầu.

Tới lượt A Phi... Y thản nhiên nhìn Lý Tầm Hoan một cái, ý tứ thực rõ ràng: y nguyên bản không định tuân thủ lời hắn nói đâu.

Lúc trước, khi giết được Hương Ứng Thiên, hai tên tiểu tử toàn thân thương tích trở về, làm toàn bộ trưởng bối tính cách tuy khác nhau nhưng lại đồng thời thương yêu hài tử trong nhà trở nên đồng lòng, hình thành cả cái suy nghĩ bảo bọc hài tử.

— vì thế tất cả đành chuẩn bị bắt đầu xuất phát

Minh Nguyệt Tâm rút cuộc thanh tỉnh tâm tình từ trong phòng đi ra, liền nhìn thấy một người đưa lưng về phía nàng đứng ở trong sảnh.

Cước bộ theo bản năng mà dừng một chút.

Người kia xoay đầu lại — híp lại hí mắt, khoe miệng nhếch lên rất có thâm ý, tươi cười quen thuộc.

Minh Nguyệt Tâm trong lòng chấn động, nháy mắt liên lùi lại mấy bước. Khuôn mặt xám ngắt của Yến Nam Phi dần dần bị chôn xuống mồ lại quay lại trước mặt nàng, làm nàng đầy người hàn ý.

Mà Yến Nam Phi trước mặt nàng này, còn giống hơn là lúc nàng dịch dung thành hắn. Hắn bình tĩnh nhìn nàng vài lần, liền chấp tay sau đít đi về phía trước.

Giữa đại sảnh, còn có một Diệp Khai ngồi rất phong thái nhàn hạ.

Hắn khẽ nâng chung trà, nhẹ nhàng thổi thổi, sau đó nhắm một hơi. Vẫn là mặt của Diệp Khai, khí chất lại tuyệt đối không phải là Diệp Khai.

Ở phía đối diện, Hoa Bạch Phụng sắc mặt lạnh lùng ngồi nhìn, A Phi vẫn luôn nắm kiếm thiết phiến cười cười, Yên Ba Thiên Khách trườn qua trườn lại kề bên.

Tất cả mọi người đang chờ xuất phát.

Lại sau một lúc lâu, Minh Nguyệt Tâm thật sâu mà hít một hơi, nhìn về phía Tước Nô bên người.

“Chúng ta... xuất phát?”

Đi đến lúc này, nàng mới phát hiện, nguyên lai bằng hữu chân chính của nàng đến lúc này, cũng chỉ có nam nhân dáng người thấp bé nhưng đã tâm không nhỏ này mà thôi.

Đối với Vô Gian địa ngục đồng tâm hiệp lực thấu hiểu nhau, nàng bỗng nhiên cảm thấy chính mình thế nhưng cô đơn đến đáng thương. Có lẽ, sau khi chuyện thành công nàng thật sự nên suy xét lại.

Vì thế nàng lại nhìn Tước Nô, bỗng nhiên mở miệng:

“Nếu chúng ta đều có thể từ Vân Thiên Đỉnh còn sống đi xuống, ngươi có nguyện ý hay không...”

Nhưng nói tới đây, nàng lại dừng một chút, tạm thời đem phần sau nuốt trở về:

“... thôi được rồi, chờ chúng ta toàn mệnh lại nói.”

— tiếp đó, Minh Nguyệt Tâm cùng Yến Nam Phi liền mang theo Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai, thêm một Tước Nô, một chuyến năm người bắt đầu hướng Vân Thiên Đỉnh xuất phát, hướng Công Tử Vũ giao nộp.

Minh Nguyệt Tâm cùng Yến Nam Phi ngồi ở phía trước xe ngựa, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai bị trói hai tay sau lưng, điểm trụ huyết đạo, ném vào trong xe do Tước Nô trông coi.

Bánh xe lăn nhanh, Vân Thiên Đỉnh càng ngày càng gần, ngực Minh Nguyệt Tâm lần đầu tiên trong đời bắt đầu “Bang bang” đập.

Đây là một phen đánh cuộc nguy hiểm nhất cuộc đời này của nàng. Nàng hoàn toàn không rõ kế hoạch của Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai, nhưng lại không thể không tham dự. Bởi vì nàng không còn lựa chọn.

Nàng đánh cuộc chính là nguyên tắc của Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai. Nếu thắng, nàng cùng bọn họ đồng thời bình an; nếu thua, tất cả đồng dạng vạn kiếp bất phục.

Nàng biết bọn họ chịu đi đối phó với Vân Thiên Đỉnh cùng Công Tử Vũ, cũng không hoàn toàn là bởi vì đơn giản đáp ứng nàng cùng Tước Nô như vậy, tựa hồ còn có nội tình phức tạp bên trong. Nhưng biết bọn họ tuyệt đối sẽ không nói ra, cho nên nàng cũng liền không hỏi.

Nàng chỉ hy vọng, nàng không đánh cuộc sai.

— xe ngựa đi một đường cơ hồ thông suốt, không đã bị bất luận ai chặn lại, mọi tên canh gác nhìn thấy Minh Nguyệt Tâm cùng Yến Nam Phi liền lập tức cho đi, không đến một nén hương đã tới dưới chính điện của Công Tử Vũ.

Không ít kẻ đứng châu chực ngoài điện, quần tam tụ ngũ, sắc mặt ủ rũ, đều là các chương môn nhân hoặc đại đệ tử.

Trong xe ngựa Tước Nô hơi hơi vén màn cửa sổ xe, để cho Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai trong xe nhìn thoáng qua. Diệp Khai chậm rãi nhả mi, Phó Hồng Tuyết im lặng không nói, biểu tình đều có chút nghiêm trọng.

“Nếu bọn họ đều bị Sinh tử phù của Công Tử Vũ khống chế, ta có thể giải.”

Trầm mặc một lúc, Phó Hồng Tuyết nói chỉ để cho Diệp Khai nghe.

Diệp Khai bất ngờ nhìn về phía hắc, dừng một chút, đáy mắt toát nét tán thưởng.

Chờ người vào thông báo, họ mới được Công Tử Vũ cho phép đi vào, Minh Nguyệt Tâm bảo Tước Nô mang người xuống dưới, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai bị đẩy đi phía trước, bắt đầu chậm rãi vào chính điện. Bốn người cước bộ đều coi như trấn định, chỉ có Yến Nam Phi bước có vẻ khó khăn.

Trong đại điện chỉ có thể nghe những tiếng hít thở nặng nề, hỗn loạn rồi lại an tĩnh.

Thiếu Lâm, Nga Mi, Võ Đang, Không Động... Cơ hồ chương môn tất cả các phái đều tập trung ở trong đại điện này. Có đứng có ngồi, khoe miệng đều rõ máu, sắc mặt trắng bệch, xung quanh mơ hồ còn có thể nhìn ra một ít dấu vết giao tranh.

Xem ra nơi này đã qua một hồi ác chiến. Nhưng kết quả hiển nhiên rõ ràng Công Tử Vũ giờ phút này vẫn ngồi ở trên ngai vàng của hắc.

Công Tử Vũ cũng không thích thủ hạ của hắc đến gần.

Cách mấy bậc thang vàng rực rỡ, cùng một lớp thảm tía diềm bạc thật dày, Công Tử Vũ đeo một cái mặt nạ bằng mỡ mờ ảo ảo, tay khẽ gãi cằm, hứng thú đánh giá bọn họ.

“Đây là... Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai?”

Công Tử Vũ thoáng nghiêng người, thay đổi tư thế thoải mái. Ánh mắt từ Phó Hồng Tuyết chuyển đến Diệp Khai, cuối cùng lại quay về Phó Hồng Tuyết, không chút để ý mà nói:

“Ta nhớ rõ, ta chỉ bảo các người đi giết Phó Hồng Tuyết, chưa nói muốn để các người bắt sống trở về. Hơn nữa, lại còn dẫn dư một tên về?”

Về phần Tước Nô, đã trực tiếp bị hắc bỏ qua.

“Khởi bẩm chủ thượng —— ”

Minh Nguyệt Tâm bước ra một bước, trầm ổn trả lời:

“Trong lúc thuộc hạ cùng Yến Nam Phi bày mưu tiếp cận ám sát Phó Hồng Tuyết, vẫn luôn bị Diệp Khai cản trở. Cho nên nếu không bắt cả hai, sẽ có nhiều phiền phức.”

Công Tử Vũ an tĩnh một khắc, bỗng nhiên nở nụ cười:

“Minh Nguyệt Tâm... Lá gan của người càng lúc càng lớn. Giữ người nào, giết người nào, đã đến phiên người làm chủ sao? Huống chi... Một cái vấn đề, người lại khiến ta hỏi hai lần —— ta đã nói rằng muốn cho bắt sống sao?”

Vài chữ cuối cùng, hắc cố ý nói thật nhẹ mà chậm. Ngữ điệu mơ hồ, giống gió lạnh thổi nhẹ qua tai, làm người ta cảnh giác.

Không rét mà run.

“Thuộc hạ bắt sống bọn họ trở về —— là bởi vì, có người nói có chuyện muốn bẩm cùng chủ thượng. Thuộc hạ không dám tự tiện quyết định, cho nên liền đem tất cả người đến, mặc cho chủ nhân định đoạt.”

Minh Nguyệt Tâm mắt không ít khí lực mới nói vững vàng được như vậy.

“A? Ha ha...”

Công Tử Vũ bỗng nhiên thấp thấp mà nở nụ cười.

“Như thế rất có ý tứ...”

Ánh mắt của hắn lần thứ hai quét qua vài người phía sau Minh Nguyệt Tâm, bộ dáng giống như thực cảm thấy hứng thú:

“Ai có chuyện muốn nói với ta?”

An tĩnh một khắc, Tước Nô rốt cuộc cũng tiến lên một bước, dẹp bỏ tự ti về ngoại hình của mình:

“Là ta.”

“A?”

Công Tử Vũ ý cười càng đậm, giống như lúc này mới rốt cuộc chú ý tới hắn:

“Người là ai? Có lời gì muốn nói với ta?”

Tước Nô ngẩng đầu, tự tin đối diện:

“—— ta là Lâu Lan Quốc vương tử, định thoả thuận với người.”

“Thoả thuận?”

Công Tử Vũ hiển nhiên đối với câu nói này cảm thấy hứng thú:

“Giao dịch gì? Hơn nữa... Người có cái gì chắc chắn là ta nhất định sẽ đồng ý giao dịch với người?”

Công Tử Vũ nhẹ cười hai tiếng. Sau đó từ ngai vàng đứng lên, vén rèm châu, chậm rãi đi xuống bậc thang.

Hắn chấp tay sau lưng, vừa đi vừa cẩn thận đánh giá Tước Nô. Giống như muốn nhìn thấu trong lòng gã đến tận cùng đang suy nghĩ gì.

“Lúc trước ta cũng đã có thoả thuận, là với Hướng Ứng Thiên. Ta giúp hắn lên ngôi minh chủ võ lâm trung nguyên, hắn liền trợ ta phục quốc. Đáng tiếc hắn nói không giữ lời, lại đã chết, ta phải tìm người khác hợp tác. Lâu Lan Quốc mặc dù đã bị diệt, nhưng tổ tiên lưu lại kỳ trân dị bảo vẫn không ít. Tỷ như con Tây Vực thì quái Hướng Ứng Thiên nuôi kia, vốn là ta đưa cho hắn.”

“A.”

Công Tử Vũ lắc lắc mặt nạ, tựa hồ đang cười:

“Vật kia... Đúng là rất kì lạ, nhưng ta lại ngại nó quá ghê tởm. Người cho rằng Vân Thiên Đỉnh của ta đây, còn thiếu kỳ trân dị bảo gì sao?”

Hắn quay đầu lại, ánh mắt chậm rãi đảo qua chũng môn các phái trong đại điện không thể không cúi đầu trước hắn, giọng điệu nhất đại kiêu hùng vô cùng lạnh nhạt:

“... Đây khắp thiên hạ, còn có cái gì là ta không chiếm được?”

“Lâu Lan Quốc của ta còn để lại vài được nhân, thịt trắng bổ, cốt là được! Thậm chí có thể kéo dài tuổi thọ, gần như trường sinh bất lão! —— người chẳng lẽ không muốn trăm năm ngàn năm vĩnh viễn ngồi ở Vân Thiên Đỉnh sao?!”

“Kỳ được?”

Lúc này Công Tử Vũ rốt cuộc không còn thờ ơ nữa. Phải quan sát kỹ mới thấy ánh mắt hiếu kỳ của hắn, còn lại, ngữ điệu vẫn rất lạnh đậm:

“Nếu kỳ được thực sự kỳ diệu như vậy, vì cái gì người lại không tự bồi đắp cơ thể của mình?”

Tước Nô không thăm thở dài, rất nhanh đáp lời:

“Ta muốn phục quốc... Không chỉ bởi vì ta là Lâu Lan Quốc vương tử. Còn có nguyên nhân trọng yếu hơn, chính là ta muốn tìm kỳ được trong truyền thuyết kia, biến trở về một người bình thường.”

Kỳ thật đoạn đối thoại này, là Diệp Khai bảo hần ghi nhớ sau đó nói cho Công Tử Vũ nghe. Tuy rằng hần cũng không hiểu được dụng ý ở trong đó. Bấy phần nói thật trộn lẫn ba phần nói dối, thân phận của hần là lâu lan vương tử hàng thật giá thật, cơ hồ thiên y vô phòng.

Mà hần cũng nhìn ra được —— ngay lúc hần nói xong đoạn này, Công Tử Vũ hơi hơi có chút động dung.

Nhưng đúng lúc này, Yến Nam Phi vẫn luôn đứng ở bên cạnh trầm mặc không nói biểu tình thật quái dị bỗng nhiên toàn thân mãnh liệt run lên, vừa đẩy Minh Nguyệt Tâm ra vừa nhào vào Công Tử Vũ khàn khàn hô to:

“—— chủ thượng! Bọn họ liên hợp với Phó Hồng Tuyết Diệp Khai để ám toán ngươi! Minh Nguyệt Tâm lấy độc được đã khống chế ta lại điểm huyết đạo của ta!”

Công Tử Vũ cười lạnh, vung cánh tay lên nháy mắt đánh bay Yến Nam Phi đi. Ngay khi hần ra tay, Lãnh Nguyệt cùng Tinh Hà mang theo giáo chúng Vân Thiên Đỉnh vây quanh bọn Phó Hồng Tuyết, đao kiếm đan chéo thành lưới, dứt khoát hộ chủ.

“Nếu là cảm thấy chút chuyện này có thể dễ dàng lừa gạt ta, các ngươi cũng quá ngây thơ rồi.”

Hần lại bình tĩnh giơ tay chỉ vào Minh Nguyệt Tâm:

“Từ lúc các ngươi bắt đầu tiến vào, bộ dáng của Yến Nam Phi đã rất khác bình thường. Huống chi hần với ngươi không hợp đã lâu, từng mấy lần hướng ta mật báo nói ngươi hai lòng ... Ngươi cho là, ta sẽ không hề phòng bị mà cho các ngươi vào điện sao?”

Bốn người im lặng không nói, Phó Hồng Tuyết chính là chậm rãi rút đao.

Hần nguyên bản liền chuẩn bị cùng với Công Tử Vũ ác chiến một hồi.

“—— nhi tử, ngươi cùng bọn họ nhiều lời như thế làm như thế nào? Dương Thường Phong lưu lại nghiệt chủng, giết càng sớm càng tốt. Nói càng nhiều càng lãng phí.”

Đang lúc hết sức căng thẳng, bỗng nhiên từ sau ngai truyền đến một thanh âm nữ tử.

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu, liền nhìn thấy bức rèm sau ngay được một bàn tay trắng như ngọc khẽ vén, ngay sau đó, một vị phu nhân phục sức xa hoa bước ra. Chờ bà từng bước đi đến bên ngai, mọi người mới có cơ hội thất thần.

Bà ta tuy tuổi đã qua lúc thanh xuân, dung mạo lại cực mỹ. Nếu xem Hoa Bạch Phụng là lửa trong băng, thì Nam Cung Hiệp này chính là băng trong lửa, bên ngoài kiêu mỹ, bên trong lãnh liệt cùng địch nổi.

Toàn bộ đại điện, những người chưa thấy qua bà đều có chút thất thần, vài người biết bà ánh mắt lại dị thường phức tạp —— Công Tử Vũ so với mẫu thân, bà ta mới là người chân chính đáng sợ.

Bà đứng trên bậc thang, trên cao nhìn xuống người trong đại điện, cơ hồ giống nữ hoàng cao cao tại thượng.

“Các ngươi không ngại nhìn xem ... Ta là ai sao?”

Nở nụ cười, bà không cao không thấp hỏi.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh. Xa xa một đám chưởng môn ngã trái ngã phải thần sắc kinh nghi bất định, ai cũng đều không dám mở miệng.

“Ta chính là người bị đồn đãi... đã chết cách đây hai mươi mấy năm trước ở Mặc Lâm Mộc Dịch, Nam Cung Hiệp, phu nhân tiền nhiệm minh chủ vô lâm —— Dương Thường Phong chính thể.”

Trong điện vẫn an tĩnh đầy vẻ chết chóc. Vì quá sợ hãi, mọi người đều quên cách phát ra âm thanh.

“Về phần Công Tử Vũ —— hần cũng chính là Dương gia trưởng tử trong truyền thuyết chết ở Mặc Lâm Mộc Dịch, Dương Vũ.”

Bà đến bên ngai, tào nhã ngồi xuống, ý muốn kể lại chuyện quá khứ cho bọn hạ nhân nghe:

“Năm đó... Dương Thường Phong được tôn làm minh chủ võ lâm, lén lút thay lòng đổi dạ hoa tâm phong lưu. Ta vứt bỏ hết thảy thành thân với hắn, hắn lại gặp một người yêu một người, phóng đảng khắp nơi.”

Lúc nói những lời này, biểu tình của bà không còn giống như kể về trượng phu, mà là kể về một người bà vô cùng cảm hận.

“Vì thế cuối cùng... Ta liền lợi dụng Hưởng Ứng Thiên phát ra hoa mai kim lệnh. Trận thế trong Mặc Lâm Mộc Dịch người chân chính bày ra, là ta. Lúc ấy Dương Thường Phong trúng độc là ta hạ, một đao trí mạng trên người hắn kia, cũng là ta đâm —— hắn phụ ta, ta liền bắt hắn trả giá.”

“Hoa Bạch Phụng, Hoa Bạch Vân, thậm chí là tỷ nữ Nhu nhi của ta... Bọn hồ ly tinh đó câu dẫn hắn còn không tính, còn dám sinh ra một đám súc sinh...”

Ánh mắt của bà càng lúc càng tàn nhẫn, lạnh lẽo nhằm vào Phó Hồng Tuyết:

“—— người cái tên tạp chủng do tiện nữ vô danh vô phân sinh hạ, dựa vào cái gì tự xưng con của hắn?! Dựa vào cái gì vì hắn báo thù?!”

Bà đột nhiên cất cao âm lượng, vang vọng trong đại điện, thấu vào tai mọi người.

Phó Hồng Tuyết trong vòng vây trầm mặc một khắc, bỗng nhiên bất ngờ hỏi lại:

“Kỳ thật ta rất muốn hỏi người... Người mưu kế nhiều năm, tích lũy sát nghiệp, cuối cùng, người được gì?”

Không tức giận, không kích động, thật bình tĩnh mà hỏi.

Dương phu nhân giật mình. Hiển nhiên không dự đoán được hắn sẽ hỏi như vậy.

“Ít nhất ta đã thành công giết Dương Thường Phong cái tên phụ lòng người, còn loại nữ nhân vô sỉ cùng hắn cùng hắn lưu lại nghiệt chủng —— tỷ như người, hai mươi mấy năm tâm tâm niệm niệm suy nghĩ tìm ra hung thủ thay hắn báo thù, sống trong đau khổ, này có tính là được gì không?!”

Giọng nói lãnh liệt gay gắt. Hận đến cực hạn phát tiết.

“Phải không?”

Phó Hồng Tuyết lại dừng một chút, hỏi bà:

“Vậy người có trả giá gì không?”

“Trả giá?”

Thân thể của bà khẽ run, kinh ngạc lập lại một lần, bỗng nhiên lại nở nụ cười thực bất khả tư nghị mà hỏi lại hắn:

“... Trên đời này làm chuyện gì mà không cần trả giá?”

Phó Hồng Tuyết lần thứ hai yên lặng bà nài một hồi, ánh mắt hắn vẫn trấn định, tuy hắn không đồng tình, nhưng hắn đồng cảm với bà.

Dương phu nhân bị ánh mắt vừa khó hiểu vừa ưu thương của hắn chọc giận, bà không cần thương hại, lập tức giận đến mức không kiềm chế được, đập bàn quát to:

“—— nhi tử, thay ta làm thật tên nghiệt chủng đó! Tên nào cũng không được buông tha!”

Công Tử Vũ, hoặc phải gọi Dương Vũ, cực đoan lại chí hiếu. Ngay lúc bà ra lệnh, hắn liền xuất lực lao đến Phó Hồng Tuyết khai chiến.

Giáo chúng Vân Thiên Đỉnh cũng rất có ăn ý mà lập tức chạy lên hàng hàng lớp lớp bao vây Diệp Khai, Minh Nguyệt Tâm cùng Tước Nô.

Phó Hồng Tuyết đứng giữa đại điện phản đao hồi lưu, thuần dương cương khí đánh vào âm nhu kinh khí, hai người thân hình đồng thời lui về phía sau, nhanh chóng thủ thế, chuẩn bị đánh tiếp.

Phó Hồng Tuyết nhấc tay, Diệt tuyệt thập tự đao ngay lập tức loé hàn quang nhanh chóng nhắm thẳng Công Tử Vũ —— Công Tử Vũ dùng một bàn tay đeo găng sắt, vận kinh lực đỡ đao của Phó Hồng Tuyết. Bởi vì có mặt nạ che, cho nên Phó Hồng Tuyết không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng hắn lại có thể cảm giác được tên kia dị thường hưng phấn.

—— hưng phấn vì gặp được kỳ phùng địch thủ!

Công Tử Vũ lần thứ hai phất tay áo, hung khí trong bao tay phóng ra gồm hai quả cầu gai hai bên dè nát bất cứ thứ gì cản đường, sau đuôi lại là hai sợi xích trườn mãnh liệt như rắn, ý đồ muốn trói Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết cũng hai tay nắm đao, chuẩn xác chém tan kinh lực của Công Tử Vũ, lại không ngờ hai quả cầu kia có gai lại tàng thêm dao sắc trong lòng, nhất thời hồ đồ để bị đoạt mất đao.

Công Tử Vũ kéo mạnh, Diệt tuyệt thập tự đao trong tay Phó Hồng Tuyết nháy mắt bay lên không, bị hắn nắm lại chiếm giữ.

“Hai chiêu.”

Thanh âm của Công Tử Vũ mang theo ý cười quỷ dị:

“—— chỉ hai chiêu, ta liền lấy được Diệt tuyệt thập tự đao của ngươi.”

Như là thỏa mãn, lại như là bất mãn.

“Thì sao?”

Phó Hồng Tuyết chân trái vừa thu lại, đứng yên tại chỗ, vẻ mặt chẳng hề để ý:

“Ta dùng Diệt tuyệt thập tự đao. Nhưng ta sẽ ... Không chỉ có riêng Diệt tuyệt thập tự đao.”

Kỳ thật không có đao, chiêu thức của Đại Bi Phú ngược lại càng dễ phát huy. Nhưng hắn biết Công Tử Vũ không có khả năng tin tưởng.

“Vậy... Lại đến!”

Công Tử Vũ lần thứ ba đánh lên, lúc này hai người đều không còn nương tay, xung quanh rung chuyển, nhân sĩ vô lâm gần đó hầu như là hoảng sợ.

Chỉ có Dương phu nhân thủy chung vẫn không nhúc nhích ngồi ở cao cao tại thượng, nhìn nhi tử nhà mình cùng Phó Hồng Tuyết liều mạng.

Ánh mắt của bà ta là điên cuồng, khí tức hỗn loạn.

Bà mưu hoa tính kế thống khổ hai mươi mấy năm, bà cần nhìn thấy chuyện này chấm dứt.

Phó Hồng Tuyết chuyển đổi chiêu thức với Công Tử Vũ đồng thời dùng một tay ngưng đọng chân khí thành băng mỏng, trực tiếp phi vào cổ họng Công Tử Vũ!

Công Tử Vũ nghiêng người tránh thoát, miếng băng chệch mục tiêu, đánh vào mặt nạ của hắn “Xuy” một tiếng, mặt nạ trên mặt Công Tử Vũ vỡ thành hai nửa rơi xuống.

“—— nhi tử?!”

Cũng đúng lúc này, Dương phu nhân trên cao rốt cuộc ngồi không yên!

Nhưng bà còn chưa kịp ra tay, phía sau dường như có một làn gió nhẹ. Ngay sau đó, liền có một thứ lạnh lẽo tận xương không một tiếng động kề vào cổ bà.

“Đừng động.”

Phía sau có một thanh âm ẩn ý cười.

“—— ngươi là ai?”

Thanh âm xa lạ. Nhưng bà có thể nhớ lại, có thể từ góc độ đó đánh lén bà, chỉ có tên Yến Nam Phi lúc này vừa bị Công Tử Vũ quật bay đi.

Nhưng thanh âm này tuyệt đối không phải là Yến Nam Phi, Yến Nam Phi cũng không có võ công cao như vậy.

“Người đoán xem?”

Người sau lưng vẫn cười.

Giống như y đang cùng người chơi một trò chơi rất hồn nhiên.

Công Tử Vũ dưới điện ngay lúc bà kêu liền quay lên, nhưng khi hắn thấy cục diện, hắn liền bất động.

Hắn thậm chí đã quên đi khuôn mặt bị huỷ hoại đến đáng sợ của mình vừa bị kẻ khác nhấn tâm vạch trần. Hắn chỉ còn lo lắng, mẹ hắn, đang bị kẻ khác khống chế.

Hắn chỉ có mẹ.

“Người không phải là Yến Nam Phi... mau thả mẹ ta ra.”

Trước là một câu trần thuật, sau là một câu uy hiếp.

Hắn đối diện người kia, cho nên hắn càng có thể tỉnh tường nhìn ra, trên mặt người kia không phải là biểu tình Yến Nam Phi sẽ có. Khuôn mặt cười cợt giảo hoạt, có chút gì đó tà ác linh hoạt.

Suy xét hết những người có thể trợ giúp Phó Hồng Tuyết qua một lần —— nếu không tính tên Diệp Khai đứng ở đây đang nắm chặt Tiểu Lý Phi Dao, cái tên đang cưỡng ép mẹ hắn cũng sẽ là Diệp Khai.

Chỉ có truyền nhân Tiểu Lý Phi Dao cùng Phó Hồng Tuyết như hình với bóng, Diệp Khai, mới có khinh công cao như vậy cùng võ công linh hoạt đó, khí chất có chút tà, nhưng không ác.

Giống như biết hắn đang suy nghĩ gì, người đang cưỡng ép mẹ hắn bỗng điều chỉnh vị trí tiểu đao trên cổ mẹ hắn, nhỏ nhẹ giải đáp nghi ngờ của hắn:

“Trên đời này người dùng Tiểu Lý Phi Dao —— cũng không chỉ có một.”

Công Tử Vũ im lặng một khắc, đột nhiên tỉnh ngộ:

“—— người mới là Diệp Khai.”

Cho nên một “Diệp Khai” khác, chưa từng mở miệng nói chuyện, từ đầu tới đuôi trừ bỏ dùng phi đao, cũng chưa từng có bất luận động tác gì đặc biệt.

—— bởi vì hắn nguyên bản chính là một người khác. Một người hoàn toàn không thể xuất hiện ở đây.

“Thông minh.”

Lúc này, “Yến Nam Phi” cười mà khen ngợi ý. Sau đó y đưa tay nhẹ nhàng bóc ra một tầng mặt nạ da người.

Quả nhiên là Diệp Khai.

“Còn nữa, các người không cần lo lắng.”

Hắn hếch cằm, chỉ về “Diệp Khai” kia:

“Đây là ân oán giữa chúng ta, hắn chỉ giúp chúng ta đảm bảo, sẽ không nhúng tay. Nếu hắn dạy dỗ đồ đệ ngay cả thù cha đều không báo, vậy hắn sẽ rất mất mặt.”

Công Tử Vũ lại trầm mặc một khắc:

“... Cục diện này là do người sắp đặt.”

Phó Hồng Tuyết không có thứ tâm kế cùng cẩn thận này. Có thể sắp đặt sâu xa, lại còn Lý Tầm Hoan cam nguyện phối diễn kịch người, chỉ có Diệp Khai.

“Lại đoán đúng.”

Diệp Khai tiếp tục tán thưởng hếch cằm:

“Những lời Tước Nô nói cho người biết vừa nãy, trừ bỏ cái gọi là ‘Kỳ được’, còn lại tất cả đều là thật. Về phần ánh mắt thoáng dao động của người, chúng ta đã biết chúng ta nói đúng trọng điểm, đưa thứ được trân bảo ấy ra làm mồi nhử, chẳng qua là để cho người thả lỏng cảnh giác với ta, người thả lỏng cảnh giác mới có thể bức mẹ người ra mặt.”

Hắn thật không ngờ, tình huống Yến Nam Phi là đối trá trong đối trá, có thể lừa hắn sa bẫy. Toàn thân Công Tử Vũ bắt đầu run rẩy.

Hắn biết, nếu không phải là do một miếng băng của Phó Hồng Tuyết chém bỏ mặt nạ của hắn; nếu phải là do biết hắn sợ người ta biết dung mạo thật, mẹ hắn đã không phân tâm... Ít nhất sẽ không bị Diệp Khai cưỡng ép dễ dàng như vậy.

Là sai lầm của hắn. Mà căn nguyên, lại từ Diệp Khai.

Y lợi dụng tất cả mọi người, thiết kế một cái kết cục không ai chạy thoát. Thậm chí đến hắn cùng mẹ hắn, đều trở thành quân cờ.

“Xuống dưới, ta và các người đánh. Thả mẹ ta ra.”

Nếu có thể, hắn nguyện ý liều cái mạng này của mình cùng Diệp Khai và Phó Hồng Tuyết.

Diệp Khai lắc đầu, y vẫn chưa nói xong:

“Đừng nóng vội, kỳ thật ta còn có một việc muốn nói cho các người biết... Các người quên câu nói trước kia của ta rồi sao? Ta cũng muốn báo thù cha. Cho nên —— kỳ thật ta cũng là cốt nhục bại hoại mà Dương Thường Phong lưu lại, Dương gia nhi tử. Ta thủy chung giúp đỡ Phó Hồng Tuyết, đơn giản là vì ta mới là nhi tử của Hoa Bạch Phụng. Còn hắn là đứa con trai do tỳ nữ Nhu nhi của người cùng Dương Thường Phong sinh ra.”

Ánh mắt hai người, cách nhau cả một khoảng xa xa mà giằng co, bên ngoài tĩnh tại, nội tại lại dậy sóng. Lần đầu tiên ngay trước công chúng nói ra quan hệ bí ẩn của bọn họ, nhẹ nhàng như sương khói.

Mà Dương phu nhân toàn thân lại chấn động.

Bởi vì ngay khi Diệp Khai nói xong, bà thấy có thêm hai người cùng bước vào đại điện.

Bà cả đời thống hận nhất nữ nhân này —— Hoa Bạch Phụng.

Hoa Bạch Phụng lãnh như băng tuyết, chỉ vận y trang thuần hắc sắc, lại điểm sắc nhu hương tựa mẫu đơn, cao quý không ai dám mạo phạm.

Nữ nhân Dương Thường Phong yêu, không ai tầm thường.

Hai nữ nhân mỹ mạo kinh diễm đối diện nhau. Hai người yêu cùng một người nam nhân, rồi lại vì người nam nhân này mà điên cuồng.

“Ta tuy rằng thống khổ hai mươi mấy năm, lại thay Thường Phong nuôi lớn hai đứa con trai, hiện giờ bọn họ đều thân phụ tuyệt học, hầu hạ dưới gối. Ta có tri kỉ, có bằng hữu, ta sống nửa đời khổ tẫn cam lai. Nhưng người thì sao? ... Người tính kế tự tay giết trượng phu, sống đời quả phụ hai mươi mấy năm, người hại đứa con độc nhất của người vĩnh viễn chỉ có thể sống trong băng phòng, phải đội mặt nạ gặp người. Kết quả là... người còn lại gì? Những gì thuộc về người, đều bị chính người tự tay hủy diệt rồi.”

Này đoạn dài này, Hoa Bạch Phụng hầu như là nói từ sâu tâm can.

Đương bà biết, vị Dương phu nhân này của Nam Cung thế gia tự tay giết trượng phu của bà, bà có thống hận. Nhưng giờ khắc này thấy mẫu tử bọn họ, bà lại phát hiện bọn họ đáng thương hơn mình.

Cho dù Dương Thường Phong có lỗi với bà ta, nhưng tay của bà ta từ lâu vấy máu người vô tội. Từ trong khu rừng đầm máu Mộc Dịch đó bước ra, bà không chết, nhưng cũng không còn cách nào quay đầu.

“Ta... Ta chỉ muốn giết người đồ hồ ly tinh.... Giết cả hai tên nghiệt súc này ...”

Nam Cung Hiệp cơ hồ dùng toàn thân khí lực mà gắt gao trừng Hoa Bạch Phụng, liều mạng nắm chặt hai tay, hai mắt như rực lửa.

Hoa Bạch Phụng nói mấy lời kia, so với ngàn đao vạn kiếm còn đau đớn hơn, làm bà điên cuồng thống hận.

... Hai mươi mấy năm cừu hận, hai mươi mấy năm mưu kế tỉ mỉ, đến tột cùng là vì cái gì?

Vô lâm? Minh chủ?

Bà chính là không còn thấy có lý do nào để sống nữa, cho nên mới ra mục tiêu như vậy cho nhi tử.

Bởi vì bà nói như vậy, cho nên đứa con trai này liền cố gắng hết thầy đi đạt thành.

Bởi vì dung nhan của hắn đã không trọn vẹn, hắn chỉ có thể lấy phương thức như thế, để có thể sống vui vẻ cùng mẫu thân.

“—— nương!”

Công Tử Vũ ở dưới bậc thang bỗng nhiên lại vội vàng mà hô to một tiếng. Sợ Diệp Khai dưới tình thế nan giải mà thương tổn mẹ hắn, hắn không dám có động tác quá lớn, nhưng hắn lại biết mẹ hắn đã hoàn toàn không tỉnh táo.

Nam Cung Hiệp đã đến nghe mà không nghe thấy, chỉ còn thì thào mà lặp lại hai chữ kia.

“—— nương?!”

Công Tử Vũ lần thứ hai nặng nề mà hô một tiếng.

Nam Cung Hiệp bỗng nhiên điên cuồng xoay người, Diệp Khai không kịp thu đao lập tức kéo một đường trên cổ bà, máu tuôn như suối.

Nhưng bà lại không quan tâm, chỉ dùng tay không đoạt đao từ trong tay Diệp Khai, lại phóng thêm một chưởng bức lui y, sau đó nhào về phía Hoa Bạch Phụng.

“—— nương!”

Ngữ điệu của Công Tử Vũ đã biến sắc.

Máu trên cổ bà vì hành động đó mà tuôn càng lúc càng nhiều, nếu không lập tức xử lý, tuyệt đối duy trì không đến nửa nén hương!

Nam Cung Hiệp đã đến trước mặt Hoa Bạch Phụng, liền thi triển Thiên Nữ phi ti, Nam Cung thế gia tuyệt học. Hoa Bạch Phụng xoay người tránh đi, rời khỏi phạm vi bà ta có thể ám họa.

Hoa Bạch Phụng lại rút roi, trực tiếp cùng Thiên Nữ phi ti giao đấu. Vết thương trên cổ Nam Cung Hiệp thật nghiêm trọng, không còn sức chống đỡ, bị Hoa Bạch Phụng dùng trường tiên xuất một chiêu chỉ hai phần công lực đánh trúng, ngay tức khắc rút từ thịnh không xuống sàn điện.

Ngay lúc Nam Cung Hiệp đẩy Diệp Khai ra liều mạng, Công Tử Vũ cũng vận toàn lực đánh lui Phó Hồng Tuyết rồi khinh thân lên đỡ lấy bà, nhưng hắn vẫn chậm một bước, Nam Cung Hiệp rơi xuống sàn rồi hắn mới chạy tới nơi, đành gào to kêu cứu:

“—— ai đó cứu mẫu thân ta! Giúp ta cứu bà a!”

Này trong nháy mắt... Hắn mới biết được cái gì cừu hận, cái gì vô lâm, cái gì minh chủ, hắn hết thầy cũng có thể không cần. Hắn chỉ muốn mẹ hắn còn sống.

Nhưng mà lời còn chưa dứt, lại đột nhiên có hai bóng người một tả một hữu cơ hồ đồng thời đáp xuống bên cạnh hắn.

Người bên trái lập tức ngồi xuống, nhìn qua cổ của Nam Cung Hiệp, nhanh tay điểm huyết đạo chung quanh vết thương rồi dùng tay cầm máu cho bà:

“—— Phó Hồng Tuyết, Kim Sang Dược!”

Y mỗi lần mua được thứ gì chữa ngoại thương tốt là sẽ nhét vào người Phó Hồng Tuyết cho hắn giữ.

“—— người! Kéo y phục xuống, đổ dược vào vết thương!”

Sau đó y lại rống lên với Công Tử Vũ một câu.

Công Tử Vũ hai tay run rẩy dùng sức, cứ như hần đã dùng hết khí lực toàn thân mới cơ hồ xé được vài tầng lụa mỏng này.

Phó Hồng Tuyết cũng lập tức ngồi xuống, dưới sự chỉ huy của Diệp Khai mà bắt đầu đổ thuốc lên vết thương của Nam Cung Hiệp. Một bình Kim Sang được hơn một ngàn lượng, lại cứ vô dụng như bột mì.

“— còn ai có được, đều đem ra đi!”

Diệp Khai lại ngẩng đầu hô lên.

Người trong Vân Thiên Đình lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh, xa xa Lân Nguyệt cuồng quát lên tiếng:

“— ta đi lấy!” nói rồi liền xoay người hướng sau điện chạy.

Diệp Khai đã nhiễm cả người đầy máu, hai tay vẫn gắt gao ấn chặt miệng vết thương trên cổ của Nam Cung Hiệp. Nam Cung Hiệp mềm nhũn trên đất, chắc là do lúc rơi xuống đã bị đập ngất đi. Tuy rằng không biết va chạm này sẽ có hậu quả sẽ như thế nào, nhưng ít ra hiện tại, xử lý vết thương trên cổ mới giữ mạng cho bà ta được.

Lân Nguyệt từ phía sau lấy ra một đồng lớn kim sang được, cũng không tiếc tiền mà đổ lên cổ Nam Cung Hiệp.

Cứu chữa một hồi lâu, máu cuối cùng cũng tạm ngừng chảy.

Lân Nguyệt cùng Tinh Hà cũng chạy lại giúp đỡ, dùng băng gạc cùng được phẩm vừa nãy đem đến băng bó cho Nam Cung Hiệp

Diệp Khai lúc này mới mặt không đổi sắc mà buông tay, lau sạch máu mà suy nghĩ.

Ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt hoài nghi của các trưởng môn ở cách đó không xa.

— Nam Cung Hiệp rõ ràng mới là người giết cha bọn họ. Nhưng hai nhi tử Dương gia này lại bỗng nhiên ra tay cứu bà.

Sau đó y đảo mắt nhìn về phía mẹ y cùng sư phụ và Phi thúc thúc, cả Thái sư phụ. Chỉ có lão thái thái biệt nữ kia cao ngạo quay đi hừ một tiếng, những người còn lại không hề tỏ ra chán ghét hành động của y.

Tiếp y liền cùng Phó Hồng Tuyết nhìn nhau, hai người đều nở nụ cười thực lãnh đạm.

— tìm Nam Cung Hiệp báo thù, là vì phụ thân Dương Thường Phong. Mà cứu Nam Cung Hiệp, cũng là vì Công Tử Vũ.

Kỳ thật nếu nhìn thấu mọi khúc mắc, Công Tử Vũ thậm chí còn đáng thương hơn bọn hần, hần còn là người vô tội nhất.

Nếu nhất định phải liều mạng, bọn họ cũng vui vẻ lại cứu sống Công Tử Vũ – thân nhân duy nhất này, sau đó lại cùng hần hảo hảo liều mạng.

Đây là nguyên tắc của Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai.

— mà lúc Nam Cung Hiệp chậm rãi mở ra mắt, môi giật giật, không biết cố gắng muốn nói cái gì. Công Tử Vũ vẫn ôm lấy bà, theo bản năng cúi đầu nghe xem, cũng không nghe được.

Sau một lát, Nam Cung Hiệp bỗng nhiên lộ ra biểu tình hoảng sợ, liều mạng muốn nói chuyện, lại không thể phát ra thanh âm.

“— có người nào hiểu y thuật hay không? Đến xem bà ta làm sao vậy?”

Diệp Khai nhíu mi, thấy vậy cất cao giọng.

Sau một lát, Thiếu Lâm Quả Giới đại sư tuyên một tiếng phật hiệu, kéo vị đại sư bên cạnh tiến ra:

“Đây là sư đệ ta, tinh thông y thuật, để hần xem mạch cho Dương phu nhân đi.”

“Người xuất gia từ bi hỉ xả, Quả Giới đại sư không hổ là đắc đạo cao tăng.”

Phó Hồng Tuyết ít khi mở miệng, cũng phải khen một câu.

“A di đà phật —— ta xuất gia còn thẹn ý chí lại không bằng hai vị tiểu thí chủ đây.”

Diệp Khai mỉm cười:

“Lấy ơn báo oán, vì cái sao phải trả ơn? Chúng ta cứu bà ta, cũng không nói lên rằng chúng ta không hận bà ta.”

Nên cứu người sẽ phải cứu, nên liều mạng sẽ phải liều mạng. Cái gì ra cái đó.

Vị đại sư Thiếu Lâm này ngồi xổm bên người Nam Cung Hiệp chắn mạch, lại hỏi bà không ít vấn đề, Nam Cung Hiệp đều chỉ mỉm cười gật đầu cùng lắc đầu qua lại.

Cuối cùng, vị đại sư đứng lên, lần thứ hai tuyên một tiếng phật hiệu:

“A di đà phật, vị nữ thí chủ này —— chỉ sợ là lúc rơi xuống đụng phải đầu, não đã có thương tổn, cho nên toàn thân không thể động, vô pháp mở miệng nói chuyện. Loại thương tổn này... Rất khó nói thời gian khôi phục, thậm chí còn có thể không thể khôi phục...”

Người xuất gia không nói dối, cho nên hẳn xem mạch rồi, lời nói cũng là sự thật.

Nam Cung Hiệp khiếp sợ, ánh mắt gắt gao mà trừng Công Tử Vũ, dùng hết toàn thân khí lực không ngừng nhấp máy môi, sau đó dần dần biến thành cầu xin cùng tuyệt vọng.

Công Tử Vũ kỳ thật biết mẹ hẳn muốn nói với hắn cái gì, hắn quỳ gối tại chỗ, ôm lấy mẹ hắn rất lâu, rồi thì thầm với bà:

“Nương, ta biết ngươi muốn chết. Nhưng vì ta, sống sót. Ta sẽ chiếu cố ngươi nhất sinh nhất thế. Hai mẹ con chúng ta, từ nay về sau có thể thật sự cùng một chỗ hảo hảo mà sống qua ngày.”

Mẹ hắn hận một đời, hắn vì mẹ cũng hận một đời. Bây giờ hắn mới hiểu, chỉ có sống nương tựa lẫn nhau, mới là chân thật nhất.

Những chuyện còn lại, cũng chỉ là mộng. Mộng rồi tỉnh dậy, ai còn nhớ rõ vì sao.

—— vì thế vào lúc Công Tử Vũ bế Nam Cung Hiệp bước vào nội điện, Diệp Khai trầm mặc thật lâu bỗng nhiên liền nói cho hắn biết:

“Nếu có một ngày, ngươi cảm thấy có thể buông bỏ cừu hận xa xưa, ngươi có thể đến Vô Gian địa ngục tìm chúng ta. Nói không chừng, chúng ta lúc đó cũng có thể mở miệng gọi ngươi một tiếng đại ca. Nhưng nếu muốn tìm chúng ta liều mạng, ngươi cũng cứ việc đến. Chúng ta... Chúng ta biết một cao thủ dịch dung, hẳn tuy rằng không thể giúp ngươi khôi phục dung mạo, nhưng có thể giúp ngươi không cần lại đeo mặt nạ sống qua ngày.”

Công Tử Vũ không nói gì, chỉ tạm dừng chân nghe y nói, chờ y nói xong lại lặng lẽ bước đi.

Mọi người trong các môn phái khác cũng được Phó Hồng Tuyết hoá giải Sinh tử phù, sau đó từng người rời đi.

Vân Thiên Đỉnh gần như đã xưng bá võ lâm, khuynh đảo thiên hạ, lại cứ thế tàn lụi rất tầm thường, một vở kịch diễn suốt hai mươi mấy năm, lại hạ màn khi khán giả gần như không còn ai thưởng thức.

Ai cũng không biết, về sau bọn họ cùng Công Tử Vũ sẽ như thế nào.

Có lẽ oán thù sâu như vậy, sẽ có một ngày lại phải giao đấu với nhau. Nhưng ít ra giờ khắc này, ai cũng đều tiếc nuối.

Cuối cùng, khi mọi người... cùng Lý Tầm Hoan, Hoa Bạch Phụng bọn họ đều đi rồi, Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai vẫn đứng lại, sóng vai ngồi trên toà tháp cao nhất Vân Thiên Đỉnh, lặng lẽ nhìn dưới những bậc thang ngập trong mây mù dưới chân, nhìn phía khoảng trời xa xa.

“Ngươi có nhớ rõ... Lúc trước ta đã nói, chờ trần ai lạc định ta sẽ nói cho ngươi biết, ta làm sao mà đầy đủ câu chuyện.”

“Ừ.”

Diệp Khai vẫn an an tĩnh tĩnh mà chờ hần nói.

Lại trầm mặc một khắc, Phó Hồng Tuyết mới chậm rãi thở một hơi:

“Ta đã từng mơ một giấc dài...”

Vì thế ngày nào đó, Diệp Khai an vị trên đỉnh tháp chọc trời mây, nghe được một câu chuyện hư hư thực thực ...

Về một đêm trời đổ tuyết, về một mộ phần lẻ loi, về một vò rượu, về một người cô đơn ngủ bên nấm mộ kia... Về một đoạn tình cảm không kịp đền đáp, về một cái giá đắt đỏ phải trả cho cừu hận, về một nỗi hối hận lớn lao, về một vết sẹo thâu tim người... Về từng đêm trăng tròn không ngủ, về từng câu nói thì thầm bên tai, về dấu răng rớt cuộc không nhạt mất trên vai, về một người cô đơn sống như đã chết suốt tám tháng mười ba ngày, về một cái trống bỏi chưa từng cất tiếng, về một xúng bánh bao nhân nấm ngào ngạt thơm, về vò rượu vẫn chôn dưới tàn cây trong sơn trang, về tập giấy nhỏ giấu mỗi nơi một tờ ...

Về một câu chuyện trong mộng...

Trong mộng, hạnh phúc rất ngắn ngủi, nhưng rất phong phú hương vị, có bi thương có dằn vặt, có vui vẻ đền đáp...

Câu chuyện của hai người, hần đã đi hết một đoạn đường, lại có cơ hội quay lại, chọn cho mình con đường khác, kết cục khác.

Phó Hồng Tuyết cơ hồ mất cả một buổi chiều, mới có thể kể cho xong.

Sau đó hần trầm mặc một khắc, nhỏ nhẹ hỏi Diệp Khai:

“Người... Nghe xong rồi, không muốn nói cái gì sao?”

Diệp Khai nhìn nơi xa xa, lặng im thật lâu.

Đến khi Phó Hồng Tuyết cảm thấy tim mình vừa rồi còn thấp thỏm trong dư vị ưu thương kia, bây giờ đã chậm rãi bình tĩnh trở lại, cuối cùng không còn gì cả, chỉ có tiếng gió thổi yên bình.

Y mới bỗng nhiên vươn tay, chỉ vào chân núi xa xa, ý cười khoan khoái mà nói:

“... Nhìn.”

Phó Hồng Tuyết theo ngón tay của y nhìn đến, dùng thị lực cùng công lực, nhìn ra cả ruộng đồng bình yên.

“Khói bếp.”

Phó Hồng Tuyết giật mình:

“Ừ.”

Diệp Khai ý cười bên môi càng sâu, chậm rãi đứng dậy, đuổi cái lưng lười biếng.

Sau đó mới nói cho hần biết:

“Cho nên, hãy trở về Vô Gian địa ngục ăn cơm. Bằng Di nhất định đã làm một đồng thức ăn ngon chờ chúng ta.”

Tiếp đó y vươn tay kéo Phó Hồng Tuyết lại gần, dặt hần chậm rãi xuống núi.

“Người... Người không biết là...”

Phó Hồng Tuyết cảm thấy hần có chuyện cảm hỏi Diệp Khai, há miệng, rồi lại không biết hỏi làm sao.

Vì thế Diệp Khai cuối cùng quay đầu lại thực kiên nhẫn mà nói cho hần biết:

“Một ngày ba bữa, khói lửa nhân gian. Nghe ra tầm thường, nhưng thật trân quý. Nếu là người trong câu chuyện của người không kịp, chúng ta đây liền càng phải tranh thủ gấp bội, thay bọn họ nếm trải... dùng nửa đời sau chậm rãi bên nhau.”

Phó Hồng Tuyết dừng lại, kinh ngạc mà đứng tại chỗ.

Hắn không biết Diệp Khai đến tột cùng là có hiểu hắn kể gì hay không, hay chỉ xem đây là một câu chuyện nhu nhược, căn bản không nghĩ nhiều.

Ngay lúc hắn ngây người, Diệp Khai thở dài, sau một lát duỗi tay búng trán hắn một cái, rồi lại kéo hắn lại, nhẹ nhàng hôn.

“Như vậy... Người tỉnh mộng chưa?”

Phó Hồng Tuyết lại sửng sốt một trận, dần dần tỉnh trí.

“... Tỉnh.”

Hắn chậm rãi phản kéo tay Diệp Khai, mười ngón giao nhau, cũng hôn nhẹ lên môi Diệp Khai.

Bởi vì có hạnh phúc giản dị này, cho nên câu chuyện đau đớn kia, dù đã từng xảy ra, lúc này cũng chỉ là mộng ảo.

Bọn họ sẽ vì nó mà cảm động, nhưng sẽ không lại thừa sức mà bi thương nữa.

Bởi vì tỉnh mộng rồi, chính là sinh hoạt thường nhật.

Vì thế Diệp Khai xoay người sang chỗ khác, khoan thai nhảy xuống từng bậc thang:

“... Cho nên, hiện tại mộng đã tan. Chúng ta hồi gia.”

Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu, sau đó cũng nhếch khóe miệng.

Trong tầng mây dày đặc, hắn giống như nhìn thấy Vô Gian địa ngục, khói bếp lượn lờ chậm rãi tan đi.

Đơn sơ, đầm ấm.

Hồi gia, vĩnh viễn bên nhau.

hoàn

35. Chương 27: Pn: Mười Năm

(Cuộc sống của Phó Hồng Tuyết và Diệp Khai trước khi Phó Hồng Tuyết trùng sinh).

Khi Diệp Khai cưỡi ngựa từ trần trên thông thả trở về, sắc trời đã gần đến hoàng hôn.

Nhảy xuống ngựa rồi, y cũng lười quản xem con ngựa đó sẽ đi đâu, chỉ quan tâm mỗi túi hạnh đào ngào đường còn ấm nóng trong ngực áo.

Trần trên phồn hoa nhộn nhịp, cuộc sống an ổn thường nhật, hương sắc cỏ cây, giao tình bá tánh, tất cả đều cuốn lên người y hương vị lạ lẫm. Nhưng y cưỡi ngựa, cổ tình không nhanh không chậm, đi vòng vèo về ngôi nhà nhỏ trên núi, tất cả hương sắc thị thành đó đã tiêu hao hơn nửa phần.

Thật cẩn thận mở gói giấy ra, y vui sướng phát hiện nó nhờ hơi ấm của y mà vẫn nóng giòn.

Dùng hai ngón tay kéo một hạt ra ném vào miệng, nhai mấy cái, Diệp Khai hạnh phúc mà nheo lại mắt.

Ăn ngon thật.

Thứ này y vẫn luôn thực thích ăn.

Sau đó y sẽ không kiềm được mà chạy tới đút cho Phó Hồng Tuyết, Phó Hồng Tuyết theo thói quen sẽ mở miệng ăn. Sau đó, y đơn giản hiểu là Phó Hồng Tuyết cũng thích ăn, vì thế mỗi lần vào trần, nhất định phải mua hai phần.

Bất quá hôm nay, mua rất nhiều thứ linh tinh, y phát hiện bạc mang theo trên người không đủ. Cho nên chỉ mua một phần.

Diệp Khai lại niêm phong gói giấy thật kỹ, có chút lưu luyến mà đặt ở bệ cửa sổ sương phòng của Phó Hồng Tuyết, y còn cẩn thận nhặt một viên đá đè lên, sau đó gãi đầu nói nhỏ với khung cửa khép chặt:

“Ta mua ít hạnh đào, đặt ở đây này ... Tiền không đủ, ta chỉ mua một phần, còn không dám ăn. Nhớ đi ra lấy a...”

Sau khi y nói xong, cửa sổ vẫn im lìm không động tĩnh.

Y thật ra cũng chẳng mong bên khung cửa kia có động tĩnh gì. Chỉ đơn giản đứng trong khoảng sân đó, nhìn khung cửa đó trong chốc lát, rồi bỏ đi.

— bọc giấy đó, cũng chẳng có ai cầm lên.

Một lát sau, từ trên tán cây đại thụ giữa sân viện có một con sóc béo núc ních chạy xuống, lanh lẹ xé mở gói giấy, dùng bàn chân nhỏ xíu xiu gom một viên hạnh thật lớn nhét vào bầu má phúng phính, rồi nhanh chóng chạy đi.

— kỳ thật Diệp Khai cũng biết, căn phòng kia đã lâu vắng chủ, bụi đóng một lớp dày.

Y cũng biết, những thứ y để bên khung cửa, kì thật là đã bị sóc hay chim chóc thó mất thôi.

Nhưng đây là thói quen của y, có thứ gì tốt, nhất định phải để dành cho Phó Hồng Tuyết ném thử. Còn nếu y gặp chuyện gì thú vị, cũng sẽ đứng ở giữa sân luyện thuyền, tựa như đang kể cho Phó Hồng Tuyết nghe.

Sinh hoạt như vậy... mới giúp y cảm thấy giống như Phó Hồng Tuyết vẫn ở đây, hắn không đi đâu cả, hắn chỉ tạm thời giãn dỗi không chịu gặp y.

Chỉ cần y chịu khó dỗ dành, Phó Hồng Tuyết sẽ nhượng bộ mà bước ra để y thấy mặt.

... Tựa như, cuộc sống yên ổn lúc trước.

Lúc đi đến cửa phòng mình, Diệp Khai lại quay người nhìn, nhìn khoảng sân yên tĩnh trong tiểu viện kia, nhìn từng viên gạch đỏ nơi bờ rào hôm nào, giờ đã bám đầy rêu phong.

Phó Hồng Tuyết... Ta không thời gian của ta còn lại bao lâu, ta thật sự sợ hãi nó không còn nhiều lắm.

Nếu như khi người trở về, ta đã phải đi ...

Người... sẽ như thế nào?

— vì thế đêm đó, lúc y ngủ đến mơ mơ màng màng, Diệp Khai bỗng nhiên mơ thấy cảnh tượng mấy năm trước.

Khi đó Phó Hồng Tuyết bị trúng Tây Vực thi độc, khi đó Diệp Khai cũng bị Mị Ảnh trảo thương, hắn không biết hắn cũng trúng độc, hắn chỉ biết lo lắng cho Diệp Khai. Lúc đó, không thể không nói, y có bao nhiêu cảm động. Vì thế mười năm công lực của y, liền lặng lẽ đổi lấy tính mạng của Phó Hồng Tuyết.

Chuyện này không ai biết. Người ta chỉ biết, Hoa Bạch Phụng đã ra mặt cứu Diệp Khai, nhưng lại không thể giúp cho Diệp Khai y khỏe mạnh như trước. Sau đó, Quỷ đại phu bị Hưởng Ứng Thiên hại chết, Chu Đình cũng đã chết, chuyện này liền biến thành bí mật vĩnh hằng.

Năm đó Quỷ đại phu nói, mười năm này công lực này, cũng không phải chỉ là mười năm công lực. Thân thể, tuổi thọ, tính lực,... tất cả sức sống của y, cũng sẽ đi theo mười năm công lực đó.

Quỷ đại phu có hỏi y hối hận không. Y chỉ cười, cái gì cũng không nói.

Đổi bất cứ thứ gì, lấy một mạng sống, lại là tính mạng của Phó Hồng Tuyết, đều xem là quá hời. Hưởng chỉ chỉ mười năm ngắn ngủi ...

Y ngủ không yên ổn, cảnh mộng lại đổi thay.

Lúc này y mơ về trận chiến ở Vân Thiên Đỉnh, đại thù cũng báo xong rồi, y nhìn lại cổ nhân, cơ hồ không còn một ai

Minh Nguyệt Tâm chết thảm, Chu Đình chết thảm, Quỷ đại phu chết thảm, Hoa Bạch Phụng chết thảm

Chỉ còn mỗi Nam Cung Linh, y mang nàng đi, cho nàng vui tươi thêm vài năm, rồi cũng rời bỏ y vì độc khí của Yến Nam Phi phát tác.

Phó Hồng Tuyết vẫn cô độc như thế ... nên y cùng hần, lại theo nhân sinh xoay vòng mà hợp lại cùng nhau. Thoái ẩn giang hồ, chọn một nơi hẻo lánh, dựng hai cái tiểu viện kề nhau.

Lúc bắt đầu, bọn họ còn quy củ ở yên chỗ của mình, sau đó... y liền triệt để dọn đến chỗ của Phó Hồng Tuyết.

Tuy rằng trong lòng y biết rõ, từng năm trôi qua, thân thể y, công lực của y, đều chậm rãi suy yếu.

Quý đại phu nói y chỉ có thể sống thêm mười năm, không phải gạt người.

Nhưng y lại cảm thấy chính mình thực sự hạnh phúc.

Cơ hồ hết thấy việc vặt trong ngoài Phó Hồng Tuyết đều chủ động gánh vác hết, y chỉ cần phụ trách ăn cơm đi ngủ, rảnh rỗi thì rong ngựa xuống trấn mua các loại quà vật, sau đó lại thanh thoi đi về.

Vì thế Phó Hồng Tuyết không thể phát hiện ra thân thể y có gì khác thường.

Kỳ thật, nếu như có thể yên bình sống như thế đến lúc ra đi, cũng không phải chuyện gì xấu.

Diệp Khai có đôi khi nghĩ.

Rất nhiều người sống lâu trăm tuổi sống vậy mà cũng không bằng những ngày khoái hoạt ngắn ngủi của hần.

... Nhưng mà những ngày khoái hoạt này, chỉ kéo dài đến hai tháng trước rồi đột ngột kết thúc.

Một buổi sáng sớm kia, khi y tỉnh lại, liền phát hiện Phó Hồng Tuyết đứng ở bên giường gất gao nhìn y, vẻ mặt của hần rất kỳ quái, y nghĩ mãi không ra là chuyện gì, vì thế cũng đành đứng người nhìn lại.

Sau đó, Phó Hồng Tuyết bắt đầu đi đến trấn cả ngày, có đôi khi còn đi đến nơi xa hơn.

Thân thể y không tốt, mới vừa vào thu đã bị lạnh đến sinh bệnh, y cũng không còn tinh lực đi theo Phó Hồng Tuyết xem sao. Phó Hồng Tuyết đi sớm về trễ, còn tận lực mời một vị đại thẩm trong thôn cách đó không xa đến chăm sóc y.

Có đôi khi đêm khuya giật mình, y sẽ phát hiện Phó Hồng Tuyết ngồi ở bên cạnh, co chân khoanh tay tựa đầu, lẳng lặng nhìn y, tay còn chậm rãi sờ vào hai má y, ngón tay vô thức run rẩy, sau đó lại vội vàng rút tay về.

Thời gian về sau, Phó Hồng Tuyết trở nên càng ngày càng lẳng lẽ hơn, thường thường nhìn y đến ngẩn người. Có đôi khi hần chủ động thẩu đi qua, Phó Hồng Tuyết du hồn tự nhìn hần một lúc lâu, cũng sẽ trong giây lát giống bị nóng đến tự mà lập tức vắng ra.

Vì thế y đoán ... nội tâm của Phó Hồng Tuyết hình như dao động.

Có lẽ là chán ghét, có lẽ là phiền, có lẽ là hần không quen sống cuộc sống bình bình đạm đạm lại vô tư vô vị này. Nhưng hần không muốn nói toạc, chắc là hần nghĩ, hần phải có trách nhiệm lưu lại cùng y.

Diệp Khai lúc này, đã không còn đủ sức theo Phó Hồng Tuyết phiêu du giang hồ nữa rồi.

Cho nên, y đành im lặng, không vạch trần hần, chỉ cố gắng tranh thủ ở bên hần thêm ít lâu.

Đến một ngày — lúc trời còn chưa sáng, Phó Hồng Tuyết bỏ đi không từ già, không hẹn ngày trở về.

... Không trở lại, cũng được.

Y nghĩ, như vậy cũng được.

Tuy rằng y sẽ tịch mịch.

Nhưng ít ra, Phó Hồng Tuyết vĩnh viễn sẽ không phải đối mặt với rủi ro, một sớm mai thức dậy phát hiện ra người nằm bên gối đã trở thành một cái xác lạnh như băng.

Thở dài, y tính toán.

Nếu thật đến lúc sắp chết, y nhất định phải đi trấn vung tiền tìm một nghệ nhân khắc đá, khắc cho mình một cái bia thật đẹp.

Nhưng trên bia, nhất định không thể khắc tên Diệp Khai.

—— mặc kệ Phó Hồng Tuyết còn trở về hay không, Diệp Khai vĩnh viễn đều còn sống.

Lúc chân chính bình tỉnh khỏi mộng mị, Diệp Khai mới phát hiện nguyên lai y không phải đang nằm mơ.

Có một người toàn thân cát bụi cùng máu tươi, mùi mồ hôi ngựa cùng cây cỏ giắt trên tóc, từ phía sau lưng gắt gao ôm lấy y, ôm chặt đến mức y cơ hồ không thở nổi.

Mùi vị quen thuộc trộn lẫn với vị đạo xa lạ.

“Phó... Phó Hồng Tuyết?”

Vì cảnh tượng này quá giống cảnh trong mơ, cho nên Diệp Khai cũng quên đi khiếp sợ, chỉ là vì xác nhận, nên mở miệng nhỏ nhẹ hỏi.

Người sau lưng không nói gì, hai tay sờ soạng y một trận, rốt cuộc cũng nắm chắc lấy tay y, siết thật chặt, toàn thân hắn còn khẽ run lên.

Cảm giác này không phải là nhớ, cũng không phải xuân tình, chính là thành kính.

Giống như rất sợ ôm thân thể trong lòng hắn không phải là của người hắn đã từng quen thuộc.

Sau đó, Diệp Khai cố gắng quay sang, có hơi ngượng nghịu nhìn ra bên ngoài—— chỉ có ánh trăng bàng bạc soi vào bên song, nhưng y vẫn nhìn ra, khuôn mặt kia quả nhiên là Phó Hồng Tuyết. Chỉ là hắn lại đen hơn, gầy hơn, mang nhiều xước xước cùng mồ hôi, lại không có vẻ chặt vật mảy, hắn lúc này, hoang dã tựa sói rừng độc lai độc vãng.

Không phải sao, sói là con vật cực kỳ trung thành. Cho nên sói tuy độc lai độc vãng, trong sơn động chắc chắn có một con khác đang nhẫn nại chờ.

“Ta cho rằng...”

Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên hung hăng hôn lên môi y, Diệp Khai nháy mắt mấy cái, muốn lau đi nước mắt không hiểu vì sao lại hoen ra, từng giọt từng giọt đọng trên mái tóc giao thoa của hai người. Giọng nói của y, từ uỷ khuất nhớ mong, chuyển thành tức giận đến không thể dừng được:

“Ta cho rằng... Người sẽ không bao giờ trở lại!”

Phó Hồng Tuyết trực tiếp cắn lên bờ môi y, bá đạo ngấu nghiến một trận, lại hỏi y:

“Hai tháng này, người sống tốt không?”

Diệp Khai không đáp, nếu không bị hắn ôm chặt tay chân, y sẽ trực tiếp chưởng bay hắn đi.

Phó Hồng Tuyết tựa hồ cũng không muốn nghe đáp án, tự động giải bày:

“Ta đi vào vùng núi sâu của phương bắc, đi qua rất nhiều nơi, đụng phải rất nhiều dã thú, cũng bị thương rất nhiều... Té xuống vách núi, bị rắn cắn, còn bị tuyết trên đỉnh núi chôn sống—— người có cái gì muốn hỏi sao?”

Diệp Khai trừng lớn mắt, lúc này y đành yếu ớt giãy khỏi hắn, ngồi ngay ngắn trên giường cẩn thận đánh giá Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết cũng không có lừa y. Từ y phục của hắn, có thể nhìn ra hắn bị những vết thương thể nào.

“Người ngay cả chào cũng không chào, rốt cuộc đã chạy đi làm gì vậy?!”

Một câu này, Diệp Khai cơ hồ là rống giận.

Phó Hồng Tuyết bị y đẩy cho nằm lăn ra giường, đành nằm im mặc y xử lý.

“... Đi tìm được. Một tìm loại được phẩm không cách nào dùng tiền mua được, loại được phẩm hiếm người tìm được.”

“Người...” Diệp Khai trừng mắt càng lớn, chần chờ một chút, “Người tìm cho ai...?”

Phó Hồng Tuyết giật giật mí mắt, lông mi rũ xuống, rồi lại nhìn thẳng vào Diệp Khai, làm y chợt dạ lui người. “Người cứ nói đi?”

Diệp Khai không nói, y có một loại dự cảm theo bản năng, lúc này y biết mình nên nằm xuống giả chết.

“Ta cái gì đều không nói, bỏ đi, hai tháng trở về, đây mình thương tích... Loại cảm giác này, người đã hiểu rõ chưa?”

Diệp Khai chỉ cảm thấy hai cái lỗ tai vang ong ong, chợt phát hiện chính mình chưa từng có khát vọng muốn ngất xỉu như bây giờ.

“Là thế này... Sáng hôm đó, người ngủ thật kì lạ, ta gọi không được, lo đến phát điên, phóng vào trần tìm đại phu, hắn nói người từng hao tổn nửa tu vi thay người chữa thương, đến nỗi thân thể xuống dốc... Thậm chí là giảm thọ, người cảm thấy ta nên có cái cảm giác gì?”

Diệp Khai theo bản năng rút lui bả vai, quay mặt đi, không có gan đối diện với ánh mắt của Phó Hồng Tuyết.

“Ta trúng Tây Vực thi độc, sau đó lại mặc danh kỳ diệu tốt lên. Các người nói cho ta biết, là Ngọc Diện thân y thay ta hao phí mười năm công lực... Nhưng ta cùng hắn không thân chẳng quen, hắn dựa vào cái gì muốn hy sinh vì ta?”

Phó Hồng Tuyết vươn tay, nâng cằm của Diệp Khai lên, lực tay không lớn, lại làm cho y không thể trốn tránh ánh mắt của mình.

“Người mê man một ngày hai đêm, lúc tỉnh lại cũng không nhận ra mình đã ngủ qua một ngày.”

“Sau đó, mỗi lần người phát bệnh, ta đều lén đem đại phu đến, người đều không biết.”

“Ta mỗi ngày nhìn người, vậy mà lại có cả một quãng thời gian không nhận ra người suy sụp. Ta không tưởng tượng được, người rồi sẽ thế nào, có thể ... chết đi hay không.”

“Ta tức giận đến muốn phát điên, không ngừng ra ngoài tìm đại phu cho người, tìm phương thuốc, tìm hết thấy những thứ có thể trị khỏi cho người —— ta hy vọng... lúc ta nhìn người, ta chỉ muốn đánh cho người tỉnh ra.”

“Diệp Khai, người đến tột cùng, với ta là quan hệ gì?”

Diệp Khai xê dịch cơ thể, trốn vào góc tường, cố gắng dùng sức giằng khỏi tay Phó Hồng Tuyết. Y khịt mũi, cảm thấy mình thực vô dụng, lại khóc vào đúng lúc này, nước mắt vì thế càng rơi nhiều hơn.

Phó Hồng Tuyết yên lặng nhìn y rồi bỗng nhiên ngồi dậy, kéo y vào trong ngực. Cái gì cũng không làm, chỉ vùi đầu vào vai y, cọ mấy cái, thưởng thức khí tức quen thuộc này.

Thật lâu sau, Phó Hồng Tuyết mới mở miệng, thanh âm rất cuộc không gay gắt nữa, nhẹ nhàng dỗ dành:

“Trước khi ta xuất môn, đã trồng một gốc trúc tử ở góc sân. Diệp Khai, vừa rồi ta đã nhìn, nó lớn thực tốt...”

Hắn thỏa mãn mà thở một hơi, cầm để trên vai Diệp Khai, lại nói:

“Trúc tử kia có thể dài bao lâu, ta liền muốn người sống bao lâu.”

“Chờ chúng ta đều già rồi... Liền dùng thân trúc kia, để làm trượng.”

Hoàn

36. Chương 28: Pn: Hội Chùa Tết Âm Lịch

Trần nhỏ dưới chân núi Vô Gian, phong tục tương đối đặc biệt.

Đầu năm mọi người đến nhà nhau chúc Tết, buổi chiều lại nô nức đi hội chùa, cả những vùng phụ cận xa xôi cũng hương khói đưa tảo, náo nhiệt đến tận giữa khuya.

Diệp Khai là lần đầu tiên đón năm mới cùng Phó Hồng Tuyết, hơn nữa còn có mẹ y, Băng Di, sư phụ cùng Phi thúc thúc, Thái sư phụ cái lão nhân không được tự nhiên, cả nhà vui vẻ. Y nghe về hội chùa này liền hưng trí bừng bừng nhất định phải lôi kéo mọi người xuống núi đi chơi.

Đáng tiếc Hoa Bạch Phụng đối với loại sự tình này hiển nhiên không có khả năng cảm thấy hứng thú, Băng Di cũng liền ở nhà cùng công chúa của bà; A Phi tính tình an tĩnh, cũng tỏ vẻ không muốn ra ngoài va vấp ngoại nhân. Yên Ba Thiên Khách tựa hồ muốn đi, nhưng hắn trong chỗ có nhiều người hành động bất tiện. Tuy rằng Phó Hồng Tuyết hiểu thuận nói rằng có thể công lão, nhưng Yên Ba Thiên Khách do dự một chút, cuối cùng cự tuyệt.

—— lão nhân bắt đồ tôn công đi chơi, dù người ta không biết lão là ai, lão cũng biết tự xấu mặt!

Vì thế cuối cùng, cũng chỉ có Lý Tầm Hoan cùng bọn họ xuống núi đi dạo hội chùa.

Cũng vì thế... khi thái dương hạ sơn, trần nhỏ giăng đèn kết hoa, Phó Hồng Tuyết thật tâm hối hận.

Thị trấn dưới chân núi này tuy rằng không lớn, nhưng người dạo hội chùa lại không ít, cơ hồ thành biển người. Hội chùa cũng náo nhiệt đến vô pháp vô thiên, ăn chơi cười đùa món gì cũng có.

Mỹ thực ảm tửu, hí khúc ảo thuật, ném thẻ phóng tiêu ... Cơ hồ làm người hoa cả mắt.

Lý Tầm Hoan đi bên cạnh vẫn luôn chấp tay sau lưng đầy hưng trí mỉm cười, không nói một câu.

Cho nên Phó Hồng Tuyết cũng chỉ có thể ngượng nghịu đi lui lại phía sau một chút, tiện thể đưa tay sửa cho ngay ngắn cái mặt nạ hồ hắc đang đeo, hồng che đi vẻ mặt vô cùng không cảm xúc của mình.

... Trước khi xuống núi, Lý Tầm Hoan đã từng dùng ánh mắt thâm tình nhìn hắn một cái.

Khi đó Phó Hồng Tuyết chỉ ngẩn ra, không hiểu.

Nhưng hiện tại —— hắn bỗng nhiên hiểu ra ẩn ý trong ánh mắt đó.

Hắn biết Diệp thiếu hiệp thật sự rất ham chơi, nhưng hắn hoàn toàn không dự đoán được... Diệp thiếu hiệp cư nhiên có thể chơi thật khá như vậy!

Bọn họ từ khi vào trấn đến giờ, Diệp Khai không hề để tâm đến quang cảnh lễ hội, y bị mấy gian hàng trò chơi thu hút, phóng tiêu, ném vòng ... Có thể nói là, gặp một cái, chơi một cái.

Cho nên hiện tại, bọn họ đi tít đằng sau đám người ham vui bỏ qua hội chùa, chẳng ngại chủ quầy phiền toái mà đi theo Diệp Khai. Trong tay của Phó đại hiệp có ôm đầy những thứ chiến lợi mà Diệp thiếu hiệp thắng được.

Tỷ như ném thẻ vào bình rượu thì thắng được một bình sứ, ném phi tiêu vào hồng tâm thì được mặt nạ hồ bông, còn có các loại đồ khô đặc sản...

Vừa này, Diệp Khai mới thử trò đi trên xích sắt xong, chỉ vì y muốn so tài với nghệ nhân diễn võ Đông sơn.

Y đi xích sắt khá linh hoạt, vạt áo sáng màu phiêu lãng tôn thêm đường nét tuấn tú của y, thêm nụ cười phi dương kia, Phó Hồng Tuyết dám chắc, mọi người ở đây, chỉ cần là nữ nhân bất kể già trẻ đều bị y thu hút.

Vì thế Phó đại hiệp nháy mắt trầm mặt, ôm một đồng lớn đồ bỏ đi, muốn để cho Diệp Khai hiểu, còn vui vẻ gây chú ý thì coi như xa lạ là được

Diệp Khai nhú mi nhìn hắn, cuối cùng cũng bỏ cuộc vui, nhảy xuống khỏi xích sắt mà đuổi theo khoác vai Phó đại hiệp, sau đó tươi cười vui vẻ bước đi.

Tuy vậy, mọi người vẫn nhất nhất đi theo Phó Hồng Tuyết cùng Diệp Khai... Hiển nhiên là định tiếp tục xem Diệp Khai thi thố tài nghệ.

Phó Hồng Tuyết cũng nhận ra điều này, đây lại là tình huống làm hấn khó thích nghi. Vô Gian địa ngục của bọn họ tựa hồ không thiếu mấy thứ này, nhân gia bá tánh đi theo thực phiến hấn và y không thể giao tiếp riêng, chủ quầy hàng cũng vì sinh ý mà lo sợ Diệp Khai. Cuối cùng, hấn mở miệng định nói, lại bỗng nhiên nghe thấy Lý Tầm Hoan ở phía sau cười khê:

“... Chơi có chừng mực.”

Diệp Khai giật mình, đành thu liễm.

Phó Hồng Tuyết cũng giật mình, ngay sau đó liền hiểu ra.

Du hý thần nhiên thế này, hấn là việc thầy trò bọn họ thường làm, nên vị sư phụ kia mới đoán được đồ đệ của mình lại sẽ nháo những việc gì.

... Lý Thám Hoa người sùng đồ đệ như vậy thật sự không có việc gì sao?

Kết quả Diệp Khai thực nghe lời, bắt đầu nhìn quanh bốn phía, phát hiện một đại thẩm đang yên lặng ngắm nghía chiếc ấm trà y đang cầm.

“... Đại thẩm, người thích cái này?” Khẩu khí cực tùy ý hỏi.

“Ta...” Đại thẩm cuống quýt thu hồi ánh mắt, hiển nhiên là chột dạ: “Ta chỉ là thấy nó xinh đẹp... Cái ấm của nhà ta mấy ngày trước, bị hài tử làm bể...”

“Vậy cho người.” Không ai đoán được Diệp Khai nghe xong liền gặt đầu, nhẹ nhàng nhét chiếc ấm sành vào tay đại thẩm.

“Người... Ta...” Đại thẩm há miệng, hiển nhiên rất kinh ngạc.

Sau đó Diệp Khai ngay sau đó rồi lại khom lưng xuống, nhìn tiểu nam hài đứng gần đó rồi hỏi nó:

“Người thích... cái mặt nạ hổ của hắc y ca ca sao?”

“... Dạ.”

Hài tử lên tiếng, mặt tròn bính bao đỏ bừng nhìn hết sức đáng yêu.

“Vậy...”

Diệp Khai chuyển mắt:

“Hắc y ca ca thực ra rất tốt, người đi chúc hấn hai câu cát tường, hấn sẽ lấy mặt nạ tặng cho người!”

“Thật vậy sao?”

Hài tử chờ mong mà mở to mắt.

“Thật sự.”

Diệp Khai cười cười cam đoan.

Sau đó y đứng thẳng dậy, nhìn đám người chung quanh vô cùng – náo nhiệt, cất cao giọng:

“Hắc y tiểu ca kia... hấn có nhiều thứ, các người nếu thích thì chỉ cần đến chúc hấn cát tường là có thể lấy đi. Nhưng mỗi người chỉ được lấy một món thôi nhé.”

Bốn phía liền an tĩnh một khắc.

Sau đó mọi người nháy mắt trở nên hưng phấn, vui vẻ vây quanh Phó Hồng Tuyết, nói lung tung “À, Tiểu ca rất tuấn tú, đã có gia đình chưa a?” “Tiểu ca người không nói lời nào, là da mặt mỏng ngại ngùng sao?”

...

Đến khi Diệp Khai đột nhiên hắng giọng một cái, mọi người mới bật cười, mở miệng chúc hấn “Tân xuân đại cát”, “Mọi sự như ý” hay là “Sớm sinh quý tử”, “Con cháu đầy đàn”, rộn rã đến mức làm Phó Hồng Tuyết hoa mắt.

... Hấn chưa từng được nhiều người như vậy chúc Tết.

Bọn họ không vội cũng không tranh nhau, có người cười khanh khách chúc xong liền bỏ đi, có người còn khuyên người khác:

“Này, Triệu gia tức phụ, ta nhớ rõ nhà ngươi lại có thêm nam hài có đúng không? ... Tiểu ca kia còn có một cái trống lắc, ta xin cho người đem về cho nó chơi...”

Những người này, chắc là biết những món đồ Phó Hồng Tuyết ôm thật không đáng kể lắm, chúng chỉ có giá trị với những người thật sự cần, nên họ hoà ái nhường nhịn nhau.

Không cần biết thời thế thái bình hay không, ... ít ra, những người trong trấn nhỏ này, đều là ăn no mặc ấm, tính tình thiện lương.

Vì thế, hắn cũng hơi miễn cưỡng, bị sự ám áp của họ lay động mà hơi hơi nở nụ cười.

Vừa tùy ý người khác lấy đồ trong tay mình, vừa dần dần tươi cười mà nhìn Diệp Khai.

Diệp Khai đang tung hứng vài khối bạc. Y chơi đủ rồi lại chuẩn xác bắn chúng vào tay những chủ quầy bị y oanh tạc vừa nãy.

Bạc không nhiều lắm, nhưng đã đủ bù lại số đồ vật họ phải thưởng cho y.

Bọn họ cầm bạc, có chút sững sờ.

Chung quanh lại tuôn ra một trận cười đầy thiện ý vang thanh.

Phó Hồng Tuyết vì thế lần thứ hai hiểu được... Kỳ thật Diệp Khai mỗi lần công phá một sạp hàng, đều sẽ trả bạc cho chủ sạp.

Cho nên các chủ quầy mới thực vui vẻ đón quầy, hoà vào dòng người đi theo cổ vũ y bắt nạt những chủ quầy khác.

Y dùng phương thức này, đổi lấy cho hắn sự thân thiện mà trước giờ hắn chưa từng biết đến.

Không biết qua bao lâu, những thứ Phó Hồng Tuyết cầm đều bị người lấy đi hết.

Trong tay của hắn lúc này toàn là phong bao, trong phong bao có tiền xu, hạt thông đường, mấy thứ quà vật..

Sau đó, Lý Tầm Hoan cũng đi tới, mỉm cười ném vào tay hắn một thứ.

Một túi gấm đỏ rực.

“Đây là... tiền mừng tuổi sư phụ cho các người. Hy vọng các người như ý, năm sau bình an khoẻ mạnh.”

Bàn tay của Lý Tầm Hoan thực ấm, giống y như tay của Diệp Khai, làm túi gấm hắn cầm còn vương lại nhiệt độ thân thuộc.

Hắn gật đầu với Phó Hồng Tuyết, ý bảo hắn mở túi ra xem, sau đó nhẹ vỗ vai.

Động tác cùng vẻ mặt, khiến cho một người chưa từng gặp qua phụ thân như Phó Hồng Tuyết đột nhiên cảm thấy, hắn là một hài tử đang được phụ thân mình dỗ dành.

... Lý Tầm Hoan thoát nhìn kỳ thật vẫn như thiếu niên, rất anh tuấn.

Dù cho khóe mắt đã có chút nếp nhăn, lại có thể làm cho Phó Hồng Tuyết cảm thấy, người này thật sự đang che chở cho cả hắn.

Tại trong mắt của hắn, Diệp Khai là chú chim ưng nhỏ hắn vừa thả đi. Bây giờ, Phó Hồng Tuyết là đại bàng cô độc, hắn tha về tổ.

Mặc cho bọn hài tử này bay cao, bay xa đến đâu, Lý Tầm Hoan vẫn xác thực ở trong tổ chờ đợi bọn hắn quay về.

Dù cho trong lòng vị sư phụ này biết, bọn hài tử kia không cần quay về nữa.

Nhưng hắn là sư phụ, mà sư phụ là như thế.

Hai chữ này đối với Lý Tầm Hoan mà nói, là ngang bằng với phụ mẫu, thậm chí còn nặng nề trách nhiệm hơn.

... Phó Hồng Tuyết kinh ngạc đứng đó, biết hốc mắt mình đang nóng lên, hấn đành cố gắng nửa ngày mới gian nan mà cười cười, không biết mình nên nói điều gì.

Hấn không phải là không cảm kích, không cảm động, hấn cảm thấy mình phải quý trọng.

Hấn chưa bao giờ biết, hấn một ngày nào đó cũng có thể cảm nhận được... Có một “Phụ thân” đứng ở phía sau, kiên cố âm áp, tùy thời đều sẽ che chở hấn.

Ngay sau đó Diệp Khai cũng chạy tới, giang hai tay tùy tiện mà nhào vào trong ngực Lý Tầm Hoan.

Lý Tầm Hoan trước cũng vỗ nhẹ lưng y, chờ y buông ra, lại lấy một túi gấm đỏ khác cho y. Không cần nói quá nhiều, không cần làm gì dư thừa cả.

Sau đó Diệp Khai cười vui vẻ, cũng xoay người, dúi vào tay Phó Hồng Tuyết một thứ.

Một gói nhỏ nặng trĩu, không biết là cái gì.

Diệp Khai cất túi gấm của sư phụ vào ngực, rồi vỗ vỗ bàn tay còn đang ngơ ngẩn của Phó Hồng Tuyết:

“Đây là tiền mừng tuổi từ nhỏ đến lớn ta để dành giúp ngươi. Vốn là định chia ra, chúng ta mỗi người một nửa, chính là... Ta cho tới bây giờ cũng không dám tiêu pha gì. Hiện tại vừa vặn, có thể giao cho ngươi.”

Sau khi nói xong, y dừng một chút, mới nhoẻn khóe miệng, cầm lấy tay của Phó Hồng Tuyết, nhìn hấn nửa thật nửa giả mà nói tiếp:

“Ngươi biết không... Kỳ thật từ khi biết sự tồn tại của ngươi, mỗi một năm qua, ta đều ảo tưởng vô số lần, có thể mang ngươi đi dạo hội chùa, đem tiền mừng tuổi phân cho ngươi, để ngươi cũng có thể đi xem mọi người cùng nhau cười, cùng nhau hồ nháo, chúc nhau tân niên phần khởi, cùng nhau xem pháo Tết...”

Chỉ là y chưa từng có cơ hội làm thế với Phó Hồng Tuyết. Thậm chí đến Hoa Bạch Phụng cũng chưa từng có.

Cho nên hàng năm đến lúc này, Lý Tầm Hoan liền sẽ tận lực mà dẫn y xuất môn, đi dạo hội chùa, dùng phương thức nuông chiều để động viên y vui vẻ.

Vui vẻ là bệnh dễ lây. Đặc biệt khi những người thân thuộc xung quanh đều cười nói.

Cho dù có khổ sở thế nào, ít nhất... cũng có thể tạm thời quên đi.

Cho nên, y thật sự muốn dẫn Phó Hồng Tuyết đến, bù đắp chút vui vẻ.

Xa xa cuối đường, từ trong sân chùa, pháo hoa đột nhiên nổ tung trời, ánh sáng muôn màu lan toả trong không trung, sáng bừng khuôn mặt nhân gia chờ lúc giao thời.

Đáy mắt của Diệp Khai, cũng liền hiện ra tinh tinh điểm điểm sáng ngời.

Như là tiểu ý, lại như là lệ vui.

Phó Hồng Tuyết khẽ cúi đầu yên lặng nhìn y, không biết là nhìn đến say mê, hay suy nghĩ điều gì sâu xa lắm, mà thất thần.

Vì thế Diệp Khai đợi trong chốc lát, rồi cuộc nhường nhường mảy, dứt khoát nhướn người hôn lên môi hấn.

Hai người mắt kề mắt, mũi đối mũi. Gần gũi cơ hồ không có khoảng cách.

Tóc của Diệp Khai theo gió lay động, khẽ làm mặt hấn ngứa râm ran.

“Này, ngươi lại đang phát ngốc cái gì a?”

Lại một đám pháo hoa bùng cháy, bốn phía toả hào quang, giống vô số sao băng xinh đẹp ghé thăm bầu trời đêm.

Phó Hồng Tuyết chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng sờ sờ mặt y, sau đó hai tay đều đặt ở cổ của y, trầm thấp mà nói cho y biết:

“Ta nghĩ... sống một cuộc sống thế này, có ái nhân, có gia quyến, có bằng hữu — nếu có thể hạnh phúc như vậy... dù cho đã từng thống khổ thế nào, đều là đáng giá.”

37. Chương 29: Pn: Bỉ Thì Tương Vong

Năm năm sau, vào ngày ước định, Phó Hồng Tuyết công đao, gom một kiện hành lý đơn giản, một người một con ngựa hướng về tổng đàn ma giáo mà đi.

Năm năm trước, ma giáo lão giáo chủ bỗng nhiên dẫn theo các cao thủ tự mình lên vào trung nguyên, tìm về đứa cháu duy nhất của mình, muốn đem y về thừa kế ma giáo.

Thủ đoạn lôi đình, thái độ kiên quyết.

Vì để không kinh động Lý Tầm Hoan luôn luôn trông nom sau lưng Diệp Khai, lão thậm chí phân phó thủ hạ tốc chiến tốc thắng, dù có làm Diệp Khai bị thương cũng không sao.

Chỉ cần người không chết, mang về có thể trị được.

Từ phương diện này mà nói, hấn đích thật là phụ thân của Hoa Bạch Phụng.

Ma giáo cao thủ lạng lẽ bao vây bọn họ, không chút nào khoan dung.

Diệp Khai cùng Phó Hồng Tuyết kịch liệt phản kháng, thương tích toàn thân, cứ thoát lại bị vây, lại phá giải vòng vây để thoát thân.

— đến khi bọn cao thủ sắp thành công, Diệp Khai liền trực tiếp đoạt lấy Diệt tuyệt thập tự đao của Phó Hồng Tuyết kê lên ngang cổ, thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, triệt để dọa sợ mọi người.

Lão giáo chủ dường như quên đi. Cháu ngoại của lão, tính tình quật cường, thà gãy chứ không cong, thật sự là được đi truyền từ lão.

Vì thế cuối cùng, lão giáo chủ lộng quyền độc hành chịu thua, cùng bọn họ ước định:

Lão chỉ mang Diệp Khai đi năm năm. Sau năm năm, đi hay ở, hoàn toàn do Diệp Khai lựa chọn.

Lúc phải đi theo lão, Diệp Khai cũng không nói gì thêm, chỉ làm như y sắp xuất môn xuống trấn mua vài món bình thường, còn vỗ vỗ bả vai của Phó Hồng Tuyết, tùy ý mà nói với hấn:

“Ta cùng ngoại gia đi một chuyến, năm năm sau phải tới đón ta, không được trễ dù chỉ một ngày.”

Phó Hồng Tuyết cũng như lúc bình thường, không nói gì cả, chỉ quả quyết gật gật đầu.

Dù sao vô luận có đi bao lâu, có đi xa bao nhiêu, Diệp Khai cũng nhất định sẽ trở lại bên cạnh hấn.

Có chỗ nào Phó Hồng Tuyết hấn, mới là chỗ Diệp Khai cảm thấy an toàn.

Phó Hồng Tuyết một đường thúc ngựa, tựa như Diệp Khai nói, không để chậm trễ.

Kỳ thật hấn cũng không biết tổng đàn ma giáo chính xác ở nơi nào, hấn vừa đi, vừa dò hỏi người qua đường.

Hấn đi về phía Đông, trên đường đi ngang qua bìa rừng, nơi có căn nhà nhỏ của Quỷ lão nhân ngụ cùng Chu Đình, bên ngoài hiên gỗ vẫn còn treo đèn lồng giấy đỏ từ năm năm trước. Diệp Khai trước khi tặng Chu Đình đã tự tay dùng sáp miết đều lên, khiến cho thân giấy mỏng manh có thể đối chọi mưa nắng, đồng nghĩa chúc phúc cho nhân duyên hai người.

Trên đường đi, hấn còn vô tình hội ngộ Nam Cung Linh, nghe nàng hỏi thăm hấn cùng Diệp Khai có hạnh phúc như lời thiên hạ đồn đại. Sau đó còn để hôn phu của nàng của nàng, Lạc thiếu gia năm nào nay đã chứng chạc, cho đi chung một đoạn đến tổng đàn ma giáo. Chuyện về Khổng Tước sơn trang với thân phận nữ thần phải trung trinh cũng khép lại, Nam Cung Tường không nỡ để tiểu muội chịu khổ, khăng khăng luyện thành Thiên nữ phi ti, từ nay võ học thế gia truyền đều cho cả đàn con cháu.

Phái Điểm Thương của Lạc Thiếu Tân chỉ đưa hàng đến vùng cận Đông, ra ngoài quan ngoại, Lạc thiếu từ biệt Phó Hồng Tuyết, để hấn bắt đầu đi đến Lâu Lan sơn trang.

Trong sơn trang này, Minh Nguyệt Tâm thu nhận lại phần lớn cơ sở của Yến Nam Phi, bao hàm cả Hồng Phiến, bắt đầu lo việc phát triển cơ sở của riêng mình. Để cảm tạ hắn, nàng lại cùng Tước Nô cho người tiễn hắn đi tắt qua rừng, tiến đến gần Ma giáo tổng đàn.

Đi không biết bao nhiêu ngày, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một cái sơn cốc. Ở trước cốc, có một bạch y nhân ngồi dựa lưng về phía hắn.

Dáng vẻ vô cùng quen thuộc, nhưng cảm giác lại vô cùng xa lạ.

Bạch y kia ngồi trên một tảng đá, an tĩnh chống cằm.

Giống như là đang nghỉ ngơi, cũng giống đang kiên nhẫn mà chờ đợi người nào.

Vì thế Phó Hồng Tuyết trong nháy mắt, bỗng nhiên nghe thấy được tiếng đập dồn dập trong tim mình, tiếng máu đảo chiều trong cơ thể mình, còn có tưởng niệm khát khao trong năm năm đằng đẵng ầm ầm vang vọng trong lòng hắn.

Hắn đã từng cho rằng, hắn có thể bình tĩnh đối mặt. Tựa như trước kia, bình tĩnh mừng Diệp Khai về nhà, mỗi khi y có việc phải đi.

Nếu có chi khác, đó chỉ là lần này, thời gian hơi lâu một chút.

Nhưng đến lúc này, hắn mới phát hiện, hắn không thể bình tĩnh được như vậy.

Phó Hồng Tuyết xuống ngựa, hít sâu một hơi, sau đó dắt ngựa chậm rãi đi tới bên cạnh người kia.

Bạch y tựa hồ là chờ đến nhàm chán, tùy tay vứt một phiến lá bên đường xuống, vuốt nhẹ trong tay rồi thuần thục đưa lên miệng, chắc là định thổi chơi thay sáo.

Nhưng y thổi nửa ngày cũng không thể phát ra chút thanh âm nào.

“Người thổi như vậy, không thể thổi ra tiếng đâu.”

Phó Hồng Tuyết miệng há há, phải dừng một chút, rốt cuộc mới có thể nhẹ nhàng nói với y một câu.

Bạch y nhân nghe tiếng động liền quay đầu lại, nhìn thấy hắn đến đành đứng dậy nghênh đón.

“Người...”

Y đứng đó, nghiêng đầu, rất là hồ nghi mà đánh giá hắn.

Y rõ ràng vô cùng quen thuộc khuôn mặt đó, nhưng vẫn lộ ra chút cảm giác xa lạ.

“... Người là ai?”

Y hiển nhiên đã sớm nghe tiếng vó ngựa cùng tiếng bước chân, cũng không phải kinh ngạc vì sự xuất hiện của hắn, chỉ là y không ngờ lời đầu tiên hắn nói với y, lại là những lời này.

Phó Hồng Tuyết dừng lại bước chân đầu óc trống rỗng một khắc, hắn phát hiện mình vậy mà vô pháp xác định xem y thật sự đang đùa giỡn, hay đang nghiêm túc hỏi hắn câu đó.

“Người... Không biết ta là ai?” Phó Hồng Tuyết nhìn y, khó khăn lắm mới hỏi ra thành câu. Hắn nghe thấy trong sơn cốc này, tiếng chim chóc hót lung tung, suối chảy chỗ xa xa, tán cây xào xạc, tất cả đều thuận tai, ngoại trừ câu hỏi của người kia.

Chỉ mới vừa rồi, khi nghe thấy thanh âm quen thuộc, hắn còn biết đây là thực tại, đến giờ ngẫm lại, hắn mong tất cả chỉ là mơ.

“... Ta hẳn phải biết người là ai sao?” Bạch y nhân lại nghiêng nghiêng đầu, nhìn Phó Hồng Tuyết từ đầu đến chân, lại từ chân trở lên đầu.

Ánh mắt đó, có đánh giá, có nghiền ngẫm, có suy đoán, nhưng không chút tình cảm hay vui sướng gì.

Vì thế Phó Hồng Tuyết lại giật mình, đột nhiên nhanh chóng nhận ra, hắn nhận sai người.

Bạch y nhân trước mắt này, không phải là Diệp Khai.

Tuy rằng y rất giống Diệp Khai.

Tâm của hắn vừa nảy còn gấp gấp vui mừng, lúc này lại bắt đầu tĩnh lặng, tựa như hư thoát mấy phần.

Lại cẩn thận nhìn, hắn mới phát hiện ——

Diện mạo của y cùng Diệp Khai cơ hồ là cùng một khuôn mẫu khắc ra, đến giọng nói cũng rất giống, nhưng khí chất lại khác biệt vô thường.

Diệp Khai nhanh nhẹn linh động, y lại an tĩnh vô hại.

Màu da của y cũng trắng hơn Diệp Khai, mặt mũi còn có vài phần trẻ con đơn thuần. Nhìn bộ dáng người khi, chỉ giống Diệp Khai cẩn thận nhay bén, lại không giống Diệp Khai giảo hoạt mưu mô.

Y vận bạch y phiêu phiêu, cầm lá phiếu, dáng vẻ an nhàn thanh thoát, khí chất có vài phần giống Lý Tầm Hoan.

Thật sự chỉ là ... một hình ảnh vài phần tương tự Diệp Khai, tựa như bóng trăng trong đáy nước, hư vô hơn minh nguyệt giữa trời rất nhiều.

“... Diệp Khai là gì của ngươi?”

Vì thế, Phó Hồng Tuyết đành dựa theo trực quan của mình mà phán đoán.

Tổng đàn của ma giáo, dù sao cũng có thể hiểu là xuất thân của Diệp Khai. Nơi này hẳn là có họ hàng thân quyến của y.

Cho nên có người giống y, tuyệt không kỳ quái.

Ánh mắt của Bạch y nhân cơ hồ giống Diệp Khai như đúc, kinh ngạc mà trợn to lên: “Làm sao ngươi biết...”

“Hắn ở nơi nào?”

Hiểu được người này không phải Diệp Khai rồi. Khí tức lạnh lẽo của Phó Hồng Tuyết ngay lập tức lại tràn về.

Mặc kệ y giống Diệp Khai đến mức nào, nhưng y vẫn không phải Diệp Khai.

Không đợi y đáp lời, Phó Hồng Tuyết lại nói từng chữ, thật chậm rãi và rõ ràng:

“—— Diệp Khai ở nơi nào? Ta đã có ước định, hôm nay đến đón hắn.”

Bạch y nhân lại nghiêm túc nhìn hắn một trận, tay còn siết chặt phiếu lá xanh biếc, rũ mắt, lại nhìn lên, mang theo vài phần khổ sở:

“... Diệp Khai là biểu ca của ta.”

“—— hắn ở nơi nào? Không nên để cho ta hỏi lần thứ ba.” Phó Hồng Tuyết cũng nói không rõ là vì cái gì, hắn nhìn ánh mắt của Bạch y nhân, liền theo bản năng rút Diệt tuyết thập tự đao trên lưng ra.

Câu nói chưa dứt, mũi đao đã chĩa thẳng vào ngực của Bạch y nhân.

“Ngươi... Có phải là Phó Hồng Tuyết hay không?” Bạch y nhân lại tựa hồ không sợ hãi đao của hắn, tiếp tục hỏi.

“Phải.” Phó Hồng Tuyết nặng nề mà đáp một tiếng. Không ai biết, cơ thể hắn đã cơ hồ run lên.

Hắn có một loại trực giác hắn căn bản không muốn thừa nhận —— từ miệng của Bạch y nhân này, sẽ nói ra một chuyện hắn sợ hãi đến mức không cần nghe.

“Diệp Khai đã chết, từ năm năm trước.”

Mũi đao không hề động, vẫn cứ thẳng tắp chỉ vào Bạch y nhân. Tuy rằng người cầm đao, đã run đến mức không cầm được.

“Ngoại gia gia không muốn y về lại trung nguyên, muốn y ở lại chỗ này, cho nên cưỡng ép y uống một loại dược làm người ta mất đi kí ức. Y thà chết không từ, tuyệt thực thật lâu, dùng Tiểu Lý Phi Dao cắt vỡ huyết mạch.”

“—— ta, không, tin.”

Phó Hồng Tuyết hai mắt dần dần bắt đầu đỏ lên, ánh mắt làm người ta không rét mà run. Huyết ma trong người hắn lại tỉnh thức, muốn hủy diệt, muốn điên cuồng giết phá, hắn phải chặt vật cưỡng chế đến kiệt lực.

“Trừ phi... Người khác muốn giết y. Nếu không, cho dù thế nào, Diệp Khai cũng sẽ cố gắng sống sót! Bởi vì y phải chờ ta tới đón y —— ”

Diệp Khai có thể chịu đựng hết thủy thống khổ, có thể chịu đựng hết thủy dày vò. Bởi vì Diệp Khai muốn sống, muốn cùng hắn.

Chỉ cần hắn không chết, Diệp Khai liền tuyệt đối không thể tự sát.

Bởi vì Diệp Khai không đành lòng.

Vì trên đời này ... Hắn chỉ còn lại có Diệp Khai.

Y làm sao nở từ bỏ?

“Ngoại gia gia... Muốn cho y quên người. Quên người, y sẽ không còn muốn quay lại trung nguyên nữa. Nhưng y nghĩ, y quên người rồi, người sẽ thế nào? Một Diệp Khai sống trên đời, không còn quan hệ gì với người. Người cũng còn sống, sẽ nhìn thấy y, nhưng y mãi mãi... không còn quan hệ gì với người, như vậy khác nào đã chết. Diệp Khai nói, để cho người thống khổ, như vậy chẳng thà y lựa chọn giúp người, y đi trước chờ người. Như vậy, sau này, các người lại hội ngộ.”

Diệt tuyệt thập tự đao của Phó Hồng Tuyết run rẩy đến kịch liệt, cuối cùng hắn cảm không vững nữa, đành hạ xuống chống trên mặt đất. Hắn không tin, hắn không thể tin tưởng.

Nhưng hắn biết rõ ràng, trên đời này, trừ bỏ Diệp Khai, không có người thứ hai có thể nói ra những câu như vậy.

“Y... Ở đâu?” Phó Hồng Tuyết dùng hết toàn thân khí lực mà hỏi, lại không thể nói ra một chữ “chôn” kia.

Hắn chỉ muốn nhìn chỗ Diệp Khai yên nghỉ, hắn nhìn thấy là được.

Như vậy, hắn có thể an tâm mà đi tìm Diệp Khai. Không cần lo lắng đi nhầm đường.

Diệp Khai đã đợi hắn năm năm.

“Dưới cửa sổ phòng ... của ngoại lão gia gia.”

Bạch y nhân thở dài, trong mắt đầy là thương xót. Y tựa hồ biết rất nhiều về câu chuyện của bọn họ.

“Y có... kể với người về chuyện của chúng ta?”

Có lẽ, Bạch y nhân trước mắt hắn này, chính là người thân cận nhất của Diệp Khai, lúc sau cùng.

Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên muốn nghe y kể thêm về Diệp Khai, chuyện nhỏ nhất, vụn vặt nhất hắn cũng muốn nghe. Hắn không muốn sau khi gặp lại, chỉ vì hắn không biết chuyện gì đó mà bị Diệp Khai mắng.

Bạch y nhân xoay người đi, giống như đang hồi tưởng gì đó mà đưa phiến lá vào miệng thổi.

Động tác này, tuy y làm có chút vấp vấp, thổi cũng không ra thanh điệu, nhưng nhìn lại cực phù hợp với y.

Sau đó y bỏ cuộc, ánh mắt nhìn chỗ rừng cây âm u:

“Không... Ta hắn là chưa từng thấy qua hắn. Việc này, rất nhiều điều đều là ngoại gia gia nói cho ta biết.”

“Vì cái sao?” Phó Hồng Tuyết cũng không biết vì sao, hắn chỉ theo bản năng thốt ra như vậy.

“Năm năm trước, ta đi ra ngoài làm một chuyện cho ngoại gia gia. Lúc trở về đã bị thương rất nặng. Đến sau khi Diệp Khai tự sát, ta mới tỉnh lại. Nhưng ta lại cảm thấy... Ta biết rất nhiều chuyện, không phải từ ngoại gia gia.”

Tựa như câu vừa rồi y nói cùng Phó Hồng Tuyết, không phải là do ngoại lão gia gia nói ra, lão không thể hiểu chân tình như vậy.

Y cảm thấy... Y tự nhiên biết điều đó.

Y cảm thấy, sâu xa trong lòng y, y thích ngồi ở đây, chỉ là vì đợi một người như Phó Hồng Tuyết xuất hiện, sau đó nói cho hắn biết.

“Cho nên, người liền ở chỗ này chờ ta?”

Ngữ khí của hắn cùng câu hỏi đều rất kỳ quái.

Tựa hồ y ở chỗ này chờ hắn, chính là vì muốn nói cho hắn biết việc này, sau đó nhìn hắn tự sát, diệt từ hậu hoạ.

Nhưng mà Phó Hồng Tuyết tổng cảm thấy, y thật ra không có một tia ác ý.

... Y giống Diệp Khai, thật sự vô cùng giống.

Cho nên, hắn mới không hề cảm thấy căm ghét y?

“Không có.”

Bạch y nhân lại mân mê phiến lá nhỏ, thái độ u uất nói cho hắn biết:

“... Trong năm năm qua, ta cơ hồ mỗi ngày đều đến nơi đây. Kỳ thật cho tới bây giờ, chưa từng có ai nói cho ta biết tên của người. Nhưng ta lại giống như đã biết, người là Phó Hồng Tuyết, một ngày nào đó —— người sẽ đến đây.”

“... Vì sao?” Phó Hồng Tuyết vẫn hỏi theo bản năng.

Tim hắn kỳ dị càng lúc đập càng chậm, giống như thân thể hắn đang phản ứng chuyện gì, mà hắn chưa từng nhận ra.

Cho nên tim của hắn liền đập chậm từng nhịp một, như là sợ rằng tiếng động nó phát ra sẽ dọa cho thứ bí ẩn kia chạy mất.

“Bởi vì...”

Bạch y nhân rút cuộc cũng vứt bỏ phiến lá kia, chậm rãi đi đến trước vách núi đối diện, sau đó bỗng nhiên đưa tay, thực mạnh mẽ kéo bỏ hàng dây leo chằng chịt trên đó.

Đằng sau chỗ đã từng bị dây leo che phủ, là vách núi trơ trọi nhẵn nhụi.

Nếu chịu khó nhìn thật kĩ, sẽ có thể phát hiện, có vết dao khắc khéo léo, cốt phải để ai tinh ý mới thấy được hàng chữ kia.

Nhất bút nhất hoạ, đều phi dương mà chứa đầy lực đạo. Sâu đến so với trăm năm phong sương, rõ như ánh dương vừa tỏ, khéo léo tinh xảo.

Quen thuộc đến mức là tâm can Phó Hồng Tuyết đau đớn.

“Diệp Khai, nhớ rõ, người đang chờ Phó Hồng Tuyết.”

Ba dòng chữ ngắn ngủi đơn giản, không biết y là khắc cho chính mình, hay đang nhắc nhở ai khác.

“Ta vào năm năm trước... Thật giống như có người nói cho ta biết, tự khắc biết đằng sau lớp dây leo này có văn tự. Cho nên ta biết, Diệp Khai đang chờ một người tên là Phó Hồng Tuyết đến đây.”

Bàn tay nắm chuôi dao của Phó Hồng Tuyết chậm rãi siết chặt, siết đến mức phát đau, đau đến toàn thân khiến hắn không thở nổi, chân thoát lực đành tựa vào dao.

Cho nên hắn thở vào thật sâu, đến khi chính mình miễn cưỡng ổn định lại, mới đột nhiên nghiêng người nắm lấy tay phải của Bạch y nhân.

Hắn kéo tay y lại, lật ra xem, từng vết chai sần vì dùng dao trong lòng bàn tay tuy nhạt đến cơ hồ khó thấy, nhưng với hắn lại rõ ràng như những dòng chữ khắc đá kia.

Sau đó hắn không để ý chân mình lão đảo, mạnh mẽ vùi tay kéo Bạch y nhân ôm vào trong lòng —— hắn biết, người này, sâu đậm, gắn kết như vết sẹo trên tay y. Hắn đơn giản đã biết.

Vào một ngày nào đó, ma giáo thiếu chủ đi đến sơn cốc, nơi y thường lui tới trong năm năm qua, rồi không về nữa.

Nửa đêm hôm đó, lão giáo chủ nổi trận lôi đình.

Lão thế nào cũng không đoán được, vì sao đã tự tay ép Diệp Khai ăn dược huỷ tâm, y lại có thể tỉnh dậy, cứ thế bỏ đi...

Y rõ ràng đã tin tưởng vào một thân phận khác của mình.

Vậy mà vẫn có thể tỉnh lại, vào ngày ước định cách đây năm năm, theo Phó Hồng Tuyết đi rồi.

... Đến nhiều năm sau, lão giáo chủ đã không còn tức giận nữa, mới bắt đầu tụ hội bọn con cháu giáo chúng lại, kể cho cả bọn nghe, câu chuyện về thiếu chủ ma giáo, đã thắng Huỷ Tâm dược như thế nào.

Lão giáo chủ sẽ dùng ngữ khí kiêu ngạo nói, đó là ngoại tôn của lão, là cốt nhục của lão. Thông minh đến không ai bằng.

Y dùng một vài chữ, cùng ái nhân, bày ra kết cục vẹn toàn.

Lúc y bị cưỡng ép, đã từng tuyệt thực, đã từng tự sát, cơ hồ không khuất phục. Cuối cùng, lão phải dùng cách tiểu nhân nhất, ngay lúc y yếu ớt mà ép y huỷ tâm.

Nhưng lão không nghĩ tới... Y dứt khoát đấu tranh, còn lén lút tính toán để lại manh mối, cơ hồ khiến lão buông bỏ mọi cảnh giác, để y lại cùng ái nhân tiêu dao.

Cho nên y thắng lão.

Sau đó, bọn hậu bối giáo chúng cũng sẽ bắt đầu đồn đoán, hàng năm vào sinh thần của lão, đều sẽ có hai người từ trung nguyên chạy tới mừng thọ vị giáo chủ này.

Lão chưa bao giờ tỏ ra hoà nhã với bọn họ, nhưng chờ bọn họ đi rồi, lão lại sẽ thật cẩn thận đem lễ vật của bọn họ về phòng nâng niu, tuyệt đối không cho phép ai chạm vào.

... câu chuyện trong Ma giáo, vẫn sẽ lặng lẽ truyền lưu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-tro-lai>